

Giới thiệu Bảo Bối, Tôi Nuôi Em

Văn Án: Bảo Bối, Tôi Nuôi Em

Tác giả: Cô Tư.

Thể Loại: Ngôn Tình, Truyện Tình Cảm, Sủng, Ngược, Đô Thị...

Lịch Đăng Truyện: 5 chương 1 tuần.

Đăng: 16/7.

"Cứ thoải mái làm việc em thích đi" anh ngồi trên ghế dựa, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ, giọng khàn khàn nói.

Người phụ nữ mím chặt hai cánh môi, bàn tay nhỏ nhắn nắm thành nắm đấm, đôi mắt như chim ưng mà quan sát tình thế.

"Lăng Duật, anh giỏi lắm. Dám trừ lương của tôi, anh rõ ràng chán sống!" cô nâng tay chỉ thẳng vào mặt người đàn ông kia.

"Hạ Diệp, tất cả những thứ ở đây đều do các đầu bếp có tiếng được đón từ các nước khác về, những món đồ nội thất tại nơi này đều là những thứ có giá trị liên thành, tính ra thì chỉ vài trăm triệu thôi, không nhiều. Em có thể đập nhưng phải đền bù cho tôi" Lăng Duật đứng dậy tiến tới gần cô, bàn tay vuốt lên gương mặt trắng nõn không tỳ vết rất nhẹ nhàng, đúng hơn là đang vuốt ve một cách cung chiêu...không lẽ anh đang thử vãn cục tình yêu chăng?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cứu Người.

Bầu trời đêm quả là một quan cảnh thiên nhiên động lòng người, là một dải lụa màu đen trải dài tuyệt đẹp.

Mùa hè ve kêu rộn ràng như tiếng trống sôi động, ban ngày nắng nóng rực rỡ làm oi bức một mảnh không khí, đêm đến lại giăng mây mù kín đều một vùng trời rộng lớn. Các va chạm giữa vạn vật với những giọt nước tinh khiết long lanh được tạo ra từ tự nhiên đã trở thành những âm thanh khiến người nghe cảm thấy yên ả, bình dị một cách lạ thường.

Trong căn phòng tắm ngập tràn thứ hơi nước màu trắng bốc lên, tấm kính lớn bị hơi nước làm đục ảm hiện một bóng dáng trong trẻo của người phụ nữ đứng dưới vòi sen.

Cô ngửa mặt lên đón lấy nước đang rơi xuống. Sau đó tùy ý choàng khăn tắm ngang người, một bước đi thẳng về phía tủ lạnh, lấy lon coca thông thả ngồi trên ghế từ từ thưởng thức.

Đối với một người vừa thấu sự đời như cô mà nói, mưa thần kỳ biết bao nhiêu, nghe tiếng sấm vang trời như một bản nhạc giao hưởng ngân nga trong không gian tẻ nhạt hiu quạnh, vị giác lại được thưởng thức thứ hương vị ngọt mát của lon coca ướp lạnh, khái niệm hưởng thụ như vậy mới là cuộc sống thật sự.

Cô là Hạ Diệp, vừa từ Mỹ trở về, mang tấm bằng tiến sĩ theo bên người nhưng thật sự nó đối với cô chẳng qua chỉ là để kiếm một chút tiền trang trải cuộc sống này qua ngày. Cũng không phải vì mẹ mình đột nhiên gọi về nước, cô còn muốn ở lại một thời gian dài để đắm mình trong sự mê hoặc của nước Mỹ.

Ngồi trên ghế, cô tùy ý ngả đầu về phía sau buông lỏng trí óc, ánh sáng đèn trang nhã xuất hiện trong đáy mắt đen láy rõ ràng của cô, đầu đầu thật, về nước cô cứ có cảm giác giống như bị kẻ thù bắt làm con tin, vừa đau lòng vừa khó chịu.

Đúng lúc đang nghiền ngẫm, một tiếng động lớn truyền ra từ phía nhà bếp.

Hạ Diệp mơ hồ bị tiếng động lôi kéo lại tiềm thức. Về nước thì thôi đi, lần này lại là kẻ trộm sao? Nói thật, ở nhà một mình như vậy, cô không muốn lại gặp phải trộm cướp giết người.

Cô giương tay kéo khẩu súng lục từ trong tủ đa năng nhỏ xíu kê bên ghế, thật ra, cây súng này là một loại đồ vật dùng để mỗi lửa thuốc lá.

Đi tới cửa, cửa sổ đã bị vỡ nát thành từng mảnh nhỏ rơi ra đất, trên khung cửa còn sót lại một ít máu. Lại nhìn xuống vết máu vương vãi khắp dưới nền nhà, trong không khí vẫn còn nồng nặc mùi tanh của máu, trạng thái vẫn đang ở thể lỏng đúng với tính chất cơ bản của máu, chỉ cần thoáng qua cũng có thể lập tức biết được vết máu này chỉ mới có đây thôi.

Hạ Diệp đi tới, suy xét qua tình hình.

Phía sau một cánh tay rắn chắc ôm tới, kề khẩu súng vào cổ họng của cô.

"Im lặng" giọng nói này mang cái lạnh thấu xương, khiến cho Hạ Diệp run bật lên một cái theo bản năng.

Vừa dứt lời, thân thể to lớn đột ngột ngã về phía sau, buông lỏng khẩu súng trong tay, người đàn ông này đang bị thương vì bị truy sát sao?

Cô giờ cao khẩu súng, nhìn chăm chăm người đàn ông gần như bất lực ngồi đó, "Không phải chỉ mình anh có súng".

Hạ Diệp đứng với góc độ chuẩn xác, nhắm bắn vào đầu anh, người đàn ông này nếu còn giữ lại nhà cô, tai họa chắc chắn sẽ kéo tới, thì nhau ập lên đầu cô mà không rõ lý do.

Người đàn ông trên người đã lấm tấm mồ hôi hột, gương mặt nhếch nhác bị cơn đau giằng xé mà thay đổi biểu cảm liên tục, anh ta nhắm nghiền đôi mắt thờ một tràng dài mệt mỏi. Theo phán đoán sơ bộ của cô thì vết thương của người này không cầm cự được bao lâu thời gian nữa, nếu không nhanh chóng đưa đến bệnh viện chữa trị thì chính là chết ngay trong nhà cô.

"Im lặng, tôi sẽ không làm hại cô" người đàn ông đau đớn, đưa tay ấn giữ cho vết thương, cố gắng nói rõ ràng từng chữ.

"Bây giờ anh còn có thể làm gì được tôi nữa?"

Anh ta dựa lưng vào tủ để bắt phía sau, khổ sở nở một nụ cười bất mãn. Anh ta cư nhiên cũng có ngày bị đàn bà trèo lên đầu!

Lúc này Hạ Diệp lại nổi lên một ý nghĩ kinh người, cô là mềm lòng muốn giúp người sao? Lúc đầu chọn làm bác sĩ chẳng phải là vì để dùng với những trường hợp như ngày hôm nay hay sao? Chẳng lẽ cô nhìn thấy người này thoi thóp như vậy không cứu? Mặc anh ta chết?

Cứu anh ta cũng không phải là không có khả năng nhưng nếu làm ở đây mức độ nguy hiểm lên đến 30%, nếu mạo hiểm miễn cưỡng có thể cứu được.

"Vết thương này nếu anh không đi bệnh viện sẽ không cầm cự quá hai tiếng" Hạ Diệp vừa mắt nhắm mắt mở nói, vừa lên nhìn sắc mặt người đàn ông, thấy thần sắc vẫn không thay đổi cô ngập ngừng nói tiếp, "Nơi ở của tôi đủ dụng cụ để giúp anh gấp viên đạn ra đây nhưng nguy hiểm lên đến 30%, anh có muốn thử một chút không?"

Người đàn ông cười nhạt, 30%? Gấp đạn gần tim, ở vị trí nguy hiểm ngay tại nhà tỉ lệ thành công cao đến như vậy? Hôm nay ra ngoài chắc đã xem qua lịch, cũng coi như rất may mắn đi.

"Làm ngay đi". Người đàn ông cũng không nghi ngờ lời nói của cô, trực tiếp đáp ứng.

Tuy cô vừa tốt nghiệp ngành bác sĩ xong nhưng nhìn qua cô có thể nhận thấy, viên đạn đó là muốn một viên lấy mạng anh ta.

Con người gặp con người, cái thứ nhất chưa giao tiếp sẽ sinh ra một loại cảm xúc nghi ngờ tự nhiên mà mỗi một người đều có, cái thứ hai sẽ không bao giờ cả tin một người mình vừa gặp mặt, cái thứ ba, giao sinh mạng cho một người không quen biết là điều khó cỡ nào. Nhưng một người vừa mới bị hung thủ kề súng lên cổ định giết chết lại có thể đồng ý cứu chữa, điều này cho thấy cô là một người đúng chuẩn ý đức hành nghề của một vị bác sĩ, có thể tin tưởng được.

Hạ Diệp bỏ súng lại vị trí cũ trên người, cô diu người kia vào phòng ngủ.

Sắp xếp dụng cụ phẫu thuật chuyên dụng đem về từ Mỹ ra khây đựng, cô cẩn thận vệ sinh lại bằng cồn sau đó cô tập trung tiến hành xử lý vết thương.

Ngay sau đó, một mũi thuốc mê được tiêm vào người người đàn ông. Việc cầm máu một cách tiết kiệm nhất là việc bây giờ cô có thể làm, vì máu đã chảy ra bên ngoài quá nhiều, cộng thêm thiết bị được dùng hoàn toàn là dựa vào tay nghề bác sĩ, tức là sử dụng bằng kỹ thuật cơ bản để làm, cũng đồng thời đó không phải là thiết bị tối tân và đầy đủ như ở bệnh viện nên hết thảy sẽ có thể có sơ sẩy nguy hiểm đến tính mạng.

Quá trình gấp đạn là lần thứ nhất cô thực hành bằng vật sống, trước đó cùng lắm là trên xác chết.

Nếu như người đàn ông này ở trong tay vị tiến sĩ khác thì có thể đảm bảo 70% thành công nhưng đối với cô bây giờ thì chưa có kinh nghiệm nên có thể sẽ không hoàn toàn là con số chuẩn xác đó.

Việc này chắc chắn là thử thách đầu tiên trong nghề nghiệp bác sĩ, cô mím chặt môi cúi đầu xin lỗi người này trước.

Nếu có chết trong tay tôi thì anh đi đến thiên đường nhớ bỏ qua cho kẻ tiểu nhân này, cứ coi như là tôi không có ý đi.

Kéo dài gần hai tiếng để cô giúp người này gấp đạn, hơi thở của người đàn ông này nhanh chóng bình thường trở lại, vết thương cũng xử lý khá tốt, bảo đảm sẽ không bị nhiễm trùng trừ khi xảy ra một vài tai nạn vật văng ngoài ý muốn, nhưng cũng cần thời gian dài để nghỉ ngơi bù đắp cho cơ thể thật tốt.

Người đàn ông này còn đang mặc trên người bộ đồ ướt đầm do cơn mưa vừa này quét qua.

Hạ Diệp nhanh chóng cởi bỏ từng nút áo sơ mi dọc xuống người, sau đó cởi bỏ thắt lưng rồi lại tiếp đến cởi nút quần và kéo khóa quần xuống, quá trình này cô cũng không có dám nhìn lung tung, chỉ nhắm mắt mà kéo quần người đàn ông này xuống.

Cũng may, đây từng là nhà của anh hai cô nên có vài bộ tây phục, có lẽ kích cỡ sẽ vừa người vì hai người có thân hình khá tương thích nhau.

"Anh bạn, cảm ơn anh đã lấy cơ thể của mình cho tôi làm vật thí nghiệm" Hạ Diệp khàn giọng, hinh mũi lên vui mừng cảm kích.

Tắm khăn quần ngang người còn chưa kịp thay ra, tóc ướt còn chưa được sấy khô nhưng thật sự vẫn là một chuyện tốt, cô phẫu thuật gấp đạn thành công cũng coi như có thành tựu về sau đi.

Mi tâm của người đàn ông chau chắt lại, cô biết với cái thân hình trời phú này chắc hẳn rất khỏe mạnh, một liều thuốc của cô chính là ba tiếng đồng hồ nhưng có vẻ hai tiếng đã muốn tỉnh lại.

Hạ Diệp đưa bàn tay lên vàng trán trơn bóng của anh ta khẽ vuốt đi mồ hôi dày đặc, không biết vì sao nhưng cô nghĩ những người hay chau mày khi ngủ đều là gặp ác mộng mới như vậy.

Cảm nhận được một luồng nhiệt ấm áp truyền đến, người này không hề biểu cảm nữa, ngược lại giống như đang hưởng thụ.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Rời Khởi.

Sáng sớm Hạ Diệp nhận được một cuộc gọi đến, ngay sau đó liền rời đi.

Người đàn ông vẫn nhắm mắt ngủ say, thân thể to lớn nằm yên trên giường.

Đầu óc của anh ta bị thuốc mê làm cho một mội, vết thương gần như chí mạng đã gây ra không biết bao nhiêu đau đớn khổ sở nên ngủ là việc duy nhất có thể làm trong trạng thái hiện giờ.

Hạ Diệp để lại một người không rõ ràng trong nhà, cô tất nhiên cũng không muốn bản thân trở thành một người lo chuyện bao đồng ngoài ý muốn hay muốn được người này đền ơn đáp nghĩa gì đó mà dấy vào cuộc sống hiện tại của cô.

Những người liên quan đến thế giới ngầm hầu hết đều gây rắc rối phiền hà cho người không may mắn, tỷ như người đàn ông này, bị truy sát chỉ còn nửa cái mạng.

Đinh lưu vào mấy chuyện không liên quan như thế này cô không có hứng thú, bảo toàn tính mạng cho mình trước vẫn là quan trọng hơn. Vì mẹ cô từng dạy, sinh mệnh con người rất quý giá, bản thân lại càng quý giá hơn, nên phải biết trân trọng cho thật tốt, đến giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ.

Hạ Diệp tuy rời đi nhưng đã đuổi khéo người đàn ông này bằng một mẩu giấy dán tiện lợi. Nội dung chỉ đơn giản là...

"Tỉnh dậy thì rời khỏi đây ngay nha, nếu để họ phát hiện anh ở trong nhà tôi, cuộc sống của tôi không chừng sẽ bị rối như đồng tơ vô đáy. Thuốc để trên bàn, bắt quá sẽ giúp anh tỉnh táo hơn.

Tôi khuyên anh nên đến bệnh viện để trực tiếp xử lý, tránh nhiễm trùng và nhiều vấn đề khác, nếu không tính mạng khó mà giữ. À, còn nữa, đồ của anh, khuch, tôi không có ý cởi ra đâu chỉ là nếu không làm vậy anh sẽ bị cảm, nếu bị cảm ngay lúc đó cơ thể anh sẽ phản ứng không tốt. Đồ của anh tôi đã xử lý rồi, anh có thể vào nhà vệ sinh lấy về, đồ trên người không cần trả cũng được".

Người đàn ông nhìn chằm vào mẩu giấy mà không kiềm được cười khổ một tiếng, vị khách không mời mà đến như anh ta, lại mang vết thương do súng bắn trên người đúng là không nên ở nhà người khác lâu hơn nữa. Nhưng mà, vị bác sĩ cứu anh, anh cũng không nên chối bỏ trách nhiệm, biết rõ người khác lại lịch không rõ ràng lại mang lên giường ra sức cứu chữa.

Trên thực tế, vạn người chỉ có một người như vậy.

Người đàn ông đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, màu chủ đạo là màu trắng tinh khiết, có ánh nắng từ cửa sổ truyền vào nên càng tôn lên sự trong

trèo của phong cách nhẹ nhàng này. Trang trí nội thất đơn giản, ngoài gác sách lớn chứa những cuốn sách dày cộm về y học thì còn một tủ quần áo và một bàn trang điểm, nhưng bàn trang điểm rõ ràng không có thứ gì gọi là mỹ phẩm, mà thay vào đó là những loại đồ dùng trong phẫu thuật như dao phẫu, cùn, kéo, bông băng, gạc và một cái khăn tắm.

Đứng thẳng người, lồng ngực cứ như bị căng ra rồi quăn chặt con đau không tha, tựa như ai đó đã khoét đi mất một miếng thịt trên người. Trong lồng ngực chỉ cần 'thịch' một tiếng đã đủ để thân thể đứng không vững a, riêng những chỗ khác chỉ là trầy xước một ít không đáng ngại.

Anh lấy đồ xong, dứt khoát đi thẳng ra ngoài cửa rồi khỏi.

Trong văn phòng viện trưởng.

"Shit!" cô gục đầu, bật ra một câu chửi thề trong miệng.

Rõ ràng là ép buộc còn nói là không ép? Trong cái câu đó có cho phép từ chối không?

"Tiểu Diệp Tử, con đang mắng mẹ đó sao?" Hạ Mẫn Nguyệt híp mắt, nở một nụ cười.

Hạ Diệp hốt hoảng, cái biểu cảm này khi nhìn thấy cô đặc biệt cảm thấy quen mắt, rõ ràng là trước khi cô nằm viện hai tháng đã thấy qua cái nét mặt này đi.

Hạ Diệp mím môi, "Đâu, đâu. Con thương mẹ còn không hết kia mà" cô xua tay giải thích, nét cười cũng sượng lại.

Hạ Mẫn Nguyệt là một giáo sư tiến sĩ nhưng khác ở chỗ bà ấy là viện trưởng của bệnh viện Hạ Mặc và là mẹ của Hạ Diệp.

Cách đây vài hôm chính là vì người mẹ này thúc ép cô trở về nước, bởi vì ở bên Mỹ cô đã làm loạn không biết bao nhiêu thứ, nếu còn để cô tự do tự tại một mình thì không được, nhất định phải dạy dỗ, dĩ nhiên đây cũng là ý nghĩ hiện tại trong đầu của Hạ Mẫn Nguyệt.

Hạ Diệp khổ sở cúi gầm mặt, đáy mắt hiện rõ lên sự oán thán. Đúng vậy, thật đáng trách! Mắc cái gì lại kêu cô trở về nước, ở nước ngoài cô còn chơi chưa đủ.

"Tiểu Diệp Tử, con nghĩ gì đừng nghĩ mẹ không biết. Ở tuổi này lớn rồi, đừng hòng được như những đứa trẻ đập phá đồ" trong đáy mắt lướt qua một tia âm đạm, khí thế tàn ra ngoài điều là một vẻ u ám. Đứa con gái nhỏ này đã tốn của bà không biết bao nhiêu tiền bồi thường rồi.

Hạ Diệp nhắm mắt cười khổ, lại nghĩ sao mẹ mình không đi làm bác sĩ tâm lý đi nhì, nói không chừng có giác quan thứ sáu có thể đọc tâm thuật.

Hạ Diệp đau khổ chảy vài giọt mồ hôi trên trán, cô rất không muốn đi làm, cô còn trẻ mà, chỉ mới hai mươi lăm tuổi, tuổi này là tuổi ăn chơi còn gì? Hạ Diệp uất ức nghĩ trong lòng mà không dám mở miệng nói nửa tiếng.

Hạ Mẫn Nguyệt chăm sóc cho cô từ khi còn rất nhỏ, quan tâm, cung chiều hết mức, lần này đâu chỉ đơn thuần gọi cô trở về để làm việc. Cuộc đời của nhân viên và sự tồn tại của Hạ Mặc, tất cả đều nằm gọn trong tay cô kể từ lúc cô đặt chân xuống máy bay.

"Đọc cho kĩ, đây là việc quan trọng. Con mà để người kia xảy ra sơ xuất một chút, chỉ sợ đến lúc đó bệnh viện của chúng ta bị triệt để phá hủy" nói đến đây bà chau mày, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Hạ Diệp thấy ánh mắt Hạ Mẫn Nguyệt rất kỳ lạ, trước nay mẹ chưa bao giờ nói chữ 'quan trọng' với 'không quan trọng' với cô. Lần này chắc chắn có điều gì đó mờ ám, cô lật xấp tài liệu dày cộm đó ra coi liền sững sờ.

"... dù dạn hay vết dao đâm cũng không được phép tiết lộ" cô nhìn thấy dòng chữ lập tức đứng ngây người, cái này đừng nói là làm việc cho thế giới ngầm nhè...!?

"Người này không phải xã hội đen nhưng khả năng kiểm soát còn cao hơn một vài bậc, cậu ta cũng là nhân vật lớn trong nước nên không thể khinh suất được. Còn nữa, con không được nói quá nhiều, chỉ nói những điều cần thiết, chỉ cần chữa trị vết thương cho người kia, như vậy là được rồi" Hạ Mẫn Nguyệt nghiêm nghị nhắc nhở Hạ Diệp.

Trong đầu Hạ Diệp không ngờ tới còn có một ngày cô lại làm bác sĩ riêng cho người khác. Làm việc không kể giờ giấc, khi nào người ta bệnh thì phải đến ngay, cho dù đang lên tới đỉnh điểm của sự sung sướng cũng phải bỏ đến.

Cô về đây chỉ để ngoạn ngoạn ở nhà hoặc làm việc ở bệnh viện, tới đến lại có thể mặc sức mà đi hộp đêm nổi tiếng như là 'Trầm Mê' ở trung tâm thành phố nhưng mà không ngờ việc lại thành cái dạng như vậy, đùa sao!? Cô vừa gặp người bị truy sát bởi mấy tay hắc đạo đó liền muốn tránh đi thật xa lại không ngờ, càng ra xa vô tình lại càng đến gần.

Vậy Trầm Mê của cô chẳng phải là không thể đi hay sao? Lần này đúng là tạp niệm trong lòng chát đống rồi. Hạ Diệp quyết định dùng đêm tự do cuối cùng này đi đến đó, cuộc đời mà, mấy chuyện vui thú với con người trong hộp đêm tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Hạ Diệp nghiêm mặt, nắm chặt bàn tay đến khi những ngón tay vô thức trắng bệch, móng tay vì vậy mà đâm sâu vào thịt. Quyết tâm lần này không chơi hết mình tuyệt đối không bước về nhà.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trầm Mê.

Trầm Mê, khu vực hộp đêm, 20 giờ 24 phút.

Trầm Mê, hộp đêm ra mắt cách đây không lâu nhưng lại vô cùng nổi tiếng bởi độ ăn chơi sa đọa đầy hoan lạc của giới trẻ, sự cuồng nhiệt nồng đậm của tình dục và sự thoải mái không bị tra tấn bởi xã hội đều đặn đến cấp độ cực điểm. Nơi này mỗi góc ngách, mỗi viên gạch đều là vật liệu xa xỉ được nhập khẩu từ nước ngoài về, bài trí phù hợp cùng với ánh đèn vô cùng bắt mắt khiến người nhìn không khỏi mà nổi lên một cổ kích động khác thường, không chỉ có vậy, DJ cũng thuộc hàng top thế giới.

Trầm Mê là nơi được thế lực bí ẩn bao bọc, cho nên đến bây giờ vẫn không có ai to gan động vào. Mà Trầm Mê nằm ngay cạnh đường lớn của thành phố nhưng chưa từng bị cảnh sát kiểm tra lấy một lần. Một là vì cách âm của tòa nhà quá mức ổn định, hai là thế lực của ông chủ nơi này khiến cho họ không dám liều lĩnh mà xông vào.

Chỉ còn vài phút nữa hộp đêm sẽ chính thức bắt đầu với đợt ra mắt 'vũ công múa cột', người trong phòng hộp đêm thi nhau ủa ra ngoài, chen chúc đứng ở dưới sân khấu chờ bắt đầu nổi nhạc nonstop.

Cả một mảng đêm cuồng động đều bị những tiếng hét kinh điển, những tiếng hò reo vui thú xâm phá tất cả, dạo đầu như bùng nổ cả tâm hồn người xem lẫn người hoạt động.

Hạ Diệp ngồi trên ghế quay đầu hướng đến đám đông, cô hít một ít rượu rồi từ từ lắc nhẹ chiếc ly.

Khi uống rượu vang điều quan trọng là phải biết từ từ thưởng thức vị ngọt thuần túy, có nhiều người cho rằng chỉ cần có uống là được nhưng cũng phải biết, vì cách thức cũng rất quan trọng, nếu chỉ uống một hơi hết cạn sẽ ảnh hưởng đến hết thảy các tính chất trong rượu, lúc đó chỉ còn đơn giản là đang ném qua nước trái cây có cồn bình thường.

Cô ngẩng mặt nhìn qua vành ly thủy tinh trong suốt, xuyên qua đó là một người đàn ông có tổng thể khuôn mặt tinh xảo, vẻ đẹp nam tính có một không hai. Nhìn sơ qua thân hình rắn chắc được che đi bởi một tầng vải mỏng dày khác nhau của âu phục, tuy nhiên cô không thấy rõ mặt người đàn ông này vì một lý do hết sức nhàm chán, chính là bởi căn phòng đó là căn phòng vip Hoàng Đế duy nhất ở nơi này nên có một tấm kính mỏng che khuất tầm nhìn.

Hạ Diệp cười nhếch mép, hôm nay cô mặc đến mát mẻ như vậy có đàn ông nhìn đúng là chuyện rất bình thường, cô chủ động ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó một cái.

Cảm giác vừa nhìn đã thấy rất quen mắt!

Hôm nay cô chọn cho mình một chiếc đầm óng màu đỏ, chiếc váy chỉ dài tới ngang hông của cô, cũng tức là chỉ đủ che đi bao nhiêu đó, cặp đùi thon thả trắng nõn không tỳ vết của cô vì thế mới lộ ra ngoài, xuất hiện dưới tầm nhìn ti tiện của bao nhiêu người đàn ông.

Đôi mắt được sự giúp đỡ của eyeliner nên đuôi mi dài sắc bén như phi tần chốn hậu cung năm xưa, đôi môi nhỏ nhắn căng mọng kết hợp với màu son đỏ rực đúng là không còn gì hơn nữa, những lọn tóc xoắn dài tự nhiên làm tôn lên phần nào đó khí chất tao nhã thoát tục, đến nơi loạn lạc như hộp đêm thì khí chất tao nhã thoát tục này vốn là không nên có.

Người đàn ông đó cảm thấy được ánh mắt người con gái kia đã đáp lại mình, anh nhú mày rồi lặng lẽ quay đầu đi nơi khác như chưa từng nhìn thấy.

Hạ Diệp thấy chỉ là thoáng qua nhưng mà khí lạnh trong mắt người đàn ông đó đúng là đáng sợ, nhìn lướt qua cũng không thấy rõ ràng nhưng để lại trong lòng cô một tia lạnh không phân định được. Thấy ánh mắt đó không còn hướng về mình nữa, cô cũng không quan tâm đến, chỉ kiên nhẫn nhìn về phía đám đông xem họ vui đùa.

"Hạ Diệp, chỉ mới vài năm không gặp quỳnh rũ hơn rất nhiều rồi nha, ngực cũng không có như xưa, Hạ Diệp cậu tốn hết bao nhiêu rồi".

Một cô gái từ phía đám đông đi tới, cô gái này đã phát hiện Hạ Diệp từ lâu rồi nhưng không dám đến gần vì chưa chắc chắn, nếu lỡ nhận nhầm người thì cô không dám ngược mặt lên nhìn mấy người bạn của mình đâu.

Hạ Diệp phát hiện tên của mình phun ra từ miệng người này, chỉ là cô nhớ không rõ rốt cuộc là vì sao quen được người này.

"Hình như cậu là Hương Đàm thì phải, nhỉ? Vì tuổi trưởng thành nên ngực của mình to hơn cũng là chuyện bình thường, mình cũng không ngờ năm xưa

lép như tường bao nhiêu thì vài năm sau lại to và quyết rũ bấy nhiêu. Minh còn không ngờ được năm xưa của cậu to đến đề người ta ghệt thờ như vậy, đến bây giờ so ra thì nhỏ hơn cả mình" Hạ Diệp chăm chú tự nhìn vào bộ ngực của mình rồi cười tít mắt.

Cô không có chú ý đến gương mặt của cô gái kia nên không thấy được sắc mặt phong phú của cô ta.

Hương Đàm lúc còn đi học cũng không thân thiết với Hạ Diệp bao nhiêu nhưng kể ra thì hai người cũng là bạn, miếng lười đấu đá nhau suốt ngày không thôi, nhưng khi không còn được tranh đấu nữa đúng là cô ấy cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Hạ Diệp, tuổi lớn phát triển lớn nhưng cũng dừng vì vậy mà vui mừng, mình nghe nói càng to càng nhanh chóng thành mướp".

Hương Đàm cười cũng không nói, năm xưa cái gì to đến làm người khác ghệt thờ chứ? Chỉ vì phát triển hơn tuổi dậy thì một chút thôi, nói ra cũng đâu có đến nổi to lắm đâu.

Hạ Diệp cười không nói, chỉ yên lặng nhấp một chút rượu.

"Hạ Diệp bây giờ cậu đang làm gì?".

Hương Đàm đúng là chỉ giỏi khua môi múa mép một chút nhưng tính cách thì không đến nổi tệ, vẫn là sau khi nghỉ học người mà cô ấy còn nhớ được cũng chỉ còn lại Hạ Diệp và một tiền bối hơn cô một tuổi nữa thôi.

"Bác sĩ".

"Mình cũng làm bác sĩ. Cậu học trường nào vậy? Tại sao mình không nhìn thấy cậu? Cứ như là cậu bị bốc hơi vậy" Nghe đến đây, Hương Đàm cực kỳ rú rít, bác sĩ với bác sĩ có thể trao đổi chuyên môn giúp nhau một chút rồi.

Hạ Diệp đặt ly rượu xuống, ngoắc tay gọi Hương Đàm ngồi xuống ghế, nếu cứ đứng nói chuyện cô thấy không ổn.

"Harvard. Mình vừa chuyển về bệnh viện của mẹ cách đây vài ngày" Hạ Diệp từ tốn phát biểu.

Học đến quên ăn quên ngủ, máu mũi máu họng ngày ngày đều thay nhau tuôn trào ra ngoài, sách vở ít nhất chỉ còn lại một cuốn chưa dùng là không dính phải máu... Hạ Diệp khổ sở lắm mới lấy được tấm bằng tiến sĩ, cô chỉ là muốn một chút thú vui nên đập bể đồ của nhà trường thôi, cũng coi như vì quá vui đi nhưng ai ngờ bị mắng đến không còn mặt mũi, còn bị lôi trở về nước.

Vào cái học viện đó, cô đã cạnh tranh khốc liệt để đứng đầu một trường danh tiếng trong nước, hoàn thành xuất sắc tất cả các bộ môn, sau đó tuyển điểm cao hơn số điểm trường đó đưa ra một chút, chỉ cần một chút khinh suất đừng nói làm bác sĩ, làm người nhà họ Hạ cũng không xứng. Còn tuổi thơ của cô kể ra cũng không có kỷ niệm gì, bạn bè cũng chỉ có một hai người.

Hương Đàm kích động mở toang miệng, dù đã biết Hạ Diệp học rất giỏi nhưng học trong cái học viện nổi tiếng đó mà lấy được cái bằng bác sĩ, chắc chắn trình độ không phải chỉ dừng mức thực sĩ, cô ấy cảm thấy đúng là không dám mở miệng nói tới thành tựu của mình trong mấy năm qua.

"Ha ha cậu đúng là làm cho mình kinh ngạc, bắt đầu rồi kìa. Mình còn đến cùng một vài người bạn cậu có muốn làm quen một chút không?" Hương Đàm vừa nói vừa chỉ tay về phía đám người đang đứng đằng đó, ánh mắt họ cũng chỉ tập trung về phía Hạ Diệp và Hương Đàm như đang chờ được xã giao.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bị Cấn.

Trong đám người đằng kia, có tất cả là ba nam một nữ, nụ cười trên mặt đều có phần tự nhiên, bọn họ ân cần tiếp chuyện với nhau với mức ý tứ lịch sự thích hợp. Có sự khiêm nhường không tức giận, nếu thật đúng như nhận định của cô, thì giao tiếp với bọn họ là một chuyện vô cùng tốt.

Tính cách của cô từ trước đến nay không phải tồi tệ gì, những lời từ miệng cô chỉ là những lời cô thật lòng nghĩ đến, nhưng bọn người ngoài kia đều cho rằng cô ganh ghét mà sinh ra những suy nghĩ không đáng hoàng đó.

Người thật lòng luôn làm mất lòng người khác, còn người giả dối thì luôn đạt được mục đích của bản thân. Công bằng cô đã tìm mãi không được nên cũng không cần phải sống thật làm gì cho người đời ghét, nhưng như vậy cũng không đồng nghĩa cô trở thành người giả dối. Nói ít nói trọng điểm mới là quan trọng.

Chính bởi vì vậy nên từ lúc đó đến hiện giờ cô không hề bình phẩm bất kỳ ai, bất quá chỉ đánh giá thầm trong lòng một chút.

Hạ Diệp dừng bước, điện thoại trên tay rung nhẹ lên một hồi chuông, màn hình hiển thị tên 'Anh yêu', đôi mắt loáng thoáng sự nhợt nhạt của cô đột nhiên hòa khí ấm áp trở lại.

"Hương Đàm, cậu cứ đến đó trước mình nghe điện thoại xong sẽ lập tức qua theo" cô kéo tay Hương Đàm lại nhanh chóng giải thích tình hình, trong mắt không che giấu được sự vui mừng.

Cái tên 'Anh yêu' này không phải như ai cũng cho rằng là một loại quan hệ phức tạp, chỉ tại cô cùng anh hai quá nghịch ngợm nên mới đặt tên khiến người ta hiểu lầm, mục đích chính của cả hai chỉ có một, không muốn ai theo đuổi.

Nghĩa thật sự không phải là Honey mà là Bro Love, nếu ai vô tình thấy dòng chữ này chắc hẳn sẽ nhầm lẫn giữa người yêu và anh trai.

« Tiểu Diệp, mai anh sẽ trở về nước. Em đừng đi lung tung, anh rất nhớ em, sẽ dẫn em đi ăn món em thích ».

"Anh hai, em ra đón anh nhé" Hạ Diệp đi ra cửa cách âm ở ngoài hộp đêm nghe điện thoại, tránh tiếng ồn bên trong ảnh hưởng đến, nếu không đợi anh hai trở về nước chắc chắn sẽ không cho cô đến đó nữa.

Trong lời nói của cô có điểm vui mừng, dù sao người anh này là người thân mà cô yêu nhất, đó hiển nhiên là một tình cảm người thân trên cấp bậc của người bình thường một chút, còn Hạ Mẫn Nguyệt là người không thể so sánh sự yêu thương của cô ngang từ nhất được.

« Tiểu Diệp, anh không cần em đến đón, anh xuống sân bay, anh sẽ cùng mẹ nói chuyện một lát, sau đó sẽ đến thẳng nhà em » anh của Hạ Diệp hạ giọng, khục một tiếng ho khan.

Hạ Diệp đau lòng nhắc nhở "Anh hai, làm việc chú ý sức khỏe, đừng mãi vui đầu vào công việc, sẽ bị bệnh".

« Được, anh nghe lời em. Em đang ở đâu vậy? Nếu đang ở hộp đêm thì lập tức về nhà ngay cho anh, Tiểu Diệp ».

Hạ Diệp không biết mở miệng thế nào, cô trước nay chưa từng nói dối anh mình, anh luôn là người mà cô rất kính trọng.

"Anh hai, xin lỗi. Em không muốn về, em đến cùng bạn sẽ không bị ai ức hiếp". Trong giọng nói của cô có chút ươn ướt như muốn khóc, dường như sự đầu dây bên kia cự tuyệt.

Nếu đã không nói dối được, cô chỉ còn cách diễn một đoạn tuồng vô si, miễn là không phải là nói dối cô sẽ thử.

« Haizz, Tiểu Diệp đừng khóc, nếu có bạn bè thì đừng đi đâu một mình, con gái không cẩn thận sẽ không tốt » phía bên kia phát giác được lời nói của Hạ Diệp có chút uất ức thì không muốn nói đến nữa. Anh từ trước đến giờ đều cưng chiều cô em gái nhỏ hơn sáu tuổi này đến mức làm cô hư như ngày hôm nay.

"Anh hai anh nên ngủ sớm đi, giờ này không còn sớm nữa".

Anh hai cô ừ một tiếng.

Cô cúp máy đi, một mạch tiến thẳng xuống hộp đêm. Bởi vì anh hai luôn rất cưng chiều cô, chỉ cần cô phô diễn một đoạn hay chỉ cần vài giọt nước mắt, anh hai lập tức sẽ không trách mắng cô nữa.

Hạ Diệp thấy hộp đêm đã bắt đầu, Hương Đàm đang đứng phía trước để chờ cô cùng đi vào phòng vip thượng. Vẻ mặt của Hương Đàm rất tốt, đứng ở đây đáp tới đáp lui cái thứ gì đó ở dưới chân mà miệng không ngưng được điệu bộ cười ngượng ngập, hai má cũng ửng đỏ lên trông thấy, hàm răng trắng sứ cắn nhẹ như đang sủng ái cánh môi.

Có phải là cô ấy vừa cảm nhận sự ngọt ngào của ai đó bằng môi không?

"Hương Đàm, cậu mới bị ai đó cắn vào môi sao?" Hạ Diệp giữu cột đi tới, nét mặt e ngại của Hương Đàm dấy lên sự hăng hái chăm chọc trong người cô.

Cái mặt của Hương Đàm vui tới mức muốn bay tận chính tầng mây rồi, "Đáng ghét, tiểu quý! Cậu có cần nói thẳng tới vậy không?" Hương Đàm e dè đỏ mặt, trách mắng Hạ Diệp đang chăm chọc cô.

Hạ Diệp cũng ngăn người mấy giây rồi rất nhanh trở lại vẻ bình thường vốn có. Cô chỉ mới kết luận, bắt quá chỉ lỡ miệng trêu chọc một tiếng nhưng không ngờ cô ấy không phản đối, mà là ngầm đồng ý cho Hạ Diệp chế giễu.

Hai người tiến vào trong, do Hạ Diệp chỉ muốn thấy cảnh náo nhiệt của hộp đêm số một thành phố nên cũng chỉ đến xem chứ không định vào, còn Hương Đàm chính là không còn tâm trạng nào mà nghĩ đến chuyện khác nữa rồi, một lòng cắn vào cánh môi sắp tươm ra máu của mình.

Huống hồ không cần phải đứng ở ngoài đó, trong đây chính là vị trí tốt nhất để quan sát việc xảy ra ở bên ngoài.

Hạ Diệp bắt đầu dĩ kêu Hương Đàm đừng cắn nữa, nếu không cánh môi sẽ không còn lành lặn để sáng mai đi làm nữa đâu, vừa có thể bị nhiễm trùng vừa có thể trở nên rách rưới lở loét như giẻ lau sàn, sinh hoạt cũng khó. Nhưng không cắn môi thì cô lại tiếp tục đỏ mặt, rốt cuộc là tên nào đã bỏ cái thứ thuốc chết tiệt gì khiến cho Hương Đàm mê luyến đến không thể bỏ lỡ một giây phút nào như vậy?

"Hương Đàm, là ai cần cậu vậy?" Hạ Diệp tò mò trước trạng thái của Hương Đàm, liền hỏi rõ cô.

"Bạch Kha tiền bối đã hôn mình, anh ấy vừa mới thổ lộ với mình".

Chẳng trách cái mặt lại không ngừng ngượng ngùng như vậy, Bạch Kha đó đúng là cao thủ, chỉ mới nói vài câu đã cướp được đôi môi của mỹ nhân.

Hai người ngồi cạnh nhau trên cùng một chiếc sofa dài trong phòng, Hạ Diệp hươ hươ màn hình điện thoại, lâu lâu lại nhìn ra ngoài xem bầu không khí đã tới đỉnh hay chưa. Riêng Hương Đàm lại đi coi những clip chỉ cách hôn hít, mút, sờ gì đó các kiểu.

Ngồi ở cạnh, cô cũng không ngừng nín da gà trước cái cách hành xử thiếu tế nhị của Hương Đàm, mặc dù cô biết nơi này đối với sự hoan lạc mà nói quá đổi tầm thường.

Dù không biết Bạch Kha đó là người ra sao, nhưng chỉ hôn một cái lại khiến tâm thần của một cô gái phân tán đến cỡ này, cô nhất quyết phải học vài chiêu để phòng bị đàn ông nhòm ngó đến.

Mấy cảnh hôn hít trong mấy clip vừa rồi Hạ Diệp chỉ là vô tình nhìn thấy, chỉ là lần này làm theo bản năng mà nhòm một lần không ngờ lại ngay phân cảnh, một nam một nữ hôn nhau đến chảy dài một đoạn nước bọt ra mép miệng, lúc buông môi nhau ra còn có một sợi chỉ nhả bóng dây dưa.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một Nơi Yên Tĩnh.

Shit! Trong lòng cô không ngừng chửi rủa, Hương Đàm à Hương Đàm rốt cuộc thì cậu có phải là bác sĩ không vậy, một bác sĩ hai mươi lăm tuổi chín chắn trưởng thành không? Lại đi phô trương coi cái clip trắng như thế này, đúng là nhìn người nhìn mặt không nhìn thấy lòng mà. Bề ngoài ngây thơ như thế nhưng lại coi clip trắng đến ngày đại như thế này!

"Hương Đàm, cậu đúng là hết thuốc chữa rồi. Cậu làm ơn né ra đi, mình không muốn bản mất vì mấy cái clip trắng như thế này đâu" Hạ Diệp nhẹ giọng quát nhỏ, dùng lực đẩy người Hương Đàm qua bên ghế bên cạnh.

Hương Đàm té xuống nhưng coi như không có chuyện gì, ánh mắt vẫn thản nhiên chăm chú nhìn vào màn hình di động, cũng không chớp lấy một cái.

Hạ Diệp cuối cùng chịu không nổi, cầm điện thoại đi đến nhà vệ sinh. Trên đường đi đến nhà vệ sinh cô cũng thấy không ít cảnh nóng bỏng khiến đôi mắt cô như nổ tung thành từng mảnh vụn, hốc mắt đỏ khô ráp của cô nổi lên từng đợt gân chi đỏ nhỏ xíu, hận không thể lập tức móc ra đi rửa cho thật sạch, đúng là ô uế tâm nhìn người khác.

Hạ Diệp ngồi trong trên nắp bồn cầu, yên tâm bấm điện thoại, kéo tới kéo lui trên Line nhưng không ngờ tiếng khóa cửa bên ngoài lại vang lên đột ngột không báo trước, tiếp diễn chuyện đó là tiếng rên rỉ của người phụ nữ và tiếng thở mạnh mẽ của người đàn ông.

Đúng là may mắn! Lại mang ý nghĩ yên tĩnh chui vào nơi này cơ đấy! Thật là một ngày may mắn đầy người. Hạ Diệp lần này đúng là muốn khóc cũng không khóc được.

Hạ Diệp ngồi im không dám động đậy, hết thầy toàn thân đều run rẩy, cảm giác cứ như đang coi clip trắng vậy, vô cùng kích thích các thứ 'điểm lệ' trên cơ thể. Cô thò tay vặn chặt khóa cửa phòng vệ sinh, do cấu tạo nên không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Cô bất giác lại đỏ rất nhiều mồ hôi, cầu cứu Hương Đàm.

Hạ Diệp dùng app tin nhắn trên điện thoại nhanh chóng cầu Hương Đàm.

Diệp Tử: Hương Đàm! Chi viện nhanh lên, trong nhà vệ sinh đang có một cặp tình lữ đang mưa mây, mình ở trong đây không chịu nổi (Cô kèm theo một mặt khóc sướt mướt).

Hương Đàm: Mình biết phải làm gì?

Diệp Tử: Đập cửa đi, thật là... mình chịu không nổi nữa, bọn họ ngày càng lấn lướt.

Vừa nhả xong, phía cửa đập một cái "Bum", là tiếng va chạm của hai người kia với cửa!

Hạ Diệp giờ tay thành nắm, trách mắng nghĩ. Cái con người các người đúng là bệnh hoạn biến thái, làm chuyện đồi bại trong nhà vệ sinh còn không kiểm hãm được mà ngả ngón tới lui, nếu để cho tôi có cơ hội tôi sẽ kiện các người vì hành vi nặng hơn coi đĩa trắng, là 'Giao hoan trước mặt công dân thuần khiết lương thiện'.

"Bóp bóp bóp".

Tiếng đập cửa khá lớn ở phía ngoài, Hạ Diệp lấy lại tinh thần thở một hơi nhẹ nhõm.

"Có ai trong đó không? Mau mở cửa, tôi sắp không... không ổn rồi".

Là giọng của một người phụ nữ nên cô đoán là Hương Đàm, bởi vì đang hoang mang nên cô không có chú ý nghe rõ.

Cô ấy diễn như thật, tay ra sức vào đập cửa, miệng vẫn hô hoán như muốn khóc. Hạ Diệp ở trong phòng vệ sinh đối mặt với cái cửa cũng cảm thấy con người Hương Đàm vốn là nên đi làm diễn viên, làm bác sĩ không thành tựu bằng đâu.

Cặp đôi trong nhà vệ sinh tiếc nuối hôn nhau thật sâu, sau đó vài tiếng 'chục' kèm theo, phía trong này Hạ Diệp mặt tối đen, cái loại cảm giác này thật khó tả!

Cô gái kia nhanh chóng mặc lại quần áo xốc xếch dưới nền gạch, sau đó cô lại nghe thấy tiếng kéo khóa quần, cảm giác rũ bỏ được vật nặng trong lòng thật tuyệt! Đúng là khổ ải vô biên, cuối cùng cũng thoát khỏi đám người có lỗi với xã hội này rồi.

Nghe thấy tiếng cạch cửa, đúng lúc đó tin nhắn từ Hương Đàm gửi đến.

Hương Đàm: Mình đang đến cậu đợi một lát...

Hạ Diệp há hốc mồm, cái thế loại gì vậy? Cô cứ tưởng Hương Đàm là người đã giúp mình, cô ngăn người không biết phải làm sao, nếu bây giờ bước ra ngoài có lẽ sẽ thấy được người đi cửa nhưng mà tự nhiên trong lòng lại có một cảm giác lo sợ như đang xem phim kinh dị ma quái trong rạp chiếu phim. Nên cô quyết định sẽ ở trong đây đến khi nghe thấy tiếng của Hương Đàm.

Chân cô theo quán tính mà gợn ghê rút lên trên.

Đúng là một ngày vô cùng nhọc nhằn, hết bị mẹ mắng, lại gặp phải đứa bạn coi clip trắng, đến cuối cùng muốn tìm một nơi để yên tĩnh lại bắt gặp người ta đang ân ái, nếu có thể quay về quá khứ cô mà đặt chân đến đây cô không làm người và đó cũng là suy nghĩ duy nhất trong đầu cô hiện giờ.

"Hạ Diệp là mình đây, cậu đang ở đâu? Trả lời mình" Hương Đàm không biết cô đang ở phòng nào nên lớn giọng gọi cô.

Khi nghe Hạ Diệp nói đến mấy cái tình huống như vậy, cô ấy cũng không biết phải làm thế nào cho phải, lỡ như mạo phạm vào người có thể lực, rửa bao nhiêu lần cũng không hết tội.

Hạ Diệp đang sốt sắng thì lập tức phía ngoài truyền đến giọng của Hương Đàm, Hạ Diệp mừng đến sắp khóc, thật đúng là ác liệt. Cô sinh ra trước nay chưa từng sợ bất kỳ ai, ngoại lệ là cái thứ mà khoa học không chứng minh được, gọi tắt là 'ma'.

Cô cũng từng coi qua một vài bộ phim ma, đặc biệt là trong này thường thì... tóm lại ở trong nhà vệ sinh một mình cô rất sợ gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, lại dẫn tới yếu tim chết ngay tại chỗ thì chắc sẽ nằm top 'những cái chết quái đản nhất'.

Hạ Diệp đi nhanh ra ngoài trong lúc đầu óc trống rỗng, không đợi Hương Đàm mở lời nói tiếp, cô kéo tay cô ấy dứt khoát lôi đi ra ngoài luôn. Vừa ra tới gần phòng vip của mình, Hạ Diệp thở hắt hên nhẹ lòng, trút hết nặng nề trong đầu, cô lại nhớ lại lúc đó thân thể cô liên tục run nhẹ lên một hồi rồi từng đợt da gà da vịt thì nhau kéo tới.

Nếu còn có lần sau cô sẽ không ngu ngốc ngồi trong nhà vệ sinh để tìm kiếm sự yên tĩnh nữa, thật đúng là ám ảnh!

Hương Đàm cảm thấy kỳ quái với hành động của cô, chỉ là có vài người thực hành vài hình ảnh 18+ và vài tiếng rên rỉ, Hương Đàm cũng không ngờ cô lại phản ứng kịch liệt như vậy. Cô ấy sống hai mươi lăm năm rồi, ít nhất cũng từng quan hệ với một người, cô ấy không tin Hạ Diệp lại có thể thủ thân như ngọc.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Xảy Ra Chuyện.

Hạ Diệp lấy đà thở ra một hơi dài, sau đó cô lại nhanh chóng bắt lấy cảm xúc ban đầu.

Ở phía sau, Hương Đàm cũng bình tĩnh trong giấc mộng ngàn thu của chuyện tình yêu đôi lứa với tiền bối, cô ấy cũng không nghĩ lung tung thêm gì nữa vì bây giờ việc quan trọng nhất chính là ưu tiên suy nghĩ cho việc Hạ Diệp đến bây giờ vẫn chưa từng có lần đầu tiên.

Hương Đàm cho dù rất hứng thú muốn biết nhưng rất khó để mở lời, thân thể vốn là thứ trân quý của người con gái, dù có xảy ra loại chuyện đó giữa cô ấy rồi nhưng ai hỏi đến, cô ấy đều bắt giác gục đầu, thử hỏi mấy chuyện này trả lời thế nào đây? Hương Đàm lại thờ dài, đứng là nên thôi đi.

Hạ Diệp đi thẳng vào trong phòng ngồi thừ ra một góc ghế, đầu ngửa ra sau dựa vào thành ghế mềm mại đàn hồi, hai mắt nhắm hờ như nghỉ ngơi, cánh tay cũng tùy ý buông lỏng trên ghế.

Bên ngoài sân khấu.

Diễn ra những màn vũ đạo đầy điên cuồng của giới trẻ, vài người nhảy đến mức làm chủ trung tâm của con bão chú ý, một số người bạo dạn lột bỏ luôn mấy lớp vải trên người, nhưng nói đúng hơn là một trong số người bọn họ đã dùng qua một loại chất kích thích xúc cảm, gây mê muội đầu óc.

Bây giờ họ có thể làm gì đó nhưng ngày mai cũng không biết, trừ phi có người bắt quái hoặc quay video đưa cho bọn họ.

Ngoài ra, nam nữ thi nhau kết thành cặp, nhảy nhiệt tình trong cơn say nồng đậm vị tình của buổi đêm nằng nỏ nhiệt huyết bởi dục vọng chết người.

Đàn ông hòa nhau vây lấy những người phụ nữ quyến rũ, bàn tay hư đốn sờ loạn trên người họ như muốn thăm dò, đến mức gương mặt lộ rõ sự ham muốn và sung sướng tột cùng, còn phụ nữ thì điều ngoa ngượng ngừng hưởng thụ sự kích thích từ đám đàn ông đó một cách hào sảng nhất.

Hương Đàm hậm hực nhìn ra bên ngoài, cô đi đã lâu mà chưa thấy ai qua gọi cả, đám người này đúng là không biết quan tâm bạn bè.

Hương Đàm thấy vậy, cô ấy bật người đứng lên dứt khoát kéo tay Hạ Diệp đi, mặc cho người phụ nữ trong lòng bàn tay đang vùng vằng không muốn đi, cô ấy vẫn sải từng bước chân nặng nề kéo con quái vật ngồng cuồng ở phía sau theo bên cạnh.

Bước chân của cô ấy bỗng dừng khựng lại, phía sau Hạ Diệp vì cô ấy mà mắt thẳng băng ngã một mạch xuống đất.

"A!" Hạ Diệp ngã đến ê ẩm chân tay, đôi môi nhỏ nhắn không kiềm được mà phát ra một tiếng kêu đau nhỏ xíu như tiếng nỉ non.

Hạ Diệp phui đi bụi bặm trên người, cô đỡ lấy cùi chỏ xoa xoa vuốt vuốt kêu đau, tự dung dừng lại làm cho cô té đến đau khổ nga "Tiểu Đàm, sao cậu lại đột nhiên...".

"Diệp Diệp, hình như xảy ra chuyện rồi, mấy người bạn của mình đang gây gỗ với một đám người, hình như... hình như là côn đồ" Hương Đàm sợ sệt co rút người, chặn ngang câu hỏi của Hạ Diệp.

Hạ Diệp không biết nên làm cái gì, chuyện này trước giờ cô có gặp qua nhưng cũng không có quan tâm nhiều đến, lúc đó cô chỉ mặc kệ rồi yên tâm mà ngồi thưởng thức không khí của hộp đêm thôi.

Đầu óc của Hạ Diệp gặp phải mấy chuyện này sẽ không còn linh hoạt nữa, giống như kiểu tắc não không thông được vì lý do duy chỉ có một, cô thù hận nhất là việc này. Đụng chạm đến hắc đạo hờ chút là chết mất xác, cô dám lấy danh dự đảm bảo điều này ai cũng không thích, huống hồ là cô.

Luật pháp trong mắt họ cũng như là truyền từ lỗ tai bên trái qua lỗ tai bên phải, là một miếng giấy mỏng manh xé là tan nát, bọn họ không hề coi trọng nhân cách và tính mạng của con người, trong lúc đó có thể ví mạng người như sợi tơ mỏng.

Hương Đàm thấy Hạ Diệp im lặng, cô ấy cũng chẳng biết phải phản ứng thế nào cho phải. Không cứu bọn họ khác nào nhìn họ chết? Còn cứu họ sức đâu để phản kháng với đám đàn ông cường hãn đáng sợ kia? Nhất thời trong đầu Hương Đàm cũng trống không.

Lên vào đám đông thì không được, tầm quan sát hạn chế quá nhiều. Hạ Diệp đổ mồ hôi, vắn óc hết công suất.

"Tiểu Đàm, chúng ta quan sát hiện trường trước đến lúc đó nếu vượt quá mức, chúng ta sẽ cố gắng cứu bọn họ" cô vừa nói xong liền kéo tay Hương Đàm len lút đi lên phía trên phòng vip Hoàng Đế.

Lúc này cô có nhìn qua một chút, chỗ này chỉ có một người đàn ông ngồi, không chắc anh ta có đề ý hay không...

Hạ Diệp!?

Hương Đàm cả kinh trước hành động của cô, hai hàng nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi xuống bên gò má. Nước mắt này không phải vì sợ hãi mà rơi xuống, mà là sự cảm động chân thành. Mặc dù Hạ Diệp chỉ mới gặp họ, còn chưa có nói chuyện qua nhưng đã không ngừng suy nghĩ tìm cơ hội cố gắng cứu họ, đúng thật là một người bạn tốt!

Hạ Diệp nhìn thấy người đàn ông điềm đạm ngồi trong phòng vip lầu hai, dáng ngồi cao cao tại thượng như muốn cảnh báo không ai được phép đến gần, trên tay còn cầm một ly thủy tinh chứa một ít rượu, cô tay cử động nhẹ nhàng làm động thứ đồ uống bên trong.

"Này, vị khách ở phía trong, chúng tôi có thể ở đây một chút không?" nếu không hỏi thì bất lịch sự, còn hỏi thì cơ hội bị đuổi sẽ trên 90%. Đẳng nào cũng là cửa khó qua, hôm nay đúng là ngày đáng để kỷ niệm nhất trong hai mươi lăm năm qua.

Từ phía dưới, một người toàn thân vận đồ đen, kính râm gọng kính màu đen, cạnh tai có một sợi dây bluetooth được kết nối với máy chủ.

Cái này, hình như là vệ sĩ thì phải.

"Hai cô kia, đây là nơi của ông chủ chúng tôi, hai người không được phép đến gần" người vệ sĩ chèn ép hai cô, đưa tay ngăn cản Hạ Diệp đến gần phòng. gương mặt không biểu cảm, giọng nói cương nghị, rất nhất quyết.

Hạ Diệp không khỏi nhíu mày, loại người gì vậy? Chỉ mượn chỗ để quan sát cũng không cho? Thật keo kiệt.

"067, mặc kệ họ đi".

Người đàn ông phía trong chiếc màn mỏng phát ra một thứ tiếng như thiên âm, trong lời nói không tìm được ra bất kỳ thứ gì có thể phản kháng lại.

067 không thay đổi sắc mặt, thoái lui ra sau không ngăn cản hai người bọn họ nữa.

Hạ Diệp đứng tại chỗ, hiện tại cô rất muốn nhìn thấy cái mặt tên đàn ông phía sau tấm màn này. Nếu để cô có cơ hội, cô sẽ không tiếc nhìn cho thật kỹ, người đàn ông phát ra tiếng động không thuộc về nhân gian đó rốt cuộc là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Được Giúp Đỡ.

Hương Đàm lo lắng, mặt mày đều lấm lem màu đen của mascara lẫn trong nước mắt, khóe mắt đỏ ngầu ướt át lên trông thấy, nếu giờ này còn tâm trạng để hình dung thì chỉ có thể bằng một từ 'mèo'.

"Tiểu Đàm đừng lo lắng, chỉ là nhất thời mờ mịt thôi, sẽ nhanh tìm được cách giải quyết" Hạ Diệp khéo léo an ủi, cô choàng tay qua vai Hương Đàm như trấn an cô ấy.

Ánh mắt Hương Đàm vẫn cứ luôn dõi theo sự việc đang xảy ra bên dưới, hai bên cứ mẩu thuẫn cãi cọ bằng những từ ngữ không văn hóa rất lâu mà chưa ầu đã xô xát nhau, việc này nếu không được ngăn chặn ngay sẽ rất khó để mấy người bạn của cô ấy an toàn trở về nhà.

Lời khuyên của Hạ Diệp không ngừng vang lên bên tai, tuy có ý tốt nhưng vì thế mới khiến cho cô ấy có cảm giác không an toàn, càng lúc càng thấy bất an.

Phía bên dưới, hai bên vẫn cãi nhau rất kịch liệt.

Trên người đám đầu trâu mặt ngựa hầu như đều bao phủ bởi những hình xăm lớn, bất cứ ai có mặt tại đó đều có cảm giác đám bạn của Hương Đàm đứng nhằm người rồi.

Đúng như cô ấy nghĩ, bọn họ đã nhanh chóng xông tới phía trước mà động tay động chân. Phía đám bạn của cô ấy cũng chỉ có thể chống đỡ được một chút chứ không làm gì được bọn chúng. Riêng cô gái đang sợ hãi là không hề tham chiến, cô ta chỉ đứng đó tròn trĩnh mắt nhìn người với người vật lộn với nhau đòi sống đòi chết.

Tình hình trước mắt rõ ràng là không thể cứu vãn được nữa, cô lại nhìn qua Hương Đàm, cô thấy hết thấy sự bất lực khó chịu khi trông thấy bạn của mình bị người ta từ từ hành hạ mà không thể giúp được gì.

Lấy điện thoại trong tích tắc gọi đến số máy của Hạ Mẫn Nguyệt, cô biết mẹ cô cũng có chút quan hệ với chính quyền địa phương nha.

"Mẹ, con bị người ta ức hiếp! Bọn họ sàm sỡ con" Hạ Diệp ngữ điệu run rẩy, vẻ mặt loáng thoáng sự sợ hãi đáng thương.

« Tiểu Diệp Tử con đang ở chỗ nào? » Hạ Mẫn Nguyệt lo lắng cau mày.

"Hộp đêm Trâm Mê".

Hạ Diệp trong lòng tự nhiên có một cảm giác mừng rỡ, mấy lần cô gây chuyện điều do chính tay mẹ cô giải quyết, không có bà ấy thì hiện giờ rất có thể cô đang ngồi bóc lịch vì tội phá hoại đồ đạc của người khác.

« Chờ mẹ, đừng lo lắng » nói xong Hạ Mẫn Nguyệt tắt ngay cuộc gọi.

Phía bên kia vọng lại tiếng 'tút tut tut' làm cho tâm tình của Hạ Diệp bỗng chốc tuột lại xuống mức thấp nhất.

Hương Đàm khóc đến tê tái khuôn mặt, vì kích động mà bàn tay bóp chặt đến những mạch máu không lưu thông được mà trắng muốt. Hạ Diệp chỉ lo là ít lâu thôi thì cô ấy đã xông xuống phía dưới mất rồi.

Cô vốn dĩ là định chạy ngay theo sau nhưng tên vệ sĩ 'đen' kia lại chặn đứng lại, trong lời nói vô cùng quyết đoán "Chuyện này hãy để người của chúng tôi giải quyết, bọn họ đang ở phía dưới, chỉ cần ba mươi giây bạn cô sẽ bình an".

Hạ Diệp ngo ngác.

"Ông chủ nói, về đến nhà cô sẽ tự biết" 067 chính tai nghe trên tai, phía trong đó phát ra một tiếng nói nhỏ không rõ lắm, 067 lập tức thuật lại y như vậy.

Về nhà? Mẹ!?

Đúng như lời 067, đám đông nhanh chóng giãn ra xa khu vực gây gỗ, bọn người tàn bạo kia còn chưa kịp phản ứng đã bị đám vệ sĩ bẻ tay ra phía sau lưng, đè bẹp mặt xuống dưới đất. Đúng, vóc dáng, quần áo đều có nét tương tự như người vệ sĩ vừa nãy nói chuyện với cô.

Hương Đàm khóc bật ra, ôm cô gái đang sợ hãi vỗ về.

Sự việc rất nhanh được họ giải quyết ổn thỏa, cô cũng rất muốn biết vì sao người này lại biết mẹ mình nhưng bạn của Hương Đàm đang ở phía dưới, nghĩ tới đây, cô khẽ liếc nhìn người đàn ông phía sau tấm màn một chút rồi luyến tiếc rời đi.

Hạ Diệp cùng Hương Đàm điu mấy người bạn bị thương vào phòng. Đa phần đều bị thương ngoài da nên không có mối nguy hiểm nào, cũng không thể ứ đọng máu bầm trong cơ thể.

Vì Hương Đàm đang hoảng loạn nên không còn tâm trí mà đo lường độ nguy hiểm của vết thương, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào một mình Hạ Diệp.

Quan sát những vết thương đó có rướm một chút máu, cô dùng tay ấn giữ vào vết thương thật lâu, cô đưa ra kết luận chẩn đoán của mình không do dự, "Cậu là Du Tiểu Mị đúng không? Cậu chỉ hoảng sợ quá độ thôi, uống một viên thuốc an thần rồi thiếp đi mai sẽ khỏi. Còn hai người Tiết Thiệu Thiên và Lâm Thạch chỉ bị thương ngoài da, bôi một ít thuốc ngoài da là được, riêng Bạch Kha tiền bối vẫn là nặng nhất, trọc một cái xương sườn nên được đưa đến bệnh viện sớm nhất có thể để tiếp nhận săn sóc, đừng về quá sớm ở lại bệnh viện để quan sát vài hôm nhưng nếu muốn ngày mai cũng có thể xuất viện".

Hương Đàm thất thần, chỉ ấn nhẹ vài cái liền biết như vậy là bị gì rồi sao? Chuyện này bác sĩ có kinh nghiệm chưa chắc đã làm được, cô ấy chính là vì những lời nói quá mức chắc chắn của Hạ Diệp mà bình tĩnh trở lại.

"Diệp Diệp cậu thật giỏi".

Hương Đàm cười rất nhu hòa, cánh tay đang còn khoắc lấy tay của vị tiền bối Bạch Kha. Cô ấy cũng không biết từ khi nào tay mình lại đặt trên cánh tay của Bạch Kha.

"Anh hai mình là bác sĩ tâm lý nên nhìn ra một vài điểm cơ bản. Còn về việc ấn định vết thương là điều đầu tiên mẹ mình nói" Hạ Diệp híp mắt giải thích sự tò mò của bọn họ, trông như cô giáo đang dạy học những đứa trẻ.

Bọn họ tưởng Hạ Diệp là tiểu thư nhà giàu gì đó, ăn chơi trác táng, không có nghề nghiệp ổn định nhưng không ngờ sự việc lại vượt ngoài tầm mà bọn họ biết đến.

Hương Đàm cảm kích trong lòng, nhưng vẫn không hiểu đám người đó từ đâu chui ra, cô chỉ biết khi gần bước đến đã có mấy gã to con tới tập bắt lấy bọn hắn.

"Diệp Diệp, bọn người lúc nãy...".

"Thật ra, mình cũng không biết".

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau không hiểu, dù sao cũng đã được cứu nên không che giấu được sự vui mừng nhưng những vết thương giằng kín khắp trên cơ thể kia cũng không khiến cho bọn họ thoải mái được bao lâu.

Du Tiểu Mị thở nhẹ, gương mặt cũng ướm đầm không kém gì Hương Đàm, cô ta giang tay ôm cô ấy, "Lúc này mình thật sự rất sợ hãi".

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lãng Thị - Lãng Duật.

Sau khi chuyện ngoài ý muốn xảy ra, các bạn của Hương Đàm đều mang trên mình đầy thương tích, mặt mày ai nấy cũng ủ dột nhẩn nhúm như tờ giấy lộn.

Hương Đàm tính phí cho hộp đêm rồi nhanh chóng diu tay Bạch Kha, còn lại Du Tiểu Mị và hai người đàn ông kia cũng bắt taxi trở về nhà.

Hạ Diệp đi hướng vào gara dưới tầng hầm lấy xe.

Quốc lộ giờ này đang là giờ cao điểm nên rất khó bắt được xe, nếu chậm trễ Hương Đàm chỉ sợ vết thương của tiền bối sẽ hỏng hơn nữa, vì vậy cô ấy muốn đi nhờ xe của Hạ Diệp.

Cô cũng tiện đường đi đến bệnh viện Hạ Mặc nên không có ý kiến.

Trên đường đi đến đó, trong chiếc xe cayenne chỉ nghe thấy tiếng động cơ và tiếng Bạch Kha rên rỉ đau đớn. Cô liếc mắt vào kính chiếu hậu, thấy nét mặt chau mày nhìn người mình thương mến bị hành xác của Hương Đàm, khẽ khàng thở dài.

Cô thật sự là cảm thấy hạnh phúc thay cho bọn họ, cảnh này làm cô nhớ đến một lần thực tập ở bệnh viện nổi tiếng tại Mỹ, lúc đó có một người phụ nữ đang sắp sinh được đẩy vào phòng mổ, gương mặt đều lấm tấm những hạt mồ hôi nặng nề, tiếng đau đớn rên rỉ lên từng hồi, khiến người chồng đi theo mặt cũng nhẩn nhúm khó coi.

Thật giống!

Bệnh viện Hạ Mặc thành lập cách đây hai mươi tám năm, rất được sự tin tưởng của người dân xung quanh khu vực. Bác sĩ riêng của quan chức, gia tộc hay tổng tài cấp cao đa số đều từ đây cấp ra ngoài.

Doanh thu hơn hẳn những bệnh viện trong thành phố. Nếu nói đến nơi nào có bác sĩ giỏi thì phải kể đến bệnh viện Hạ Mặc đầu tiên, có người cho rằng những nhân tài có tư chất đều được mời về bằng những số tiền hậu hĩnh, nhưng không, bọn họ là tự nguyện đặt chân vào cửa của Hạ Mặc.

Địa phận tốt, bác sĩ giỏi, nền tảng cốt lõi từ nước ngoài, kinh nghiệm hơn mấy chục năm trong ngành, vật liệu xây dựng đều là những thứ cao cấp nhập khẩu từ tập đoàn lớn của Pháp, trang trí sang trọng, nhẹ nhàng để phù hợp với từng bệnh nhân.

Bệnh viện còn nổi tiếng là lương đức, liên tục tiếp tế người bệnh nghèo khổ, xây cất những viện dưỡng lão dành cho những người già không nơi nương tựa.

Đại danh của bệnh viện Hạ Mặc truyền đi rất xa nên Hạ Mẫn Nguyệt đã từng gặp qua không ít gương mặt quyền quý và thế lực trong nước, bao gồm vị lãnh đạo của đất nước này.

Hạ Diệp giả vờ bình tĩnh lái xe nhưng trong lòng là vô số khúc mắc khiến cô hiểu kỳ hơn bao giờ hết.

Một điều duy nhất khiến cô suy nghĩ hoài vẫn chỉ có một kết quả, ông chủ của cô không phải là con người cao quý mặc trên mình bộ âu phục đen nhánh kia chứ?

Bởi vì có liên hệ với Hạ Mẫn Nguyệt, vì khí thế cường bạo ép người, vì từ đầu đến chân đều khiến ánh mắt người nhìn gần như không thờ nổi. Nghĩ đến ngày mai thôi cô đã thấy sự nồn nóng chưa bao giờ có a.

Hạ Diệp do ý thức quá mơ hồ, lại thêm tò mò cực hạn nên đập mạnh thắng ga, một lần đã chạy vượt tốc độ cho phép, bỏ qua cả đèn đỏ ở ngã tư đường. Hương Đàm ở phía sau đỡ lấy Bạch Kha cũng không ngừng hô hoán 'chậm chút, chậm chút'.

Hạ Diệp cũng cười như không cười, kỹ thuật lái xe của cô tuy không giỏi giang như dân chuyên, nhưng cô cũng coi như có chút kinh nghiệm bởi vì những đêm không có bài tập thêm cô đều đi cùng bạn đến khu đua xe của dân lưu bang để thử lái. Nhớ lại chuyện đó cảm giác vẫn còn như in trong đầu, nhất là phần ót của cô vì kích động mà vô cùng nặng nề.

Vừa đến nơi cô lái xe tấp vào lề, đậu hẳn xe bên ngoài bệnh viện, sau đó để Hương Đàm và Bạch Kha vào trước, bước chân cô cũng bước đều ngay phía sau nhưng là bọn họ lại không có đi cùng một chỗ.

Hạ Diệp rẽ vào phòng viện trưởng, còn hai người kia đi đến phòng của giáo sư Trịnh để chụp X- quang.

Cô đẩy mạnh cửa, lấy ánh mắt hùng hồn nhìn người phụ nữ đang chăm chú phê duyệt hồ sơ kia, bất giác cô hát cảm giọng điệu ngang bướng gần giọng "Mẫu hậu, rốt cuộc là cái quái gì đang xảy ra với đứa con gái bé bỏng của người?" cô lấy hai bàn tay như bạch ngọc được điêu khắc tỉ mỉ hết sức đập lên bàn, đầu ngón tay truyền đến cảm giác hơi tê dại.

Hạ Mẫn Nguyệt nhìn cô đôi ba giây sau đó lại cúi mặt chăm chú ký tên vào văn kiện, không nói gì.

Hạ Diệp bị sự bơ vơ của mẹ mình mà im thinh.

"Mẫu hậu~ kể cho con gái bảo bối của người nghe đi" cô cố gắng làm nũng, tiến đến gần Hạ Mẫn Nguyệt dịu dàng ôm vai gầy của bà, cô còn cố ý kéo dài một đoạn.

"Mẫu hậu~".

"Mẫu hậu~".

Cô lặp lại mấy lần nhưng mà Hạ Mẫn Nguyệt vẫn không mấy may quan tâm đến.

Mặt cô thoáng cái đã xám xịt, "Mẹ! Tên đàn ông trong Trầm Mê là thần thánh phương nào?" công sức diễn trò từ nãy giờ bị mẹ cô làm tiêu tán hết một lần.

Hạ Mẫn Nguyệt lúc này mới có động tĩnh, cái đầu cao ngẩng lên, giọng hạ thấp "Ngồi xuống ghế, từ từ mà hỏi" bà đóng tài liệu trên bàn lại, đứng dậy đi đến ghế sofa.

Trong phòng lâu lâu lại có một loại hương thơm thoang thoảng truyền vào mũi, Hạ Diệp không khách khí khịt khịt cái mũi nhỏ vài cái.

"Người đó là ông chủ của con sao?" cô nhìn chăm chăm Hạ Mẫn Nguyệt.

Hạ Mẫn Nguyệt nghiêm chỉnh cầm lấy tách cà phê, ánh mắt xuất thần nhìn vào động tĩnh dao động của mặt nước, cuối cùng bà ấy thổi một hơi lửa đi bớt hơi nóng, sau đó lại nhâm nhi một ít rồi đặt trở lại bàn.

"Con cũng thông minh đấy. Cậu ta tên Lăng Duật, là cậu chủ của Lăng gia, là người ở vị trí được tôn sùng nhất của Lăng thị nhưng mà tính cách của cậu ta rất không bình thường, con đi làm rồi cứ để cậu ta tự mình sắp xếp, con chuyên tâm nghe lời sẽ không mất mạng".

"Mẹ! Chết tiệt, biết tính con hay hỏi mà mẹ còn đưa đứa con gái bé bỏng của mẹ cho người đàn ông khủng khiếp đó... mẹ, mẹ ơi, giao cho bác sĩ Khiết đi, anh ấy có kinh nghiệm dày dặn hơn con có lẽ sẽ tốt hơn nhiều mà" Hạ Diệp ngồi xổm xuống đất ôm chân Hạ Mẫn Nguyệt thành khẩn cầu xin.

"Cậu ta chỉ muốn một người tốt nghiệp từ học viện Harvard, không có hứng thú với bác sĩ dày kinh nghiệm".

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phải Là Nữ.

Hạ Diệp lải nhải làm ra bộ dáng đáng thương tội nghiệp "Mẹ, mẹ ơi, con gái nhỏ của mẹ rất bướng bỉnh, đã không ngoan. Đề cử người khác đi mẹ, giáo sư Thẩm cũng đã từng học Harvard mà mẹ, chú ấy chắc chắn đủ tiêu chuẩn mà".

"Cậu ta yêu cầu phải là nữ" Hạ Mẫn Nguyệt trực tiếp không đổi hoài tới lời cầu xin của cô.

Đây không phải là do Hạ Mẫn Nguyệt muốn đưa con gái mình vào chỗ nguy hiểm, mà là bị ép buộc đến mức không đưa đi không được.

"Cầu huyết! Anh ta định bức con hay sao mà kêu phụ nữ, bây giờ nam với nam cũng được mà, đó gọi là phi ra ngoài giới tính, rất được ủng hộ" nói xong hai mắt cô chột lé lên một tia sáng, đưa ngón cái lên trên mặt của Hạ Mẫn Nguyệt tỏ vẻ tự cao.

"Đã bàn rồi, không bàn nữa, đã ký rồi, không nói nữa" mẹ cô vừa dứt lời, đã quay người đi ra ngoài, bỏ lại khuôn mặt vô tội vạ của Hạ Diệp, mặc cô ngẩn ngơ ở lại một mình trong căn phòng im lặng không chút gió.

Hai cánh môi mím lại, tự nhiên cô muốn khóc quá! Lăng thị, Lăng gia, Lăng Duật... rốt cuộc là loại người gì đây? Cô không hình dung ra nổi đáng về thật sự của bọn họ. Tìm trên mạng thông tin, hình ảnh của người đàn ông này hầu như đều không thấy, riêng chỉ xuất hiện tên của tập đoàn Lăng thị trong rất nhiều bài báo, bài viết mà google tra khảo được.

Hạ Diệp thất thần trở về nhà. Về đến nhà lại càng đau đầu hơn nữa nha, bởi vì từ ngoài vào trong đều truyền tới cảm giác cô độc quạng hiu.

Sực nhớ ra chuyện người đàn ông kia, cô chạy rất nhanh đến phòng ngủ, tùy tiện bật cửa một cái rầm, trong tầm mắt bao quát hết cả gian phòng. Tuy rằng cô không thích vướng vào rắc rối nhưng hiện giờ cô rất muốn xem tình hình của người kia như thế nào rồi.

Tuy cô là người đã cứu mạng người đàn ông kia nhưng lo lắng tình trạng sức khỏe của anh ta có phải là dư thừa rồi không?

Phòng ngủ trống không không một bóng người, ga giường lạnh ngắt đúng như ngày thường nhưng vết máu lổm nhổm như thế làm sao ngủ? Hôm nay đã định cô ra phòng khách ngủ.

Hạ Diệp chỉ cảm thấy ngày mai chính là ngày thảm nhất trong lịch sử hai mươi lăm năm của cô nga, gặp mặt người đàn ông chỉ biết đúng mỗi cái tên cũng đủ khiến cô cảm thấy rờn rợn trong người, lại thêm mẹ cô vừa nói anh ta tính tình kỳ thực bí bí ẩn ẩn... không biết có tự nhiên cầm súng chĩa vào đầu của cô trong lúc đang nói chuyện không nữa, nghĩ thôi đã thấy lạnh cả gáy.

Cô khó khăn cúi bỏ bộ váy trên người trong khi vẫn còn đang nằm trên sofa, xong việc cô tùy ý quăng ra một góc dưới nền, cô thật là mệt mỏi đến không biết cách ngồi dậy a. Trên người chỉ còn lại một cái áo ngực và một chiếc quần lót cùng một màu đen, sau mấy phút im ắng cô đi sâu vào giấc ngủ.

Ngủ chưa được bao lâu, điện thoại trên bàn rung lên từng hồi, giờ này nhìn thoảng đã hai giờ sáng, cô nhắm cũng không biết là do ai gọi đến nhưng nhìn dây số này có phần hơi quen.

« Diệp Diệp, là mình Hương Đàm đây, dù biết giờ này hơi trễ rồi nhưng mình muốn báo cho cậu một tiếng, tiền bồi mai sẽ xuất viện ».

Hạ Diệp chày vãi đường hắc tuyến, giờ này gọi đến chỉ để nói có bấy nhiêu thôi? Cô thân với bọn người kia lắm sao? Bất quá cô chỉ biết có Hương Đàm, cái cô ngọc Hương Đàm này lại phá chuyện tốt của cô chỉ để báo tin một người không liên quan tới...

"Được rồi, mình đã biết" cô nói xong, bên kia cũng ừ một tiếng rồi truyền vào trong tai vài tiếng tút tút tút. Hạ Diệp vứt luôn điện thoại ra phía xa, chuyên tâm tìm tư thế thoải mái mà lật người.

Hừng sáng khoảng năm giờ mấy, mẹ của cô gọi tới, thuyết giảng cho cô nghe hết nửa tiếng đồng hồ, giấc ngủ bình yên vốn có đã bị hai người phụ nữ phá hoại không còn mảnh giáp.

Hạ Mẫn Nguyệt nói với cô, tối bây giờ đến địa chỉ trong tin nhắn bà ấy vừa gửi, rồi chuyện sau này sẽ từ từ sẽ biết rõ.

Thực sự là về nước rồi cô cũng không biết nên buồn hay nên vui, bất kể đi đâu làm gì cũng không có chuyện gì tốt cả, tỷ như cô còn định tối nay sẽ đi ăn bánh ngọt ở tiệm bánh Đại Yên cách đây ba cây số nha.

Vì chuyện này mà cô nhớ đến lời của anh hai cô nói, sáng nay anh hai từ Pháp sẽ trở về nhưng cô không nắm được thời gian chính xác về lịch bay nên đành đi ngủ trước a.

Chớp mắt vài lần đã gần mười một giờ trưa, điện thoại đang không ngưng reo lên ở một góc xa thiếu ánh sáng, theo nhận thức bây giờ của cô là vô cùng ồn ào, đó chính là phá hoại giấc ngủ.

Cô mập mờ nhìn không ra là ai gọi, giọng điệu rõ mồm một là chưa tỉnh ngủ, cô khiếm tốn lại hết thấy cái kiêu nhẹ nhàng thường ngày, bực dọc lên tiếng "Nói đi".

« Lại ngủ đến trưa nữa rồi? Em là bác sĩ của nên biết, không ăn sáng, ngủ lại quá nhiều sẽ sinh ra bệnh ».

Cô chưa hoàn toàn mở mắt nhưng cũng tỉnh táo hơn lúc này một chút xiu "Tối rồi à anh h.." cô kéo từng chữ, bắt đầu đã nhỏ đến phía sau lại dứt quãng và cuối cùng là ngắt luôn âm lượng của chính mình.

« Thời tiết đang gây trở ngại cho chuyến bay của anh, nên tạm thời chưa thể cất cánh được ».

"Vâng, anh nhớ nghỉ một chút" Hạ Diệp ngồi dậy, hít một hơi, đôi mắt cũng trong suốt hơn rồi. Không thức dậy anh cô nhất định sẽ nói suốt không ngừng nên cô phải chỉnh chu lại rồi đi kiểm đồ ăn cho vào bụng mới được.

Hai người nói chuyện một chút nữa, sau đó Hạ Diệp lái xe ra ngoài cái tiệm ăn nhỏ nhắn nhưng cực kỳ đáng yêu ở gần bệnh viện Hạ Mặc ăn một bữa.

Cô nghe nói tiệm này ăn cũng rất ngon, phong cách trẻ trung, rất đông khách. Ăn ở đây cô cũng không có bình luận gì nhiều, chắc cũng giống như các hàng ăn vặt ở Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Diễn Đàn Only.

Hạ Diệp vừa mở cửa bước vào đã không khỏi sững sốt. Đúng thật là có duyên a, lại gặp Hương Đàm cùng Bạch Kha đang thân mật đút thức ăn cho nhau.

Hạ Diệp nhìn chăm chăm vào bọn họ rồi nhanh chóng tìm một góc mà họ không chú ý đến ngồi xuống.

Hương Đàm ngồi rất gần Bạch Kha, người ngoài trông thấy cũng biết anh ta đang vô cùng nhân hạ mà hưởng thụ sự dịu dàng của cô ấy.

Hương Đàm cười ôn nhu, đút từng miếng nhỏ cho tiền bối của cô, tư thái của hai người bọn họ khiến những người chung quanh cũng phải dịch chuyển xa ra cái chỗ không khí ấm nồm đó.

Cái này cũng không thể trách bọn họ được, chẳng phải vẫn có câu một chút hạnh phúc cũng có thể làm mờ mắt người trong cuộc.

Phục vụ là một người nam, thân thể gầy yếu, trên mặt dán liền với một cặp kính to bản dày cộm, từ trên xuống dưới đều không giống người sống trong đô thị phồn hoa.

Nhân viên này lơ mơ đặt cốc nước lọc lạnh xuống bàn, rồi chìa tay giao bảng menu cho Hạ Diệp, sau đó lại hướng về hướng khác mà ngo. Trông khi đấy, Hạ Diệp đang ngồi cách người này không quá 50cm.

Cô tò mò nhìn đến nơi cậu ta để mắt, đó là một căn tiệm khác bên đường đối diện, không giống như nơi này, nơi đó bị dán bản tháo gỡ.

Nhìn vào menu ở trên tay mình cô phân vân ít lâu, các món trong này đa phần đều rất rẻ, mỗi món đều dưới 100 tệ.

Vì là một quán ăn vặt khách phổ biến hiển nhiên là học sinh, sinh viên nên phải như vậy mới hợp túi tiền của chúng.

“Một phần mì udon lạnh, một phần sushi và một ly trà xanh phủ kèm một lớp kem vani lạnh” cô nâng menu trả cho người phục vụ, sau đó nhìn xuống đôi chân của mình đang bắt đầu căng cứng, ngồi kiểu này cứ nhiên hơi tê chân một chút.

Đội cũng mất hết năm phút, trong thời gian dài đó Hạ Diệp vọc tay mãi trên điện thoại mà không bỏ xuống.

Trên Wchat truyền đến rất nhiều tin nhắn của group chat 'Live', là một phần trên diễn đàn ‘Only’ cô cập nhật trước đó, điện thoại của cô ngày nào cũng có cả tá tin nhắn từ bạn bè gửi đến.

Tuy cô không đăng ảnh, cũng không có hoạt động nhiều trên đó nhưng bọn họ rất thích nói chuyện với cô, vì cô biết khá nhiều thứ. Từ đua xe, hộp đêm, rượu vang, bệnh và một số thứ ví dụ như trong học tập.

Nói đến mấy cái này cô điều tiếp lời rành rẽ nên bọn họ đích xác rất hứng thú.

Một lần có rất nhiều người trên diễn đàn Only yêu cầu gặp mặt để làm quen nhưng cô không chấp nhận vì lúc đó cô còn đang ở Mỹ, bây giờ cũng không có ai nói gì về gặp mặt cô nữa, cô chỉ nhớ bọn họ từng nói qua một câu “Chỉ cần cô lên tiếng bọn tôi sẽ dùng thời gian của mình, dù có bận cũng sẽ bỏ qua. Cho dù lúc đó tôi đang trong lễ đường, cũng sẽ bỏ đám cưới mà đi gặp cô một lần”.

Định Tiêu Đài: Ủây, chị hai của tôi, sao chị về nước mà không báo cho ai biết vậy?! (Kèm theo một icon khổ sở).

Mộng Hồ Diệp: Đúng vậy! Chị Hạ, em đây rất muốn gặp mặt chị, chị là người nổi nhất trên diễn đàn Only đấy.

Định Tiêu Đài: Đọc tin không trả lời? Khinh nhau thế...

Diệp Từ: Chị đây khi nào có thời gian sẽ hẹn các cục (Icon chất thải) một bữa.

Mộng Hồ Diệp: Ấy, chị Hạ, nhanh một chút, em buồn tới nơi rồi, mấy ngày qua chưa đụng hạt cơm nào cả, chỉ chờ tin nhắn của chị tới đói khát đó (Kèm theo một icon khóc sụt sướt).

Diệp Từ: Tới lúc Mộng Hồ Diệp em nằm trong quan tài chị sẽ tới tháp cho em vài nén hương xem như tạ lỗi (Kèm theo một icon cười sặc sỡ).

Diệp Từ: Khục, không đùa nữa... để chị sắp xếp.

Định Tiêu Đài: Tụi bây nghe chưa, chị Hạ nhà chúng ta cuối cùng cũng đồng ý rồi kìa.

Diệp Từ: Các cô cậu gặp nhau cả rồi, chỉ có Hạ Diệp tôi là chưa có gặp qua nên cũng muốn thử một lần cho biết.

Định Tiêu Đài/ Mộng Hồ Diệp cùng gửi một tin nhắn “Em đợi chị”.

Hạ Diệp tán dóc xong là lúc đồ ăn được bung ra đầy bàn, không có cái nóng của nhiệt từ món ăn bốc lên, vì vốn dĩ các thứ đồ mà cô chọn là món lạnh

a. Cô nhìn món ăn mà bụng kêu ca cồn cào, ăn một miếng đúng là tăng cường thêm năng lượng trong người.

Uống xong ly nước cô lấy ví tiền ra trả, tổng chi phí cần thanh toán là 100 tệ đúng. Cô loáng thoáng bước chân định đi ra ngoài, đúng lúc đó có một thứ hoàn toàn ngăn bước chân cô lại.

Là một cuộc cãi vã của đám nhóc tí đang mặc bộ đồng phục của trường sơ trung cao cấp thượng lưu gần đây.

Hai đứa nhóc cãi tới mức sắp đánh nhau rồi.

Chủ quán cùng với hai nhân viên định can gián nhưng mà tội nó vẫn cứ ôm người nhau lẫn lộn dưới nền, kiểu lẫn như hai cái bánh vậy.

Mặt hai đứa nhóc này vô cùng tinh tế, sống mũi cao thẳng tắp, môi đào mộng nước, mắt phượng, mày cong, chắc hẳn sau này là nhan sắc làm bao cô gái liêu xiêu.

Hai đứa trẻ đối nghịch lẫn dưới đất cho đến khi chạm vào một vật như giày của phụ nữ, cả hai bất giác dừng lại, ngẩng đầu nhìn bóng dáng kia.

"Hai nhóc, đây là nơi công cộng, hai nhóc lại còn rất đẹp trai sao hành động thiếu nho nhã vậy?" Hạ Diệp tâm tình ổn định, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống tán gẫu đôi lời, vì hai nhóc này quá nổi bật trong vô số người trong tiệm nên cô đặc biệt để ý tới.

Hai đứa nhóc ngưng mắt, lập tức xích xa ra, mỗi đứa đứng một chỗ, ra sức phui sạch vết bẩn trên đồng phục. Mi mắt của hai đứa nhỏ này điều long lanh như ánh sao trời, nếu cô mà có em trai như hai đứa nó, cô sẽ không tiếc mà ôm ngay vào trong lòng, mặc sức cưng chiều chúng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Từng Bị Ức Hiếp.

Hai đứa trẻ không nói gì, im lặng phui đi những vết bẩn trên áo. Cô nhìn hai nhóc tí này, cảm giác nhớ lại lúc cô còn nhỏ, cũng tinh nghịch giống như vậy.

Hình ảnh lúc nhỏ từng trải vô tình tái hiện lại trong lòng Hạ Diệp. Cô còn nhớ rất rõ, lúc đó có một đứa trẻ gần nhà, tên là Kiều Ninh Như, tính tình cứng đầu, bướng bỉnh, không biết bao nhiêu lần đã giật tóc, nắm đầu cô đến mức rối bù.

Bởi vì từ bé cô đã nhận được giáo dục có hệ thống từ gia đình, nên cô luôn học cách nhường nhịn đứa trẻ kia, cho đến một ngày cả bản thân cô cũng không chịu nổi.

Kiều Ninh Như, hai đứa trẻ này đã vô tình chạm tay vào đoạn ký ức khó chịu nhất của cô trong quá khứ. Nhưng dù có ghét thì sao? Đó là lúc nhỏ, bây giờ còn có thể làm gì?

Kiều Ninh Như xuất thân từ tầng lớp trung lưu bình thường, mẹ cô ta kinh doanh một cửa hàng mỹ phẩm nhỏ, cha làm quản lý tại một công ty bất động sản vừa phải. Từ lúc gia đình cô rời khỏi ngoại thành đã không còn bất kỳ mối dây dưa nào, nhưng đau đớn bởi vết thương lòng đậm sâu đã làm một đứa bé bốn tuổi như cô nhớ mồn một từng cảm xúc.

"Này chị, tội anh đang có vấn đề cần giải quyết, chị không cần xen vào" một đứa nhóc đang chằm chằm nhìn về phía cô, ngón tay trỏ cũng thẳng tắp hướng cô chỉ tới.

Hạ Diệp nhú mày nặng nề, cô rời đi ngay sau khi nghe thấy tiếng đứa nhóc kia nói. Nhóc tí trong lòng thích một tiếng, rốt cuộc là nói gì cho người ta giận mà quay mặt bỏ đi ngay vậy...

Nhóc kia nhìn theo hướng đi của Hạ Diệp, lại quay sang cười thật lớn vào mặt đứa nhóc vừa nãy, "Thiếu gia của tôi, chẳng biết lịch sự một chút nào cả, nói chuyện với phụ nữ sao lại chỉ thẳng vào mặt người ta như vậy" hai tay khư khư ôm bụng, thanh âm cười cợt vang dội cả quán ăn.

"Cầu huyết!" đứa nhóc kia nhăn mặt, trong lòng không khó chịu quát to.

Những người trong quán ai nấy cũng khó chịu, từ nãy giờ hai đứa nhóc này cãi nhau đến nỗi họ nuốt không nổi thức ăn. Như vậy miễn cưỡng bỏ qua cũng không sao, vì tuổi trẻ bây giờ bùng bột, dễ sinh khí, nhưng vấn đề ở đây chính là cặp tình nhân mặc mưa gió kia nữa... nơi đây đang ồn ào như vậy vẫn có thể thản nhiên làm những hành động thân mật, thật khiến bọn họ ngứa mắt.

Hạ Diệp đi những bước ngăn ra khỏi tiệm, từ từ đi đến bên cạnh chiếc Cayenne màu đen của mình, ánh mặt trời quá mức sáng, chói lọi vì những tia nhiệt kia mà bốc hơi nóng. Cô ở Mỹ bấy năm rồi, khí hậu không có khắc nghiệt nên bây giờ cô thích ứng chưa kịp, làm tâm trạng cô tự nhiên buồn một cách vô cớ.

Cô mở cửa xe, ngồi trong đó im lặng một hồi rồi lái xe đi, cô nhớ mình có đọc qua ở một trang web hay bài báo mạng nào đó, "Khi bạn buồn không rõ lý do, lòng rất rối rắm nhưng làm gì cũng không hết thì nên ăn thử một chút đồ ngọt, ví dụ như socola hay một loại bánh hoặc một loại thức uống, chắc hẳn sẽ có hiệu quả cho nỗi buồn không tên của bạn".

Vì những dòng tâm sự đó nên cô mới chạy một mạch tới Đại Yên cách đây không gần cũng không xa, để chính miệng nếm món bánh ngọt nổi tiếng nhất nhì trong thành phố.

Nếu để cô bình phẩm qua, có thể nói, nơi này trang trí rất tiết kiệm nhưng lại rất phong cách và sang trọng, nhìn từ ngoài vào lộ liễu như những cung điện nguy nga nhưng bên trong thì âm áp êm đềm.

Một tấm bảng bằng gỗ ghi tên thực đơn ngày hôm nay, một cánh cửa bằng thủy tinh dày, nhìn sơ cũng có thể thấy được thủy tinh này có hoa văn rất tinh tế, bàn ghế được xếp tự do, nhiều bàn cạnh nhau cũng có nhiều bàn xa nhau vài chục bước, trước cửa ra vào có trải một tấm thảm lụa màu đỏ mềm mại, dù là đi giày cao gót cũng không phát ra tiếng 'cộp cộp'.

Bánh được đặt trong tủ kính, có hơi lạnh để giữ bánh không bị hư, kem thì ở góc phải của tủ, đầu bếp đều đứng hết ở ngoài quầy chờ phục vụ khách hàng. Giống như Hạ Diệp, cô vừa bước tới đã có một nam đầu bếp cúi chào, rồi lịch sự nói chuyện với cô.

"Một bánh phô mai sữa việt quất, thêm một cái vị dâu tằm. Một ly kem lạnh hương trà xanh, trộn thêm oreo và các loại trái cây có chứa vitamin C và D" cô không trực tiếp nhìn vào tủ kính, mà nhìn thẳng vào đầu bếp trực tiếp gọi món.

Nghe xong, vị đầu bếp kia đã nhớ, liền lấy những nguyên liệu ra làm ngay cho cô.

Cô cũng ngồi đợi như các lần đi ăn khác, sau đó lại vọc điện thoại, nhắn tin cùng các thành viên trên diễn đàn Only, vì về nước rồi cô cũng không có nhiều bạn, nếu không nói chuyện phiếm với những người trên mạng xã hội ảo này cô sợ sẽ mắc phải bệnh tự kỷ mất.

Tổng Kiều: Bà con biết gì chưa, anh Minh boss diễn đàn sắp lấy vợ rồi, ha ha. Sắp theo vợ rồi nên đang ăn chay.

Mộng Hồ Diệp: WTF!?! Đại ca có vợ, nhầm không vậy, đại ca giống như tiểu trư trư mà cũng cưới được vợ à?

Âu Dương Đại Nhân: Xấu ma chê quỷ ghét luôn mà cũng có vợ đê rước, còn tôi đẹp trai như vậy mà không có ai dám lấy (Kèm theo một icon mít ướt).

Tổng Kiều: Anh ấy nói năm sau sẽ kết hôn, báo trước cho mọi người mừng... Hi hi.

Âu Dương Đại Nhân: Thằng kia! F*ck cung nhé, tận năm sau mà cung nói sắp à?

Mộng Hồ Diệp: Đúng rồi, thằng cha họ Tổng này lâu lâu mới xuất hiện, mỗi lần xuất hiện là giống như gần từ thế giới kia bước sang.

Diệp Từ: Mọi người có ai đang ở gần Đại Yên không?

Đinh Tiêu Đài: Em đang ở gần đó.

Mộng Hồ Diệp: Em cách nơi đó tới bốn cây số.

Bạch Nhược: Em đang ở Phú Sĩ, làm nghiên cứu sinh thực tập. Nhưng nhà em nằm cạnh Đại Yên.

Âu Dương Đại Nhân: Đại Yên?

Đinh Tiêu Đài: Là tiệm bánh ngọt đó tiểu hài tử.

Diệp Từ: Tôi đang ở Đại Yên, đang muốn gặp mọi người nhưng giờ này không đúng thời cơ rồi, đợi dịp khác vậy.

Cả nhóm đều để biểu cảm mặt khóc, không cam tâm, rồi một cái icon hình động No.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Số Tiền Lương Hậu Hĩnh.

Hạ Diệp chờ đợi ít phút, phục vụ đã mang bánh ngọt đến. Cô chụp lại từng món riêng biệt bằng điện thoại.

"Anh hai có nhận được ảnh em gửi không? Là một tiệm ở gần bệnh viện, trông rất đẹp mắt" cô vui vẻ, hướng nhìn ra ngoài trời, trong mắt thoáng dong một nét buồn nhẹ nhàng.

« Rất ngon đúng không? Anh còn hai tiếng nữa sẽ lên máy bay, rất nhanh sẽ hạ cánh ».

"Đúng, thật sự rất ngon, đợi anh về anh em mình cùng đi ăn".

« Ừm, anh sẽ sớm về đến nơi ».

Hạ Diệp cầm chiếc muỗng inox nhỏ nhắn trong tay, mút lấy một miếng bánh phô mai cho vào miệng, cảm giác mềm mại, thơm tho nhanh chóng truyền đến các giác quan của cô. Đúng là bánh ở đây rất chất lượng, ăn vào miệng có vị béo ngậy, còn có vị lạnh truyền khắp khoang miệng, nuốt qua cổ lại có vị ngọt thanh rất dễ chịu, ăn thêm một miếng trái cây nữa, đúng là cảm giác buồn bã khi này mờ nhạt đi rất nhiều.

Cô định ngày mai, ngày kia hay ngày nào rảnh rỗi mới đến thưởng thức nhưng mà tâm trạng lại lâm vào cảnh bế tắc, nên buộc phải đến đây một chuyến, coi như không uổng phí một chút thì giờ.

Ăn xong đã là ba giờ rưỡi chiều, cô không có chuyện gì làm nên cất xe vào gara bệnh viện, rồi một mình đi dạo trên vỉa hè, ngắm nhìn khung cảnh tấp nập xung quanh. Quá nhiều người qua lại, đèn neon của các cửa hàng đều mở sáng hai bên đường, vì trời chuyển mây nên không khí đã là một màu xám, khó trách sớm đã tiêu tốn điện năng như vậy cho đèn.

Lúc trước cô không có thời gian ngắm nghía nơi này, cũng không có thời gian đi dạo, đi ăn hay đi chơi cùng bạn bè nhưng bây giờ thời gian còn rất nhiều, cũng có thể bù đắp được một ít cho chính mình, cũng là bù đắp cho cặp mắt suốt ngày nhìn vào trang giấy này, cuộc sống hai mươi lăm năm trước đối với cô mà nói nó quá nhạt nhẽo, nhạt nhẽo đến mức cô thấy chán ngấy.

Đi xong một vòng, Hạ Diệp lại lái xe về nhà, ở nhà cô tắm rửa thật kỹ càng những mồ hôi trên cơ thể, dùng sữa tắm và sữa dưỡng ẩm cung cấp nước cho da. Sau đó cô lại bắt đầu làm bữa ăn tối cho mình, trong tủ lạnh nhà cô đa phần đều là rau, củ, quả và một số loại thịt cá đơn giản ít béo.

Cô thái nhỏ cải xanh, cà chua bi, dâu tây, kiwi, táo rồi cho vào một cái bát lớn, tiếp đến là đổ một ít dầu oliu, giấm táo, một chút tiêu và một chút muối rồi trộn thật đều tay, cho chúng vào đĩa.

Ngồi trên ghế, cô lấy remote bật TV, sau đó lại tùy ý bật một kênh, xem một cách tử tế.

Ring ring ring.

« Đừng quên đó tiểu Diệp tử, nếu có chuyện gì con đừng trách mẹ đã không gọi nhắc nhở con, ăn mặc cho chỉnh tề vào, đừng có gieo ý đồ xấu vào đầu cậu ta ».

"Mẹ biết con mà, thời tiết bây giờ quá nóng, chỉ thỉnh thoảng mới có một cơn mưa thôi. Mặc đồ mát mẻ rất dễ chịu" cô ăn từng nĩa salad trộn, đưa lên miệng nhai một miếng này lại đến một miếng khác. Cô liếc nhìn qua chiếc đồng hồ treo trên tường, đã sáu giờ hai mươi một phút.

« Chạy đến nơi của cậu ta cũng phải mất ít nhất hai mươi phút. À, quên nhắc con, cậu ta chính là sát tinh của phụ nữ, nổi tiếng trong giới ăn chơi là 'đểu'. Thứ chơi rồi không chơi lại là câu cửa miệng của cậu ta » Hạ Mẫn Nguyệt khiêm tốn cảnh báo.

Hạ Mẫn Nguyệt cũng đoán được ý nghĩ của Hạ Diệp hiện giờ, cô rất buồn bực lại thích làm trái ý người khác, việc gì càng không cho phép, cô càng làm. Như vậy trong lòng cô mới thực sự vui sướng, thân là mẹ nếu không nhắc nhở những thứ cần thiết, chỉ sợ đứa trẻ này của bà ta sẽ lại giống như những người đàn bà trước đó của Lăng Duật.

Hạ Diệp không mở miệng, cái gì chơi một lần không chơi nữa? Vậy anh ta ăn cơm một lần có suốt đời không ăn cơm nữa không? Cô bật dậy, đặt đĩa salad trống không xuống bàn, vì dùng lực nên nghe âm thanh chạm đầy oán hận.

Mặc một chiếc quần leggings bóng màu đen, một chiếc áo crop top dài tay màu trắng ngà, trên cổ đeo vòng tattoo trị giá mười mấy vạn, nhìn bề ngoài thứ chất liệu trên người cô khá mềm, cũng rất bình thường nhưng lại tầm vài chục vạn một cái. Ăn uống mặc ngủ điều do mẫu hậu của cô chi trả, tiền đối với Hạ Diệp dần trở nên nhỏ bé hơn bình thường.

« Con phải làm một bác sĩ đường hoàng, từ bây giờ mẹ sẽ không cho tiền con tiêu vặt nữa, tự mình làm cho cậu ta, cậu ta sẽ trả con tiền ».

"What!? Mother~ sao mẹ lại nhẫn tâm vậy, vài đồng lương cùi bắp đó sao đủ nhét vào mồm con" cô cứng người khi nghe xong lời bà ấy, cái gì thì được, chứ không cho tiền tiêu vặt cô không chấp nhận.

« Một tháng cậu ta trả con một trăm vạn tệ con đòi gì nữa, lúc trước một tuần con lấy hết của mẹ mười vạn, tính ra thì đến bốn tuần con chỉ được có bốn mươi vạn thôi, còn chê ít? ».

Một trăm vạn tệ??? Tên này điên rồi? Một tháng bấy nhiêu là vượt qua mức lương của một bác sĩ bình thường trong một năm, tên này nhiều tiền quá để mục rữa rồi sao?

"Vì sao lại trả nhiều lương vậy mẫu hậu?"

« Tính mạng của cậu ta đáng giá hơn so với một trăm vạn ».

Nhắc tới tiền là cặp mắt của cô rực sáng, nếu không có nguy hiểm đến tính mạng khi làm việc này thì có thể nói việc này quá hoàn hảo, tiền lương như vậy nằm mơ cũng không ngờ đến.

Hạ Diệp đã lấy lại tinh thần, rồi lái xe đến địa chỉ mà Hạ Mẫn Nguyệt gửi cho cô. Thật sự khi chứng kiến làm cho cô rất hoảng sợ!

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lăn Đầu Đồi Mặt [Thượng].

Nhìn từ bên ngoài, ngôi nhà có tên Lãng Túc này chỉ có thể hình dung bằng ba từ "quá đơn giản". Tuy nhiên, sự đẹp đẽ không hề mất đi phần nào.

Là một ngôi nhà có phong cách kiến trúc hiện đại, hình khối vuông vắn, mạnh mẽ, các chi tiết trang trí rườm rà có thể nói là hoàn toàn được tiết giảm đáng kể. Mái nhà không phải mái thái hay mái vòm cầu kỳ, mà thay vào đó là được xây dựng bằng công trình hệ bê tông mái bằng, sử dụng màu sơn trắng thanh nhã tiếp với màu ngoại thất ngôi nhà.

Trên khô đất rộng trải dài hơn 350m², được xây dựng cẩn thận để nhường chỗ cho sân vườn, chỗ để xe.

Quan sát từ trên cao, phần ngôi nhà có dạng hình chữ L độc đáo, hơn nữa từ tầng hai trở lên được thiết kế đưa ra với hệ thống lan can bằng kính đẹp mắt và sang trọng.

Thứ đáng để ý nhất đối với cô chính là cách thức che nắng của ngôi nhà này quá mức duyên dáng, cùng với phần tường có màu cà phê sữa tạo cảm giác vừa nhìn đã thấy ấm áp.

Hạ Diệp thông qua cửa cổng để nhìn nhận mức độ xa tiền như nước của tầng lớp thượng lưu siêu cấp.

Cánh cổng bằng sắt màu đen vừa tự động mở ra hai bên, trong đó đã hiện ra một dáng người cao, mặc bộ âu phục đen, trông rất điềm tĩnh và đức độ.

"Tiểu thư là Hạ Diệp có đúng không? Tôi là quản gia của Lãng Túc, cứ gọi tôi là Lão Lôi. Lãng đại thiếu gia đang chờ cô trong phòng" Lão Lôi chỉ cúi đầu một chút, rồi ngược mặt lên nhìn Hạ Diệp, một tay mời cô, một tay lễ độ đặt ngang bụng.

Hạ Diệp cũng không lấy làm lạ, quản gia giống như Lão Lôi cô đã từng gặp qua rất nhiều, chỉ là kiểu cách trang trí của Lãng Túc có khác một chút so với những ngôi nhà cô từng xem trước đây, nếu không phải đã từng nghe đại danh quá mức tột tể của Lãng Duật trong giới, cô cũng không tin một người như vậy lại biết đầu tư tiền bạc cho cá nhân mình.

Cô gật đầu, nối theo bước chân của Lão Lôi đi vào nhà, cô đi theo phía sau cũng không hỏi gì nhiều, chỉ đơn thuần là bước đi theo rồi đưa mắt quan sát xung quanh nhiều hơn một chút.

Lão Lôi dừng bước trước cửa một căn phòng, ông đưa tay lên gõ nhẹ, "Lãng đại thiếu gia, tiểu thư Hạ Diệp đang ngay bên cạnh tôi".

"Vào đi".

Giọng nói từ phía trong truyền đến tai cô, nghe như có như không, có một chút lạnh nhạt lại có một chút là lạ khó hiểu.

Vị này không biết là người như thế nào, lại có thể có quyền lực khổng lồ trong giới tài chính, còn là một tay đẳng cấp hơn hắc đạo, giết người quả thật không gợn tay. Bởi vì như vậy nên cô càng phải bình tĩnh hơn nữa, trước mặt ông chủ tương lai cô không muốn xuất hiện bộ mặt yếu đuối của mình, càng không muốn vì lấp bắp mà bị bắn chết.

Cánh cửa vừa mở ra, Hạ Diệp thấy một người đàn ông có thân hình cao to rắn chắc dựa vào thành ghế bành nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này cô cảm thấy không khí ngột ngạt bao trùm cả căn phòng. Cô không biết phải mở miệng ra như thế nào để bắt đầu câu chuyện.

Gương mặt của người đàn ông này, cô chỉ có thể nói là lần đầu tiên cô thấy một người có ngũ quan như vậy, đối với nhân loại mà nói thật đúng là yêu

nghiệt.

Sống mũi cao thẳng, đôi mắt hẹp dài, mi dày, mày rậm, đôi môi đỏ quuyến rũ như son. Những thứ tuyệt vời hầu như điều gắn lên trên mặt anh ta.

Hạ Diệp chau mày nghĩ thầm: Có phải anh từng đi Hàn Quốc phẫu thuật hay không, sao lại có thể hoàn thiện đến mức sắc đẹp tựa nam thần vậy?

Lăng Duật đứng dậy, anh đi đến ghế sofa thản nhiên ngồi xuống, chân bắt chéo, "Bác sĩ Hạ, cô chắc hẳn đã biết tôi là ai, cho nên chúng ta bỏ qua phần giới thiệu" anh lạnh nhạt nhìn từ đầu tới chân của Hạ Diệp một lượt.

"Lăng tiên sinh, tôi đã đọc qua hợp đồng của anh với bệnh viện và một hợp đồng riêng có mức độ bảo mật cấp sáu của anh, tôi nghĩ tôi hiểu khá nhiều rồi. Tuy nhiên, tôi là một bác sĩ, tôi mới hai mươi lăm tuổi, tôi chưa muốn chết, cho nên tôi muốn có sự bảo vệ từ phía của tiên sinh, tiên sinh có thể bảo đảm sự an toàn cho tôi không?"

Tuy nói một trăm vạn rất 'khả ái', con số này đối với người khác cũng không phải cứ cố gắng là có thể cảm được, nhưng thật sự đối với cô dù không đi làm vẫn có tiền sử dụng thì tính mạng đáng giá hơn gấp nhiều lần, trước là bảo vệ bản thân, sau đó hãy suy nghĩ đến chuyện khác.

Lăng Duật rót nước trà vào hai tách trà bằng sứ, một tách ở gần cô một tách gần anh. Anh thong thả dùng trà của mình, gần một phút anh mới từ tốn buông tách trà xuống, "Bác sĩ Hạ quả nhiên rất thẳng thắn, không giống như mẹ và anh cô".

Mẹ và anh cô trước nay đều không thành thật, thẳng thắn hay sao? Cô chỉ vờ như gió thoảng qua tai, trôi vào hư ảo.

"Cô sẽ không gặp nguy hiểm nếu ở bên cạnh tôi".

Hạ Diệp ngẩng đầu, nếu Lăng Duật chưa từng bị thương thì lý do gì phải mời bác sĩ riêng từ Hạ Mặc chứ? Câu này nghe có vẻ không được hợp lí.

"Lăng tiên sinh, từ nay mong anh chiếu cố rồi" cô nở một nụ cười, rồi cầm tách trà của mình lên ngửi một lúc mới uống.

Lăng Duật cũng không nói gì, chỉ im lặng uống trà, lâu lâu lại nhìn cô một lần rồi thôi.

"Lăng tiên sinh, tôi muốn hỏi ngài một chuyện, có được không?"

"Được".

"Tôi và ngài đã từng gặp nhau chưa?" cô cứ thấy cả khuôn mặt của anh điều có điểm giống người bị thương hôm trước.

Ngày hôm đó cô đã nhìn qua mặt người đàn ông kia không quá năm lần, cũng không chú ý anh ta có khuôn mặt với ngũ quan tinh tế cỡ nào, bởi vì lúc đó trong lòng cô ưu tiên cho việc chữa trị vết thương nguy hiểm trên người anh ta, lại thêm cô không muốn nhìn thấy mặt của người đàn ông đó quá rõ ràng, vì nếu nhìn quá rõ ràng cô sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Bác sĩ Hạ nghĩ chúng ta đã từng gặp nhau sao?"

"À, không có, chắc do tôi nhìn nhầm, vì một người bạn của tôi, anh ấy cũng giống như anh".

Nếu quả thật anh là người hôm đó bị thương thì đừng nói có thể đi, ngay cả ngồi dậy cũng khó mà phục hồi ở thể trạng bình thường được.

Nhìn thấy ánh mắt đánh giá từ người đàn ông này, Hạ Diệp rất không tự nhiên nhưng mặc cho anh ta đánh giá cô như thế nào, cô cũng không muốn nói tới.

Bạn bè? Lăng Duật trong mắt đã lóe lên một ý nghĩ nho nhỏ, một người đàn ông không quen biết, chỉ mới nói chuyện với nhau vài câu đã tự cho bản thân là bạn bè? Tự hỏi, người phụ nữ trước mắt anh đã có bao nhiêu bạn bè rồi.

"Khuôn mặt của tôi là độc quyền, người kia chắc hẳn không thể sánh được" Lăng Duật kết hai bàn tay to vào nhau, chăm chú nhìn Hạ Diệp.

Cũng bởi vì ánh mắt của người nào đó khiến cô không dám nhúc nhích, cũng không dám hành động sơ xuất dù chỉ 'một chút'.

Cô vừa nghe anh nói dứt câu cuối cùng liền muốn cười thật lớn để si nhục cái độ mặt dày của anh, cái gì độc quyền, cái gì không thể sánh? Rõ ràng là đánh giá bản thân mình quá cao nha.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lăn Đầu Đối Mặt [Hạ].

Lăng Duật đặt tách trà trở lại bàn, sau đó đi đến bàn làm việc lấy một bộ tài liệu được kẹp gọn gàng trong bìa đựng hồ sơ.

Trong đó là giấy thỏa thuận điều kiện của hợp đồng, anh đã nêu rất rõ ý nghĩ của mình qua hành động, anh chính là muốn Hạ Diệp đến tập đoàn làm việc. Nhất thiết phải ở bên cạnh anh suốt một ngày, cho dù anh đi đâu, bóng hình người phụ nữ kia cũng phải vững chãi ở bên anh.

Lăng Duật là tổng tài tối cao của Lăng thị, đừng nói là chỉ suốt ngày ngồi trong văn phòng, anh ta còn phải bay từ nước này sang nước khác để bàn bạc việc làm ăn, bao gồm cả thể giới ngầm cũng phải đi. Nếu cô là thư ký sẽ che mắt được rất nhiều người, cũng là giúp cô bảo vệ được một phần tính mạng.

Hạ Diệp xem xong hồ sơ đương nhiên tâm lý hơi hoảng loạn, nhiều năm qua cô chỉ học ngành y, kêu cô từ y học nhảy sang làm thư ký, có phải quá miễn cưỡng không?

“Tiên sinh thật sự muốn tôi làm thư ký thật sao? Tôi là một bác sĩ, ý kiến này thực sự rất không tốt”.

“Tôi trước nay chưa từng có thư ký riêng, Bác sĩ Hạ chỉ cần ngồi trên ghế thư ký, mọi việc tôi sẽ xử lý”.

Thư ký bù nhìn? Nếu anh ta thật sự chưa từng bị thương nghiêm trọng thì một tháng cô chỉ cần ngồi cũng có thể hưởng được một trăm vạn, ý kiến này quả thực không tồi, cũng không phải ở bệnh viện với Hạ Mẫn Nguyệt suốt ngày bị lời nhai bên tai nhưng ánh mắt dư luận quả tránh không nổi.

Hạ Diệp cũng đã từng nghĩ qua, trong vòng một tháng anh ta có thể có một loại đến hai loại vết thương hoặc có thể không, như vậy rất có lợi cho cô. Nhưng mà nếu đi bàn công việc ở nơi giết người không thấy máu kia khiến cô có một chút sợ hãi, nếu để bị bắn vào điểm chí mạng, đừng nói một trăm vạn, một vạn tệ xuống dưới Âm Ti Phủ cũng sử dụng không được.

“Đi bàn công việc ở chợ đen, tiên sinh có đem tôi theo không?” cô tùy ý thả lỏng hai tay trên ghế, ngược nhìn anh.

Lăng Duật không chớp mắt, con ngươi đen nhánh bị ánh đèn làm chuyển thành một màu nâu đất long lanh như giọt nước. Ý của cô vừa nói cũng chính là lý do anh mời bác sĩ riêng, muốn bác sĩ là nữ cũng là vì dễ phù hợp với chiếc ghế thư ký. Bởi vì bao lâu nay anh luôn bỏ trống chiếc ghế đó nhưng đột ngột mang một người đàn ông vào, nhất định sẽ có tin tức đầu trang “Lăng Thiếu chán ghét đàn bà lựa chọn đàn ông để thỏa mãn”.

“Đương nhiên phải đi” anh nói rất nhẹ nhàng, kiểu như đó chính là trách nhiệm hiển nhiên cô phải làm.

Hạ Diệp thấy phong thái của anh như vậy, cũng nắm chắc được mấy phần trăm cơ hội sống của mình, xem cách nói có vẻ rất chắc chắn, cô coi như là tin người đàn ông này một lần đi.

Cô ngồi ngay ngắn trên ghế, chỉnh chu lại chiếc áo của mình cho vào nếp, “Khi nào tôi có thể bắt đầu công việc của mình?”.

Ngồi lâu trên ghế cô cũng cảm thấy đốt xương sống của mình sắp nứt hết rồi, mông ê ẩm, chân tê dại, có chút không thoải mái.

Lăng Duật để tất cả hành động của cô ở trong mắt mình, chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ sót, cả thái độ không tự nhiên của cô lúc này anh cũng biết. Môi mông căng ra, cũng không rõ là đang cười hay tính mờ miệng nói.

Phụ nữ thượng lưu mà nói, đi đứng đối với họ mới là một sự khó chịu, còn cô thì ngược lại, ngồi có vẻ khó khăn hơn việc đi đứng. Cô là người phụ nữ thượng lưu đầu tiên anh gặp, dám ở trước mặt anh uốn éo một cách phiền phức như vậy.

Những người đàn bà trước đây điều khiển mình những lễ nghi, đến khi bò lên giường của anh cũng chọn tư thế thật phù hợp.

“Ngày mai” anh xoay người, lấy thêm một tờ giấy khổ A4 đưa cho cô, lúc này anh có chút chau mày.

Hạ Diệp ngồi trên ghế, luôn hướng mắt để ý đến điện thoại đặt ở bên cạnh, không rời một chút, cứ như là đang chờ đợi một người nào đó nhắn tin hay gọi điện đến.

Anh chỉ có thể nói, cô là người duy nhất bỏ qua anh chỉ để nhìn vào chiếc điện thoại, rốt cuộc thì tên nào vượt trội hơn anh vậy?

Cô xoay đầu, thấy anh đang nhìn điện thoại của mình, cô khẽ ho khan, lại nói tiếp “Xin lỗi Lăng tiên sinh, nếu như không còn chuyện gì để nói, tôi có thể về được chưa?”.

“Bác sĩ Hạ, lịch sự giao tiếp chẳng phải là được học từ nhỏ rồi sao? Cô nên chú ý bàn tay của tôi đang cầm thứ gì và nó đang hướng về phía nào chứ?”.

Hạ Diệp lúc này mới bắt đầu chú ý, thì ra từ nãy giờ miếng giấy này là đưa cho cô, nhưng cô lại không chú ý đến, có lẽ đã gây ra ác cảm với anh ta rồi.

Lúc này đây, cô rất muốn thở dài một tiếng cho đúng với tình hình bây giờ.

“À xin lỗi anh” cô nhận lấy, sau đó bật người đứng dậy nói tiếp, “Cái gì? Phải ký hợp đồng làm thư ký một năm? Chẳng phải đã có hợp đồng của Hạ Mặc rồi hay sao?” bỗng dưng cô không không chế được mà gào lên, cũng không có suy nghĩ nơi này là nơi nào, trong đầu nghĩ gì liền nói hết ra một lần.

“Sẽ nhận được tiền lương của thư ký thêm một phần nữa” anh cầm tách trà đặt dưới bàn của mình lúc này uống từng hớp.

Tiền? “Bao nhiêu?” cô chỉ cảm thấy cái nhiệm vụ này đúng là cực phẩm, làm cho anh ta, chỉ cần ngồi không chơi thì trong túi cũng đầy tiền.

“Mười vạn, thấy thế nào? Có đủ không?”.

Nếu có thêm tiền lương của chức thư ký nữa, cô sẽ coi nó như tiền thưởng hàng tháng đi, “Tôi ký xong có thể đi rồi đúng không?” Hạ Diệp nghĩ ngợi một lúc, rồi mới đồng ý với anh, phóng lao thì theo lao, cô không tin mình dễ chết như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nguy Hiểm Là Một Thử Thách.

“Ký xong có thể về”.

Hạ Diệp lấy cây bút trong túi xách, ký vào tờ giấy sau đó cúi chào anh ra về.

“Đại thiếu gia, tôi đã cho 098 và 023 đi bảo vệ bác sỹ Hạ” quản gia đứng ngoài cửa, từ ngữ cũng nhẹ nhàng mà phát ra ngoài. Ông đã đứng trước cửa suốt hai tiếng đồ để đảm bảo không có người quấy nhiễu đến.

“Được”.

Lăng Duật lăn lộn trong giới chính trị đã năm năm, số lần bị hành hung, truy sát cũng không dưới đơn vị trăm là bao.

Những người từng đối mặt với anh, không có lấy một người phát huy được tầm quan sát nhạy bén của mình, nên nhất thiết bọn họ phải loại bỏ một đối thủ có thể trở thành mối đe dọa cho sự nghiệp của họ trong tương lai.

Vài năm trước đây, khi mới đặt chân vào giới chính trị và chính thức được thừa hưởng khối tài sản của Lăng gia, cuộc sống lúc đó nguy hiểm hơn bây giờ rất nhiều, chỉ cần một chút sơ hở mạng cũng giữ không được, càng là người quan hệ thân thiết với anh, anh điều cắt hết liên quan.

Gia sản quá lớn là miếng mồi vô cùng hấp dẫn ánh nhìn của những con mèo hoang trong bóng tối, nhưng vì thế lực phía sau lưng được Lăng Duật nhanh chóng củng cố lại, hiện tại chính là không ai dám khui mình ra ngoài ánh sáng để đối mặt một cách triệt để với anh.

Nói ra thì cuộc sống đầy thách thức như vậy, anh mới cảm thấy nó thú vị, quá nhàm chán thì đúng là không đáng cho một cuộc đời.

Hạ Diệp đang trên đường lái xe, điện thoại được đặt ở phía trước bỗng nhiên đổ chuông, cô nhận cuộc gọi sau đó gắn bluetooth lên tai, “Alo, chuyện gì?”.

« Chị Diệp, nick Line của em là Đinh Tiêu Đài đây, em đang ở Đại Yên, chị ghé qua một chút được không, bọn họ cũng có vài người đang ở đây » Đinh Tiêu Đài nhấp nháp như ở phía đầu dây bên kia, vừa nói chuyện với Hạ Diệp vừa huyền thuyên cùng bạn bè.

Hạ Diệp định mở miệng, nhưng chưa kịp nói, đầu dây bên kia lại nói tiếp.

« Chị mau tới đi, diễn đàn B&G cũng đang ở đây, bọn họ nói cái gì mà người nổi tiếng ở bên cậu cùng lắm chỉ đáng xách dép của hotgirl Janini của bọn họ, tới mặt cũng không thấy mà cũng xưng danh diễn đàn số một số hai. A hu hu, tỷ tỷ của em, chị mau tới, bọn họ ức hiếp người của chúng ta ».

B&G là viết tắt của từ Boy And Girl, cách đây không lâu bọn họ đã tổ chức một cuộc gặp mặt ở một quán bar lớn, sau đó lại tổ chức thêm một cuộc thi Princess And Prince để bầu chọn nam thần và nữ thần cho diễn đàn.

Hai diễn đàn suốt ngày chửi nhau trên mạng xã hội là B&G và Only, vì vốn dĩ số thành viên của hai bên cũng tương đương nhau nhưng mà Only lại chiếm tiêu chuẩn vượt trội hơn một chút, nên hết thấy mọi chuyện là vì lẽ thường mà sinh ra.

Hạ Diệp nhếch mép, “Vị hotgirl đó đẹp đến cỡ nào?” cô đề cảm xúc bút bối của mình xuống, kiểm chế hỏi Đinh Tiêu Đài một tiếng. Diễn đàn và bạn bè cô cũng dám ức hiếp, hôm nay bọn họ lại ngồng cuồng đến mức độ tự luyện như vậy quả là tội lỗi.

Đẹp thì cô không coi mình là người đẹp nhất nhưng đáng xách dép thì cô đây thật sự không muốn.

« Không thua gì mấy cô hot girl thu hút mấy trăm ngàn lượt follow trên mạng ».

“Gọi tôi tới để làm gì? Tôi sợ nhan sắc của mình khiến cô ta ghen hòng” cô vịn chặt vô lăng, chế giễu Đinh Tiêu Đài.

«Chị Diệp đừng tự ti, dù chị có xấu hơn cô ta, bọn em cũng sẽ làm cho bọn họ xấu mặt ở Đại Yên, giúp chị rửa thù».

Cô không có ý nói mình thua kém vị hot girl Janini gì đó của B&G, lời của cô đúng là đang đùa giỡn một chút nhưng không ngờ Đinh Tiêu Đài bên kia lại hiểu ý của cô thành ra như vậy. Cô sinh ra từ trước đến nay không bao giờ hạ thấp danh dự và nhan sắc của mình, cho dù không bằng, cô cũng còn cái miệng này.

“Để chị nhìn xem, chờ mười phút nữa, chị đang chạy ngược chiều Đại Yên” cô khê nghiêng đầu nhìn ra cửa kính của xe, để quan sát con đường này. Đại Yên nằm ở phía đường bên kia nhưng tốn thêm một đoạn đường nữa mới đến Đại Yên một cách chính xác được.

«Chị đừng lo lắng, bọn em sẽ hỗ trợ chị».

Hạ Diệp quay đầu xe lại, tăng hết tốc lực ga ở mức chuẩn tiến về phía trước.

Cô đến nơi cũng trước hơn dự liệu năm phút. Ở trong tiệm cô không biết ai mới là bọn họ, khách cũng coi như khá đông đi.

Cô lấy điện thoại nhấn vào biểu tượng 'điện thoại' trên Line để gọi Đinh Tiêu Đài, cô quan sát hết thấy xung quanh Đại Yên, nếu mà là diễn đàn B&G thì chắc chắn là ở đâu đó rất nổi bật a. Còn bọn người Đinh Tiêu Đài nói gì thì nói sao lại chọn một nơi kém ánh sáng hơn bọn người kia chứ!? Cô đã nhìn quanh các dãy cửa kính bao lâu rồi lại chẳng thấy một đám người nào tụ tập.

“Các người đang ở đâu?”.

«Chị Diệp chị là người nào? Để em đi đón chị».

“Chị đang đứng ngoài cửa, mặc một cái áo croptop trắng, quần đen”.

«Mấy người chờ đó, tôi sẽ đi đón chị hai của tôi».

Do Hạ Diệp đứng nhìn hơi lâu, ánh sáng trong Đại Yên cũng quá mức chói mắt, mà ánh mắt không biết từ khi nào đã ngã về hướng ra ngoài quốc lộ.

«Là chị Diệp đúng không?».

Cô vừa nghe thấy tiếng nói ở phía sau, lại vừa chuẩn nghe thấy tiếng trong chiếc điện thoại của mình, liền theo phản xạ tức khắc đã quay đầu lại.

Đinh Tiêu Đài nhìn thấy Hạ Diệp, nhất thời không nói nên lời nhưng ánh mắt nhìn cô không có rời đi, miệng vẫn kè vào điện thoại thử gọi, “Alo, chị Diệp, là chị đúng không?”.

Anh ta vừa nói, trong điện thoại của Hạ Diệp vừa truyền đến giọng của anh ta, Đinh Tiêu Đài thật mừng đến rớt nước mắt, “Chị Diệp!” Đinh Tiêu Đài hoảng loạn lên tiếng, từ lúc cô bước vào cửa, cả đám người bọn họ đều có chú ý qua cô nhưng không ngờ, cô lại là chị Diệp của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Không Đáp Trả Được Lời Nào

"Đây là chị Diệp của bọn tôi." Đinh Tiêu Đài hất cằm về phía trước, cười ha hả chỉ trỏ tay chân về phía đám người sang trọng ngồi thành nhóm, tại một dãy bàn gần cửa sổ sát đất.

Hạ Diệp có để ý qua, chỗ này có sáu nam, bốn nữ, cả nhóm người hầu như đều ăn mặc theo thời đại, nhìn tổng thể đúng là chẳng có lấy một người mang dáng vẻ quê mùa, cái này có được xem là diễn đàn của người giàu không nhỉ?

Diễn đàn Only ngồi phía đối diện với diễn đàn B&G, có người trong B&G ngấm không biết Đinh Tiêu Đài lấy ở đâu ra một 'tiểu bảo bối' ra mắt, làm cho bọn họ cũng có chút bất ngờ. Còn nghĩ Đinh Tiêu Đài nói dối để vạch rõ ranh giới thắng thua với bọn họ.

Đám người phía B&G có một người chủ động đứng lên, cúi người chộp lấy bàn tay phải của Hạ Diệp, "Em gái nhỏ, bọn họ ép em đúng không? Có bọn anh ở đây em đừng sợ bọn họ ức hiếp em." vừa nói, hần vừa định áp môi lên những ngón tay của cô.

Hạ Diệp rợn một đạo da gà da vịt, cái kiểu cưa gái này chẳng phải rất xưa rồi hay sao? Định dùng chiêu nam nhân kể với cô sao? Ấu trĩ!

Cô lập tức hất tay hần ta ra thật nhanh, sau đó lại lục lọi trong túi xách lấy ra một miếng khăn giấy.

"Vị này đúng là văn hóa nha. Tuy nhiên tôi thật sự là người của diễn đàn Only, nhìn tôi giống loại người dễ bị gạt đến vậy sao?" cô phẩy tay, vừa lau tay xong cô liền vớt miếng khăn giấy đúng vào sọt rác nhỏ dưới chân, hành động của cô khiến anh chàng kia trợn mắt bặm môi.

Diễn đàn Only bên kia, hú một tiếng, ra sức khích lệ tinh thần đồng đội, đứng ở cạnh cô là Đinh Tiêu Đài cũng bắt giắc cười khẩy. 'Người này' của bọn họ đâu chỉ giỏi ở mạng xã hội, miệng lưỡi ngoài đời còn chua ngoa đến như vậy nha.

"Cô gái kia, nếu cô không muốn ngày mai gia đình cô bị dồn đến bước đường cùng thì tốt nhất nên ngoan ngoãn biết điều chút đi." một cô gái tức giận khề hừ lạnh cảnh cáo.

Nếu để Hạ Diệp dùng đến con mắt đánh giá thì đúng là cô ta rất giống một mụ phù thủy ở trong những câu chuyện thần tiên, mặt mày đều tầng tầng lớp lớp phấn che phủ, mắt to đậm, môi lại đỏ chót.

Cô chỉ nghĩ tới bọn họ làm sao ép người cáo già như mẹ cô vào góc tường thì đã cười không nhìn được mồm, "Thật sao!? Có muốn tôi đọc địa chỉ nhà và nơi gia đình tôi đang làm hay không?" cô khoanh tay trước ngực, khề liếc mắt nhìn cô gái vừa lên tiếng.

Cô ta run rẩy bật dậy, ngay sau đó liền bị một bàn tay nhỏ khác giữ chặt, thay thế cô ta đứng lên.

"Tôi là Janini, thạc sĩ bác sĩ tâm lý học tại đại học Monash, Úc." cô gái nhỏ nhẹ giới thiệu về bản thân, đặc biệt còn thêm học vị của mình.

Nét mặt lúc này của Janini này làm cô nhớ đến một cô á ở Pháp. Vừa xấu bụng, vừa nham nhở, suốt ngày quẩn quýt lấy anh cô không buông, còn mắng cô cái gì hồ ly tinh trắng trợn cướp người, đó rõ ràng là anh hai yêu quý của cô. Càng nghĩ cô càng nghiêng răng nghiêng lợi nhiều thêm một chút.

Muốn khui bày học thức, gia thế sao? Bọn người này định ức hiếp người quá đáng như thế? Với trình độ này diễn đàn Only dùng nói bằng phân nửa, một cộng lông cũng bằng không được bọn họ là thật nhưng mà nếu có cô ở đây, vấn đề học thức và gia cảnh này cô dám chắc, tuyệt đối không thua kém bọn họ.

"Hạ Diệp, tốt nghiệp tiến sĩ bác sĩ khoa ngoại thần kinh Harvard, tại Mỹ".

Cô vừa giới thiệu xong, cả hai bên diễn đàn đều tái mét mặt, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào đây? Phương diện nào cũng hoàn toàn nổi bật hơn đám người bên B&G.

Janini cứng miệng, cổ họng như có một vật nặng đè xuống, cô ta hiển nhiên không tiếp được lời nào.

Đinh Tiêu Đài hốt được chị gái xinh xinh này ở đâu vậy? Đó chính là ý nghĩ của hầu hết các thành viên còn lại của Only.

Học viện Harvard nơi đó vốn dĩ chỉ có thiên tài đến học, chỉ số IQ đều cao hơn người bình thường rất nhiều, tuy ngôi trường kia cũng không kém nhưng vị thế trường đại học của cô tốt hơn một chút, muốn khoe khoang cũng là cô nói mới đúng.

"Triều Phong, cậu đem chị gái hoàn hảo này từ đâu ra vậy?" cô bạn ngồi ở bàn Only kéo Đinh Tiêu Đài đến gần, nhỏ tiếng hỏi.

"Chị ấy thật sự là Diệp Tử, tôi lừa các người làm gì. Lúc này, tôi còn không ngờ lại là chị Diệp, còn lấp bắp thêm mấy câu nữa." Triều Phong không ứng, nhìn dáng người cao gầy của Hạ Diệp từ xa, anh khẳng định một câu, chị Diệp của bọn họ không thua gì tầng lớp thượng lưu như đám người kia.

"Đúng là thần tượng của mình mà... ha ha." Cả nhóm Only từ khinh thường lại cười đều, tập trung ánh nhìn về phía đám người.

Chàng trai lúc này vừa bị Hạ Diệp chọc tức, lại quay ngang trách móc diễn đàn "Không phải là người của diễn đàn các người quá khoe khoang hay sao?".

"Cái này là khen ngợi có đúng không? Chấp nhận. Học thức, gia cảnh của các vị đây đúng là không tầm thường, nhưng có vẻ các vị rất thích dùng danh nghĩa 'đó' để quảng bá sự nổi trội của bản thân thì có quyền gì lên tiếng hay phán xét ở đây chứ, nhỉ?" cô cười qua loa, nhìn nét mặt của từng người bọn họ, cái này chắc là do gia đình cưng chiều bằng sữa mẹ nên mới không dám mở miệng ra là chửi tục, may mắn cho cô rồi đây.

"Cô gái, nên nhìn xa trông rộng một chút, cô có tin chỉ cần một cuộc điện thoại, cho dù ở thành phố M rộng lớn này cũng không ai dám giúp gia đình cô không?".

Gia cảnh thì bọn họ hẳn là vượt trội hơn nhiều, nếu boss B&G thật sự không bằng đi nữa nhưng hợp lại, không chừng người đứng đầu thành phố M cũng ngã quy. Còn nữa, chỉ cần một cú điện thoại cho ba anh ta, anh ta dám chắc, đơn thu hồi cấp từ chính phủ của gia đình Hạ Diệp cũng sẽ bị thu hồi theo.

"Anh nhìn mặt tôi xem, tôi có sợ những lời anh nói không? Không biết chừng, anh mới nói tên của mẹ tôi ra, ba anh liền đập anh một trận." Hạ Diệp chính là mở miệng không biết sợ, tuy Hạ Mẫn Nguyệt là người có rất nhiều người phía sau nâng đỡ nhưng cô không biết gia cảnh của từng người trước mặt, đúng là một sự liều lĩnh.

Vừa vênh tai nghe cô nói xong, anh ta đã tức giận đến đỏ mặt, "Gia đình cô làm gì? Mẹ cô là ai?".

Hạ Diệp đẩy người anh ta xuống ghế, khom người xuống làm một tư thế vô cùng ám muội, "Hạ Mặc, Hạ Mẫn Nguyệt" cô nhỏ giọng nói vào tai anh ta, vừa nói dứt lời một hơi thở đã truyền thẳng vào trong lỗ tai, khiến đầu óc anh ta như căng cứng ra.

Sau đó lui về sau nở một nụ cười xấu xa.

P.s: Truyện được sửa lỗi sau khi đăng tại Santruyen và Wattpad trong một thời gian ngắn. Các trang web khác chỉ cập nhật một lần rồi không cập nhật lại, nói cách khác là truyện ở web khác điều là truyện chưa được xử lý bởi beta nên sai sót rất nhiều lỗi. Nếu có đọc truyện ở nơi khác mà không phải hai web trên kia thì các bạn đừng hỏi tại sao có nhiều câu từ không hợp lý và sai chính tả nhiều như thế :3 xin hết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cô Nhận Hậu Quả?

Từng tế bào trong cơ thể có phần bị trôi dạt đi nơi khác một hồi rất lâu, lỗ chân lông trên cơ thể đều không ngừng giãn ra khiến đầu óc anh ta tê dại.

Loại tư thế của hai người vô cùng phô trương, một loại tư thế mê hoặc đầy ái muội, phàm là người đều không tránh khỏi được đỏ mặt khi chứng kiến bọn họ.

Anh ta như điên cuồng lấy điện thoại trong túi quần, tâm tư rối loạn thành một đống, “Ba, lập tức để Hạ Mặc phá sản đi, còn người phụ nữ tên Hạ Mẫn Nguyệt đó cũng phải xử trí.” hắng giọng nhìn về phía Hạ Diệp, anh ta không tin người phụ nữ trước mặt có thể sống vui vẻ đến hết ngày mai.

Hạ Diệp biết mẹ của mình trước nay chưa bao giờ sợ ai ra mặt cả, ngoại trừ người đàn ông họ Lăng kia. Chuyện này cô đánh cược bằng sự nghiệp gia đình, có sụp đổ hay không cô cũng không biết, vẫn là nên mặc ý trời đi.

Sau đó anh ta đột ngột thay đổi sắc mặt thành xanh rần, ra hiệu đám người bên diễn đàn của mình đứng dậy rồi đi.

Cô ồ lên một tiếng, rõ ràng là chưa có nói xong nha, sao tự nhiên bỏ đi hết vậy? Nhìn sơ qua cũng có thể đoán được, nét mặt của boss bên B&G không được tốt, xem ra là có chuyện rồi, lần này cô chỉ mới mở miệng nói chơi thôi, liền đứng rồi sao?

“Chị Diệp hảo soái!” Triều Phong giơ ngón tay cái lên, kéo tay Hạ Diệp đi đến bàn của diễn đàn Only. Bọn họ đều dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, dường như cô phát hiện thấy sự soi xét, nhưng bọn họ vẫn không hề có ý định dời mắt đi, đúng là cô tự mình rước thêm phiền phức vào thân.

Only chỉ đến vài người, vì đa phần điều bận rộn với việc kiếm tiền hoặc có khái niệm không muốn gặp mặt bên ngoài.

Bọn họ mau chóng thay phiên giới thiệu mình với Hạ Diệp.

“Chị Diệp, nick name của em là Đinh Tiêu Đài, tên thật của em là Triều Phong.”

“Còn em là Mộng Hồ Diệp, tên thật là Bách Hào Hào.”

“Em là Âu Dương Đại Nhân, tên thật là Âu Dương Thần.”

“Em là đặc biệt nhất nha, nick của em là Tống Kiều, tên thật cũng như vậy.” Tống Kiều rõ là kiềm chế nhưng không cách nào giấu được sự xúc động trong lời nói, khóe mắt còn hơi cay cay vì vui mừng nữa.

“Làm quá rồi, Kiều Kiều.” Cả đám thấy biểu hiện của Tống Kiều mà thảm thán, rốt cuộc thì ảo đến thật điều y như vậy.

“À, chị là Diệp Tử tên Hạ Diệp.” cô chú ý thấy bọn họ đã giới thiệu xong rồi, mới lên tiếng.

“Ồ... còn em chưa giới thiệu.” một người có thân thể hơi nhỏ, chui rúc trong góc tối.

Khi vừa dứt tiếng, bọn họ mới phát hiện có người này ở đây từ nãy giờ a, nếu không bọn họ thật sự không biết có người ngồi cạnh mình.

E then một lúc, người này lại nói tiếp, “Em là Phùng Thiên Tự, nick name là Gà Nhỏ.”

Cả nhóm ồ lên bất ngờ, cái nick name này vạn năm mới thấy xuất hiện, bọn họ cũng không có nhớ rõ lần cuối cùng nói chuyện với cậu bé này là khi nào.

“À chị xin lỗi nhé. Mọi người cứ ăn tự nhiên đi, hôm nay chị khao. Chị có việc bận phải về một chút.” cô nói dứt lời, liền đứng dậy đi về phía quầy thu tiền.

Cô lấy một thẻ tính dụng màu đen lần trước anh hai gửi sang Mỹ cho cô sử dụng, tiếc là lần đó sử dụng chưa được nhưng để lâu cũng không được nên cô lấy nó tính tiền cho bớt móc meo một chút.

Số tiền này không quá đắt, cô còn trả thêm mười mấy chiếc bánh ngọt nữa, nếu họ có ăn thêm cũng không cần phải tính. Chưa chờ bọn họ nói gì cô đã bỏ đi mất, bọn họ cũng không biết cách giữ cô lại, nên im lặng ăn hết bánh ngọt của chính mình.

“Aizz, chị Diệp của chúng ta không biết sẽ lãnh hậu quả gì nữa.” Bách Hào Hào thở dài, than trời trách đất, đều là tại bọn họ gọi Hạ Diệp tới nếu không chị ấy không phải lo mấy chuyện này, sợ rằng gia thế của chị ấy sẽ bị đám người kia chèn ép.

Hạ Diệp lái xe đến ngay bệnh viện Hạ Mặc, trên đường đi cô không có sốt ruột, chẳng qua bị bọn họ đập tắt hết hăng hái trong lòng nên không muốn nói chuyện, đành trở về sớm thôi. Hạ Mẫn Nguyệt trong lòng cô là một người mẹ cáo già nhất, tính toán chi li, quan hệ rộng rãi, mấy chuyện nhỏ như vậy sợ không ép được bà ấy, sợ rằng lại bị bà ấy ép cho ăn lại.

Trong lòng cô, cùng lắm Hạ Mặc chỉ là một cái bệnh viện dân lập lớn nhất trong khu vực mà thôi, nói quyền không có, nói lực càng không. Cô nghĩ qua nếu thật là bệnh viện Hạ Mặc bị gây trục trặc cùng lắm là cô nuôi mẹ mình thôi, tiền trong ngân hàng mấy năm nay mẹ và anh cô đều gửi qua cho cô dùng, nhưng cô có xài đâu, nếu tính kỹ càng một chút có thể dứt khoát nuôi sống cả gia đình cô đến cuối đời nha.

Hạ Diệp không lái xe vào tầng hầm gara mà nhờ bảo vệ trông coi của Hạ Mặc lái vào hộ, rồi trực tiếp đi lên trên. Vào đến nơi, cô vẫn thấy Hạ Mẫn Nguyệt đang ngồi trên ghế làm việc suy tư, lúc này cô nghĩ nhất định có chuyện rồi.

“Mẹ, sao lại ngồi suy tư vậy?” cô lo lắng hỏi mẹ mình, ánh mắt cô long lanh như hai giọt nước, nhìn qua như một đứa bé đang đau xót vậy.

Hạ Mẫn Nguyệt nghe thấy tiếng nói, đầu ngẩng cao, ánh mắt liền xuất hiện sát khí nhìn về phía cô, “Chẳng phải là do con gây ra sao? Anh ta... mẹ đã kêu con cẩn thận rồi mà.” bà nhấn mạnh từng chữ, gầm gừ nói.

Cô giật thót người, nghiêm trọng tới như vậy sao? Cô nghĩ bọn người kia đâu có thể lực tới như vậy, gây chuyện lớn rồi!

“Thật ra, thật ra thì, à thì là... là con chỉ đùa một chút thôi mà.”

Lúc này Hạ Diệp cảm nhận được mẹ mình như một con thú hoang xổng chuồng chuồng, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy vồ lên cắn cô một cái.

“Anh ta là ai mà con dám đùa? Ít nhất gia đình của anh ta với dòng họ chính phủ cũng đủ khiến chúng ta với không tới rồi con biết không?”

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cách Dạy Con Quả Rất Tốt

"Thì... là người mà con mới gặp một lần." cô lấp bắp nói nhỏ, ánh mắt trốn tránh không thoát khỏi tầm mắt của Hạ Mẫn Nguyệt, nét mặt của mẹ cô lúc này ắt hẳn sẽ khiến cô không kiềm được mà ngất xỉu mất.

"Lăng Duật là người con không nên chọc đến con có biết không? Chỉ cần cậu ta nói một tiếng, chúng ta không còn cửa sống nữa đâu." cuối cùng Hạ Mẫn Nguyệt chỉnh lại chiếc kính thêm phần nghiêm nghị trên mặt của mình. Lăng Duật con người này không nên chạm đến, hậu quả sẽ là không tưởng.

Lăng Duật?

Không phải là cậu trai boss của B&G hay sao? Cô đã làm tương?

"Ha? Không phải là chuyện của chàng trai kia muốn Hạ Mặc chúng ta phá sản hay sao? Lôi Lăng Duật đó vào làm gì?" cô dờ ra, chính cô tự mình suy nghĩ vẩn vơ.

"Ai ngoài cậu ta có thể khiến mẹ đầu không nổi? Con đang nghĩ cái gì vậy?"

Tuy rằng, Hạ Mẫn Nguyệt có một chút quan hệ với một số người nắm quyền điều hành trong nước, nhưng đối với nhà họ Lăng mà nói bà ấy so ra không bằng một góc rẽ thế lực mà bọn họ có trong đó.

Đó cũng là lý do vì sao bà luôn miệng nhắc nhở Hạ Diệp, một ngón tay của cậu ta cũng dễ dàng đè chết một mạng người đang sống.

Hạ Diệp cười sặc, cô quả nhiên là nghĩ bậy bạ rồi, loại người kênh kiệu đó chắc chắn không đụng vào Hạ Mặc và mẹ cô được, là cô suy nghĩ nhiều nhưng mà... "Con đã làm gì Lăng Duật đó!? Con nói chuyện rất tử tôn thậm chí là còn chịu đựng cái thói quen của bọn thượng lưu đáng ghét đó, cái gì

cần làm con đều làm hết rồi, chỉ thiếu bước lên giường là chưa làm mà thôi." cô phản bác lời nói của Hạ Mẫn Nguyệt, đúng như cô nói, cái gì cô cũng cần nhắc trước khi mở miệng ra nói chuyện với anh.

"Lăng Duật yêu cầu trong công việc rất cao, con nói chuyện với cậu ta mà ánh mắt luôn nhìn vào điện thoại, cậu ta nói cách dạy con của mẹ quả rất tốt." bà lặp lại lời Lăng Duật nói, một từ cũng không có bỏ sót.

Đối tượng quan trọng nhất của bệnh viện là để cho con của bà ấy trực tiếp thực hiện, nhưng mới vừa lần đầu gặp đã gây ra không ít phiền toái a.

Mách leo! Tôi trở mặt với anh.

"Được được, ngày mai đi làm con sẽ xin lỗi Lăng tiên sinh, nhất định sẽ không để cậu ta gọi về cho mẹ nữa." cô hạ giọng tiến đến gần Hạ Mẫn Nguyệt, nhẹ nhàng ôm lấy một bên bả vai của bà ấy, làm nũng như một chú mèo con mềm mại.

Hạ Diệp suốt cuộc sống của cô trong hai mươi lăm năm thứ cô công nhận là tài trợ mặt của bản thân, chỉ cần có lợi ích, cô sẽ không tiếc mà phá bỏ lời của mình từng nói nha, cô làm nũng với mẫu hậu cũng là vì một trong những lợi ích của cô sau này, nếu mà lỡ có bị đuổi việc cũng còn chốn để dung thân.

"Nhưng mà lúc này con nhắc đến trên giường? Con tốt nhất nên ngoan ngoãn làm tròn nghĩa vụ của mình, còn cậu ta chỉ sử dụng đàn bà như vật thỏa mãn nhu cầu sinh lý bình thường của bản thân, con đừng dấn thân vào biết chưa? Đòi người phụ nữ nhất định phải dành lần đầu tiên cho chồng của mình." Hạ Mẫn Nguyệt cốc đầu cô, cái đầu đứa con gái bướng bỉnh của bà ta đúng là EQ không được bao nhiêu, cũng là như bà năm đó.

Mẹ ơi mẹ, con đây có thêm nhé, đàn ông mách leo cứ như phụ nữ con đây không hứng quan tâm

Cô nghĩ thầm, rồi liếc mắt sang nơi có ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ văn phòng, buổi tối này tự nhiên cô lại rất muốn thấy mấy hạt mưa lạnh buốt người kia.

Cô về nhà muộn, gần mười hai giờ cô mới mê man vào giấc ngủ sâu, ngày hôm nay muộn và chuyện xảy ra, cô cũng không biết về nước rồi tại sao lại có nhiều chuyện để lo nghĩ như vậy, phải chi mama để cô ở Mỹ hưởng thụ cuộc sống vô phiền vô ưu, để cho cô đập đồ rồi bồi thường thì tốt biết bao, nghĩ đến đây mơ cô cũng không dám mơ tới.

Trong cơn lộng gió của buổi đêm, khoảng hai giờ sáng thì bầu trời đen mù mịt, đột ngột không nói không rằng mà trút trận mưa trêu hạt xuống mặt đất, cô đáng lẽ chìm vào giấc ngủ sâu nhưng mà đúng lúc đó cô lại khát tới khô cổ họng, muốn tìm nước để uống.

Rót vào cốc đầy nước, mắt cô còn mơ màng chưa tỉnh, nước tràn ra đầy trên bàn cô cũng không có chú ý, uống xong rồi đi vào trong, ngã sấp trên giường lại mê man vào giấc, loáng thoáng cô nhớ lại bộ dáng của người đàn ông kia khi bị cô lột tới trần trụi người, thân thể vô cùng chuẩn, vòm ngực rộng, vòng eo tám múi chuẩn mẫu tây.

Đúng lúc này ý nghĩ này lại khiến cô bừng tỉnh, không còn có thể nhắm mắt yên tĩnh ngủ nữa.

"SHIT! Đàn ông đúng là họa của thiên nhiên mà."

Lúc cô chớp mắt được cũng là bốn giờ rưỡi sáng, nhưng thời gian lại vô cùng thúc đẩy, cô cứ ngỡ chỉ mới nhắm mắt đã là năm sau rồi chứ. Đi vào nhà vệ sinh điều đầu tiên cô làm chính là súc miệng, sau đó lấy tay đập nước rửa mặt, ngủ được bao nhiêu đầu trời đã sáng bết như vậy.

Thay vào người trang phục công sở, cô không cách nào ngừng tán thưởng bản thân, vật nào nên lời thì lời, vật nào nên lồm thì lại vô cùng lồm, mấy năm nay học tập quên ăn quên ngủ cũng coi như có một cái 'ưu' đi.

Phân áo sơ mi trắng nói chặt cũng được nói vừa phải cũng được, bởi vì nó đủ để khiến cô trở nên gợi cảm trong mắt người cùng giới lẫn khác giới.

Một dây nút có màu sữa được đính một hàng chính giữa làm đường cong vòng một càng rõ ràng hơn, áo khoác ngoài kèm theo có màu đen, được thiết kế với ống tay dài thanh lịch, gài cổ tay có đính một hạt kim cương lấp lánh.

Quần đen bó sát làm lộ đôi chân mảnh khảnh của cô, do đáng giá cao khéo nên bộ đồng phục này như được thiết kế chỉ để dành cho một mình cô vậy.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Ngày Đầu Đi Làm, Sự Soi Mối!

Thời gian về nước chưa lâu nên cô chưa thích ứng được mùi giờ, phải nói là đứng không vững sau khi tỉnh giấc.

Chuẩn bị hết thấy cũng mất mấy tiếng đồng hồ, lúc cô thức dậy là bảy giờ mấy phút, tính ra bây giờ đã gần chín giờ đi. Lúc này cô còn đang cân đo đong đếm dáng của mình trong gương, nét mặt không giấu nổi sự hăng hái.

Cô nhớ, lúc đầu cô du học ở Mỹ, cô cũng vui như vậy, vì cô nghĩ sẽ kết giao được với rất nhiều bạn nhưng không ngờ ai ai cũng bận học bù đầu bù cổ, thời gian của cô lúc đó cũng chẳng khác ai bao nhiêu, ngâm ngùi bảy năm trời bên đó quen không được mấy người.

Hạ Diệp lái xe của mình ra khỏi tầng hầm, chạy một mạch đến Lăng thị, khu vực đó chỉ ở cạnh đây thôi, cô vừa chạy vừa ngắm từng con hẻm của nơi này cũng vừa đủ.

Nhưng vì không khí buổi sáng nóng bức, thân người của cô cũng phản ứng theo, chảy một tầng mồ hôi lạnh trên vầng trán trơn mịn.

Cô cũng không quá hồi hã để đến tập đoàn nhưng mà cái nóng của mùa hè này thật sự rất không tốt, nhả ga, chiếc xe lao như chớp về phía trước.

Thời gian làm việc là từ chín giờ rưỡi sáng đến chín giờ tối là kết thúc, thời gian từ nhà cô đến đó là mười lăm phút, cũng chẳng nhiều thời gian.

Vì cô giống Hạ Mẫn Nguyệt nên da dẻ rất tốt, thậm chí không cần nhờ đến kem che khuyết điểm hay phấn nền lớp lớp như bao người, sở thích của cô cũng chỉ là son mà thôi.

Cô bước vào trong tập đoàn Lăng thị, do tướng đi trước nay chưa không bao giờ cúi thấp đầu nên trông xa bộ dáng rất cao ngạo.

Từ ánh nhìn đầu tiên của vài người chính là tỏ rõ thái độ, vì những người phụ nữ có tướng đi hất cằm đều sở hữu tính cách kiêu căng khó gần, cũng giống như thể hiện phân cách giữa các tầng lớp trong xã hội, khiến người ta vừa nhìn đã ghét.

Hạ Diệp nhận tin cho Lăng Duật.

Hạ Diệp: Tôi đến công ty rồi, Lăng tiên sinh, phải đi từ đâu lên?

Lăng Duật: Đợi người của tôi xuống.

Cuộc đối thoại bằng công nghệ của hai người nhanh chóng kết thúc, cô đứng gần ngay thang máy, chờ đợi như lời anh. Đám nhân viên đi qua đi lại, thấy cô không chú ý liền bàn tán um xùm, chỉ trỏ tay chân, đến khi cô ngược mặt lên nhìn thì bọn họ ngược lại tỏ ra như không có chuyện gì.

Cô chỉ cười không nói, chuyện này thường những người nhiễm thói ganh tỵ vẫn thường làm, cô cười vì cô cho rằng bọn họ chỉ khiến cho cô cảm thấy bản thân mình giá trị hơn một chút.

Một người đàn ông cường tráng, mặc âu phục đen đứng trước mặt cô, cúi người góc ba mươi độ, “Diệp tiểu thư, Lăng tổng nói, cô đến gặp cậu ấy.”

“Dẫn đường cho tôi.”

Người đàn ông nghiêm nghị, kính cẩn đưa tay ý mời, “Mời đi theo tôi.”

Đứng năm phút, đi hết hai mươi tầng, cuối cùng cô cũng có thể thở lại bình thường. Đi theo người đàn ông trước mặt cô đã phải bước từ cửa thang máy bên này sang thang máy riêng của chủ tịch Lăng Duật bên kia, khiến cho bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm vào cô.

Hạ Diệp rất không tự nhiên, cô có cảm giác ánh mắt của mấy người kia đều là sự soi mói.

Đến nơi làm việc, cô được người đàn ông kia mở cửa phòng như một cách tiếp khách đầy tôn trọng, rồi anh ta bước nhanh ra ngoài.

Lăng Duật đã ngồi sẵn trên ghế dài trong phòng nghỉ, anh yên lặng dùng ly cà phê trên tay như một thói quen.

Lăng Duật ngồi trên ghế có vẻ không chú ý đến cô, cô ho bật ra một tiếng, “Lăng tổng, hôm nay tôi phải làm những gì?”

Lúc này mắt anh khẽ chớp, anh ngược mặt lên lướt qua Hạ Diệp một cái rồi nói tiếp, “Ngồi đi đã.”

Cô nghe theo, ngồi ngay ngắn trên ghế, người đàn ông có gương mặt yêu nghiệt này đối với cô mà nói không phải là vị soái ca trong ngôn tình mà là một cái gai trong mắt cô, càng nhìn càng ghét.

Người đàn ông thể hiện sự bình nhiên của mình trong hết thấy mọi hành động, tâm lý thường không được tốt, căn bản đều là loại người biến thái ở trên giường. Suy nghĩ này cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, điều này cô nghe được từ một người bạn học ngành tâm lý học của mình nhưng thực sự cô cũng không biết cái đó là có bị đùa hay là sự thật, chỉ là có một trường hợp phù hợp nên cô liền nghĩ tới nó.

“Lát nữa chúng ta đi chọn cho cô một bộ lễ phục.” anh thông thả đặt chiếc ly thủy tinh chỉ còn mấy viên đá lạnh và một chút đường ở đấy ly xuống, sau đó lại nhìn cô.

“Party?” cô hơi ngớ ngẩn.

“Đúng vậy, là một buổi tiệc đính hôn của William Tarcy, anh ta là bạn của tôi, một nhà đầu tư khu vực Châu Á.” anh không nói gì nhiều, chú tâm vào trọng điểm, nhìn gương mặt cô ngỡ ngàng trong mắt anh hiện lên ý cười.

Hạ Diệp âm thầm thở dài trong lòng, chỉ mới vào công ty đã phải đi dự tiệc long trọng cùng sếp, nói thật cô cũng không thích tham gia những buổi tiệc của đám người trong tầng lớp thượng lưu đó, bọn họ quá khinh thường người khác, cô sợ đối mặt với bọn họ bản thân sẽ mất kiểm chế.

Hạ Diệp nhìn thấy trên điện thoại có ánh sáng, lại thấy dòng chữ ‘Anh yêu’, cô liền nói, “Lăng tống, tôi phải đi nghe điện thoại một chút, được không?”

Cô chỉ sợ người đàn ông này lại nói với mẹ cô mà thôi, cô nghe đủ rồi, hiện giờ không muốn nghe thêm nữa.

Lăng Duật ngồi im, gương mặt không hiện lên bất kỳ biểu cảm, “Khi cô nói chuyện với tôi, sự xen kẽ của người khác tôi không chấp nhận.”

Tồn thương lòng tự trọng!?

Cô không nói gì, cô biết người đàn ông này không được đặc tội, nên khổ sở tất đi. Cô cảm thấy tính tình của người đàn ông này quá cường hãn, lại cứng đầu nhưng mà nói thì nói cô cũng có làm gì được đâu.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Quan Tâm Hay Trách Cứ?

Hạ Diệp ngồi im thít chẳng dám tiếp tục mở lời. Cái này là do người đàn ông này muốn làm khó cô, anh ta biết rõ ràng không còn gì để nói nhưng mà lại độc đoán không cho cô nghe điện thoại.

“Vậy bây giờ tôi phải làm gì?” cô siết chặt chiếc điện thoại trong tay, nôn nóng nhìn về phía Lăng Duật.

Lần đầu tiên cô không nhận cuộc gọi của anh hai, anh ấy chắc chắn sẽ rất lo lắng cho cô, nếu bây giờ mà...

Lăng Duật mở miệng trầm ổn, mắt vẫn nhắm nghiền định thần, “Ngồi im đó đi.”

Ngồi im!?

Gì mà ngồi im? Chẳng lẽ chỉ có thời gian của anh ta quý báu, còn của người khác không là gì cả sao?

“Qua đây.” anh mở mắt nhìn người phụ nữ đang bứt rứt chân tay trước mặt, ngữ khí ra lệnh truyền vào tai cô.

Hạ Diệp giật mình, cô không biết bản thân lại làm gì sai nữa rồi.

Cô vừa đi đến gần, Lăng Duật liền cởi bỏ chiếc áo khoác của mình, động tác của anh vô cùng tự nhiên nhưng lại tự giác làm cô khựng lại.

“Cô đang sợ?” anh nhìn trong mắt của cô hiện rõ sự hoảng loạn, anh bình thản hỏi một tiếng.

Hạ Diệp lắc đầu.

“Xem vết thương cho tôi.” anh chỉ bấp tay rắn chắc của mình, có một vết thương được băng gạc sẵn, có thấm một chút máu ra bên ngoài.

Cô đứng là không chú ý đến gương mặt khó chịu của anh từ nãy đến giờ nhưng nếu cô có quan sát cô có biết được không nhỉ?

Cô ngồi xuống, nhẹ nhàng xắn tay áo của anh lên, vết thương này không nghiêm trọng quá, chỉ đơn thuần là rách ra tạo thành một khe hở không quá sâu, nếu rửa sạch máu có thể trông thấy rõ lớp cơ thịt ở bên trong.

Cô chỉ nhìn thôi đã đủ khiến chân mày khít chặt lại, quả nhiên người đàn ông này che giấu rất tốt, vết thương như thế này mà không kêu đau, cô đáng lẽ phải tán thưởng một chút thay cho lời trách móc của một bác sĩ bình thường mới đúng.

Vết thương lúc này chỉ được xử lý sơ sài một chút, tuy nhiên kỹ thuật sơ cứu này rất tốt, vết thương không bị nhiễm khuẩn nhưng máu vẫn cứ ứ ra, chi cần động mạnh một chút, máu sẽ trào ra ngoài như nơi đầu nguồn của dòng nước, lúc đó mới là đau đớn thật sự.

“Lăng tống, tôi nói con người anh, sao lại không kính trọng giá trị của thân thể như vậy? Thật giống như bị ngược đãi, nếu là người khác chắc chắn sẽ nằm khóc lóc suốt ngày rồi.”

Cô vừa chậm cõn để rửa vết máu loang ra ngoài, sau đó dùng một mũi thuốc tê tiêm vào nơi cơ bắp ấy để khâu lại, động tác của cô đặc biệt dịu dàng, cũng ít gây ra những đau đớn dư thừa cho anh.

Vì là một bác sĩ riêng trong cái lớp bù nhìn thư ký, nên cô luôn cẩn thận mà phán đoán tình hình.

Tất yếu cô mang theo rất nhiều dụng cụ để xử lý vết thương cơ bản cần thiết nhất, cả dao mổ cô cũng đem theo, phòng trong trường hợp đặc biệt sẽ dùng đến nó, tỷ như cắt thức ăn chẳng hạn. Kim tiêm cô cũng mang mấy cây trong túi, thuốc cũng có tới mấy loại.

“Cô đang quan tâm hay là trách tôi không cẩn thận?” anh ngồi bên cạnh cô, mùi hương nước hoa của cô nhẹ nhàng hòa lẫn vào không khí, thoáng lại lùa vào mũi anh một chút, hít vào là có thể ngửi thấy.

Cô ngồi bên cạnh, rất gần, chuyên tâm xử lý vùng da bị rách kia, cũng không có chú ý đến có một ánh mắt đang tích cực nhìn về phía mình như thế nào, giống như bước vào ngành nghề của mình rồi thì liền trở thành một con người khác.

“Tôi là bác sĩ của ngài, có thể cả hai đều đúng nhưng cũng không quan trọng.” cài xong miếng gạc, cô bỏ lại đồ dùng vào túi xách của mình, một số thứ dùng qua rồi cô cũng bỏ luôn vào trong.

Lăng Duật thấy hành động của cô hết sức thành thạo, chân mày cũng giãn ra theo nụ cười nhàn nhạt trên môi. Thư ký kiêm bác sĩ thông minh là chuyện người làm sếp nên vui mừng, huống hồ anh còn bỏ ra số tiền lớn để trả lương hằng tháng cho cô, cũng coi như là xứng đáng với sự kỳ vọng của anh.

Cô làm xong tất cả mọi thứ, liền ra ngoài ngồi vào ghế thư ký của mình, bàn làm việc có vô số tài liệu, nhưng cô chỉ chuyên chú bấm điện thoại trên tay, vì trong hợp đồng lao động đâu có nói cô phải hoàn thành vai trò thư ký, thông thả vẫn là hơn.

Có vài người qua lại trước văn phòng của chủ tịch, hiển nhiên vì bên cạnh cũng có một văn phòng, bọn họ nhìn cô trong ánh mắt tò mò, cũng có vài người chạy đến bắt chuyện với cô như những người bạn thân lâu năm gặp lại.

“Cô là thư ký của Lăng tống sao?” một cô gái tiến đến gần bàn làm việc của cô, giọng điệu dịu dàng hỏi.

“Đúng vậy.”

Ánh mắt của Hạ Diệp vẫn chuyên tâm nhìn mấy địa điểm ăn uống trên màn hình, lâu lâu cô lại khẽ lướt, không quan tâm đến cô gái kia bao nhiêu, cô ta hỏi, cô lại lịch sự đáp trả một câu.

Cô gái kia cau mày bỏ đi sau khi có một cuộc nói chuyện thăm thẳm với Hạ Diệp, trong miệng cô ta còn mắng thầm một từ “Đáng ghét.”

Cô ta cũng được coi là người đẹp của phòng kế hoạch kinh doanh đi, trong công ty này kể ra cũng là một nhân vật tiếng tăm không ai không biết, người theo đuổi phải xếp thành hàng rồi. Vậy mà cô ta bị khinh thường bởi một cô thư ký của chủ tịch, máu xộc lên não a.

Đám nhân viên thấy cô ta tức giận bỏ về phòng, liền hòa nhau vây lại hỏi chuyện, ánh mắt này đến ánh mắt khác đều thay phiên nhau lướt qua Hạ Diệp một chút, ánh mắt có kẻ ghét, có kẻ ngưỡng mộ lại có kẻ là si mê.

Hạ Diệp cũng đâu có muốn thể hiện mình là một kẻ khó gần như thế, sức hút của đồ ăn quá mãnh liệt đi, đồ ăn chính là sinh mệnh mà cô cất giữ bấy lâu nay. Có trách là trách cô ta đến trễ một bước, lúc cô còn ngồi chờ ra bấm đầu bút thì cứ đảo vòng vòng, tới khi cô tìm hiểu địa điểm ăn uống thì xông tới hỏi chuyện.

Một lát sau, có ba người phụ nữ đứng không gần không xa so với nơi cô ngồi, có ý để lọt vào lỗ tai cô vài lời.

“Chẳng phải thanh cao gì, cũng chẳng qua là dùng cơ thể mình để đổi lấy một chút hư vinh thôi sao.” vừa nói cô ta vừa liếc ánh mắt qua Hạ Diệp một cái, rồi tiếp tục cật mồm vào chuyện của mình.

“Ày ày, thời buổi này, giá trị trinh trắng đối với một số phụ nữ thật chẳng có giá trị.” cô gái kia tiếp lời, nét mặt vẫn thản nhiên, nụ cười không ngại ngần mà vang lên thành tiếng.

“Đàn bà bán thân là những hạng điều ngoa rẻ giá.” cô gái kia công kích nhìn trân trân về phía Hạ Diệp, lần này cô ta chính là nhìn thẳng, không hề né tránh như hai cô gái kia, ánh mắt ngược lại càng dữ dội hơn.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngôi Nhà Oan

Hạ Diệp nghe thấy âm thanh từ đằng xa, cũng nghe thấy lòng lộn lỏi mà bọn họ đang cố ý mắng chửi mình nhưng mà đối với mấy lời này cô không muốn để trong lòng. Cô không phải không tức giận, chỉ là những lời này càng ngày càng thân quen, mấy lời tương tự cũng không phải là chưa từng nghe qua.

Ting.

Cô nhận được phản hồi từ Tân Uyên Ngừ, nơi này bán đồ ăn của xứ Mặt Trời Mọc nổi tiếng nhất thành phố M, thành lập một trang web trên mạng để tiện cho khách đặt chỗ và mua hàng. Cô đặt chỗ trước, là mười giờ tối này, hôm nay có đi party chắc tàn tiệc cũng không quá muộn.

Ba người kia, thấy cô không phản ứng, mặt mày cũng đen sì, thay nhau cắn môi nghĩ ngợi.

Ai cũng có một ranh giới không thể vượt qua được, giống như ba người bọn họ, biết rõ kẻ thù, người mà mình chán ghét đang ở trước mắt nhưng không cách nào thoát khỏi cái rào chắn bảo vệ, mà chỉ có thể trông chờ vào cái ngày nó tự mình mờ đi. Thành thật mà nói, ba người bọn họ là cố tình chọc tức Hạ Diệp, lại không ngờ phản ứng của cô lại khác sự phán đoán của bọn họ, người phụ nữ leo được lên giường của Lăng Duật đều không hề tầm thường nhất là người phụ nữ này đã được anh ta thí chức thư ký để giữ bên mình.

Cô bận bịu với điện thoại suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng để cái điện thoại xuống sạc pin, lại thêm không có chuyện gì để làm nên cô gục xuống bàn ngủ thẳng một mạch đến tối.

Theo như lịch trình, Lăng Duật đã rời khỏi công ty trước hai giờ chiều để ăn cơm với thị trường mới nhậm chức, quan hệ có vẻ rất tốt.

Điện thoại đặt trên bàn rung nhẹ, trên màn hình lại hiện ra cái tên quen thuộc.

Cô nhắc máy, ngữ khí hơi nặng nề một chút "Alo."

« Em đặt chỗ xong chưa? Anh mới vừa ngủ dậy, ngồi trên máy bay ê ả hết cả người. »

"Dạ rồi, mười giờ em sẽ gọi cho anh. Anh nên tắm bằng nước ấm cho thư giãn đi, như vậy cảm giác sẽ tốt hơn."

« Ủ, anh sẽ ăn cơm chiều với mẹ trước. »

Cô ừm một tiếng rồi ngắt máy, giờ này cũng khoảng sáu giờ mấy rồi, cô oáp một tiếng rồi tiếp tục gục đầu trên bàn làm việc.

Tiếng cóc cóc ngay sau đó khê vang lên, cô chưa tiến vào giấc ngủ nên liền phản ứng.

"Đi lựa chọn lễ phục."

Cánh tay gõ xuống bàn của anh đang còn yên vị trên bàn làm việc của cô.

Anh chăm chú nhìn người phụ nữ ngủ gật ngủ dựa kia, anh cũng tự hỏi mình vác đầu ra con heo con lười này, suốt mấy tiếng chỉ nằm ở trên bàn, lúc anh đi, cô thậm chí còn phì phò thở.

Thật ra, anh không tức giận, chỉ thấy ở cô như một đứa trẻ ham ăn ham ngủ, từ đầu tới cuối trước mặt anh chưa từng tỏ ra yếu thế, dịu dàng hay thậm chí chủ động gần gũi anh như những người phụ nữ khác.

Cô chui chu lại quần áo, rồi đi theo phía sau lưng anh, cô đi rất gần, mùi trên cơ thể anh cô cũng có thể ngửi thấy. Trên người người đàn ông này rõ ràng là nước hoa của một người phụ nữ, trên vai còn dính phải một ít phấn nền, cô chỉ cần nhìn là có thể nhận ra ngay, người đàn ông này trước khi về Lăng thị đã ôm ấp một người phụ nữ khác ở trong lòng.

Khi từ trong thang máy bước ra ngoài, ánh mắt của tổng thể nhân viên đều dấy lên nhiều hình ảnh khác nhau, cô cũng là lần đầu nhìn thấy, lãnh đạo được tôn trọng như thế này.

Hạ Diệp đi cùng anh, trên đường hai người không nói chuyện với nhau câu nào. Tới nơi, đó là một ngôi nhà, trang trí theo phong cách cổ điển, nhìn thoáng qua tất cả các cửa sổ đều có rèm hoặc vài loại cây leo, giống như một ngôi nhà hoang bỏ trống lâu năm.

Lúc này sống lưng cô căng cứng, càng gần càng có cảm giác bản thân đang mạo hiểm, ngôi nhà này rất giống ngôi nhà ma mà cô từng xem qua, đó là một bộ phim kinh dị ăn khách nhất tại Mỹ lúc bấy giờ. Không khí bao vây xung quanh lạnh lẽo và u ám, cây cối um tùm chặt ních cả một khu.

Phía trong cửa sổ, cửa nhà cũng có thể là bất cứ thứ gì đó ghê rợn.

Hạ Diệp khựng lại, thấy nhịp chân của Lăng Duật vẫn bước đều, cô lại chủ động đi gần hơn, chỉ cần năm milimet là có thể chạm vào người của anh. Nơi này cô thật sự không muốn tiến vào nữa, vừa tối vừa không chút ánh sáng.

Hạ Diệp đảo mắt nhìn quanh.

A.

Chỉ là tự nhiên đụng vào một vật lớn cứng rắn nào đó, suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất.

Cũng may anh phản ứng kịp, nhanh chóng đem thân thể cô giữ chặt trong vòng tay.

"Sợ đến vậy sao?"

Hạ Diệp chỉ một chút nữa là khóc vì sợ, lần này cô không tình nguyện bước chân vào cuộc mạo hiểm khiến cô sồn gai ốc này, cái đầu của cô gật đến sắp đứt rồi.

"Để tôi bế cô."

Nếu đã muốn giúp, cô cũng không ngại nữa nhưng vẫn là không tiện mở miệng, im lặng xem như ngầm đồng ý đi.

Lăng Duật rất muốn cười, nhưng nhìn gương mặt của cô rất uất ức cũng là cười không nổi. Một người bị dồn vào bế tắc sẽ chia tay ra bắt lấy thứ ở gần nhất, anh bây giờ đã hiển nhiên trở thành thứ đó rồi.

Phía trong nhà đèn đuốc đều không có, đột nhiên Lăng Duật hét toáng lên một tiếng "Triệu Cố Kỳ."

Lời vừa dứt, phía trong nhà đã bật đèn sáng tất cả mọi góc ngách, đến con đường mà cô vừa đi qua lúc này cũng sáng choang lên.

Cô lấy tay lau sơ sơ mặt, cái thứ cảm giác cầu huyết gì không biết!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đổi Đi, Quá Vương Vú

“Lăng thiếu, cậu vừa phải thôi, tôi cũng chẳng phải nhà thiết kế riêng của cậu, vậy mà mỗi lần tới đây cậu đều hét ầm lên như thế.”

Có một người phụ nữ mở cửa nhà, mái tóc hơi ngả màu bạc, đoán chừng là một người phụ nữ trung niên nhưng người này so với mẹ cô già hơn một chút.

Lăng Duật không phản hồi.

“Thôi được rồi, vào đi. Mà cô gái này là ai?” Triệu Cố Kỳ mở toang hai cánh cửa, lúc này bà ta phát hiện ra một con mèo nhem nhuốc đang ở phía sau Lăng Duật, liền phản ứng.

Lăng Duật rào bước vào nhà vừa nói, “Cô ấy là Hạ Diệp, thư ký riêng của tôi.”

Triệu Cố Kỳ cười chào đón, nhưng nỗi sợ của cô vẫn còn vương vấn một ít, nét cười trên mặt cũng sượng lại thêm vài phần.

“Hai cô cậu đợi một lúc, tôi sẽ kéo hết thiết kế mùa này của tôi cho hai người xem.”

Lăng Duật nhìn theo bước chân của bà ta, lại quay sang nhìn Hạ Diệp đang lăm lem như một đứa trẻ mít ướt, nét mặt của anh hơi ngưng lại. Hạ Diệp đứng ở đó, gãi gãi cái mũi nhỏ của mình, xem ra là đang lo lắng.

Anh đi đến cạnh Hạ Diệp, lấy tay xoay mặt cô lại, dịu dàng dùng khăn giấy lau mặt cho cô. Cô cũng không biết bản thân bị bỏ thứ thuốc gì mà lại ngoan ngoãn đến vậy, thường ngày ai dám động nhẹ vào người cô, cô tức khắc sẽ xuất hiện một chút phản ứng mãnh liệt.

Sau đó anh đi ra phía sau vút miếng giấy, lần này cô im lặng ngồi trên chiếc ghế gỗ ở phòng khách, tâm tư hỗn loạn hơn ai hết thấy, trông xa liền biết cô bị hù dọa cho hồn lìa khỏi xác a. Những ngón chân từ từ rút lại, vì móng dài nên tiếp xúc trực tiếp với nền sàn, bàn tay trong phút chốc cũng siết lại thành nắm, trong đầu cô đang nhắc đến mỗi đoạn kinh dị của bộ phim đó, chính nó khiến cô ám ảnh.

Một bác sĩ lại sợ ma, cái thứ chưa được khoa học giải thích ấy lại khiến cô vô thức vô giác mà có ý nghĩ sợ hãi. Phải kể đến mỗi lần đối mặt, cô đều khóc một hơi không ra tiếng sau đó lại trầm mặc một hồi rất lâu.

Triệu Cố Kỳ kéo hai đàn lễ phục ra tới, tất cả chúng đều lấp lánh và đẹp đẽ.

Hạ Diệp bị những hạt pha lê, đá quý trên trang phục thu hút, thoáng cái đã quên hết mọi thứ vừa nãy. Triệu Cố Kỳ chỉnh sửa lại các mẫu thiết kế của mình cho gọn gàng, rồi một lần nữa nhìn Hạ Diệp, sau đó lại chọn lựa trang phục.

Bà ta lấy ra một chiếc đầm xê lung, phía trước kéo tới tận cổ, nhưng phía sau lại lộ hết một mảnh lưng lớn. Mẫu thiết kế này chưa được chính thức tung ra ngoài thị trường, đây là mẫu mới nhất được bà ta cất kỹ mấy ngày nay.

Theo góc độ quan sát mà nói, vóc dáng của Hạ Diệp đúng là vừa chuẩn mà bà ta nhìn nhận, cao ráo, trắng trẻo, quan trọng bộ ngực kia cũng đạt kích cỡ 34D- 35D, kích sát số tiêu chuẩn của mẫu này. Nhưng quan trọng là con người cao ngạo đằng kia có chịu bộ đầm này hay không, theo ánh mắt của bà ta, người đằng đó cần sự giải thích.

“Lãng thiếu, người đẹp phải đi kèm với nhưng lựa đẹp, thượng lưu phải có phong thái người thượng lưu, đừng chấp nhất chiếc váy của Triệu Cố Kỳ tôi.” bà ta đi đến gần Hạ Diệp, khẽ nắm lấy tay cô.

Lãng Duật không mở miệng, ánh mắt cũng đảo sang vị trí khác. Chỉ có cô là không biết chuyện gì đang xảy ra mà thôi, hai người này nói chuyện từ đầu đến cuối cô hình như không hiểu được là bao.

Triệu Cố Kỳ cầm lấy bàn tay của Hạ Diệp đi vào phòng thay đồ.

Sau một lúc, Triệu Cố Kỳ đi ra ngoài trước, tiếp sau đó cô đi ra ngay phía sau.

Đúng như dự đoán của bà ta, vừa y người của Hạ Diệp, nếu để một người không hợp mặc lên người sẽ gây ra rất nhiều khuyết điểm cho bộ lễ phục này. Ví dụ như một người phụ nữ có chiều cao hạn chế, phía sau sẽ xê sâu đến gần nơi nhạy cảm, một người quá cao lại không thể hiện được hết tác dụng của chiếc đầm này, ngược lại sự quyết rũ còn mất đi hết.

Cô cao một mét bảy, chân lại đi giày cao gót mười centimet nên trở thành một người phụ nữ có chiều cao vượt trội, phần thân trên bó chặt vào người cô, phía sau là một mảnh lưng lớn trắng nõn, nếu lỡ nhìn qua, trong lòng nhất định sẽ dễ dàng sinh ra một loại cảm giác mềm mại khó tả.

Triệu Cố Kỳ mắt sáng lấp lánh như kim cương, “Thấy sao, rất được đúng không? Giờ chỉ cần đi trang điểm nữa thôi sẽ càng hoàn hảo hơn.” nói xong, bà ta cười ha hả, tâm tư thì vui mừng khôn xiết.

Lãng Duật nhìn qua, thấy cô không có biểu cảm gì, chỉ thấy trên khuôn mặt một chút ghen tức, hai cánh tay tùy ý thả lỏng xuống, ánh mắt tựa như lạc vào một mê cung không có một điểm nhất định để nương tựa.

“Đổi đi, thân váy quá dài, vướng víu lắm.”

Lúc này anh có nhìn qua nét mặt của cô một chút, sau đó lại nhìn hết thảy mọi chi tiết trên người cô.

Triệu Cố Kỳ không hề muốn đổi một chút nào nhưng lời của khách chính là lệnh, ngậm ngùi cũng phải đổi. Bà ta lấy một chiếc váy mới show đầu tháng này đưa cho cô, dù sao thì người đẹp mặc gì cũng đẹp, không cần quá khắt khe.

Hạ Diệp cũng không có ý kiến, chiếc đầm kia bó sát người cô, lại cộng thêm tám lưng phơ trắng ra ngoài như vậy cô không tự nhiên cho lắm, nên ý kiến của anh cũng chính là ý kiến của cô hiện giờ.

Đi đến bữa tiệc, đúng lúc là mới bắt đầu, anh cùng cô đi vào trong.

Những người phụ nữ đang đứng gần xa kia, lửa tình trong mắt tung ngập trời, như hận không thể ngay lập tức nuốt Lãng Duật vào trong bụng. Còn đối với Hạ Diệp, đám đàn ông kia như mèo gặp phải mỡ, liền dùng loại ánh mắt nhẵn nhụi, cũng đầy ý tứ nhìn về phía cô.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gian Tình

Có vài người thấy sự xuất hiện nổi bật phi thường của Lăng Duật mà thay phiên nhau chạy đến bắt chuyện.

Lúc này anh được hỏi một câu thì đáp trả một câu lịch sự, cô khoắc lấy cánh tay lớn của anh cũng không mở miệng mà chỉ gật đầu chào hỏi cho phải phép. Đàn ông trong sự nghiệp mà nói thì đó chính là sự nhàm chán của phụ nữ, cô đứng gần thật sự rất muốn tìm một nơi để ngủ.

"Lăng tổng, vị tiểu thư đi bên cạnh ngài là?"

Một người đàn ông phong thái chừng chạc, cầm trên tay một ly rượu trắng, anh ta đã đại diện cho sự thắc mắc của mọi người để hỏi.

Anh ta đến đây để tạo mối quan hệ thương trường với Lăng Duật nhưng ánh mắt của anh ta lúc này chỉ sợ là không còn đủ để toàn tâm toàn ý chú ý đến mục tiêu số một của mình.

Lăng Duật nhấp môi một ít rượu, đôi mắt hẹp khế nâng tầm, anh nhìn chăm người đàn ông trước mặt, "Cô ấy là thư ký của tôi."

Người đàn ông kia hơi ngờ ngàng đôi chút, anh ta liền vô thức mà đưa mắt nhìn cánh tay của hai người hết mức thân mật, đối với sự việc này mà nói, nếu chỉ đơn thuần là một tiểu thư ký nhỏ nhoi lại ngang nhiên khoắc tay sếp thân thiết như vậy, ở đây có ai dám tin chứ? Kể đến cho dù là bạn tiệc hay tình nhân đi chăng nữa thì hành vi này trong mắt ai ở đây cũng trở thành một vấn đề vô cùng to tát.

Hạ Diệp đã trực tiếp cảm thấy được ánh mắt của những người ở đây nhìn vào hai người họ. Cô lầm bầm oán trách người đàn ông bên cạnh.

Hạ Diệp khẽ rút tay mình về, rồi ngẩng mặt lên nhìn mấy vị tổng tài trước mặt, sau đó nở một nụ cười ngượng ngáp.

Lăng Duật thấy sự thật lòi của cô, lại vô giác dùng bàn tay của chính mình nắm giữ bàn tay đang từ từ trượt về phía sau kia, mặc dù đó là hành động theo cảm tính nhưng gây ra không ít hiểu lầm. Lúc này đây, trên mặt cô đỏ rất nhiều mồ hôi lạnh, lại vô ý nhìn về tứ phía, bọn họ ai cũng nhìn cô chăm chăm.

"Lăng tổng, công ty chúng tôi vừa mới khai mở một vùng đất rất có giá trị, không biết ngài có hứng thú nhìn một chút không?"

Một vị trung niên, quả đầu ít nhất còn sót lại một ít tóc, ông ta khách sáo hỏi anh một câu.

Đối với các buổi tiệc như thế này, người người đều là vì ngoại giao hoặc đa phần đến để lôi kéo việc làm ăn cho công ty của mình, rất ít người dành tâm lòng của mình để tham dự. Riêng anh, hôm nay tuyệt đối không phải vì hai ý trên mà đến, chủ buổi tiệc, William Tecy đã từng là một người bạn của anh ở trường đại học Yale, tuy không thân thiết nhưng là một người bạn anh cảm nhận được anh ta đối với anh không vì lợi ích.

"Dự án khai thác này rất tốt nhưng người phụ trách đã báo cáo lên, công ty quá nhiều khu đất được khai phá, hiện tại đang gây nên tình trạng quá tải, tiếp nhận mảnh đất này mà nói hầu hết không có lợi."

Không biết vô tình hay cố ý, Lăng Duật làm người đàn ông kia không được thoải mái, mặt ông ta chậm rãi hé lộ sự tức giận nhưng ông ta cố gắng kiềm hãm lại cục tức to bùng của mình, rồi quay người bỏ đi nơi khác.

Những người xung quanh cũng biết điều mà rút hết đến nơi khác, vị tổng tài được lòng nhân viên lại không được lòng đối tác này khiến cô cảm thấy rất thích thú. Làm ăn trong thương trường mà Lăng Duật lại chê nhiều, những người thông minh có mặt tại nơi này đều hiểu rõ rằng ý tứ của anh.

Hạ Diệp đứng bên cạnh mà nhin cười, người đàn ông này biết rõ người ta già rồi, nói chuyện có thể nào chứa lại vài phần mặt mũi cho người ta không?

Sau một hồi, nhạc đêm tắt hẳn, đèn chủ yếu tập trung trên sân khấu để chiếu sáng vào người đàn ông, anh ta khẽ dang tay cúi đầu lịch thiệp, "Chào tất cả mọi người, tôi là William Tecy, hôm nay là đêm đính hôn của tôi, cảm ơn mọi người đã đến đây tham dự, tôi mong các vị được vui vẻ trong bữa tiệc này."

William Tecy từ trong phòng nghỉ đi ra, ngữ khí của anh ta làm vang dội cả một mảng không khí.

Người này có dáng người cao, đôi mắt màu xanh nước biển nhạt, tóc ánh kim, kết cấu gương mặt thật sự là xuất chúng.

Bữa tiệc bắt đầu được một lúc, số doanh nhân thượng lưu cũng tăng dần theo, vì quá nhiều người đến bắt chuyện nên Lăng Duật đứng nói chuyện với họ rất lâu. Hạ Diệp chán thù người, muốn về nhà lại không cho về nên đi một mạch lại chiếc bàn trống trải phía trong góc than ngẩn thờ dài.

Hạ Diệp cũng mở mang được một chút kiến thức nông cạn của mình, bữa tiệc này đúng là chỉ dành cho người giàu có, những người bình thường hầu như chưa từng có ai được đặt chân vào các loại bữa tiệc như thế này. Tuy gia đình của cô cũng thuộc loại gia đình thượng lưu nhưng đối với các loại bữa tiệc như vậy từ trước tới nay cô không có nhiều hứng thú.

Cô chăm chú thưởng thức ly rượu trong tay của mình, đây là loại rượu không có vị ngọt như rượu nho nhưng lại có vị cay nồng xộc lên mũi.

Người đẹp uống rượu luôn giống như một bức tranh tuyệt mỹ và chân thật nhất, cũng bởi vì nét đẹp ấy mà có rất nhiều người tỏ ý làm quen.

"Tôi là Khuê Thư Thành, không biết em tên là gì?" người đàn ông cúi người, thái độ cư xử vô cùng lịch thiệp, anh ta là người đầu tiên đi đến mở lời với cô.

Choang.

Khuê Thư Thành cụng ly của mình vào ly của Hạ Diệp để tỏ thành ý.

Người đàn ông này cư xử với cô quá lịch sự, nếu cô từ chối còn gì là lịch sự giao tiếp nữa đây?

"Hạ Diệp."

Lời vừa dứt, cô uống cạn ly rượu trắng trong tay.

"Đây là danh thiếp của tôi, có bất kỳ chuyện gì cứ gọi đến, tôi sẽ mở máy chờ em, 24/24."

Cô cười khỏ bỏ qua.

Hết người này tới người khác đến bắt chuyện, hết ly này đến ly khác lại vào bụng, cô cảm thấy như bao tử của mình sắp thủng rồi, vừa nóng rang vừa sục sôi khó chịu.

Từ lượng của cô khi uống rượu vang đỏ là ba ly, còn những loại rượu khác, uống một chút sẽ không biết đường về nhà nữa.

Tuy hơi ngà ngà say nhưng ít nhất cô vẫn còn giữ được tỉnh táo của mình cho đến khi tàn tiệc hẳn, lúc ra về cô thậm chí còn đứng không vững.

"Đi được không?" Lăng Duật đỡ lấy một cánh tay của cô, dịu dàng hỏi.

Hạ Diệp lúc này không ý thức được câu hỏi, chữ được chữ không được, cô im lặng.

Lăng Duật thấy biểu hiện của cô như có như không, nên một lần nữa bế cô vào lòng rồi cẩn thận từng bước đi ra ngoài. Do cô say, anh lại không biết nhà cô, nên đưa cô về luôn nhà của mình.

Anh biết vì chuyện mình nói với Hạ Mẫn Nguyệt đêm qua đã khiến cho cô chịu một chút uất ức nhỏ, nếu bây giờ anh gọi cho bà ta một lần nữa, ngày mai cô nhất định lại bị mắng, đưa cô về nhà chính là nghĩ cho cô!

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tình Một Đêm

Lăng Duật để cô ở trên người từ lúc lên xe cho đến lúc về đến nhà, cô không cự quậy mà rất yên lặng tựa vào lồng ngực của anh. Hơi thở thơm tho phả vào ngực người đàn ông, làm lồng ngực của anh ta như vụt cháy lên một ngọn lửa, lại thêm mùi nhè nhẹ của rượu trong hơi thở làm cho bản thân anh cũng gần như tham luyến không buông.

Hạ Diệp lúc này như một con thỏ nhỏ yếu đuối, còn Lăng Duật chính là con sói lớn tham lam.

Rượu trắng có sức công phá trong cơ thể như một con quái vật điên cuồng, bụng dưới cứ như có dòng nước nóng chảy xuống làm tổn thương hết thảy những thứ trong người cô, nhất là cổ họng, nóng vô cùng. Bởi vì vậy bàn tay nhỏ càng nắm chặt lấy eo anh hơn nữa, cái đầu nhỏ cũng mong tìm được một vị trí thoải mái hơn để vui đùa.

Sự tự nhiên của cô giống như tiếp thêm sức mạnh cho kẻ khác phạm tội, càng lúc càng muốn chiếm riêng giữ làm của riêng cho mình. Thân thể của anh còn cào rạo rức, người phụ nữ ở trên người của anh đúng là không biết lượng sức, lại dám đốt hỏa dục trong người anh lên cao như vậy!

Chặng đường về nhà đối với anh phải nói là một thử thách, nhẫn nhịn sự mềm mại của cô trên người quả là điều không hề dễ dàng.

Anh bế cô vào phòng, vừa đặt xuống giường lại xuất hiện thêm một hiện tượng khác.

Cô kéo cổ anh đến gần mặt, đôi mắt mơ màng như không thấy rõ, ánh mắt đó là một ngòi châm cực kỳ nhạy. Cô kề sát miệng thở nhẹ, môi hồng lại vô ý chạm vào đôi môi lạnh lẽo kia. Hiện giờ cô lại giống như một đứa nhỏ tham ăn, càng ăn càng hăng hái, đầu lưỡi nhỏ nhắn di chuyển trên môi anh, hết chỗ này lại đến chỗ khác.

Môi mòng của Lăng Duật không ngừng căng ra. Không cần biết sẽ như thế nào, chỉ là lúc này ngọn lửa trong lòng của anh cháy lên dữ dội, không kiềm chế được mà đáp trả nụ hôn gọi tình dục của cô.

Càng hôn càng sâu, dường như tất cả không khí thoáng chốc đều bị người đàn ông trên thân này nuốt hết, rất khó thở. Anh buông lỏng một chút để cô lấy được một chút oxy cố định lại hô hấp của mình, sau đó lại mãnh liệt cướp đi nụ hôn đó một lần nữa.

Cô khéo léo choàng tay qua cổ của anh, chủ động áp sát anh xuống người.

Sự chủ động đáng khen của cô khiến nụ cười trên môi anh càng đẹp đẽ hơn so với khi anh lạnh nhạt. Lăng Duật khẽ liếm mút từ vành tai đến cái cổ cao kiêu hãnh, làm cho người cô không hèn mà run rẩy lên một hồi.

Người phụ nữ ở dưới thân, hai má cao đỏ rực bóng loáng, lúc này cảm giác của anh chính là muốn chà đạp! Lăng Duật bá đạo hôn lên gương mặt của cô, cô lại cư nhiên nở một nụ cười đầy nghịch ngợm.

Cao trào chưa dứt điện thoại của cô lại nổi lên một đoạn nhạc chuông, anh đã cố ý không để nó vào tai nhưng vẫn dai dẳng gọi đến không ngừng.

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ Anh Yêu, mây đen chau lại theo bản năng, tâm tư của anh gọn lên một chút sóng, có sao bây giờ anh lại càng muốn chiếm cô gái dưới thân hơn bao giờ hết.

Lúc này anh không nhận máy nhưng lại nhấn trả lại một tin nhắn hết mức ngắn gọn: Đang bận, có gì mai tính.

Nhìn người phụ nữ đang ngủ say anh thoáng chút nữa đã bật cười thành tiếng, sau khi làm ra bao nhiêu chuyện vậy mà vẫn có thể ngủ như chưa từng có chuyện gì, thật đúng là tính nết buồn cười, sau này nhất định phải dạy dỗ lại.

Sáng sớm hôm sau, cô đỡ đầu bật dậy trong cơn đau đầu nhẹ, hôm qua cô chỉ uống có vài ly, cũng là tại đám đàn ông kia làm cô say nếu không bây giờ cũng không nhếch nhác như vậy. Hạ Diệp nhìn quanh căn phòng một lượt, phòng này khác hẳn phòng của cô, vậy nơi này là đâu? Cô hoảng hốt nhìn lại quần áo ở trên người của mình, shit, đâu cả rồi!? Lại nhìn vị trí ở bên cạnh, Lăng tổng nằm ngay bên cạnh cô, vẫn còn ngủ...

Cô tròn mắt, cái này... cái này...?

Vò đầu bứt tóc một lúc, cô chỉ nhớ hôm qua say sau đó thì không có nhớ tiếp theo là gì nữa. Cô run bật một cái, sau đó quyết định rón rén rời đi, dù sao hôm qua là do cô say quá mức đi, anh chưa hẳn đã giữ được tỉnh táo, trách nhiệm này cô không muốn anh gánh, nếu anh ta không chịu cô nhục, nếu anh ta chịu cô lại không muốn đến gần anh ta, trong ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

Khục!

"Bác sĩ Hạ không định chịu trách nhiệm à? Quân tử sao lại chối bỏ trách nhiệm như vậy?" Lăng Duật ho khan, chống tay lên mặt nghiêng ngẫm chỉ trích cô.

Hạ Diệp hốt hoảng, về mặt bây giờ đã tái mét không còn chút máu, "Tôi không phải quân tử, mong anh nhớ cho. Còn cái gì mà trách nhiệm chứ? Chỉ một đêm thôi, xem như tình một đêm không ai nợ ai đi. Hơn nữa, đây cũng có phải lần đầu của anh đâu, nếu muốn có trách nhiệm thì tìm người phụ nữ cùng chơi trên giường với anh lần đầu tiên đi." cô lấp bắp, búng nỏ suy nghĩ, nhất thời đều nói toẹt ra hết một lượt.

"Sao cô biết đây không phải lần đầu tiên của tôi?" anh nhướn mày, hơi không hiểu ý của cô.

"Mùi trên cơ thể anh, từng có mùi của phụ nữ."

Cô nhớ hôm qua có ngửi thấy một mùi hương của một hãng nước hoa nổi tiếng của Pháp, cực kỳ đắt tiền nhưng cô lại không nhớ nổi cái tên chính xác của nó.

Thân thể anh dao động mạnh, không nén được tiếng cười sảng khoái của mình, người phụ nữ trước mặt anh đây, lỗ mũi sao lại thính như thế, còn tình một đêm? Đây là lần đầu thấy một người phụ nữ như thế này, mất đi tâm thân ngược lại không muốn đòi trách nhiệm lại sợ hãi nhẹ nhàng rời đi.

Hạ Diệp vô cùng bất ngờ, anh ta cười vì cái gì?

Anh bật dậy, vừa mặc áo ngủ vào anh xoay người nhìn cặp mắt ứ chút nước của cô, "Bác sĩ Hạ, cô thấy có đau không? Tôi chỉ để lại một chút dấu vết trên người cô thôi, không cần hoảng như vậy."

Hôm qua anh chưa làm xong việc muốn làm với cô đã bị mất hứng bởi một cuộc điện thoại, lại vô ý nhìn cô ngủ mà không muốn làm phiền đến cô. Hôm qua anh không say, nếu say cô đã không lành lặn mà đứng dậy chạy nhảy trốn tránh như thế này, đúng ra cô nên mừng rỡ vì anh chưa làm cô bị thương.

Beta: Shan.

Chương 25: Cơ Thể Và Đầu Óc Tỉ Lệ Nghịch

Hạ Diệp lúc này mới chú ý đến thân thể của mình, ngoài mấy vết hằn trước ngực và cổ thì bộ phận dưới không có dấu hiệu đau nhức. Thân là bác sĩ, cô đương nhiên hiểu rõ lần đầu của phụ nữ thường rất đau đớn, huống hồ cô còn hoạt động thoải mái như vậy, chắc hẳn là không sao.

Hạ Diệp kéo cái chăn quấn quanh người, sau đó cúi người nhặt quần áo của mình, gương mặt của cô bây giờ đã rất đỏ.

Lăng Duật im thinh nhìn nét mặt miễn cưỡng của cô, hôm qua nụ cười khi bị anh liếm láp, nét mặt đó bây giờ nhớ lại thì đúng là vô cùng đáng yêu.

"Bác sĩ Hạ, cô có nghe qua buổi sáng đàn ông thường nổi hứng hơn không?" anh càng nghĩ, càng muốn ngấu ngiến cơ thể đó. Hôm qua bất đắc dĩ mới phải bỏ qua miếng thịt dâng đến miệng nhưng anh rất công nhận làn da kia trắng hồng căng mịn, hầu như chạm tay vào có thể hiểu rõ ràng được cảm giác. Đàn ông mà nói, chính là bị những thứ này cuốn hút.

"Anh, anh—" cô ấp úng, liền ngoác quanh tìm kiếm phòng vệ sinh, khi đã phát hiện thì nhanh chóng nhảy vào trong đó.

Nằm chung giường với một người đàn ông chẳng những không mặc đồ, còn là người mới gặp hai ba lần, nói thật cô không nghĩ bấy không được.

Lăng Duật ngồi trên giường khẽ nhếch mép, khoe môi tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Hạ Thiên Minh nhận được tin nhắn từ em gái mình, lập tức bất ngờ không thôi, đây là lần đầu tiên đứa em gái này nói chuyện với anh không có chủ vị ngữ như vậy, lần nào cũng đều rất ngọt, nếu không phải em gái, không chừng anh ta sẽ theo đuổi mà không cần nghĩ ngợi.

Anh với Hạ Diệp đều có tính thần tình thân như nhau, cái tên điện thoại một chữ cũng anh yêu, hai chữ cũng em yêu, cả Hạ Mẫn Nguyệt nhìn vào cũng nhầm lẫn.

"Mẹ, tiểu Diệp đâu?" Hạ Thiên Minh căng thẳng, cầm điện thoại đi tới đi lui trước cửa nhà Hạ Diệp.

Nơi này lúc trước là do anh ở nhưng dạo gần đây vì đi du học nên đã bỏ trống, bây giờ Hạ Diệp ở nên đương nhiên anh ta không có chìa khóa vào.

« Tiểu Diệp từ chưa về sao? Hôm qua mẹ thấy nó cùng Lăng Duật của tập đoàn Lăng thị tham gia một party của William tiên sinh, nhưng nếu đi với cậu ta, con bé chắc hẳn không sao đâu, con đừng lo lắng. »

"Nhưng người đó, sao có thể tin tưởng được? Chúng ta đâu có tiếp xúc nhiều với cậu ta như vậy?" anh không ngừng lo lắng nói. Dừng tới chuyện của em gái, thì bản năng diêm tinh của anh ta dường như biến mất hoàn toàn không còn chút dấu vết.

« Mẹ gọi hỏi cậu ta, sau đó sẽ báo lại cho con. »

"Vâng." anh trả lời ngắn gọn một câu, rồi thẳng hướng đi xuống dưới lầu.

Cô đứng trước tấm kính lớn trong nhà vệ sinh, thân thể trần trụi, vì lễ phục này mặc lên người khoa trương như vậy thì sao mà trở về nhà được, lại thêm có người giúp đỡ mới có thể tròng nó vào được...

Thoáng thấy trong tủ đồ được đặt trong nhà vệ sinh, cô mới mở ra, toàn là sơ mi và quần tây. Nếu mặc đồ chắc không sao, chỉ cần mở cửa nói với anh ta chuẩn bị giúp cô một bộ quần áo là được.

Cạch.

Hạ Diệp không thấy ai trong phòng, liền theo phản xạ mà bước ra ngoài, đảo một vòng, cuối cùng ngưng mắt nhìn người đàn ông sau lưng, lần này làm cô gần như hôn bay phách tán, xuất hiện đột ngột đúng là muốn dọa chết người ta mà, ít nhất cũng phải có tiếng động chứ. Cô co rút hai tay nhìn người đàn ông cúi đầu, chỉ quán duy nhất một cái khăn lớn, lại nhìn, sao cô cứ cảm thấy cái thân hình này hoàn hảo như vậy?

Anh nhìn cô một cách mờ ám, lại dám mặc áo sơ mi của đàn ông theo kiểu này, muốn đốt mắt người nhìn sao? Thân thể cô đã xuất hiện tổng thể dưới tầng vải mỏng, nhưng không quá châm hòa dục, tay áo quá rộng, tay áo dài hơn so với cánh tay của cô một chút, lý do để người khác không dòi mắt được chính là cặp ngực phập phồng sau lớp áo kia, cộng thêm phần chân hầu như không có bất kỳ vết sẹo, thân thể của anh cũng động đậy theo.

Cô thấy hướng mắt của anh hoàn toàn không chú ý đến gương mặt của mình, nên hơi khó thở mở miệng, "Lăng tiên sinh, ngài có thể nhờ người chuẩn bị cho tôi một bộ quần áo được không?"

Cô cảm thấy lời này của mình hiện giờ hình như không đòi được ánh mắt kia, thân thể cô bị động, lập tức bị thân thể anh dí sát vào cửa phòng vệ sinh. Hơi thở của cả hai lẫn lộn, sức nóng từ thân thể Hạ Diệp phát tán ra ngoài, khí lạnh từ cơ thể anh cũng tỏa nhiệt, cả hai người đều mơ màng trong mộng xuân của bọn họ.

Anh cúi thấp đầu hôn xuống đôi môi căng mọng, cánh tay mon trón vuốt ve từ đùi thon đến khi luồn lách vào trong áo, sau đó tùy ý di chuyển khắp nơi.

Hạ Diệp cũng ngẩn người, cô không có cảm giác muốn từ chối sự đụng chạm này, cơ thể của cô thật sự bị sự cuốn hút của cơ thể anh sao? Cô rõ ràng là muốn tránh xa anh ra, càng xa càng tốt...

Hạ Diệp bị ăn đậu hũ đến khả năng phản ứng đột nhiên cũng cực kỳ kém, cái đôi môi nghịch ngợm của anh hết mút rồi lại cắn, khiến cổ của cô đỏ lên từng vết, anh trượt đầu môi xuống khe ngực của cô, cái lưỡi liếm nhẹ như tìm được một thứ mật ngọt, làm cho thân thể cô run bật một cái.

Lại nhìn người đàn ông đang giờ trò trên cơ thể mình, cô đột nhiên tỉnh táo liền đẩy mạnh anh ra, "Biến thái, lưu manh, vô liêm sỉ!" cô che chắn lại cúc áo bị bung ra, lớn tiếng chửi mắng.

Lăng Duyệt liếm môi, hương vị này anh còn muốn thưởng thức nữa, "Bác sĩ Hạ, cô có phản ứng, tình trạng này là cơ thể với suy nghĩ ti lệ nghịch nhĩ?"

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chủ Động Hôn

Hạ Diệp đỏ mặt, cô giờ đây đã nhe răng một họng tức, trước lời khinh khi của anh cô thậm chí còn chẳng phản bác được nhưng nếu cô thật sự không thích thì nhất định đã có thể đẩy anh ra ngay từ đầu nhưng cô đã không làm vậy.

Tiếng vang của chuông điện thoại đánh tan bầu không khí căng thẳng, anh nhìn màn hình điện thoại rồi nở một nụ cười nhàn hạ, "Alo."

« Lăng thiếu, bác sĩ Hạ có ở cạnh cậu không? »

Lăng Duyệt đảo mắt nhìn người phụ nữ đứng dựa vào tường, sau đó trên mặt liền xuất hiện nụ cười gian xảo, "Cô ấy ở với tôi suốt đêm qua."

Anh cố ý!

Nghĩ tới anh ta cố ý nói như vậy, máu trong lòng cô sục sôi lên tận não, nói năng như thế mẹ cô sẽ không hiểu làm sao?

Lăng Duyệt đem điện thoại từ tai ra, nhẹ nhàng nhấn nút loa trên màn hình để cô nghe thật kỹ âm thanh phát ra.

« Nó có làm gì khiến cậu tức giận không? » đầu dây bên kia tỏ thái độ nghiêm trọng hóa vấn đề.

Hạ Diệp nghe tiếng nói từ trong điện thoại phát ra vô cùng rõ ràng, cô sợ nhất là Hạ Mẫn Nguyệt nói chuyện nghiêm khắc như vậy, thà cứ chửi một câu cho xong chuyện nhưng lại cứ nhiên hỏi chuyện theo phong cách kiểu này, cô dám chắc, anh ta chỉ cần một chữ 'Có' ngay sau đó cô trở về nhà sẽ phải đi rửa tai ngay và luôn.

Cô chấp hai tay, suy nghĩ đến chuyện bản thân chửi mắng anh ta từ nãy đến giờ, cô vô thức cầu xin, gương mặt vô cùng tội nghiệp, ánh mắt thể ý: Xin anh đấy, đừng nói gì cả.

Lăng Duyệt nhìn cô liền nhếch mép, ngón tay dài chỉ thẳng lên môi.

Hạ Diệp không hiểu ý, mở to mắt nghĩ thầm: Chỉ tay lên môi làm gì vậy?

Sau mấy giây anh chủ động áp môi mình lên môi cô, cứ coi như là dạy một học sinh mới vào nghề đi.

Hạ Diệp hơi bất động, lại lợi dụng ăn đậu hũ của cô không chỉ có một hai lần mà là ba bốn lần rồi, cô thoáng đã hiểu được ý muốn của anh, sau đó không biết phải làm sao mới tốt, cô chỉ muốn mẹ cô im lặng nhưng cô không muốn hôn anh.

"Viện trưởng Hạ..."

Cô hoàn toàn là hành động theo bản năng của mình, dám uy hiếp cô, cô còn lâu mới sợ. Cánh môi mềm mọng áp lên cánh môi lạnh lẽo kia một chút rồi rời đi. Nhưng mọi sự nào có chuyện dễ dàng như thế, cánh tay anh lúc này đã đặt ngang eo nhỏ của cô, giật lấy cô vào lòng, anh áp đảo từ bị động

thành chủ động một cách ngoạn mục.

Đến khi cô gần như tắt thở, anh mới thả lỏng, rồi mấp máy nói với đầu dây bên kia một tiếng, “Cô ấy rất ngoan.”

Sau đó điện thoại chính là rơi xuống đất một cách tùy tiện.

Hôm qua vì cô say mới bỏ qua, nếu ăn sạch cô như vậy thì không thú vị gì cả, đây là lúc cô tỉnh táo, nếu ăn bây giờ, cô sẽ nhớ suốt đời.

“Dừng...” dừng lại, tên biến thái.

Lời của cô bị anh nuốt hết vào trong miệng, hôn cô mãnh liệt xen lẫn bá đạo khiến cô không thích ứng được, nếu muốn hôn thì nhẹ nhàng một chút, như vậy thì miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận.

Lăng Duật ném cô lên giường, lực ném không mạnh, cô vừa va chạm cũng không thấy đau đớn.

“SHIT! Ngừng lại ngay, tôi muốn ăn sáng, tôi đói rồi anh nghe thấy không?”

Thân thể của cô chỉ một chút nữa đã bị người đàn ông dã thú này điên cuồng xâm chiếm, cô chỉ muốn mặc một bộ đồ thoải mái để về thôi, như vậy là nhu cầu khó khăn sao?

Lăng Duật cũng bình tĩnh, nếu cô không nói, anh cũng không cảm thấy đói. Anh phát hiện cơ thể này của cô khá trơ xương, tuy thứ cần thịt thì có thịt nhưng những thứ khác đều là da bọc xương không mấy đầy đặn.

Trong đầu anh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ muốn bồi cho cô tăng thêm vài cân nữa, như vậy dù sau này có ôm cũng không thấy quá khô khan, ngược lại còn rất ấm.

“Đi xuống lầu dùng bữa.” anh đỡ cô dậy, cẩn thận buông tay cô ra.

Hạ Diệp không nói chỉ thắm thờ dài một tiếng, cũng may là cô nhanh miệng nếu không tẩm thân xử nữ sẽ không còn nữa.

Hai người cùng dùng bữa, trong lúc ăn cô rất tự nhiên, còn anh vẫn ổn định ngồi đối diện, hai người nhất thời đều chìm vào im lặng, đến một lúc sau cô đặt đĩa xuống, anh mới nói.

“Có muốn đi nhờ xe của tôi đến công ty không?”

“Tôi có...”

Cô nhớ đến hôm qua bản thân bỏ xe ở gara của Lăng thị còn chưa lấy về, tham gia buổi tiệc đó xong lại say mềm như cộng mỵ, thật sự là nhớ không nổi.

Lăng Duật chăm chú nghe tiếp câu tiếp theo của cô.

“À cũng được, cảm ơn Lăng tiên sinh.”

Đi nhờ một đoạn đường hẳn là không sao, cô không tin ở trên xe anh ta dám động vào cô.

Cô ngồi cùng anh ở hàng ghế phía sau, anh ngồi ở giữa, cô rất chủ động dịch người đến gần cửa xe, yên tâm ôm khư khư chiếc túi xách trong tay.

Cô nhìn chăm vào bộ đồ trên người, vừa đúng cỡ của cô, mặc vào rất thoải mái, Lăng Duật này tuy có lãnh cảm một chút nhưng cũng rất có mắt nhìn.

“Sợ tôi sao?”

Anh vẫn giữ mắt nhìn về phía trước nhưng dù vậy anh vẫn thấy được cô cách xa anh ngần ấy mét, mặc dù diện tích xe vốn không lớn. Từ trước tới nay phụ nữ muốn gần anh còn không kịp vậy mà bây giờ lại có người sợ anh giống như sợ phải gặp quỷ!

“À đâu có, tôi thấy vinh hạnh còn không kịp thì sao có thể sợ Lăng tiên sinh được.” cô gượng cười mà nói, lại kèm theo hành động xua tay giải thích.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lăng Duật khẽ cười một nụ cười mờ nhạt, nhẹ giọng nói “Dịch vào đây.”

Hạ Diệp cảm thấy chuyện này có vẻ không được ổn lắm, nhất là gương mặt lúc này rất khó phán đoán rốt cuộc anh đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng dù vậy cô vẫn phải buộc lòng dịch người vào gần hơn một chút, chỉ vài milimet thôi cũng đủ rồi, ít nhất đó là suy nghĩ của cô bây giờ.

Anh xoay đầu, tựa hồ như không hài lòng, ánh nhìn vẫn ở trên người cô không rời.

Cô thì chỉ có người không có não mới không nhìn ra được sự đáng sợ đó của anh ta, kể cả sự nặng nề trong ánh mắt đó đối với mình cô cũng thấy rõ mồn một. Sau mấy giây khựng lại cô lại tiếp tục nhích vào trong.

Trước giờ, đây là lần đầu anh phải mở miệng và dùng hành động để biểu thị nhiều như vậy nên tâm trạng rất nhanh đã bị suy giảm.

Lúc này Hạ Diệp liền hung hăng dịch người, cô cứ có cảm giác nếu không làm vậy hôm nay cô tuyệt đối không sống yên được, suy cho cùng tính độc đoán của người đàn ông này quá mạnh, cô ngồi cạnh rất áp lực.

Loáng thoáng đã trở về cảm xúc thường thấy, anh vẫn lãnh đạm y như cũ.

Thật ra cô vẫn lo, nếu đi cùng xe với Lăng Duật đến công ty hẳn sẽ gây ra không ít hiểu lầm cho nhân viên hay là giống các nữ nhân viên kia nói, cô dùng thân để lấy lòng của nam nhân trên giường, lại nói thêm cô vì lợi ích mà bán rẻ lương tâm. Việc này đối với cô không hề tốt như vẻ bên ngoài cô vẫn luôn thể hiện.

Nếu trách nhiệm này lại đến quá tự nhiên như thế, cô phải làm sao để giải quyết? Vẫn là càng không quan tâm càng tốt, những người kia cứ mặc kệ họ, dù giải thích đi nữa bọn họ chưa chắc đã tin cô, hơn nữa cô ngồi vào vị trí thư ký riêng kia đã gây ra không ít hiểu lầm cho bọn họ.

Rất nhanh đến công ty, chiếc xe được lái vào khu vực dành riêng cho lãnh đạo Lăng thị, cô không đi trước, mà ngược lại cứ kè kè đi theo phía sau anh, chỉ là đến công ty cô rẽ sang thang máy của nhân viên.

“Bên kia rất đông, đến đây đi với tôi.” Lăng Duật dừng bước, ngữ khí thẳng thắn nhưng không cho phép từ chối.

Cô lúng túng quan sát đám nhân viên xung quanh, bọn họ nhìn nhau như hiểu ngầm ý, còn có vài người có suy nghĩ, thật sự là mê hoặc được Lăng tổng của bọn họ với thân hình đó.

Từ lúc còn đi học, Hạ Mẫn Nguyệt không cho phép cô ăn mặc theo thời nên cô luôn ăn mặc rất khác người, lại đeo thêm cặp kính to dùng che mắt nửa khuôn mặt, vì vậy nên không có người nào để ý đến một người ăn diện quê mùa như cô. Chỉ mới đây thôi cô mới bắt đầu thay đổi ngoại hình của mình, tỉ lệ ăn mặc giống con người cũng tăng lên được một chút. Cô cũng hiểu được ý nghĩ sâu xa của mẹ mình, bà ấy không muốn tệ nạn học đường xảy ra trên người cô, vì tuổi vị thành niên, ganh ghét nhau là chuyện vô cùng bình thường.

Cô ăn mặc như hiện tại là để bù đắp cho năm xưa nhưng mấy người này làm sao suy nghĩ kỳ cục như vậy, chỉ cần nghĩ cô là loại người không đáng hoảng rồi thôi.

Hạ Diệp hít một hơi thật sâu, tiếp bước đến bên cạnh Lăng Duật, hai người cùng đi vào thang máy.

Chờ cả hai người đi mất bóng, đám nhân viên bắt đầu chương trình bát quái của mình dưới sảnh công ty, hầu hết đều là nhân viên nữ.

“Cô xem, hôm đó tôi đã rất nghi ngờ mối quan hệ không bình thường này rồi, sao các người lại không tin tôi.” một nhân viên nữ sáp lại gần một đám nhân viên khác, tư thái nói chuyện vô cùng uất ức.

“Hôm trước tôi thấy cô ta bước vào công ty đã biết là loại người đó rồi, ngực to mà óc như trái nho.” nét mặt cô ta nhăn nhúm đến biến dạng, nhìn lại ngực của mình lại vô cùng khiêm tốn liền ủy khuất nói một tiếng dằn lòng.

“Cả đám người trong phòng thiết kế chúng tôi đã mắng cô ta nhưng cô ta còn mặt dày đến độ chỉ nở một nụ cười.” chiến công hôm trước được cô ta tỉ mỉ khoe khoang, khi nói cô ta còn vênh cằm của mình lên cao.

“Không phải là tại các người đều có khuyết điểm về hình thể lẫn gương mặt nên mới ở đó chê bai người ta hay sao?” một nhân viên nam ôm thùng giấy lớn trong tay, khẽ liếc nhìn đám người đang dăn bát quái trận ở sảnh, gương mặt đầy vẻ châm chọc.

Lần này thì bọn họ không ai dám lên tiếng nữa, vì người đàn ông trước mặt này không ai khác, mà chính là trưởng phòng tài vụ của một trong vài người bọn họ. Nổi tiếng với độ nghiêm khắc cao, không nhận lợi ích hay nhu cầu ích lợi của bất kỳ người nào, đặc biệt còn tài giỏi hơn người nên rất nhanh đã được thành tựu khi mới vào công ty làm một năm.

Cuối cùng bọn họ mặt đầy khó chịu giậm chân bỏ đi. Anh ta chắc lưỡi, lắc đầu nhìn rồi dứt khoát lo công việc của chính mình, đám người này trước giờ vẫn luôn ức hiếp người mới, anh ta đã nghe đến mức quen tai, có thể nói là chai rồi.

Còn nữa, tuy anh ta không để ý lắm đến việc của nhân viên mới nhưng cũng phải công nhận cô rất được Lăng tổng của bọn họ chiều chuộng, có thể sự công việc quá nặng nhọc cô gái kia sẽ không làm được nên để cô ta ngồi ở bàn làm việc chơi đùa, còn công việc vẫn tiếp tục tiến hành y như cũ. Nhiều

lần anh ta đi giao hồ sơ, đều nhìn thấy Hạ Diệp lười biếng lăn ra ngủ trên bàn làm việc.

Loại người này anh cũng không thấy thích, nhất là loại người nhờ quan hệ để có công việc.

Bỏ qua hết thấy những chuyện đó, lúc này Hạ Diệp thần thờ ngồi trên ghế làm việc xoay tới xoay lui, trên tay còn cầm một cây bút xoay xoay.

Beta: Shan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người Cậu Từng Thích

Cô nhìn chăm chú cây bút trên tay, mi tâm khẽ chau lại, cô nghĩ rồi, cô cảm thấy rất có lỗi với chuyện này, dù sao anh hai cô cũng mới về nước.

“Em đang làm việc, xin lỗi anh hôm qua thất hẹn, em đặt lại rồi, hôm nay có thể đến sớm một chút.”

Đầu dây bên kia phát ra tiếng cười khanh khách, bên ngoài nếu có nghe được cũng chỉ là giọng lí nhí truyền ra mà thôi.

Chân mày co rút từ nãy đã giãn ra đôi chút, cô tùy ý nở một nụ cười buông thả, “Anh, ăn đi, anh cũng là bác sĩ, phải biết bữa ăn như thế nào là quan trọng.”

Cô nghe giọng của Hạ Thiên Minh còn có ý đùa giỡn như vậy, chắc hẳn chưa tới nỗi đói đến mức choáng váng.

Cô cũng từng có khoảng thời gian sụt giảm cân trầm trọng, mỗi ngày đều bận tới mặt chỉ để làm hai mươi mấy trang bài tập của giáo sư, lần nào cũng có đều đặn hai mớ dày kín chữ, nghĩ tới đã thấy choáng váng. Cô nâng tay ấn hai bên thái dương.

Bởi vì là thời gian giữa trưa, ánh nắng cũng thuận theo cửa sổ lớn sát đất mà truyền vào, lại tiếp xúc trực tiếp với nơi cô ngồi nên có vài phần nóng nực, mặc dù máy lạnh vẫn đang hoạt động hết công suất. Cái tiện lợi duy nhất mà cô nghĩ tới có lẽ là tầm nhìn bao quát của một góc thành phố, theo cách đơn giản nhất.

Hạ Thiên Minh cười cười, hai người đối đáp với nhau gần ba mươi phút. Hai người này ai dám nói hai người này là anh em chứ? Kiểu cách nói chuyện sớm đã bị người khác cho là ám muội, ánh mắt trao nhau như thể cảm lại gần tranh chấp lãnh thổ vậy.

Hạ Thiên Minh hơn cô sáu tuổi, vốn đã tốt nghiệp và thuận lợi lấy được bằng bác sĩ tâm lý, nhưng anh nói còn muốn học chuyên sâu để hiểu rõ hơn về lĩnh vực này, nên đến ba mươi tuổi rồi vẫn thường xuyên đi học.

Cô ngồi lại xuống ghế sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, dựa gáy vào vành ghế chán nản, cô tiện thể xoay vòng chiếc điện thoại trong tay tựa hồ nghĩ ngợi.

Trong đầu cô nhớ đến tình cảnh buổi sáng thì thân thể liền nổi lên một hồi run rẩy, thôi thúc con người cô ngưng nghĩ đến.

Chỉ cần nhớ đến cách anh chiếm tiện nghi của cô là đủ phiền a nhưng mà thậm chí cô còn không bài xích hành vi đó khiến cô không cách nào chấp nhận được, hành vi này có phải là ăn chay lâu ngày nên thêm muốn ném thứ đồ mặn không? Cô từng nghe nói nếu một người phụ nữ cô đơn quá lâu, khi gặp một người nào đó thích hợp sẽ có nhu cầu sinh lý chi phối, tất nhiên đó là do người bạn cô nói luôn, thực chất cô cũng không để trong lòng, cũng chưa từng cho đó là thật.

Cô còn nhớ, bàn tay lạnh băng đó trơn trượt vào trong áo, chỉ cần một chút nữa đã có thể chạm ngay vào vật nhạy cảm nào đó trên cơ thể, bất giác ngón tay đẹp lại sờ cánh môi, nụ hôn này của cô chính là nụ hôn đầu với một người đàn ông. Nếu có ngoại trừ thì chính là Hạ Mẫn Nguyệt và Hạ Thiên Minh.

Cánh môi ngày thường vốn dĩ rất mềm mại nhưng sáng sớm nay đã bị người đàn ông kia cắn nuốt không tha, đến miệng dường như cũng khô khan vì bị rút sạch dịch vị, tình cảnh đó cô thấy cảm giác không giống như người bạn kia của cô nói, cô cảm thấy tim đập mạnh nhưng cơ thể lại không có quá nhiều phản ứng kịch liệt.

Cô thừa nhận rất xấu hổ khi nhắc đến việc này, không ngờ cô lại có tư duy đối với loại chuyện này, cuối cùng để nguy hiểm cho bản thân cô rút ra một kết luận vô cùng súc tích, thân thể người phụ nữ lâu ngày không chạm vào sắc dục, khả dĩ có trạng thái này là chuyện bình thường mà hầu như ai cũng gặp phải.

Nhưng Hạ Diệp còn quên mất, bản thân đối với loại chuyện này trước đó không hứng thú...

Âm thanh từ điện thoại lại reo lên, đập tắt suy nghĩ trong đầu cô lúc này.

Nghe xong cô tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính, Line của cô đang nhấp nháy tin nhắn của người bạn đại học, nội dung có vẻ rất dài: Tiểu Diệp ngoan, Nhiên ca của cậu đây, ca ngày mai sẽ về đến thành phố M, cậu nhớ ra sân bay tiếp đón ca thật nồng nhiệt nha chưa, ca nhớ Tiểu Diệp ngoan lắm (Icon mặt mèo) nhớ đó, khoảng chín giờ sẽ về đến, nhớ nha, không thôi ca sẽ làm thịt cậu.

Hạ Diệp nhếch mép nở một nụ cười gian ác, người đàn ông bản bựa này dám ra lệnh cho cô, cô thậm chí phải trừ khử tên đáng ghét này nên hào phóng trả cho anh ta vài dòng tin nhắn: Tiểu Nhiên Nhiên, mọi người đây *** nói chuyện với cùng, con người cùng bản bựa chết đi được, mọi người đây không có thời gian tiếp đón nồng hậu đối với người như cùng (Icon chất thải + Icon ha ha.)

Tiểu Nhiên: Tiểu Diệp mình sai rồi, ra đón mình đi mà, đi theo mình đến còn có học trường nữa, cậu không phải thích anh ấy sao? Mình thì không sao nhưng anh ấy về nước cậu nữ không ra đón? (Icon khóc ròng)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lần Đầu Tiên Anh Ta Có Chịu Trách Nhiệm Không?

Trong tim cô đột nhiên có một loại chấn động khó tả, loại chấn động này trước nay chưa từng có, ngoại trừ cảm xúc lần đầu cô gặp học trường cùng khoa đến giờ cô vẫn không quên được nó.

Khái niệm yêu thích trước đó cô hoàn toàn không có, nên mới có thể bỏ lỡ nó lâu như vậy.

Rất lâu sau cô mới định thần lại, rồi lướt nhanh tay trên bàn phím máy tính: Cậu nói là La Khả sao? Anh ấy không phải bỏ tốt nghiệp để tiếp quản công việc của gia đình sao? Sao nhanh vậy trở về rồi.

Dù trong lòng như có một con sóng nhẹ nhàng mà mạnh mẽ truyền tới nhưng cô vẫn giữ chút ý tứ sau cùng của mình.

Nói thật thì tình cảm này cũng gần như phai mờ theo năm tháng, có lẽ vì trước đó có thể chỉ là cảm giác ngưỡng mộ mà thôi, giống như việc gặp được thần tượng yêu thích của mình mà trái tim không ngừng co bóp. Cô từng nói, đời người chỉ có một, phải biết hưởng thụ sự khoái lạc của riêng mình, cô không muốn chỉ vì tình cảm nam nữ mà tước đoạt hết tự do mà cô gầy dựng bấy lâu và đó là lý do tại sao cô thích mà không dám thổ lộ.

Con người thường xuất hiện những khái niệm rất kỳ lạ, tỷ như đặt một vật nào đó ở trong mắt rồi thì cho dù thích hay không thích cũng có một loại cảm xúc chiếm hữu mạnh mẽ, đó là chuyện cô vẫn thường thấy nhất. Nếu sau này có lựa chọn một người bạn trai cô nhất quyết sẽ chọn một người không ràng buộc cô ăn chơi trác táng. Mà trên đời làm gì có loại người dễ dãi như vậy.

Tiểu Nhiên: Anh ấy có bảo lưu học bạ, nên đã tiến hành thi để lấy bằng, hiện nay anh ấy giống cậu, đều được mời về Hạ Mặc.

Hạ Diệp: Thi lúc nào?

Tiểu Nhiên: Chính là lần cậu thi đấy, chắc hai người khác phòng rồi.

Hạ Diệp: Để mình thu xếp, big boss rất đáng sợ, hờ tí là mách mẩu hậu của mình, nên phải xin phép anh ta một chút.

Tiểu Nhiên: Mới thấy cậu biết sợ đấy, trước nay cậu đều có sở thích diễn thần thánh trước mặt người khác, nếu không phải dụ bê bối phá hoại của cậu, thì cả trường đã xứng danh nữ thần cho cậu rồi (Icon lau mồ hôi.)

Đi xuống nhà ăn, cô tìm kiếm tung tích của Hương Đàm, lúc này cô mới chú ý thấy, ánh mắt của mọi người nhìn cô như kiểu dã thú xâm lăng, hận không thể lập tức nuốt tươi nuốt sống cô. Cuối cùng có một điểm làm cô chú ý, Hương Đàm đang ngồi ở một góc không có ánh nắng chiếu trực tiếp, cánh tay dài quơ N lần để làm cô chú ý.

Cô đi tới, xung quanh có bao nhiêu cặp mắt đều đáng lên người cô, xoi mói, xét nét từng chi tiết một, cảm giác sống lưng cũng vô cùng cứng nhắc.

Cuộc điện thoại vừa nãy là do Hương Đàm gọi đến, cô ấy muốn nhờ cô một việc rất quan trọng, lại kèm thêm thái độ trong lời nói, cô nghĩ có thể Hương Đàm muốn nói chuyện trực tiếp nên đã gọi cô ấy đến đây.

“Diệp Diệp, lại đây ngồi đi.” Hương Đàm giữ nét cười duyên, hướng tay chỉ đến ghế đối diện.

Cô thông thả ngồi xuống, chân bắt chéo, tư thế vô cùng hiên ngang, “Tiểu Đàm, cậu muốn nhờ mình việc gì?” ngón tay dài của cô men theo thành ly nước

lạnh mà xoay tròn.

“Chẳng hay mình muốn hỏi, việc ở bệnh viện của cậu có thiếu nhân sự hay không, mình muốn nhờ cậu hỏi giúp mình.” Hương Đàm lúc này mới dè dặt, hơi thờ khàn khàn như muốn khóc.

“Sao lại bị đuổi?”

“Vì, Bạch Kha học trường là hôn thê của con gái viện trưởng nên cô ta nhờ ba của cô ta gây áp lực cho công việc của mình, tạo ra rất nhiều phiền phức cho bệnh nhân và cả mình, đến bây giờ mình đã có hai ca phẫu thuật thất bại rồi.”

Tối gần đoạn cuối cô ấy hơi cúi đầu, trước mắt đột ngột biến thành một màng mỏng nước, bác sĩ giải phẫu thần kinh như cô ấy lại khiến cho bệnh nhân chết ngay trên giường mổ, đúng đó chính là lỗi lầm sẽ văng vác cô suốt đời.

Hạ Diệp buông lỏng cơ thể, đôi tay bóp chặt thành quyền, chuyện này cô cũng thấy qua rất nhiều, bác sĩ có cố gắng là tốt nhưng lại cứ nhiên chứng kiến bệnh nhân nằm thoi thóp sắp chết trên giường mổ, tâm tư bị đá kích không ít. Nói chuyện qua điện thoại lúc này, ít nhất cô cũng hiểu được đôi chút tâm trạng tuyệt vọng của Hương Đàm.

Hai ngày, chỉ hai ngày thôi đã sắp xếp những ca phẫu thuật khó khăn cho một bác sĩ chưa có kinh nghiệm chuyên sâu, bệnh viện này sao có thể vị thế lâu như vậy?

“Mai mình sẽ thông báo, nếu được cậu cũng đừng lo lắng, vì ở đó sẽ không ai ức hiếp cậu được.” cô giương tay vỗ nhẹ lên vai gầy của Hương Đàm, an ủi cô một cách tử tế.

Bệnh viện Hạ Mặc tuy tiếng tăm lừng lẫy trong thành phố nhưng bác sĩ các khoa phải nói là dung sấp thành số lượng tồn kho, mỗi lần đều rất nhiều thực tập sinh, những ai bình thường sẽ được chuyển đến chi nhánh khác của Hạ Mặc. Còn những người không có tố chất sẽ được cuốn quần áo trở về nhà, riêng những người nổi bật được đặc cách vào Hạ Mặc sẽ được hưởng mức lương trên trời và đặc quyền riêng.

Hạ Mặc Nguyệt chắc chắn sẽ không phản đối việc cô đưa Hương Đàm vào bệnh viện nhưng chỉ sợ Hương Đàm sẽ mang danh câu nệ, cô phải đành gấp rút chuẩn bị chiếc ghế thực tập để cô ấy làm một tháng trước rồi tính, việc này chính là điều tốt nhất cho cô ấy.

“Ừm, cảm ơn cậu.”

“Cậu với Bạch Kha ra sao rồi? Tên đó có chịu trách nhiệm với lần đầu của cậu không?” cô nhỏ giọng, gương mặt bệch bạch có nét dè dặt, vùng chân mày là nơi thể hiện rõ sự lo lắng nhiều nhất.

Hương Đàm trong tức khắc im bật, trong tim lại có một cơn quặn thắt đến gợn máu, ngữ khí ướt át của cô như mềm nhũn, khiến cho người đối diện sinh ra rất nhiều thương hại đau lòng. “Chuyện này, là do số phận của mình và anh ấy tương khắc, có trách thì trách bản thân mình ngu ngốc đi, đáng lẽ không nên vì vài lời mà bán rẻ thân thể.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Từng

“Nha đầu ngốc, yên tâm đi, bây giờ là thời buổi hiện đại hóa toàn cầu, không sợ cậu sẽ cô độc sống đến già.” cô cười dài, che lấp nỗi lo lắng vào bên trong, cô không thể cùng buồn với Hương Đàm, vì như thế nỗi lo của cô sẽ biến thành thương hại trong mắt cô ấy.

Hồi lâu, Hương Đàm nhận được một cuộc gọi, sau đó nhanh chóng bỏ đi. Cô lười nhất đoán cũng có thể biết được người gọi điện đến là ai, chắc chắn chính là cái tên hỗn đàng dám chơi không dám chịu.

Cô hớp một ít nước trong cốc, thư thả đứng dậy muốn đi lên trên. Cô chú ý rất rõ ràng, có một đám phụ nữ ưỡn ẹo ngồi quan sát cô, mặt người nào người nấy cũng nhìn cô như kẻ thù ngàn đời không diệt sẽ không có cơm ăn.

Cô không biết vì cái gì mà sợi lác bình an trên tay đột nhiên rơi xuống đất, vừa lúc này cô phát hiện có một vài người phụ nữ đặt chân ra ngoài để cô va phải mà té? Chuyện này đúng là gây khó dễ cho cô mà.

Hạ Diệp thấy rõ từng cái chân hại người được đặt im ắng trên đất, cô giở cao chân tiếp tục những bước chân như cũ, tuy mỗi lần giậm xuống trông rất nhẹ nhàng nhưng thực chất mang theo rất nhiều lực.

A.

Cô cười một cái tà mị xen lẫn dịu dàng, hôm nay cô mang giày cao gót, đập lên bàn chân thon thả của cô gái này chắc phải chịu khó bó bột vài hôm a!

“Này, cô sao lại ức hiếp tiểu Lạc?” cô gái bên cạnh, ngồi ở hàng ghế phía trong trừng mắt nhìn cô, nét mặt rất không hài lòng.

“Làm thư ký riêng của Lăng tổng là một tay che hết bầu trời hay sao?” lại thêm một cô gái đối diện với cô gái tên tiểu Lạc kia, tiếp lời trách móc.

Một tay che trời? Nếu một tay che trời được thì cô có bước vào thăm cảnh cuộc đời tệ hại này không? Một cuộc chiến cô chỉ đơn thân mà bọn người muốn ức hiếp cô thì nhiều không đếm xuể, chuyện này có chút không đúng, cô bèn lắc đầu.

“Còn không mau xin lỗi.”

Đám người này nhìn nhau, rồi đồng loạt hô lên, những người gần xa cũng bị tiếng hô mà quay đầu lại nhìn.

Một cảnh trước mắt khiến hầu hết đều thương cảm, cả đám người đó ức hiếp cô thư ký nhỏ của Lăng tổng, lại bắt nạt cô giữa bàn dân thiên hạ như vậy, ai cũng trông chờ biểu hiện tiếp theo của cô.

“Sao tôi phải xin lỗi? À còn nữa, tôi đi ở giữa, có trách là trách do chân cô ta quá dài hay là trách tôi nên bay đi thì hơn?”

Cô ung dung nhìn thẳng đôi mắt hung dữ của người phụ nữ, khéo léo nở một nụ cười điềm nhiên.

Nhân viên từng người một tròn mắt há mồm, sau đó ồ ạt bật cười ra tiếng, chẳng những không xin lỗi, còn công khai chê chân người ta quá dài, ai cũng phải nhìn cô bằng con mắt đầy tình nghịch và bướng bỉnh.

Những cô gái nhanh chóng đã bị chọc cho tức giận, nét mặt người nào cũng trở nên đậm đen. Từ trước đến nay bọn họ là một nhóm mà chưa ai dám đắc tội trong công ty, nhưng nhân viên mới dám làm họ bề mặt với tập thể nhân viên của công ty, sự nhục nhã này bỏ qua được sao? Kế tiếp tất cả bọn họ cùng nhau đứng lên.

Người phụ nữ có tên tiểu Lạc mặt không ngừng vênh lên cao, cặp mắt nhìn cô chỉ bằng phân nửa, cô nhìn trân trân cô ta, rồi bật cười thành tiếng. Bây giờ trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Cái nét mặt cô ta giống như vừa bị đột biến gen vậy, không ngờ ở quê hương của mình cũng có người bị nhiễm chất phóng xạ nặng như vậy.

“Cười? Cô còn dám cười, sáu người bọn tôi hôm nay sẽ cho cô vào viện nằm vài ngày đấy.” một người gần giọng, ý tứ đầy đe dọa.

Hạ Diệp khục một tiếng nói tiếp, “Các cô dám động vào một sợi tóc của tôi, tôi bảo đảm ngày mai tất cả các người đều có giấy mời từ tòa án và bị xã hội lên án.” cô nghiêm túc, chỉ tay về phía bọn họ, nhìn thật kỹ từng người.

Đánh? Lại khiến cô nhớ đến người con gái đã bạo lực với cô lúc nhỏ, tóc của cô còn không ngừng bị con nhóc lúc nhỏ giật ngược lên cao, da đầu cũng vì nó mà rang nóng theo. Hiện giờ cô đã lớn rồi, chuyện bạo lực này tuyệt đối không được xảy ra lần nữa, chạm tay vào cũng đừng hòng!

Tiểu Lạc cười khẩy, nhẹ nhàng đến gần Hạ Diệp, do thân hình không cao nên phải nhướn chân mới có thể đến gần lỗ tai cô, “Tôi từng với Lăng tổng. Cô nghĩ anh ấy sẽ làm thế nào nếu tôi bị kiện?”

Vì chuyện này cô ta thật sự đã lấy làm vinh hạnh, khắp công ty chỉ có một vài người chưa bị cô ta dùng những lời này hù dọa qua, thật là thành thói rồi.

Hạ Diệp chỉ lẳng lặng nghe cô ta nói hết câu, gương mặt cũng không có biểu cảm gì lạ, chỉ là cô nhẹ nhàng mím môi, rồi dùng tay kéo nhẹ kéo cổ áo cô ta lại.

“Cô nghĩ tôi vì sao leo lên được vị trí thư ký này?”

Cô đã nghe không ít lời bàn tán, cũng hiểu tất cả những điều đó, uy hiếp được cô sợ chỉ có vài người làm được, phụ nữ với nhau cô còn lâu mới dễ bị ức hiếp.

Lời nói vừa nói ra, tiểu Lạc liền im phăng phắc, mặt bắt đầu tái mét. Hạ Diệp được anh ta phá lệ cho làm thư ký ở bên cạnh, còn cô ta? Bắt quá chỉ là tình nhân một đêm không hơn không kém, hơn nữa chỉ mới làm có một lần, cô đã bị anh ta đá sang một bên, người phụ nữ trước mặt cô ta thủ đoạn hoàn toàn không đơn giản, có phải chọc nhảm người rồi không?

Nếu lúc này cô thực sự nghe được tiếng lòng của cô ta, sẽ không nhìn được mà nằm lăn ra đất cười, buột miệng nói ra thôi, ảnh hưởng đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Định Biến Tin Đồn Thành Sự Thật?

Sắc mặt tiểu Lạc co rút, ngay sau đó liền lo lắng rời đi, bọn người bên cạnh cũng trở mặt một hồi mới đi theo phía sau. Dáng người xiêu vẹo của cô ta được đặt vào trong mắt bọn họ, hai người phía sau nhanh chóng chạy đến đỡ lấy tay cô ta đi.

Nhân viên đều nín thở, không gian xung quanh dường như trở nên rất nặng nề, mặc dù không biết cô đã nói gì nhưng có thể đoán được ‘con quỷ’ trong lòng bọn họ đi thì đúng là cao thủ, nhất thời đối mặt với cô bọn họ đều thủ sẵn thế đề phòng.

Ai ai có mặt tại đây cũng từng có ác cảm với cô, bây giờ ác cảm này đã hoàn toàn biến thành sự kính hãi. Bọn họ lúng túng xem xét lại từ trước đến nay có làm gì phạm đến cô hay chưa, sau đó cũng có vài người yên tâm thở dài, cũng may họ chưa có động thái khi dễ cô, nếu không hôm nay người mất mặt không chỉ riêng có đám người kia.

Văn phòng Chủ tịch.

Lăng Duật một thân tây phục ngồi trên ghế tổng tài, tâm tư không biết vì sao lại dao động, chợt nhíu nhẹ mày kiếm, “Công ty đang xảy ra vấn đề gì sao?”

Một hồi lâu anh mới từ tốn phát biểu ít lời, đôi con ngươi đen nhánh càng làm cho người đàn ông này toát ra khí lạnh khiến người ta tự thân xa cách.

“Từ trên xuống dưới công ty, tất cả đều cho rằng Hạ tiểu thư chính là nhân tình của ngài, người đàn bà duy nhất được cưng chiều đặt ở bên cạnh.”

Một vệ sĩ đứng lịch sự ở chính giữa phòng, cách phía sau một tầng kính râm là đôi mắt ghê lạnh chỉ thua kém ông chủ của mình một chút.

Lăng Duật không bắt ngờ, ngược lại còn nở một nụ cười lạnh vô cùng sâu xa. Anh đứng dậy đến gần cửa kính lớn, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

“Vậy tôi sẽ biến nó thành sự thật được không?” giọng nói hòa nhã vang lên, nghe loáng thoáng qua như tiếng đàn dương cầm đang du dương thể hiện mình.

Vệ sĩ không nói gì, đoán sơ qua ý của ông chủ bọn họ, bọn họ cũng không dám.

Một người phụ nữ chưa từng cùng anh lên giường lại cư nhiên bị bọn họ gán ghép danh hiệu tình nhân, tính ra cũng là một sự trùng hợp.

Tuy nhiên đối với việc này, anh có chút mờ mịt, người phụ nữ này từ lần đầu tiên gặp đã thấy cô ta không hề giống những người đàn bà bình thường anh từng đùa giỡn, cô có phong cách rất mạnh mẽ nhưng lại có khuyết điểm về sự bình tĩnh. Tỷ như trong chuyện của mẹ mình, cô sợ đến mức không dám hé nửa lời, vô cùng căng thẳng, còn trong vấn đề liên quan đến mạng người thì bình tĩnh hơn người khác gấp bội, anh cảm thấy con người cô đúng loại không biết lựa hoàn cảnh.

Sắc trời nhanh chóng đã chuyển sang màu đen huyền ảo, những tinh tú cứ thay phiên nhau nhấp nháy không ngừng, giống như những chú đom đóm buổi đêm, tự do tỏa sáng mà bay lượn thành đàn trong không trung. Khắp các con đường lớn là cảnh những chiếc xe hơi, xe buýt, xe máy chạy ngang dọc, đèn đường sáng rực hai bên đường làm xuất hiện những tia sáng sinh động, đẹp đẽ mà chói mắt.

Hạ Diệp tan làm rất đúng giờ, cô lái xe đến trước cổng bệnh viện chờ Hạ Thiên Minh, anh ta vừa nhận được thông báo đã nhanh chóng đi xuống. Thân người cô lập tức di chuyển sang ghế lái phụ, lúc này cô mới cởi giày cao gót tùy tiện quăng qua một bên, sau đó tiếp tục dùng tay xoa nắn những ngón chân đang ửng đỏ, tuy thoải mái hơn lúc này nhưng lại truyền đến một ít cảm giác tê dại như kim châm.

Hạ Thiên Minh ngồi ở ghế lái cũng không bắt ngờ, dường như điểm này trở thành thói quen trong mắt anh ta, cứ ở gần người nhà là cô tùy tiện như vậy.

Anh lái chậm lại, chiếc xe không phanh đi nhanh như lúc này, anh ta nhẹ nhàng xoay đầu nói, “Tiểu Diệp, em không phù hợp với giày cao gót lại còn có mang vào chân, chẳng lẽ em không biết giày cao gót ảnh hưởng đến hình dạng chân à? Không may lại gây ra nhiều bệnh đấy.” trong lời anh nói, điều ngập sự cưng chiều, trong đáy mắt như hiện lên lại khó đoán.

Hạ Diệp bấu môi sâu, chuyên chú bóp gót chân sắp bong gân của mình, khi cảm thấy đỡ hơn cô mới tựa đầu vào ghế, mệt mỏi nói một tiếng, “Anh, em mệt lắm, ở cái tập đoàn kia thật sự sắp bị ức hiếp đến không dám tiếp xúc với ai rồi.”

Hạ Thiên Minh nghe xong, liền ngăn người ra một chút, sau đó lại bật cười, “Em cũng bị người ta ức hiếp sao? Anh cứ tưởng em mới là người ức hiếp người khác thôi.” trong ngữ điệu nồng đậm mùi chế giễu, tuy nhiên đều là lời tận đáy lòng.

Chuyện này là bất đắc dĩ, bọn họ chính là ép cô hành động, cô chỉ trả lại cho bọn họ thôi, nếu lúc đó cô không may mắn nhìn thấy những thủ đoạn kia thì chính cô mới là người mất mặt trước bao nhiêu người.

Thấy cô không nói, anh lại chăm chú nhìn phía trước, lâu sau đó mới mở miệng, “Tiểu Diệp, làm việc ở một công ty hay một tập thể tốt nhất em đừng kết thù oán với bất kỳ ai. Anh biết em đủ thông minh để hiểu những vấn đề trước mắt, nhưng số lượng sẽ áp đảo em.”

“Anh hai, anh chưa từng nghe nói, số lượng không bằng chất lượng à? Dù sao, vẫn có người bảo vệ em, bọn họ không dám chạm vào em đâu.” lúc này cô nở một nụ cười tà mị.

Người đàn ông kia, đem cô vào công ty đó là trách nhiệm của anh ta, anh ta không bảo vệ tốt cho cô thì chính là thất trách trong điều khoản của hợp đồng, tới lúc đó cô sẽ có thể đơn phương hủy đi hợp đồng trong tay, mà không cần bồi thường gấp mười lần.

Hợp đồng lúc trước với bệnh viện Hạ Mặc, bao gồm bốn mươi điều khoản riêng biệt, đó là lý do vì sao cô chỉ hồi hộp mà không còn sợ hãi như lúc nghe thấy bảng hợp đồng kia.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quá Khứ Về Trước Cô Không Nhớ

Màn đêm tĩnh mịch, những chiếc lá va chạm xào xạc tạo ra những tiếng động như tiếng nỉ non nô đùa của ai đó. Bầu trời hôm nay là những mảng đen toàn diện, không lấy một ánh trăng hay bất cứ vì tinh tú nào để tạo nét lung linh mờ ảo.

Thật trùng hợp, đêm nào thời tiết cũng giống tâm trạng của Hạ Diệp, vui vẻ đến lâm vào u buồn mà không rõ ràng nguồn gốc. Hạ Thiên Minh và cô ăn xong đã là nửa đêm, trên đường lái xe về, hầu như hai bên vệ đường người buôn bán đang dọn dẹp quầy hàng của mình, xe cũng không tấp nập như trước, đã thưa đi rất nhiều.

Hạ Thiên Minh trong lúc ăn tối, đã lỡ nói ra vài lời không nên nói, khiến tâm tư cô không khỏi biến động, chuyện mà anh cô nói, cô phần nào cũng không cảm nhận được, chỉ là khi nói ra, đột nhiên trong lòng có một tảng đá nặng đè lại.

Vài năm trước, cô đã gặp một tai nạn giao thông ảnh hưởng đến phần não nên mất đi vài phần ký ức đau buồn của mình, đến lúc này trong đầu cô cũng không nhớ được gì cả, một chút cũng không nhớ được.

Anh cô chỉ nhắc đến một cái tên, sau đó không lâu thì lập tức ngậm miệng lại, cái tên này phát ra miệng của anh cô, vừa cảm thấy quen thuộc lại mang theo một chút đau đớn không ngờ tới. Lúc ấy trái tim đập rất mạnh, như sắp văng ra khỏi ngực, đau thắt từng cơn, lúc đó cô không có gắng hỏi cho ra lẽ, ngược lại trầm tĩnh không nói lời nào.

Chuyện vài năm về trước cô nhớ rất rõ ràng nhưng lại không thể nào nhớ được có bất kỳ ai có cái tên này trong cuộc đời của cô. Cô hòng khô hanh dâng lên một thứ mặt đắng không kiềm được, nước mắt từ khi nào lại chảy ra không cô cũng không biết.

Hạ Thiên Minh nhìn thấy cảnh này, bàn tay dùng sức siết chặt vô lăng, điều tại anh ta hung hăng nói bậy!

Trên gương mặt nhỏ nhắn không ứng đồ vì khóc, nhưng hốc mắt lạnh lẽo se đỏ, cô không biết vì sao nước mắt lại rơi, rơi vì điều gì? Thật sự rất mơ hồ.

“Anh, sau này đừng nhắc cái tên đó nữa, được không? Nghe xong cảm thấy tâm trạng rất kỳ lạ.”

Giọng uрон ướt của cô khiến cổ họng của Hạ Thiên Minh cũng đắng theo.

Ngữ khí lúc này của Hạ Diệp quá yếu đuối, thậm chí chỉ đụng nhẹ vào cũng có thể vỡ nát. Anh tấp vào lề, đau lòng ôm đứa em gái nhỏ vào ngực, “Ngoan, anh hứa sau này sẽ không nói đến nữa, đừng khóc, chỉ là một cái tên thôi.” Hạ Diệp thút thít như khóc, vài giọt nước mắt kia chỉ là vô tình mà rơi, cô cũng không nghĩ mình lại khóc.

Con người chính là vậy, muốn chạy trốn những cảm giác đau thương của bản thân, không vì bất kể thứ gì, đơn giản chỉ là bản năng phòng vệ của từng người mà thôi. Một cái gì đó khi nhắc đến lại vô ý rất đau khổ, phản ứng khổ sở cũng khiến cho người khác phải thương tâm cùng.

Cô về nhà, Hạ Thiên Minh lái xe của mình trở về biệt thự Hạ gia ở phía tây thành phố. Anh rời đi lúc cô an tĩnh ngủ, anh sợ chỉ cần một khi cô nhớ lại tâm tình không ổn định sẽ làm chuyện gì đó dại dột, khiến anh ta có chết cũng cảm thấy ân hận.

Hạ Diệp chìm vào giấc ngủ sâu, khi thức dậy đã là chín giờ rưỡi, cô lười biếng bật dậy lấy điện thoại trên tủ bấm số của Lăng Duật.

“Tôi hôm nay muốn nghỉ, Lăng tiên sinh.” cô vẫn nhắm mắt, ôm gối ôm dài trên tay, đầu cúi xuống vùi vào trong gối.

Giọng nói còn ngái ngủ của cô được anh nắm bắt, « Nghỉ? Lý do. »

“Tôi muốn nghỉ một hôm, có chuyện phải làm!” giọng điệu kiên định lúc này của cô càng bạo dạn hơn thường ngày, lời này không phải là xin nữa, mà chính là yêu cầu tuyệt đối không được từ chối.

Lăng Duật cảm thấy giọng nói của cô không được bình thường, giọng điệu gay gắt khó nghe, không giống bộ dạng như ngày thường, hoàn toàn như một người khác. Câu đầu tiên cô cũng không hề đặt dấu chấm hỏi, cuối câu còn kèm thêm một từ Lăng tiên sinh, không giống xin phép, giống thông báo hơn.

« Được, nhưng mai phải đi làm, có việc quan trọng với khách hàng ở Las Vegas. » anh nhàn nhã nói.

Cô chỉ thở thì thảo rồi ngắt máy, điện thoại ít lâu sau lại vang lên.

“Ngày mai có thể chính thức đến Hạ Mặc làm thực tập, sau một tháng nếu không có gì sẽ được nhận vào.” Hạ Diệp đứng dậy, đi thẳng ra phòng khách, xoa hai chân mày.

« Có thể thêm một vị trí nữa không, Diệp Diệp? »

“Được.”

Thật sự rất nhức đầu, hôm qua rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy? Mắt cô sưng húp, người nồng nặc mùi rượu sake của nhà hàng đó, cô uống như uống nước lã, vì nó có không có màu, mùi vị không quá nặng, cô vẫn tưởng uống vào sẽ không sao. Cái miệng một lần nữa lại hại cái thân.

Cô vào mục tin nhắn, tin nhắn gửi đến hơn mười tin, đều là những đồng đạo trên diễn đàn, riêng tin nhắn của tiểu Nhiên là nổi bật nhất, điểm đỏ đến mức tám, có nghĩa đã gửi tám tin nhắn rồi.

Cô mở ra, tin nhắn dài đến mức hoa mắt.

“Tiểu Diệp, mình thật sự nhớ cậu chết mất, không có cậu ngày dài như cả thế kỷ, không có ai tiêu tiền của mình thật sự rất không thoải mái, ngân hàng mấy ngày nay cứ thúc giục mình xài tiền, vì tiền sắp bị mục rữa hết cả rồi, cậu biết không?”

Ngân hàng còn lâu mới thông báo, cô không biết vì sao lại có một đứa bạn thân như thế này, còn chê tiền quá ít, vậy chờ anh ta về cô sẽ rút hết tiền trong thẻ, thử xem còn dám đưa mặt mã thẻ cho cô nữa không.

“Mình hôm qua trước khi dọn hết đồ ra ngoài, thì một đám nữ sinh chen nhau tặng quà cho mình, làm mình mỏi hết cả tay, toàn sô cô la trái tim, mình điều cho Mik nhà mình dùng, nó còn sửa vài tiếng hài lòng.”

Tên điên!

“Còn chuyện này quan trọng, học trường rất muốn gặp cậu, anh ấy có nói với mình, cậu là nữ sinh gây ấn tượng mạnh nhất cho anh ấy, vì ngoại hình của cậu lúc còn học rất khác người (Icon cười ra nước mắt.)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trái Tim Không Còn Lạc Nhịp

Khi Hạ Diệp về nước, ngoại hình trước sau vẫn không có nhiều thay đổi, so ra với lúc đi học thì chỉ kém có một chút. Nhưng có một điều phải công nhận, lúc đó dáng vẻ của cô được rất nhiều nữ sinh ưa chuộng, trào lưu nặt quần áo và cặp kính to kia cũng phát huy tối đa tầm ảnh hưởng, cũng được một thời gian dài mới lắng xuống.

Chỉ cần nghĩ đến bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để khiến cô ngượng chín mặt, thật sự cô không biết vì sao lại có thể chịu được hình dáng trước đây của mình.

Nhìn lại đồng hồ, cô tức tốc chuẩn bị đồ ra sân bay đón Nhiên Nhiên.

Sân Bay A.

Sân bay vốn dĩ là nơi đông đúc khách hàng, khách du lịch, hôm nay cũng không khác mấy.

Hạ Diệp vòng đi vòng lại khá nhiều lần, để có thể kiểm được một nơi lý tưởng cũng đã tốn không ít công sức, nếu cứ theo tự nhiên chen lấn rồi xô đẩy cô sợ bản thân trụ không nổi.

Ngồi ngay ngắn trên ghế, tay vẫn như cũ lướt nhanh trên màn hình điện thoại, lúc này bàn tay không ngừng truyền đến cái tê tê của thông báo, từ hôm qua tin nhắn đã kín hộp thư rồi.

Người trên diễn đàn từ khi gặp qua cô đều truyền miệng nhau đủ kiểu đủ lời để bàn tán, hiển nhiên bây giờ đã không thoát khỏi danh hiệu nhân vật được đón nhận nhất trên diễn đàn. Có người trong số họ nói, những thứ trên người cô hết thấy đều là những thứ hoàn hảo. Sắc đẹp, giàu có, gia cảnh và quyền thế từ gia đình, cả trí óc cũng không thua kém bất kỳ ai, bọn họ trong lòng cảm phục không thôi nhưng không chỉ có đơn giản bao nhiêu đó, bọn họ còn rất ghen tỵ!

Hạ Diệp: Mọi người đến hộp đêm Trầm Mê vào tối nay được không? Tôi muốn gặp mặt mọi người một chút, tiện thể xin lỗi việc hôm trước đột ngột bỏ về.

Mặc Băng: Thật sao!? Dù ở xa vài kilomet nhưng tôi nhất định sẽ đến gặp chị (Icon hôn hờ).

Vạn Kiếp Bất Phục: Tôi cũng muốn, nhà tôi cách nơi đó không xa.

Linh Chi: Em cũng muốn đi, chị em làm quản lý của nơi đó.

Đinh Mặc: Sao có thể thiếu em được.

Gà Con: Hôm đó chị không sao chứ?

Hạ Diệp: Cảm ơn mọi người.

Hạ Diệp: Chị không sao, từ hôm đó chị cũng chưa có nghe tin báo nào từ thằng cha leo mép bên diễn đàn B&G, có lẽ là bị bệnh trĩ rồi (Icon cười ra nước mắt).

Cô bắt tri bắt giác mà nở nụ cười ngay cả lúc đang ngồi đợi, nụ cười của cô rất nhẹ nhàng, lại mang theo một chút dư vị ngọt ngào đáng đáng của cà phê.

Bọn họ đều lần lượt gửi đến icon cười ha ha, riêng nick name Gà Con vẫn lo lắng hỏi tiếp.

Gà Con: Không làm lung lay gia cảnh nhà chị đúng không? Hôm đó sao chị lại về sớm vậy?

Cô suy nghĩ một hồi, cô mới nhấn trả lại, “Mẫu hậu của tôi bà ấy không hiền từ.”

Ý của cô rất đơn giản, cho dù không làm gì được Hạ Mặc nhưng Hạ Mặc Nguyệt mà khám phá được bên trong chính là do Hạ Diệp giờ trò, cô có thể khẳng định một trận giáo huấn tung bùng sẽ diễn ra trong đời cô.

Cô cảm cúi trả lời tin nhắn, nét mặt có thêm phần phẫn hờn phẫn, mãi cho đến khi gương mặt bị một bàn tay to lớn nâng lên, cô mới phát hiện.

“Hello, tiểu Diệp.” tiểu Nhiên vui vẻ cười một tràng, anh đặt cánh môi mỏng của mình lên trán cô như một thói quen thường ngày.

Nhiên Nhiên ít nhiều bị ảnh hưởng văn hóa nước ngoài, bản tính tự nhiên này cô cũng biết được. Tuy nói có thể bỏ qua hưng với Nhiên Nhiên thì tuyệt đối không thể. Cô đứng dậy, mặt đen sì, giờ tay đập mạnh vào đầu của Nhiên Nhiên một cái.

“A xin lỗi, tiểu Diệp! Hu hu.” anh ôm đầu ngồi xuống đất, tư thế vô cùng uất ức xen lẫn chút khổ sở.

Cô lấy tay chùi vầng trán dính phải thứ nước trong miệng Nhiên Nhiên, tên này càng ngày càng khiến cô muốn cách xa tám mét, thật bần!

Cô hung hăng xoay đầu như không để ý, lúc này mới phát hiện, một thân ảnh cao lớn đang đứng thẳng người nhìn về phía mình, thì ra là học trưởng La Khả, cô trước mặt anh lại không kiềm chế được mà bạo lực nha!

Hai người chạm vào ánh mắt nhau, thân thể vẫn bất động, nhìn nhau rất lâu, cho tới khi...

“Hai người có ai lo cho tôi không? Các người sao có thể liếc mắt đưa tình trong khi đứa trẻ bé nhỏ như tôi sắp bị nứt sọ thế này.” Nhiên Nhiên ôm đầu, ngược mặt lên oán trách nhìn trần trần cả hai người.

Hạ Diệp bị lời nói này làm cho giật mình, cảm giác lần đầu tiên gặp La Khả đã không còn như trước, hiện tại lại xuất hiện thêm một rào chắn vô hình ngăn cản cả hai người. Trái tim bây giờ đã không còn loạn nhịp, vẫn như thế, bình thường mà co bóp.

Cô vội chạy đến, xoa xoa đầu Nhiên Nhiên. Cô bảo đảm một trăm phần trăm tên này là người có giới tính bình thường, anh ta thích nữ, nhưng không hiểu sau lại tỏ ra cái tính cách mặt dày vô sỉ này a.

“Im đi, đàn ông chỉ mới bị đánh đã khóc như con gái, ẻo lả.” cô xoa đầu Nhiên Nhiên rất nhẹ nhàng nhưng ngay sau đó vừa dứt lời, cô lại tát thêm một cái nữa.

“Tiểu Diệp, cậu đừng quên, mình từng có một đêm với nữ hoa khôi năm nhất của trường đấy nhé, thật sự lúc đó mình mới biết được giới tính thật sự của mình, không thôi vẫn mù quáng leo đèo theo nam sinh.”

Công trạng này chính là do Hạ Diệp bày ra, thấy Nhiên Nhiên có giới tính không ổn, lại thêm không chắc chắn mình thích con trai hay con gái, nên cô mới nói với anh ta, kêu anh qua đêm với nữ trước, nếu thấy thích, xem như giới tính thật, ngược lại có cảm giác không phù hợp, thậm chí là ghê tởm thì có thể khẳng định, Nhiên Nhiên bị cong rồi!

Tuy bọn họ nói không lớn nhưng vẫn đủ để La Khả nghe thấy những vấn đề mà hai người họ trao đổi. Anh khẽ nở một nụ cười khổ, họ cũng quá tự nhiên rồi.

Chương 34: Lời Cô Ấy Điều Khẩu Xà Tâm Phật

“Tiểu Diệp, mình thấy cậu càng nói càng nhiều, nhưng phải công nhận, ngoại hình lần này đúng chuẩn dân chơi nhé. Tối nay có muốn đi quẩy tung bừng một bữa không?” Nhiên Nhiên gần giọng.

Cô không suy nghĩ thêm nữa, tức khắc đáp lời, “Hôm nay có hẹn rồi, cậu muốn đi chung không?”

“Hẹn? Hẹn hò sao? Mình đi thì cản trở quá.” Nhiên Nhiên chóng cảm, vẻ mặt hồ hững suy xét.

“Vài người bạn thôi.”

“Vậy được, tối nay mình đến đón cậu.”

Dứt lời, Nhiên Nhiên khẽ nhìn qua La Khả đang đứng cách đó không xa, vô bọc ôn hòa trên người cư nhiên một chút cũng không thay đổi.

“La học tướng, anh có muốn đi cùng không?”

La Khả suy nghĩ một hồi mới từ chối, “Không được rồi. Hôm nay anh rất bận.”

Hai người họ nhìn nhau, ngậm gật đầu một cái.

Nhiên Nhiên có người thân trong nước, việc ăn ở hiển nhiên không phải tính toán, cộng thêm anh ta lại hay trở về nước nên vốn dĩ mùi giờ cũng không còn quan trọng. Riêng với La Khả, về nước không được cha chấp nhận, nghề nghiệp yêu thích cũng không được ủng hộ, tuy nói kinh tế không eo hẹp nhưng hiện tại tinh thần là một vấn đề lớn.

Nhiên Nhiên đứng ở mép đường chờ cô đến. Anh rất bất ngờ, suy cho cùng anh ta vẫn cứ nghĩ lý do là do La Khả, bởi vì cô rất ghét nơi đông người, đề khiến một người như cô đến nơi này là cả một quá trình. Vậy tại sao người mình thích ở ngay trước mắt mà cô lại không có phản ứng, ánh mắt tại sao lại không có mãnh liệt vậy?

Trên đường về, cả ba người đều trầm mặc, không ai lên tiếng, những tiếng vo ve của lũ côn trùng ở bên ngoài cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tâm trạng của cô từ tối qua đã trở nên rất gay gắt, trên người vẫn còn vương lại kha khá mùi hương của rượu. Một lần sung sướng vạn lần khổ, bây giờ đầu đau như búa bổ, dây thần kinh trên huyết thái dương vẫn cứ co giật không ít lần.

La Khả lần này quay về, trong mắt đã thấy sự thay đổi của cô sinh viên một sách năm xưa, anh đúng là có chút thất thần nhưng điểm này chỉ thoáng qua đáy mắt một ít rồi nhanh chóng lui tàn đi. Đối mặt với cô anh không biết phải làm sao, mở miệng cũng không được, lúc này trả lời câu hỏi của Nhiên Nhiên, thái độ của anh nhất thời còn có chút miễn cưỡng.

“La Khả, anh ở đâu, em đưa anh đến đó.” cô nhẹ giọng, đầu vẫn không chuyển hướng, nhưng trên môi nở ra một nụ cười rất ngọt.

Cô chủ động nói chuyện với La Khả, anh ít lâu mới kịp phản ứng.

“Anh đã thông tin với một khách sạn cao cấp đối diện với Hạ Mặc, em cứ đưa anh đến cổng bệnh viện là được.” sờ sờ cánh mũi thẳng tắp, anh hướng đến kính chiếu để quan sát nét mặt của cô.

“Được.”

Sau khi dừng xe cho La Khả bước xuống. Khoảng ít phút, chiếc xe đi thẳng về hướng khu đô thị phồn hoa ở ngoại thành, lúc này Nhiên Nhiên mới nũng nịu lên tiếng, “Diệp đáng yêu ơi~ lái xe đến nhà hàng nào đó cho mình ăn đi, đói chết đi được.”

“Cậu về nhà mà ăn, Nhiên thì còn không đủ cho cậu com no áo ăm à?” tuy cô trả lời nhưng cô không mấy để tâm đến lời của anh.

Lâu lắm rồi anh mới được nghe tiếng chửi rủa của cô bên tai, thật sự lúc trước rất uất ức nhưng bây giờ không những không có cảm giác tức giận mà thay vào đó là sự vui mừng đến vô lý. Chơi chung sáu bảy năm, bọn họ mà nói giống như người thân ruột thịt, hầu như giữa hai người bọn họ, không có bất cứ kiêng kỵ nào.

Hạ Diệp cẩn thận đỗ xe vào bãi, mây mù đang kéo dần từ phía bắc, hẳn là sắp có một cơn mưa lớn rồi. Mở cửa ra, Nhiên Nhiên cũng theo đó mà mở cửa phía sau đi ra. Cô dừng chân trước một nhà hàng ven đường về biệt thự, nhà hàng này có tên "Thời Khắc Thanh Xuân", tuy không lớn như những nhà hàng bốn năm sao nhưng trang trí thật sự không tồi, tông chủ đạo là màu xanh lam nhạt, cạnh mỗi bàn ăn là những khóm hoa, cỏ nhỏ xú đầy tươi mát.

Nhiên Nhiên nhìn theo bóng người phía trước, trên môi bắt gặp xuất hiện một nụ cười ảm áp, cô tính tình vẫn không thay đổi, khẩu xà tâm phật.

Tuy ở bên ngoài vắng vẻ nhưng những dãy bàn phía bên trong đều chất đầy khách, hiển nhiên là vì bọn họ sợ khi đang ăn rất ngon lành thì mưa đột ngột trút một trận xuống làm bọn họ ướt sũng.

Trong mắt Hạ Diệp đột nhiên lóe lên một tia vui sướng, ánh mắt cao ngạo thoáng đã đảo về vị trí bảng menu trên tường. Cô cũng không có tốt như vậy mà dẫn anh đi ăn, từ lúc thức dậy, bụng của cô vẫn chưa có bỏ thứ gì vào, nên đặc biệt cồn cào, ai biết đâu một lát nữa cô lại ngất xỉu.

“Phần com cà ri thịt bò, salad trái cây, canh rong biển. Tiểu Nhiên cậu muốn ăn thứ gì?” nói phần của mình xong, cô đặt hai tay trên quầy, khẽ xoay đầu hỏi anh.

“Kobe nướng cộng với xá xíu và một pizza hải sản loại lớn.” anh nhìn cô, rồi hướng phục vụ trực tiếp nói.

Đây tuy là một nhà hàng không lớn, nhưng đa phần những món nổi tiếng và có tính truyền thống từ nước ngoài đều có trong danh sách thực đơn lựa chọn. Nhưng có một điều cô phải công nhận, giá cả rất bình dân, thậm chí những món cô gọi còn không quá một vạn.

“Cho thêm một ly cocktail nhiệt đới và một ly pepsi lớn.” anh tiến lại gần, gọi thêm hai thứ thức uống nữa, rồi lấy thẻ tín dụng ra quẹt.

Hạ Diệp cười đều, một nụ cười vô cùng hài lòng, cô vỗ vai Nhiên Nhiên đầy ý tứ.

Trong tin nhắn, là anh ta tự mình nhảy xuống hố lửa để đốt tiền. Chuyện này đúng là không xa lạ gì, khi còn ở Mỹ vẫn thường xuyên như vậy, tiền cũng là từ hầu bao anh mà móc ra, cô thật là không có tổn đồng nào cả.

“Càng ngày càng ngoan. Có muốn tôi giới thiệu cho một người bạn gái không? Vừa xinh đẹp lại là một bác sĩ nha.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chỉ Duy Nhất Với Anh

"Hmm, mình thì tìm vợ bác sĩ làm gì? Không có lợi ích cho Nhiên thì, cha mẹ dọc đường lại bắt mình ly hôn thì đúng đáng thương cho cô ấy." Nhiên Nhiên bước nhanh về phía trước, sánh vai cùng cô.

"Quên mất, cậu chơi với mình rất lâu rồi, mình còn tưởng cậu là bác sĩ đấy." cô cười ha hả, vỗ mạnh vào lưng anh.

Nhiên Nhiên vì gia đình nên mới trở thành CEO, tuy vậy anh lại thích công việc bác sĩ hơn nhiều. Cô thân thiết với anh rất lâu, nên hai người họ như cá mè một lứa, trong tư tưởng của hai người bọn họ thật sự không có mấy sự khác biệt. Cô còn nhớ ngày đó, với vẻ mặt khờ khạo đầy cô vẫn còn nhớ rất rõ.

"Bạn học Hạ Diệp, mình với bạn làm bạn đi." sống lưng thẳng tắp chuẩn quân đội, hai tay để ra sau, nắm tay được giấu kỹ nên tùy ý mà căng thẳng, diễn hình của sự lơ đãng là những ngón tay trắng bệch không còn chút máu đang co ro bấu chặt vào nhau.

Hạ Diệp đứng im, trong tay cô còn cầm rất nhiều sách vở cần thiết để học, thật ra cô cũng chưa từng nghĩ qua, từ đâu lại chui ra một người không bình thường như thế này.

"Chúng ta chẳng phải vẫn là bạn sao? Cùng trường rồi còn gì."

Nhiên Nhiên khẽ hừ lạnh, môi mím chặt, "Nếu làm bạn như vậy thì sao gọi là bạn được, ít nhất phải là bạn thật đặc biệt."

Không khí như ngưng đọng hẳn đi, cánh môi cô run lên, "Được, chỉ cần cậu đối tốt với tôi, tôi sẽ trân trọng cậu." cô nhe răng cười, lời nói cũng như tuổi

trẻ, hồn nhiên thanh thoát.

Từ đó đến nay, hai người họ như những người dây dưa không tách, không phải quan hệ thân thiết, không phải bạn thân mà là một người bạn đặc biệt.

"Alo?"

"Alo? Nhầm số sao?"

"Alo?"

Đến lần thứ ba cô buông bỏ điện thoại xuống bàn ăn, lại do dự nhìn dây số lạ lẫm trên màn hình, số điện thoại của cô ngoài những người cô tiếp xúc thường xuyên thì chỉ có Hương Đàm và Lăng Duật là có, nhưng...?

"Tiểu Diệp? Tiểu Diệp! Hạ Diệp!" anh hét to, gương mặt méo mó, cấu giận thẳm mắng vu vơ trong miệng.

Cô giật mình, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Nhiên Nhiên ở phía đối diện đang không vui, "Hả?"

Nhiên Nhiên bĩu môi sâu rồi khẽ liếc mắt nhìn cô tỏ thái độ nhưng không đáp.

"Minh nói cậu, đừng làm như kiểu bản thân là con gái rồi giận hờn mình, người khác thấy họ sẽ nghĩ xấu về giới tính cậu đấy." cô gục đầu xuống, giờ tay lấy muỗng húp nước canh, tay tùy ý gấp các loại thức ăn cho vào miệng.

Anh trầm mặc không nói, tính khí này anh chỉ dùng duy nhất với cô, cha mẹ anh gọi, cần thiết thì trả lời, không cần thiết thì ngoảnh mặt làm ngơ, còn cô thì sao? Thậm chí còn chẳng đoái hoài đến. Đối với anh, để bảo toàn tình cảm đặc biệt giữa hai người, anh đã không buồn liếc mắt với những người muốn làm bạn khác. Tuy tính khí không thuộc dạng băng lãnh nhưng thật không dễ tiếp xúc.

Ra về, hai người chia tay nhau trước cổng biệt thự, trên đường về nhà cô vẫn không nở một nụ cười nào, sau đó lại thả xe chậm chạp, đến tầm sáu giờ tối mới về đến nhà.

« Chị Diệp, em Triều Phong đây, bọn em bây giờ sẽ đến đó trước, hôm nay boss bận của chúng ta cũng đến, anh ấy sẽ khao chúng ta nha. Ha ha, nhưng có điều chúng ta không đặt được King Vip ở đó. »

"Không sao, phòng bình thường cũng được, không nhất thiết phải King Vip, phòng đó rất kỳ lạ, coi chừng sẽ có thứ không sạch sẽ." cô ngồi ở kệ bếp, sọt mì ống ánh trơn tru tuột vào khoang miệng.

« Ý chị là cái thứ không sạch sẽ đó... đó là ma ấy hả? » Triều Phong lấp bắp, giọng rõ là run rẩy.

"Cậu nhát đến vậy sao? Ý tôi nói thứ không sạch sẽ đó, là ở bất cứ chỗ nào trong hộp đêm cũng khiến cậu nóng mặt. Nói sao nhỉ, cậu có thể coi các loại hình nghệ thuật như đĩa trắng mà không sợ bị người khác phán xét, cũng như là bóc lịch đêm ngày."

« À, thì ra là vậy. Em còn tưởng cái kia. »

"Mọi người đến đó trước, lát nữa khoảng tám giờ tôi sẽ đến, dù sao đến sớm quá cũng không tiện. Bye bye." cô không đợi phía đầu dây trả lời liền ngắt máy, sau đó bản thân lại tiếp tục thưởng thức tô mì lạnh cay nồng.

Nghĩ đến ngày mai phải đi chợ đen thì trước mắt cô như không còn một tia ánh sáng nào. Cô là phụ nữ, nếu Lăng Duật lên con điện gọi cô đi tiếp rượu hay hầu hạ đám gian thương kia thì đã đủ để cô nổi da gà khắp người a.

Hạ Diệp chưa tiếp xúc lâu với Lăng Duật nên cũng không hiểu được bao nhiêu về anh, nhưng cách anh bị thân thể cô gọi dục và cách thức thực hành như thói quen khiến cô cảm thấy nặng nề.

Trong lòng có tâm sự dĩ nhiên cô sẽ không được vui! Cô chau mày bật người dậy, rồi giờ tay lấy bát mì chỉ còn nước súp đập mạnh xuống bồn rửa tay, do áp lực nên bát mì vỡ thành từng mảnh. Đến khi cô ý thức được việc mình vừa làm thì trên người toàn súp với súp. Con gió theo đợt mà lùa qua cửa sổ đối diện, chiếc mũ bé khịt khịt vài cái rồi thẳng thừng thoát lên.

"Thật bóc mùi."

Thế là bộ quần áo trên người phải thay ra, cô cũng không biết phải nói thế nào về sự điên loạn khi buồn bực hay vui vẻ quá mức của bản thân, đó là lý do khi cô có tâm trạng đều cách rất xa các đồ vật ở gần, một thói quen xa xỉ, thật sự là rất tiếc những món đồ quý giá kia.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lại Có Chuyện

"Ngồi như vậy có cảm thấy dễ chịu không?" trong đáy mắt ánh lên một tia vui mừng, anh ngồi ở ghế lái từ tốn hỏi một tiếng như khoe khoang.

Hạ Diệp nghe đến tính chất câu hỏi, mới ngo ngậy ngo tới ngo lui nội thất xe, vì là một loại xe thể thao nên kích thước so với xe của cô thì nhỏ hơn một chút. Xe có tổng cộng hai ghế ngồi, bao gồm một ghế phụ và một ghế lái, trong không gian hộp kín có thoang thoảng một mùi hương nhẹ nhàng của mùi hoa oải hương.

Sau một vài giây để ý, cô quay đầu nhìn về phía anh hờ hững bình phẩm, "Không tệ."

"Chỉ bấy nhiêu thôi? Tiểu Diệp, cậu thật sự làm những người có tâm như mình thất vọng đấy." anh giả dờ tức giận nhưng thực chất giọng điệu mang theo một chút nê đùa.

Cô cười không nói thêm

Lăng thị nhân viên tập nập ra vào, hôm nay thông tin đáng chú ý nhất mà cái miệng bát quái của bọn họ nói ra, chính là Hạ Diệp không đến công ty. Có rất nhiều người làm ra những bộ mặt không vui vẻ, cực kỳ kỳ thị tính chất công việc của cô. Từ lâu đã nghe đến, Lăng tổng của bọn họ để cô ngồi vào cái ghế thư ký dưới một người trên vạn người đó chỉ là để ngồi không, bây giờ trong lòng bọn họ còn không thấy được sự công bằng thường ngày của Lăng Duật.

Tình báo vừa được tung ra, khắp công ty tới giờ nghỉ trưa đều chụm đầu lại bàn tán, có người nói hai người qua đêm, quá vất vả nên không thể đi làm, cũng có người đổ trách nhiệm nói cô ý thể hoành hành, ý kiến mà nói thì hôm nay thật sự rất nhiều nhưng đáng tiếc cho dù nhiều bao nhiêu thì cô không nghe thấy.

Nếu cô có nghe đi chẳng nữa thì cũng không biết mình đã đắc tội gì, cô chỉ đơn thuần là không muốn đi làm một ngày thôi mà.

Hạ Diệp cảm ly rượu trên tay, trông xa nhìn vào tư thế vô cùng ưu nhã, cô nói chuyện với đám người Only, nói đến không ngừng. Bọn họ có người gặp cô rồi cũng có người chưa gặp qua mặt cô, nhưng bọn họ thật sự cảm thấy thích thú với trò offline này.

"Chị Diệp, em nghe danh chị đã lâu, em mời chị một ly nhé." người này nâng ly rượu, môi cong tạo thành một đường cong ái mộ.

Cô cười đáp, "Đợi chút nữa đã, chưa bắt đầu mà đứng không? Mọi người, tôi là Hạ Diệp, rất vui được gặp mọi người." cô ngồi trên ghế sofa đơn, khẽ đặt ly rượu xuống bàn.

Sau đó cô nói tiếp, "Còn nữa, đây là bạn tôi, cậu ấy tên là Nhiên Nhiên, cả họ lẫn tên cũng chỉ có một chữ Nhiên."

"A, chào hai người, em là Hồng Y Nữ Hiệp - tên thật là Minh Nhân."

"Em là Triều Phong, đây là boss lớn của chúng ta - Đoàn Lục, còn đây là Thần Thiên, Thái Nguyệt, Minh Minh, Phùng Thiệu và Mạn Mạn, Trư Mi, Tiểu Ngư." Triều Phong không muốn mất thời gian để từng người giới thiệu nên chủ động đưa tay giới thiệu từng người, bọn họ cũng gật đầu cười đáp theo một tiếng chào.

Nhiên Nhiên bị bỏ qua một góc, bởi vì bọn họ gần như đều là đàn ông, anh dù có đẹp bóng bẩy thì cũng bị đá sang một bên.

"Hôm nay chúng ta bắt đầu sớm hơn thường ngày nào." DJ trên sân kê sát miệng vào micro, hào hứng hô.

Thoát cái đã có rất nhiều người đi ra ngoài, chờ đợi rất kiên nhẫn để nghe nhạc vang lên, ngay cả phòng của Only cũng rục rịch có động tĩnh, nhất là bọn nhóc dưới hai mươi, phá thể nhảy vọt ra ngoài. Cô buồn cười, cùng Nhiên Nhiên hai người đi theo sau bọn họ.

"ARE YOU READY!" DJ chính nhịp xong, hét lớn.

Như một phép màu làm tăng nhiệt độ trong người tất cả những người có mặt tại nơi này. "YES" tiếng hô thất thanh của tất cả những người trong hộp đêm, không khí đột phá choáng ngợp, nhất là trong thâm tâm sâu thẳm xuất hiện một cơn sóng, chỉ cần mấy giây cũng đủ để tinh thần rơi vào nhịp điệu khoáng lạc. Bọn họ cuồng vọng gào thét như muốn bật tung chính mình.

Hạ Diệp cũng không đặc biệt hơn người nào ở đây, thực chất cô nhảy còn nhiệt tình hơn bọn họ. Hồi lâu sau đó mới mệt mỏi mà đi ra ngoài ngồi nghỉ ngơi, lúc này tại nơi này chỉ có một mình cô. Cổ họng khát khô, mồ hôi lấm tấm trên mặt, cô đưa tay lấy ly nước đá một hộp uống hết.

"Cô em, vào đây chỉ uống nước thôi sao? Có cần anh đây tiếp rượu, hầu hạ em đây một đêm hoan lạc không?" một đám năm người đàn ông, thân thể đều cường tráng hung hãn, nụ cười xảo trá tràn ngập khuôn mặt.

Cô thán than không xong rồi, nhìn kỹ càng hơn nữa, bọn chúng chính là những người đêm trước từng đánh qua bạn của Hương Đàm, lại thêm đêm trước

chỉ có ba người. Cô tức tốc đứng dậy xoay người rời đi.

"Áy, muốn rời đi, thật khó nha." cuối cùng hắn kéo dài giọng, lôi kéo tay của cô, sau đó lại nói tiếp, "Tụi bây có thấy không? Chỉ đụng vào cô ta một chút, cậu bé nhà tao đã cương lên rồi, hàng này thật sự hiếm thấy." hắn phát hiện, quay mặt lại nhìn bạn bè của mình, hắn chỉ tay đến vật nhô lên ở quần.

"Hàng này tao nghe nói là danh nữ trong truyền thuyết, chơi rất đã." đám bạn bè của hắn đáp lại rất nhanh, kèm theo đó là biểu cảm rất tàn ác rồi đồng loạt nhìn thân thể của cô một lượt.

"Cô em, hầu hạ anh một đêm, số tiền này là của cưng." hắn nói xong, để một cọc tiền dày lên bàn, theo sơ đoán là hai mươi vạn.

Hạ Diệp rút tay lại nhưng sức phụ nữ không chống lại được sức người đàn ông, chiếc cổ cao trắng ngần đỏ nhiều mồ hôi, "Tôi cho các anh một trăm vạn, lập tức biến đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tình Được (Kịch Dục)

Nhiều tiền như thế sao? Ai da, làm sao đây, anh muốn em cũng muốn cả tiền." hắn sáp mặt đến gần, hơi thở lạnh ngắt thổi vào tai cô.

Chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc lá, mùi rượu bia cùng một chỗ, kèm thêm thứ mùi mồ hôi mặn chát trên người hắn cũng đã đủ khiến cô cảm thấy buồn nôn. Những thứ mùi vị này kết hợp thì không thua gì mùi ở bãi rác thải nặng mùi, đó là suy luận của riêng cô.

"Này, các anh định làm gì, có tin tôi báo cảnh sát không?"

Triều Phong dẫn đầu đoàn thành viên diễn đàn, đại khái có khoảng tám chín người gì đó.

"Bọn tao muốn làm gì mày có tư cách xen vào sao?" nhìn tất cả một lượt, chân mày hắn giãn ra tuyệt đối, nét cười càng ngày càng bất chính.

"Buông cô ấy ra, tụi bây muốn chết à?" Nhiên Nhiên hét lên, bước nhanh đến giữ tay cô giật lại.

Quan sát người của cô đông hơn, bọn họ mới miễn cưỡng liếc mắt nhìn nhau như hỏi ý, "Uống hết ly champagne này, anh sẽ tha cho cưng."

Tên phía sau cầm cốc không lên rồi tiếp tục cầm chai rượu rót đầy.

"Cái gì?"

"Mày nghĩ cô ấy là ai mà tiếp rượu bọn mày?"

"Vậy bọn tao sẽ đánh cho tụi bây liệt nửa người." hắn giơ cao nắm tay bóp chặt, lúc này chưa kịp xuống tay thì hắn đã chủ động thả tay ra.

Hạ Diệp cầm ly rượu trong tay một hơi uống cạn toàn bộ số rượu trong đó, rồi nâng chiếc ly lên nói một tiếng, "Tôi uống xong rồi, các người nhanh chóng biến đi."

Rút kinh nghiệm từ việc bạn bè của Hương Đàm bị bọn họ đánh lần trước, đều là nửa người đầy thương tích, mặc dù thời gian ấu dả của hai bên chưa lâu. Lúc đây bạn của cô ấy đều nằm la liệt trên đất trong khi đám người này đứng sừng sững trên chốc si nhục.

Bọn họ rời đi với một nụ cười không bình thường.

"Tiểu Diệp, sau này đi với bọn mình, đừng để bọn chúng có cơ hội tiếp cận cậu thêm nữa." Nhiên Nhiên đỡ cô, thúc giục cô đi cùng bọn họ ra ngoài.

Đầu óc Hạ Diệp choáng váng, bên tai cứ như pháo nổ lừng bùng, "Để mình đi vệ sinh, sẽ không sao." cô gạt bỏ tay của anh, rồi tự mình tiến về phía trước.

"Nếu bọn chúng thấy cậu thì làm sao?" Nhiên Nhiên siết chặt cổ tay của cô.

"Chỗ này cách nhà vệ sinh đâu có xa, chỉ phía trước thôi. Hơn nữa, bọn người kia đi về hướng khác, tiểu Nhiên mình sẽ không sao."

Anh thả lỏng tay buông cô ra.

Vừa nãy, anh chỉ biết chứng kiến cô bị người khác ức hiếp mà không thể làm gì, cảm giác này như cây dao đâm vào sâu thẳm trong tim anh, nhìn người

mà mình muốn bảo vệ bị người khác trêu đùa trên tay, lại chỉ có thể đứng đực ra khua môi múa mép, càng lúc anh càng giống loại người chỉ thích ngụy biện.

Nhiên Nhiên khổ sở nở một nụ cười.

Nhóm người trên diễn đàn Only phía sau nhìn theo bóng lưng của cô nhưng không đi theo, họ chỉ nghĩ cô hoảng sợ quá độ nên muốn một mình yên tĩnh.

Cô vừa mở cửa nhà vệ sinh, cơ thể đã trượt xuống, chết tiệt! Bọn họ dám bỏ thuốc vào ly nước của cô.

Cơ thể đã nóng rang lên sau mấy phút uống ly rượu đó, nhất là nơi đó không ngừng bị kích động. Cô không còn nghĩ được gì, hai chân khép lại, tay vịn chặt lấy khóa cửa.

Ngay sau đó, cô cảm thấy có một lực lớn bẻ ngang người, sau đó đặt cô lên bệ rửa tay.

Trước mắt mơ hồ, cô vẫn cứ tưởng mình nằm mơ nhưng tại sao lúc này lại mơ thấy tên đàn ông họ Lăng kia.

"Lăng... Lăng tiên sinh." cô thờ gấp, cơ thể như bị đốt cháy, nóng đến mức chỉ muốn cởi bỏ hết tất cả.

Trong đáy mắt phẳng lặng giờ phút này chỉ chứa được mỗi người phụ nữ với thân thể nhỏ nhắn trước mắt, tuy nhiên biểu cảm không hề thay đổi, bởi vì con người anh giỏi nhất chính là che giấu cảm xúc của bản thân.

"Đây là nhà vệ sinh nam. Bị bỏ tình được rồi?"

Hạ Diệp rất khó chịu, cô choàng tay qua cổ anh như một bản năng, cũng coi như có thể dễ dàng giữ thăng bằng cơ thể.

Nếu ngày thường lời của anh là nước đá thì bây giờ chính là như kim châm xâm xia vào tai.

"Tôi... tôi... không biết." cô gần như nói không ra hơi, lí trí cơ hồ điên đảo, có lẽ vì như vậy nên mới vào nhầm chỗ.

Một lực nhẹ nâng cảm cô lên, đôi môi đỏ căng mọng của cô giương ra trước mặt người đàn ông, tiếng thở hổn hển khiến yết hầu của anh trượt lên xuống không ngừng. Nhìn gương mặt bị thuốc làm cho đỏ ửng khiến lòng anh nổi lên một cảm giác khác lạ, nhưng vô cùng mãnh liệt.

Ngâm lấy cánh môi kia, đầu lưỡi di chuyển quanh cánh môi đỏ, một hồi anh khéo léo dùng lưỡi đi vào trong chiếc miệng nhỏ nhắn, lực cắn xé đầy chiếm hữu, như thể muốn kéo hết những gì trong miệng cô vào trong anh. Anh chỉ cảm thấy cái miệng của cô như mật ngọt, kích thích anh.

Do bị trúng thuốc nên cô không cực tụyệt như ngày thường, ngược lại rất phối hợp đáp trả cái hôn ướt át. Sự chủ động của anh khiến trong lòng cô như được ủ lạnh, dưới bụng như có một dòng lửa cuồng nhiệt đang được đốt cháy. Đàn ông mà nói, khi được đáp trả thì không khác gì một con sói đói vồ lấy con mồi.

"Anh khiến em thoải mái có được không?"

Hạ Diệp chỉ cảm thấy căn phòng này chỗ nào cũng nóng, trên người nơi đâu cũng nóng, duy chỉ có bàn tay người đàn ông lỏng lẻo bên hông của cô là lạnh lẽo.

Khi còn đi học, cô từng nghe Nhiên Nhiên nói qua một loại thuốc kích dục có tên D10 của Mỹ, lúc đó cô còn cười và nói Nhiên Nhiên nói dối về chuyện nữ sinh gì đó bị bỏ thuốc nhưng không ngờ hôm nay cô lại gặp phải chuyện này.

Thuốc kích dục làm ấm thân thể cô, hai gò má cao bóng đỏ rực, hơi thở dần trở dồn dập hơn trước, trong lòng cô có cảm giác rạo rực một cách kỳ diệu, nó khó chịu và khó tả đến mức không hiểu nổi, mặc dù cô khá hiểu cách loại thuốc này hoạt động.

Kích thích vùng hạ thân và tiết nhờn nên phụ nữ thường hay khép chân chịu đựng hoặc đè nén khi không có đàn ông.

Cô như hiểu như không mà gật đầu một cái.

Trong một màn đêm chỉ có ba chiếc bóng đèn ở mỗi góc gương, hai thân thể quấn lấy nhau, trừ bỏ tiếng nhạc, loại bỏ âm thanh của người khác, trong căn phòng có bốn vách tường chỉ còn lại tiếng thở dốc của cả hai.

Ở ngoài dù cho bất cứ chuyện gì cũng không lọt ra ngoài bất kỳ âm thanh nào vì độ cách âm cực kỳ tốt, lại thêm ngoài cửa có nhị vị canh gác nên không lọt ra được bất kỳ ai gây phiền toái.

Sức thỏa mãn của Hạ Diệp cư nhiên rất nhanh, sức lực cũng như bị rút cạn vào trong người người đàn ông trước mắt. Chuyện này chỉ là một sơ xuất nhỏ của cô thôi, cô không ngờ bản thân vì cái chuyện này mà mất đi cái kia.

Cô thỏa mãn rồi thì muốn dừng sao? Người đàn ông kia có ngừng được không? Mỏi dăng miệng hổ, chưa lột da rút hết xương thì làm sao nhả ra được?

Chương 38: Từ Hôm Qua Tất Cả Đã Trở Thành Của Anh

Sáng sớm, cũng như các buổi thường, Hạ Diệp lật người, cố tìm một vị trí thoải mái để tiếp tục ngủ sâu vào giấc ngủ nhưng lại có một mùi hương lạ thoang thoảng quanh mũi, anh cô đi lâu rồi trong nhà làm gì còn loại mùi này?

Cô nửa tỉnh nửa mê mở mắt.

...!?

Cô hoảng hốt, thân thể cứng ngắt

không dám động, lúc này cô mới biết đầu cô đang được gối trên cánh tay trắng kiện của người đàn ông.

Đang nằm suy nghĩ lại quá trình những sự việc, cô chợt nghe thấy tiếng nói ấm áp truyền đến, mang theo một chút dư vị sùng nịch đáng sợ.

"Bác sĩ Hạ, em còn muốn ngủ bao lâu nữa?"

Hạ Diệp trở mặt, phả hơi thở nóng hổi vào lồng ngực của anh, cẩn thận ngẩng đầu, "Ngủ gì chứ? Tại sao anh lại ở ngủ cạnh tôi?"

Cô định ngồi dậy nhưng dưới hạ thân truyền đến cảm giác đau nhức, ni tâm cực điểm mà chau lại.

Lăng Duật thấy phản ứng phong phú trên mặt cô, mới bật cười "Sao rồi? Đứng dậy không nổi?"

Đứng dậy không nổi? Nghĩa là hôm qua xảy ra chuyện rồi, nếu lật lại ký ức thì hẳn là có chuyện xảy ra đấy: Lũ côn đồ khốn kiếp, đừng để bà đây gặp lại chúng mày, nếu không tổ tông nhà các người cũng phải khóc lóc thương tâm cho đời sau!

Môi mím lại, dù sao thì cũng xảy ra rồi, cô không muốn vạ khốc như những người phụ nữ trên phim truyền hình, cô đâu còn nhỏ nữa, việc này cũng được coi là quá bình thường đi.

Có ý định phản bác nhưng người nào đó đầu để cho qua cơ hội tốt thế này, anh thận trọng áp người nói nhỏ với cô một câu mê muội đầy ý tứ, "Bắt đầu từ đêm hôm qua, tất cả những gì của em đều thuộc về tôi."

Đò từ phần tai, sau đó diện tích lan rộng ra tới mặt, cô giờ đây như một con tôm hùm được luộc kĩ càng, "Tránh ra đi, chúng ta đều lớn rồi, anh cũng đâu phải lần đầu tiên, cứ coi như những đêm khác mà hành sự đi."

Cánh tay yếu ớt đẩy anh ra khỏi người, sức phụ nữ yếu đuối vốn chẳng thể bằng được đàn ông, muốn đẩy cũng không có cơ hội.

Nghe rõ từng chữ một từ miệng cô phát ra, anh cũng không hề bài xích ngược lại cảm thấy rất thích thú, "Tôi còn muốn nữa, em là bác sĩ thì nên biết buổi sáng đàn ông thường bị cái gì."

Áp lên môi mềm mại của cô, động tác được thực hiện rất nhẹ nhàng, cô ở dưới thân lúc đầu cũng không kịp phản ứng cho đến khi anh tự mình nhả môi cô ra.

"Anh! Lăng tiên sinh, tôi không muốn, một đêm đó coi như tôi và anh đều là quan hệ hợp tác, anh có lợi, tôi cũng có nhưng bây giờ tôi không muốn nữa." cô gượng người ngồi dậy, cơ thể thì ẽ ẩm, ở vùng eo chẳng chịt nhiều vết bầm tím, phần ngực và cả phần cổ đều có những vết đỏ hơi sạm màu, kèm theo vài vết răng cắn (yêu).

Anh chỉ cười không nói, sau đó lại tiếp tục việc mình đang làm. Vui sâu đầu vào mấy tóc màu rêu của cô, hôn nhẹ từng đợt.

"A... chết tiệt, anh là chó hay sao mà thích cắn đến như vậy? Tôi không muốn, bỏ tôi ra, tôi báo cảnh sát bắt anh quyền xâm phạm đấy."

"Em gọi thì gọi đi, trên người em có vết do tôi để lại mà không hề có dấu vết giằng co, em nói em không tự nguyện, ai tin?"

"Anh..." cô cứng miệng, thoát khỏi bàn tay nhất thời buông lỏng kia, "Tôi phải về, chuyện tối hôm qua coi như chúng ta chỉ tình một đêm đi, chơi chán rồi bỏ thôi, vậy tôi đi nha, Lăng tiên sinh." cô vẫy tay, giờ tay lấy bộ quần áo được đặt trên tủ cạnh giường.

"Mẹ em vừa gọi đến, lát nữa sẽ gọi lại, tôi phải nói làm sao đây?"

Thấy nét cười lưu manh của Lăng Duật, tâm tư cô liền bị tiết chế. Điểm yếu này đáng lẽ ra không nên để cho người đàn ông hèn hạ này biết.

"Anh giỏi thì nói đi, còn nữa, gái lớn rồi, chuyện hoan ái cùng người khác giới là bình thường, anh đừng hòng uy hiếp tôi."

"Người có tên tiểu Nhiên cũng có gọi tới, em có muốn biết tôi trả lời thế nào không?" anh cười khẩy, đá xoáy một câu làm cô xanh mét mặt.

Cô hạ giọng ngang ngạnh lúc này xuống, nhẹ nhàng hỏi, "Anh đã nói thứ gì rồi?"

"Tôi phải nói cho em nghe sao?"

"Mặc kệ anh, nếu không nói cũng mặc kệ anh." cô đóng cửa phòng vệ sinh, phát ra một tiếng cực kỳ lớn.

Thay quần áo xong, cô bỏ qua tài xế tập đoàn Lăng thị, rồi bắt taxi đi về nhà, điện thoại trong tay hết pin nên không kịp nói với ai chuyện gì. Hôm qua đúng là một ngày đen đủi, cô đúng ra không nên đi ra ngoài, đặc biệt là vào chỗ đó, Trầm Mê chết tiệt! Lần nào đi cũng xảy ra chuyện đáng ghét.

Mọi người hôm qua chắc lo lắng cho cô rất nhiều, đột ngột sự mất tích của cô chắc hẳn là làm cho mọi người mất vui, nhất là Nhiên Nhiên vừa về nước và vài người bạn gặp lần đầu tiên.

Về đến nơi, cô lấy liền lõi cục sạc dự phòng ra sạc, rồi bật nút nguồn đi động.

Tin nhắn hơn cả trăm tin, chia đều ra mỗi người tới mấy chục, hộp thư thoại có mười cuộc, gọi nhờ có một trăm hai mươi bốn cuộc, đa phần đều thuộc về Nhiên Nhiên và Hạ Thiên Minh. Cô biết hai người này tốt với cô nhất.

"Alo, tiểu Nhiên mình vẫn ổn, tối nay chúng ta hẳn nói chuyện, bây giờ mình phải đi làm rồi."

Cô gọi line cho Nhiên Nhiên, màn hình phía đầu dây vừa nổi lên tên cô, phía kia đã nhanh chóng nhắc máy, giọng điệu nghe có vẻ vô cùng hấp tấp, "Tiểu Diệp, cậu tự nhiên biến mất mọi người rất lo, đã đi báo cảnh sát nhưng họ nói quá hai mươi bốn tiếng mới được, mình thật rất lo lắng."

"Được rồi được rồi mà".

Gọi cho Hạ Thiên Minh, Hạ Diệp bình thản giải thích mọi chuyện theo lối bịa diễn, "Hôm qua không có gì đâu anh, chỉ là một chút chuyện cần giải quyết thôi mà."

« Thật là không có chuyện gì chứ? »

"Thật đấy anh."

« Vậy em ăn gì đi đừng để bụng rỗng, mấy hôm nay anh phải đi thành phố D để bàn bạc công việc. »

"Được, chúc anh may mắn."

Những người bạn trên diễn đàn cô đều nhắn xin lỗi một tiếng cho phải phép, sau đó ai cũng có vẻ hiểu mà không có dị nghị gì tới chuyện hôm qua nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Lòng Dạ Phụ Nữ Còn Độc Hơn Cả Rắn

"Ông thu xếp đem tất cả người làm trở về Lăng gia đi." Lăng Duật cầm cây dao inox cắt miếng beefsteak song anh lấy chiếc nĩa cố định miếng cuối cùng bỏ vào miệng, sau đó anh lấy khăn lau qua loa trên miệng một cái.

Quản gia Lôi nghe xong phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, trước đây phu nhân cho người đến còn tưởng anh sẽ phản đối nhưng ngược lại anh không phản ứng gì, còn bây giờ là vì cái gì mà thay đổi ý nghĩ?

"Ông cũng trở lại đó bồi dưỡng thằng bé Tú Liên cho thật tốt vào, mấy năm nay đã buông lỏng nó quá nhiều rồi." cầm áo khoác mặc lên người, anh quay lại bỏ sung thêm một câu.

Ông ta đã đi theo Lăng Duật từ khi anh chưa tròn một tuổi, đây là lần đầu ông ta thấy anh đuổi người của phu nhân trở về Lăng gia nên có đôi chút ngỡ ngàng.

"Vâng, đại thiếu gia."

Lăng Duật đi ra ngoài, xe đã được đậu sẵn chờ ngoài cửa, 067 kính trọng đứng bên cạnh cửa xe.

"067, đám nhóc hôm qua đem bọn chúng đến giao cho cảnh sát Hàn, để anh ta đặc biệt xử lý." anh cúi người đi vào trong xe, hơi thở vẫn không mạnh không nhẹ mà ra lệnh.

067 gật đầu đáp, "Tôi đã biết."

Tập đoàn Lăng Thị.

Vẫn như mọi khi, cô bước vào công ty là sự chú ý cứ đổ dồn vào người, cứ như thể cô là sinh vật lạ mới từ UFO đáp xuống trái đất. Làm bác sĩ riêng cũng chỉ là một cái lí do ngoài ý muốn, làm thư ký càng là việc ngoài ý muốn hơn nữa, tính cô sinh ra trước giờ không thích tranh giành cùng người khác, hà có gì ai gặp cô đều có ác cảm?

Hôm nay cô mặc váy ngắn, bắp chân không được che chắn để lộ ra bên ngoài, từng cử động của chân đều thể hiện rõ ràng sự cứng nhắc.

Ting.

Hạ Diệp đứng thân thờ ngoài cửa mấy giây mới phát hiện thang máy đang chờ.

Cô muốn tránh xa người đàn ông quyền lực khuynh đảo, càng muốn quay trở về Mỹ tiếp tục làm đứa trẻ quậy phá không ra gì. Ở càng gần một người đàn ông ánh mắt và suy nghĩ đều không thể đoán được khiến cô thấy rất áp lực, cũng giống như khoảng cách giữa hai người khiến cô muốn trốn tránh.

"Hôm nay đúng là ngày nắng ầm ập nha, tôi không nghĩ một người nào đó lại có thể mặc vào người bộ quần áo kín cổ cao tường như thế." hai nhân viên nữ xúm xít nhau đùa cợt, bất kỳ ai cũng có thể nhìn rõ người mà bọn họ đang nhắm đến là ai.

"Đúng vậy, đẹp thì đẹp đấy nhưng càng nhìn càng thấy phong cách ăn mặc thật sự là quá mức đặc biệt đi." người bên cạnh tiếp lời cô ta.

Hai người miệng vẫn nói như vụn năm mới được phân tranh, hơi sức đâu khiến cô quan tâm đến bây giờ? Cô tuy là người thích phê bình nhưng cũng không có nói quá nhiều thứ vô dụng như bọn họ, càng không cùng họ đấu đá mới có thể sống yên ổn bởi vì người xưa thường nói, đắc tội với đàn bà còn độc hơn cả rắn.

Nói đi cũng phải nói lại, kín cổ cao tường trong thời tiết nóng nực như thế này là cô muốn sao? Có trách là trách ông chủ của bọn họ hành sự quá mức, cô không mặc chẳng lẽ là để lộ hết mấy cái đầu răng nằm loang lổ khắp nơi?

Tuy không nhớ diễn biến nhưng ít nhất trong đầu cô vẫn còn loáng thoáng cảm giác của tối ngày hôm qua, thật sự là thuốc làm cho cơ thể cô có cảm giác thoải mái hay là vì cô cũng không thể nào khước từ đây?

Vẫn như thường, cô ngồi vào ghế nằm gập gù trên bàn, cho đến khi sắp lịm dim.

« Em vào đây. »

Cô giật mình ngẩng đầu, vừa nghe thấy giọng điệu của người đàn ông kia qua điện thoại bàn là cô lại thấy nóng hết cả người.

"Vâng."

Cốc cốc cốc.

"Vào đi."

Hạ Diệp mở cửa bước vào, trông thì nhẹ nhàng nhưng hết thấy từng bước đều thấy nặng nề, "Lăng tổng, có việc gì sao?"

"Cầm xấp tài liệu này đi theo tôi, chúng ta đến Las Vegas." anh đi tới đưa cho cô bộ tài liệu, trong đó có hầu hết các loại sổ sách để thu mua sòng bạc ở Ma Cau.

Lăng Duật đi lên tầng thượng, cô khổ sở đi theo bước của anh ở phía trước, cô không nghĩ đàn ông lại có thể bước nhanh tới vậy.

Một chút nữa đây rất có thể cô sẽ đối đầu với cả chục cây súng chĩa vào người, trên đời này có ai chịu dâng hai tay đưa khối tài sản của mình cho người khác mà không có phản kháng gì chứ, nếu là cô, cô sẽ xông tới giết luôn kẻ địch.

Một máy bay hạng sang đáp sẵn trên tầng thượng rộng lớn, đây là một loại máy bay tư nhân cỡ lớn, chỗ ngồi gần như là một căn phòng tổng thống ở khách sạn bốn sao. Người giàu có cách phung phí tiền thật đáng sợ nhưng cũng thật đáng ngưỡng mộ, vì ít nhất trong cuộc đời họ sử dụng tiền không khó khăn như cô, có tiền dùng không được, hiển nhiên là vì cô tiếc!

Phòng chủ tịch.

"Lăng Duật, cậu không phải không biết chứ, ông nội của cậu với cha của tôi vốn là hai người bắt tay để cùng mở sòng bạc trở nên phát triển như ngày hôm nay, nay cậu muốn phá hủy nó sao?" người đàn ông đứng tuổi thương tâm nhìn anh.

Anh chỉ cười một tiếng, rồi gật đầu cho phải phép, "Phá hủy thì không hẳn nhưng hôm nay nhất định sòng bạc này phải thuộc về Lăng Thị chúng tôi. Tôi biết giữa chú Tần và ông nội tôi có một chút quan hệ nhưng với tôi chỉ là người quen mà thôi, không hề có can hệ đến."

"Cậu không nể mặt Tàn Tà thì ít nhất cậu cũng phải nể mặt ba tôi chứ!" ngực điệu bí bách, ông ta đặt lại tách cà phê lên bàn một cách bực bội.

"Nể mặt? Kể ra thì tôi cũng đã nể mặt chú Tàn nên mới đến tận đây để mua sòng bạc với mức giá trên trời đó, các người còn muốn năm mươi năm mươi? Nếu ra thương trường mà cứ đem nể mặt đặt trên trán há phải tôi chấp hai tay để dâng tặng hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Cách Anh Quyết Định Sự Sống Của Kẻ Dịch

Lăng Duật cười giễu cợt, trực tiếp nhìn vào gương mặt của ông ta, "Nể mặt? Kể ra thì tôi cũng đã nể mặt chú Tàn nên mới đến tận đây để mua sòng bạc với mức giá trên trời đó cho các người, các người còn muốn năm mươi năm mươi? Nếu ra thương trường mà cứ đem nể mặt đặt trên trán há phải tôi chấp hai tay quỳ xuống dâng tặng hay sao?"

Trên quan hệ, hai người Tàn Vượng và ông nội anh, Lăng Đình. Chỉ có thể gọi là bạn bình thường hay nói đơn giản là trên danh nghĩa đối tác, sao anh lại phải vì một lý do nể mặt mà mất đi một món lợi lớn như vậy?

Tàn Tà tức xanh mặt, gân trên nguyệt thái dương giật mạnh, ông ta hần giọng cay độc, "Nếu cậu đã có suy nghĩ như vậy thì hôm nay đừng hòng sống mà bước ra khỏi đây, có chết tôi cũng phải lôi nhà họ Lăng các người xuống. Người đâu!"

Vừa nghe thấy tiếng gọi của ông ta, đám người được sắp xếp sẵn ủa ra ngoài, giơ cao khẩu súng với tư thế nhắm bắn. Họ đều có bộ dáng bên ngoài y như nhau, chỉ là so với vệ sĩ của anh thì vóc dáng có một chút không bằng.

Hạ Diệp theo bản năng mà lùi ra sau một bước, trong lồng ngực phập phồng như kêu gào loạn xạ. Cô khẽ bất động, mấy giây sau mới liếc nhìn động tác của anh một cái, lúc này cô mới thật sự kích động.

Anh nhếch mép nở một nụ cười không rõ ràng, "Hôm nay, tôi phải báo cho Tàn tổng ngài một tiếng rồi. Tôi sẽ chết nhưng không phải ngày hôm nay."

Đám phía sau như hiểu dấu hiệu anh ra lệnh, xoay người chĩa ngược súng vào Tàn Tà.

"Các người... các người dám giở trò." Tàn Tà như nghẹn một cục tức, ngón tay run rẩy chỉ lướt qua từng người.

"Ông có quên hay không, tiền và quá khứ khổ sở là vạn năng."

Giọng nói lạnh nhạt thấm nhanh vào đầu ông ta, ông ta thật sự quên mất bản thân mình đang đối đầu với ai, cũng quên mất một sự thật, tiền đúng là Lăng gia không hề thiếu.

Cô đứng phía sau ghế chỉ biết im lặng, tình hình bây giờ cô đang cực kỳ sợ hãi, dò xét bao nhiêu chuyện mình đối với anh, có thể nói mức độ đụng chạm đến nhân phẩm của anh còn hơn Tàn Tà rất nhiều. Cô cũng sẽ có ngày như ông ta sao?

Tàn Tà suy sụp ngã xuống, cơn đau trong lồng ngực dâng trào khiến cơ thể ông ta gần như co giật.

Anh lại ra hiệu bọn họ hạ súng xuống, rất nhanh anh xoay lại nhìn cô.

Anh nhìn cô liền nhìn thấy rõ sự khác lạ trong đáy mắt, những ngón tay thon dài nắm thành nắm đấm đặt trước ngực đều trở nên đỏ ngầu, nhìn kỹ sẽ thấy gân xanh, gân đỏ đều cùng nhau xuất hiện.

Tới lúc cô nhận thấy được thì có lẽ anh đã bước đến thật gần cô. Anh giữ chặt ót, bắt buộc cô hướng về phía mình.

"Sợ? Tôi nhớ rõ mình chưa giết ông ta, em lại sợ vì cái gì vậy?"

Trước mắt cô là một bóng người lớn che hết mọi thứ trước mắt, "Tôi —"

"Đến giúp ông ta."

Cô đứng sững người, lại nhìn qua anh một lần nữa mà không hề chớp mắt, sau đó định thần lại tâm tư sợ hãi của mình. Sự thật là anh không có giết người, nên sự lo lắng cũng được bù đắp phần nào đó.

Cô hướng đi tới, rồi xỏm xuống bên người Tàn Tà lệt lệt, người thì già rồi, bệnh mắc phải có lẽ là suy tim, với một người thuộc tầng lớp thượng lưu như ông ta hẳn là phải có một hồ thuốc dự phòng với giá cả trăm USD bên người a. Thuốc được đặt ở túi quần bên trái, là một hồ thuốc hình trụ, nhìn theo

khối lượng có thể chứa được mười lăm viên thuốc trợ tim.

Lấy ra một viên, cô dứt khoát nhét thuốc vào miệng ông ta, động tác không một chút dè dặt, trà ô long trong tách cô cũng tùy ý trút vào trong miệng ông ta. Già rồi còn cố chấp mê tiền, như vậy thật đáng!

Tay của cô tuy mỏng nhưng tách trà thật sự rất nóng, loáng thoáng có khói trắng bay lên rõ rệt, cô như vậy là muốn lột da lưỡi của ông ta à.

Lăng Duật đứng quan sát cũng chỉ cười trừ cho qua.

Chỉ sau vài phút được cấp cứu đưa đến bệnh viện, hợp đồng không được ông ta đặt bút ký nhưng bọn họ đã trở về, chỉ đơn giản, dấu vân tay của ông ta đã được in thẳng lên trên trang giấy. Hạ Diệp phì cười vì tác phong làm việc của đám vệ sĩ vô si không biết mặt dày là gì, lại có thể canh lúc người ta ngất xỉu mà ra tay cướp, thật không biết xấu hổ.

Tuy mọi việc được giải quyết khá tốt nhưng vì thời tiết chuyển biến nặng nên hai người họ đành phải qua đêm tại một khách sạn năm sao ở Ma Cau.

Hạ Diệp vốn là rất thích mức tiền lương trên trời của mình nhưng ưu đãi của công ty cũng quá tốt đi, cho thuê ký ở phòng tổng thống với giá mỗi đêm là Ba Mươi Ngàn USD, làm cô vui đến mức quên mất hiện tại nhà.

Nếu nhìn lên sẽ thấy bầu trời đêm không sao, thì nhìn xuống sẽ thấy ánh đèn rực rỡ một khu thành phố.

Chuyện tối hôm qua cô nghĩ có thể cô sẽ không đổi mặt được nhưng thật ra cô đã đổi mặt mà không hề căng thẳng dù một chút. Cô chỉ lặp lại trong đầu duy nhất một câu, một người phụ nữ hiện đại, khái niệm trinh tiết cũng không quan trọng.

Cô leo lên bàn kính ở phòng khách co rút người, không gian nơi này cũng giống y như ở nhà cô nhưng có điều mùi hương mới lạ hơn một chút, ví dụ như mùi oải hương giúp thoải mái, định thần thoáng thoáng trong không khí.

Ting.

Cô bật dậy ngồi trên bàn kiểu tư thế một chân xếp một chân bỏ thòng xuống bàn, đúng lúc này cô trở mặt.

"Mở cửa? Cái gì vậy, giờ này hơn mười một giờ rồi mà còn mở cửa quái gì." cô háng giọng trách móc.

Mở miệng nói thế nhưng bên trong cô rất lo lắng, tối hôm nay có phải anh ta định... ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Em Nấu Cho Tôi Ăn

Hạ Diệp run bần bật, đôi mắt gần như tròn to hết cỡ để nhìn chăm vào màn hình, từng chữ từng chữ một đều được viết rất rõ ràng.

Cô bỗng chốc nhớ lại buổi trưa hôm nay, cái cảnh tượng đám vệ sĩ chĩa súng vào kẻ địch, đã làm trái tim như văng ra khỏi lồng ngực. Cô đã đắc tội với anh không chỉ có một lần, nhất định sẽ có một ngày anh ta muốn xử trí cô như những người khác, ra lệnh cho những tên vệ sĩ ấy đe dọa cô.

Giết người? Đối với người khác hiển nhiên rất khó nhưng đối với Lăng Duật tiền tài bạc vạn thì khó mà làm không được, ngay cả mẹ cô vạn nhất cũng rất nể nang người đàn ông này.

Cạch.

"Lăng tổng đêm hôm thế này ngài có chuyện gì cần nói?" cô không đợi anh lên tiếng liền cướp thế chủ động.

Lăng Duật không có biểu hiện gì nhiều, liền bước vào trong rất tự nhiên, cứ như thể đây chính là căn phòng của anh ta.

Bộ dáng không hề nghiêm chỉnh như thường ngày, cúc áo sơ mi tùy ý còi bung một cái ở cổ, cà vạt được tháo ra đặt trong túi quần, thấp thoáng cũng có thể thấy được phần đuôi roi ra ngoài, cơ thể trắng kiện bên dưới lớp áo sơ mi mỏng càng làm cô bị cuốn hút hơn.

Anh ngồi vào ghế, thanh âm nhẹ nhàng vang lên, "Làm thức ăn cho tôi, tôi đói rồi."

Một câu nữa lại khiến cô đứng lạng cẩm tại chỗ, "Lăng tổng, tại sao tôi phải nấu?"

“Vi đây là một trong những việc của em.”

“Khoan đã, bây giờ đã là mười một giờ đêm, tôi đối với công việc hiển nhiên không còn trách nhiệm.” cô xua tay cười khổ. Cô muốn mở miệng cũng phải suy nghĩ thật thận trọng từng câu từng chữ, đúng là rất phiền toái.

“Nếu tôi không ăn uống điều độ, tôi sẽ bị gì?” anh đứng dậy tư thế rất vô tội chau mày.

“Anh... Lăng tổng à Lăng tiên sinh, khách sạn cao cấp như thế này chẳng lẽ không có đầu bếp nào làm cho anh ăn sao?” cô từng bước đi đến đối diện với gương mặt không có mấy biểu cảm đa dạng kia.

"Tan làm rồi." anh mờ mắt, sau đó lại im lặng không nói gì, anh nhắm mắt cũng có thể nhận thấy đối với việc này cô không bằng lòng, anh đi thẳng đến điện thoại bàn được đặt trên tủ gần cửa ra vào, nhấn nút.

“Gọi các đầu bếp quay lại đi.”

Đầu dây bên kia rõ ràng rất xôn xao, cô đứng không xa, ít nhất là đủ để nghe thấy, nghĩ kỹ một chút hình như tên của khách sạn này rất quen mắt. Mặc anh đứng đó, cô gõ cụm từ ‘Duật Liên’ lên google, chưa đầy ba giây kết quả đã hiện rõ trước mắt, chỉ một câu như đập vào mắt cô “... chi nhánh của tập đoàn Lăng thị.”

Anh từ đằng xa bước tới, lúc này đã xuất hiện phía sau lưng của cô “Đang làm cái gì?”

Giọng nói trầm thấp thâm nhập vào đầu cô một cách nhanh chóng, cho đến khi cô giật mình nhảy lui ra sau vài bước, “Này đừng như ma vậy chứ.”

Cô tắt điện thoại vòng tay lại sau lưng, khực vài tiếng lại nói, “Đừng gọi bọn họ nữa, đã khuya như vậy, bọn họ cũng cần có thời gian để nghỉ ngơi, chỉ cần tôi nấu là được chứ gì.” mi tâm của cô chạm vào nhau, miễn cưỡng đồng ý một tiếng.

“Em lo cho bọn họ?”

Cô nhú mày hươu hươu tay giải thích, “Đúng vậy, làm như vậy thật đúng là không công bằng với bọn họ. Họ đã làm việc rất vất vả trong một ngày dài, thời gian nghỉ ngơi tính ra còn chưa quá bảy giờ đồng hồ, anh như vậy là gián tiếp làm người ta bệnh.”

Bọn họ và cô tuy nói không có chút liên hệ nhưng nếu cô chịu đồng ý ngay từ đầu thì họ đã không phải khổ sở quay lại.

“Rất tiếc, tôi không thể nói hai lời.”

Một lời anh nói ra anh chưa bao giờ rút lại, dù cho là một tình thế nguy cấp ảnh hưởng đến tính mạng, cũng không đồng ý thay đổi quy tắc của bản thân.

“Vậy... giao lại cho tôi được không?”

“Được.”

Cô đi nhanh đến, lại gọi đi một lần nữa, "Tôi là thư ký của Lăng tổng, hiện giờ không cần gọi các đầu bếp quay lại khách sạn nữa."

« Dạ dạ, thật sự cảm ơn cô. »

Cô ngắt máy thở dài một tiếng nhẹ nhõm, với danh nghĩa thư ký riêng cô dường như có mọi quyền hành kiểm soát trong tay, có thể hình dung dưới một người trên vạn người. Cho đến khi dập máy cô mới thật sự biết, bọn nhân viên trong công ty vì sao lại luôn nhìn cô bằng cái ánh mắt thù địch đó, hẳn chính là cái loại quyền kiểm soát này.

Hạ Diệp ưu tiên làm cho anh một đĩa mỳ ý hải sản bằng nguyên liệu có sẵn trong tủ lạnh, cô không có bao nhiêu khái niệm nấu nướng nhưng ít ra ngoại trừ biết nấu mỳ, luộc trứng thì cô còn biết thêm một món này nữa.

Nhìn Lăng Duật đến ăn cũng không phát ra tiếng động như vậy cô thật sự có đôi chút bất phục, từng động tác cứ như độ thuần thục của máy móc, khỏe miệng thậm chí còn không dính một chút dư thừa của thức ăn. Bình thường cô đều cảm thấy ăn thoải mái và ngon miệng nhất chính là khi ăn mà không phải e dè bất kỳ thứ gì, ngoại trừ khi đi ngoại giao với bên ngoài, nếu không có thể hình dung cô với một câu ‘ăn không coi nòi, ngồi không coi hướng’.

“Thế nào, có ngon không?” cô chồm đến, tò mò hỏi một tiếng.

"Ừm, tuy nhiên bụng tôi không tốt nên sau này mỳ phải làm ươn một chút mới có thể tiêu hóa nổi."

“Bây giờ gần như là qua nửa đêm mất rồi, ăn dầu mỡ buổi tối sẽ không tốt cho cơ thể. Có thể nói anh như một người ở trên cao, nên đặc biệt phải chú trọng đến sức khỏe, chết quá sớm thì đúng là tiếc nuối cho bao nhiêu nhân viên nữ trong công ty.”

Chương 42: Ý Định Sống Cùng Nhau

“Cả em nữa à?”

“Không, tôi là đặc biệt, là ngoại lệ.” nét mặt tự cao tự đại của cô phô ra ngoài, cách nói chuyện đúng là tự tin đến độ làm người khác sợ hãi.

Lăng Duật chau mày, đáy mắt bị ánh đèn pha lê phản chiếu nên nhấp nháy đốm sáng nhỏ “Em muốn nói gì?”

Hạ Diệp cười, kéo ghế ngồi xuống thân nhiên khen ngợi một tiếng “Anh thông minh thật đấy, kết hợp cái nét mặt với lời của tôi cũng có thể hiểu nha. Tôi muốn anh hủy hợp đồng với bệnh viện và đừng làm gì ảnh hưởng tới nó.” Ở càng lâu cô sợ sẽ càng biết nhiều thêm những chuyện không nên biết, sau này sẽ khó mà dứt ra được.

“Dễ dàng vậy? Tôi sẽ phải thua lỗ một khoản tiền lớn, cho dù là bác sĩ em cũng nên biết tính toán một chút chứ.” đan những ngón tay lớn vào nhau, anh tỏ thái độ khinh khi.

“Tôi cho anh ba điều kiện, thấy thế nào? Yêu cầu tiền bạc tôi có thể đáp ứng.” cô khôn khéo đàm phán, khẽ giơ cao ba ngón tay lên thể ý.

“Em thấy tôi ít tiền lắm sao?”

Thứ khác anh không bảo đảm là anh có rất nhiều nhưng còn tiền thì có thể dùng để làm giấy đốt được rồi, “Tuy nhiên, ba điều kiện này tôi phải coi em có đồng ý đáp ứng hay không đã rồi chúng ta cùng bàn bạc.”

“Anh cứ nói tự nhiên, tôi sẽ cố gắng để hoàn thành.”

Nụ cười càng trở nên gian manh hơn lúc này, theo nhận định của cô chính là nụ cười nguy hiểm trong truyền thuyết.

“Thứ nhất em phải về Lăng Túc sống chung với tôi. Thứ hai, em trở thành người phụ nữ của tôi, còn thứ ba tạm thời chưa nghĩ ra.”

“Về biệt thự sống chung nhưng ở riêng phòng thì có thể, còn trở thành người đàn bà của anh tôi làm không được, trước nay tôi là người không thích chịu đựng sự tỳ khuất, xung quanh anh có quá nhiều đàn bà, tôi đâu không lại, cho dù tôi hơn họ thì tôi cũng không muốn cùng tranh giành nam nhân. Lí do rất đơn giản, trên đời này có rất nhiều đàn ông.”

Lăng Duật vừa nghe xong mặt mày liền đen sạm lại, hừ lạnh một tiếng “Nhưng em phải thừa nhận, tôi là một người đàn ông hoàn hảo và tuyệt vời nhất trong số đó. Nếu đã không làm được thì coi như chuyện này chưa từng xảy ra.” dứt lời, anh đứng dậy định rời đi.

Hạ Diệp theo phản ứng mà bật người kéo cánh tay anh lại, hốt ha hốt hải nói, “Khoan, để tôi suy nghĩ.”

Phản ứng của cô rất nhanh nằm gọn ở trong mắt của anh, tuy không phải lần đầu được người khác kéo tay nhưng anh cảm thấy cái này khác xa mấy cái kéo tay khác, anh không ít không nhiều nói đúng mười chữ “Thời hạn hết đêm nay, nếu không đừng bàn nữa.”

Hết đêm nay cô thức suốt, trần trọc không ngủ được, trên chiếc giường lớn lăn qua rồi lộn lại suy nghĩ hết chuyện này lại đến chuyện khác, tuy cô là người phụ nữ hiện đại, quan niệm sống thứ cũng không quá coi trọng nhưng mà đối với người mình không có tình cảm thì quả là có một vấn đề lớn.

Đại khái là từ ngày cô trở về thì đủ mọi loại chuyện phiền phức, tóc tai chắc không lâu nữa cũng bạc phoi khô khốc. Lúc này nếu anh ta đưa ra thời gian giới hạn cho vấn đề sống chung thì có lẽ cô đã không khó nghĩ như vậy a, còn đằng này hầu như không có điểm dừng thì bảo cô làm sao đây?

Cô đập chiếc chăn qua một bên, ôm khư khư chiếc gối cố gắng ngủ, chưa đầy năm phút cô bật dậy, quả quyết một câu, “Được rồi thích thì chiều.”

Tám giờ sáng bọn họ lên máy bay, hai mắt của Hạ Diệp lừ đừ một mõi, bước chân cũng loạng choạng lung tung. Suy nghĩ rồi đấy, nhưng vẫn không gạt khỏi mấy thứ linh tinh trong đầu, thậm chí là nghĩ đến những vấn đề chưa xảy ra.

Ngồi vào ghế đối diện, cô vẫn mơ hồ sống trong suy nghĩ của chính mình.

“Vẫn còn đang nghĩ?” anh nhìn vào trong mắt người phụ nữ trước mặt, sự lộn xộn trung ra cũng đủ để người nào đó hiểu.

Bụp.

Vừa nói dứt câu, cái bong bóng suy nghĩ trong đầu cô cũng chậm chậm nổ tung, cô nhìn anh rất lâu không nói, cô chỉ cảm thấy sự khác lạ khi đối diện với người đàn ông này không thể nào diễn tả được.

“Tôi nghĩ xong rồi, chúng ta làm thỏa hiệp đi, nếu sau một tháng anh không chán tôi, tôi sẽ sống cùng anh cho đến khi anh không còn cảm giác khác thường với tôi nữa, lúc đó tôi sẽ ngoan ngoãn rời đi không trách cứ. Còn nếu chán sau một tháng anh phải chính thức hủy bỏ hợp đồng của bệnh viện Hạ Mặc được chứ? Đây chính là giao dịch công bằng giữa hai chúng ta.”

“Còn?”

“Tôi mong trong những ngày tôi ở cùng với anh, nếu anh muốn tìm người phụ nữ khác cũng không sao nhưng về đến nhà anh vui lòng cởi bỏ quần áo trên người. Chiếc mũ này của tôi nhạy cảm nhất là có mùi phụ nữ, dù rằng anh không phải của tôi nhưng tôi chỉ có yêu cầu bấy nhiêu.” cô cặn kẽ căn nhắc rất lâu mới đưa ra một kết luận dứt khoát. Phụ nữ thường có khuynh hướng giữ chặt người đàn ông bên mình, dù không phải của mình đi nữa nhưng hào hảo sẽ sinh ra cảm giác chiếm hữu, nếu đã là của mình rồi thì người khác đụng vào thì sẽ có cảm giác day dứt khó mà diễn tả thành lời.

Anh cong môi, khiến khoe môi nâng cao hơn so với trước, “Phụ nữ tôi không dám hứa tuyệt đối sẽ không gặp, nhưng tôi sẽ không để em nghĩ thấy bất kỳ hương thơm trần trụi nào của người phụ nữ khác.”

“Có câu này của anh tôi yên tâm rồi.”

Tuy không ngờ được anh ta sẽ dễ dàng chấp nhận nhưng kể ra đối với cô là một hy vọng để kết thúc mối quan hệ nguy hiểm này a. Cô đã từng chứng kiến kết cục của một vài người đắc tội với anh, nếu càng ở gần sẽ có ngày người gặp nguy hiểm là chính cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Con Người Khi Đau, Họ Sẽ Khóc.

“Ba! Con lớn rồi, con còn cuộc sống riêng, ba cho con một năm nữa thôi có được không? Bác sĩ là sở thích của con, con chỉ yêu cầu ba một năm để con hoàn thành khát vọng của con cũng không được sao?” người đàn ông bật giọng, thanh âm rất cao, người bên ngoài đi ngang qua cũng có thể nghe thấy rõ.

« Dù lòng đủ cánh thì đi luôn đi, nhà này không cần cái thứ con bắt hiểu như mày nữa. »

La Khả mím môi đau lòng, cổ họng khô khan, lồng ngực là muôn nghìn thứ đè nén, “Được, ba cứ khai tử đưa con trai này đi, bao giờ làm xong, ba nhớ gọi lại báo cho con một tiếng để con còn tranh thủ đi đăng ký cái mới.” dứt lời anh nhấn nút sập nguồn tắt luôn điện thoại.

Bảy năm qua để thay đổi một ý định còn khó khăn hơn việc có thể thực hiện một bài thi nâng cao khó khăn, ít ra thì một mảnh giấy báo cũng có thể cho ta thấy được kết quả của sự cố gắng của bản thân.

Nhiều người vẫn nói sinh ra trong gia đình giàu sang là sung sướng nhưng không ai biết, hết thấy mỗi một người đều có một cái cớ để tồn tại, anh tồn tại là vì cái bóng của mẹ anh!

“Xin lỗi viện trưởng, tôi hơi ồn một chút.” anh đi ra phòng khách, cúi hơi thấp đầu ní non một tiếng.

Nụ cười gượng của La Khả không thoát khỏi được cặp mắt thần của Hạ Mặc Nguyệt, “Chuyện của ba cậu vẫn giải quyết chưa xong à? Đã mười năm rồi vẫn luôn cố chấp như vậy sao?”

Anh chau mày thì thảo nổi lông, “Viện trưởng cũng nên biết, chuyện của mẹ tôi năm đó làm ba tôi sốc đến mức nào, chỉ thiếu một chút đã không thể cứu rồi.”

“Yêu nhiều thành thống khổ, chấp niệm này của ông ta cậu nên nhường nhịn một chút.”

“Năm đó không phải vì lòng nhân hậu của bà ấy, thì có lẽ bây giờ chúng tôi vẫn còn ở bên nhau.”

Nhớ tới cảnh mẹ anh nằm trên giường bệnh muốn thở cũng thở không xong muốn nói cũng nói không được, lại làm anh thêm vạn phần đau đớn. Năm đó anh cũng như ba của mình, đều ghét ngành nghề bác sĩ, bởi vì nó đã cướp đi mẹ anh, nhưng sự thật sau này anh mới nhận ra, con người không phải ai cũng như bà ấy, điều này là một việc đáng để tự hào chứ không phải nuôi dưỡng thành thù hận.

Đáng tiếc, người hiểu được chỉ có anh. _____

« Tiểu Đàm, em hận anh cũng được nhưng hãy nhớ những việc anh làm đều muốn tốt cho em, xin em đừng trách anh, cũng đừng ghét anh, chúng ta hữu duyên vô phận, đời này gặp em chính là điều mà anh tiếc nuối nhất. »

“Anh... có phải anh gặp chuyện gì không? Cứ nói cho em biết đi mà, đừng có áp úng, em rất sợ.” cô đặt điện thoại trên tai, ngữ điệu run rẩy.

« Thứ tư anh và Tần Ly sẽ kết hôn, em đừng liên quan đến cuộc sống của bọn anh nữa. »

Cô sợ hãi quát, hốc mắt cay xèo long lanh một mảng sương mờ đục “Anh nói cái gì vậy? Đừng có đùa, chúng ta làm sao lại không liên quan được.”

« Tiểu Đàm, một ngày nào đó em sẽ phải cảm ơn anh vì những chuyện mà anh đã làm với em. »

“Anh đừng đùa nữa, em sẽ giận đấy.”

« Anh không đùa, em hãy trân trọng cuộc sống của chính mình, đừng nhớ đến anh nữa. Cô ấy mang thai... con của anh. »

Một tiếng nổ sau đầu làm cho cô hoàn toàn không cảm thấy được bất kỳ thứ gì, cả thế giới của cô như đang lúng túng vào bóng đêm không chút ánh sáng. Lời này của anh ta, chỉ một câu như cửa hàng chọc cây dao vào trái tim của cô. Ít ra, nếu đổi lại là một người khác thì họ còn có thể thâm lặng trách móc, còn cô? Cả cơ hội mắng chửi anh cô cũng không làm được.

Có thai? Là quá trình gì? Anh ta đang quen cô vẫn lén lút với người đàn bà kia? Đòi này Hương Đàm cô không khẩu thị tâm phi, không khẩu phật tâm xà nhưng hà cớ gì hết thảy mọi chuyện đều xảy đến với cô toàn bất hạnh? Cuộc sống này còn cái gì để cô trân trọng nữa?

Tuyệt vọng chính là trong một đêm từ trên trời giáng xuống, đau lòng có, hận có, tiếc nuối có, ngay cả yêu cũng có.

Đi trên hành lang dài của bệnh viện, dù có va chạm cô cũng bỏ qua không nói gì, cứ như một ma nơ canh không có linh hồn.

Bịch.

Hương Đàm thờ thẩn ngã xuống, nước mắt rơi ra khỏi hốc mắt chảy xuống mặt, loáng thoáng mấy giây cô ngất lịm đi.

Đến khi cô mở mắt, không gian quen thuộc thường thấy xuất hiện đầu tiên, cô đang nằm trên một chiếc giường bệnh để truyền nước biển, cô không rõ tại sao lại vào đây đi. Khổ sở bật người ngồi dậy, cô giật dây truyền nước quăng qua một bên.

“Này này cô, đừng dại chứ, dù gì cô cũng là bác sĩ sao lại không biết lo cho bản thân vậy hả?” Nhiên Nhiên từ ngoài cửa xông thẳng vào, trên tay còn cầm một bình thủy tinh chứa nước, anh đặt gấp xuống bàn.

Nhiên Nhiên vô ý vịn lấy cơ thể của Hương Đàm đề xuống, kê chiếc gối mềm cho cô tựa lưng rồi nhấn nút gọi bác sĩ ở đầu giường.

“Anh là ai?”

“Tôi xin lỗi nhé, tôi là người va chạm vừa nãy, tôi tên Nhiên Nhiên.” anh kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống. Nếu theo lẽ thường anh sẽ không quan tâm người khác nhưng ngặt nỗi người ta là vì anh mà ngã.

“Không sao, tiền viện phí rất mắc, bác sĩ thực tập như tôi lấy đâu ra tiền mà trả? Sau này anh có va vào ai đó thì đừng vội đưa họ đến bệnh viện, hết thầy chờ người ta tỉnh rồi nói tiếp.”

“Được được.” Nhiên Nhiên gạt đầu lia lịa, bất giác lại cười khổ. Đã ngã rồi còn chờ đến khi tỉnh lại sao? Như vậy có khi đi luôn thì phải làm sao.

Lập lại việc truyền nước biển một lần nữa cũng mất rất nhiều thời gian, cô bây giờ dường như rất tỉnh táo, thậm chí còn chẳng rơi một giọt nước mắt nào.

Thấy cô ngơ ngẩn ngồi trên giường bệnh, Nhiên Nhiên khề lên tiếng hỏi, mang theo một chút biểu cảm tò mò, “Tại sao khi cô ngã cô lại khóc vậy?”

Cô ấy chỉ cười trừ đáp, “Con người khi đau sẽ khóc, anh hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Một Chút Tương Đồng

Khi đau con người mới khóc, cũng như hiện giờ cô thật sự, thật sự rất đau nên dù có muốn cũng không còn khóc nổi nữa. Tổn thương trong lòng dù có thời gian bao lâu đi chăng nữa vẫn chỉ có thể lành, chứ không thể nào hoàn hảo như trước, con người đôi khi cố chấp quá mức, vẫn mù quáng cho rằng cuộc tình này còn kết quả, dù kết thúc biết chỉ có một mình mình chìm trong triền miên đau khổ và sự bó buộc.

Sự mập mờ diễn tả cho bảy tám năm yêu thương hết mình. Cô không hận, không trách cứ bất kỳ ai, nhưng lại ghét chính mình quá ngu ngốc.

Nhiên Nhiên ngồi rất lâu để xem tình trạng của Hương Đàm, vì trên đời này cô ấy còn tốt hơn anh, thất tình có thể khóc, còn anh đơn giản chỉ có thể cười cho qua.

“Anh ấy... vài ngày nữa sẽ kết hôn.” cô rất điềm tĩnh, nhưng không che giấu được sự đau nhói khi vấu chặt chiếc áo bệnh nhân trên người.

Nhiên Nhiên nghe rất rõ, thà khóc còn hơn phải để trong lòng chịu đựng một mình, cảm giác này anh hiểu rõ hơn ai hết “Cô tại sao không ngăn anh ta lại?”

“Một người muốn đi tại sao phải cố níu, níu về rồi cô còn được như xưa không? Tôi là một người phụ nữ có tim có phổi, tôi không đau sao? Tôi sẽ không nhớ lại chuyện cũ sao? Anh đừng như những người đó, bắt tôi quên, trên đời này làm gì có khái niệm quên đi một ai đó, vì đã từng yêu nên quên không được.” cô ngửa mặt lên trần, đưa tay che mặt cười khẩy một tiếng.

“Phụ nữ mạnh mẽ rất tốt nhưng phụ nữ không biết khóc lại không hề tốt. Yêu một người vẫn biết sẽ không có kết quả nhưng chẳng phải cô đã yêu rất đúng hay sao? Cơ hội để rũ bỏ thứ không vui cô cũng không tự lấy cho bản thân mình?”

Hai cánh môi mông tái nhợt khẽ run, cô không muốn bản thân phải khóc, vì cô từng nói người làm cô hạnh phúc sẽ không để cô phải khóc.

Ô ô ô.

Anh khẽ sờ nhìn người phụ nữ cứ nhiên nắm lấy áo mình khóc bù lu bù loa lên, nếu chẳng phải có một chút cảnh ngộ tương tự, anh sẽ không lãng phí thì giờ để quan tâm những việc vặt vãnh không can hệ đến mình như này. Anh im lặng để cô siết chặt hông mình, cô khóc rất lâu, lâu đến mức trời đã ngả màu.

Khóc mệt rồi cô thiếp đi luôn trong lòng anh, móng tay cô rất dài nên đã tạo ra những vết thương nhẹ rướm máu bên hông của anh, đến khi buông ra anh mới có cảm giác tê rất.

Đàn ông không khóc thì không là gì nhưng phụ nữ không khóc thì đúng là một vấn đề to tát.

Hạ Diệp ngồi trên ghế chán nản chọc chọc cục tẩy trên bàn làm việc, cánh môi nhỏ nhắn chu dài ra thở. Ngồi ở phòng làm việc này nếu có làm việc thì tốt rồi, ngồi không lại không có vận động kêu cô làm sao để giữ dáng.

Cô cảm điện thoại lên gọi cho Hương Đàm, từ ngày cô ấy nhận việc cô cũng chưa có hỏi thăm xem cô ấy làm có ổn hay không.

« Thuê bao quý khách vừa gọi tạm khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. »

Gọi mấy lần đều như vậy nên cô thôi không gọi nữa. Bởi vì quá rảnh rồi, nên cô lười hết những chuyện đáng nhớ ra nhớ, cũng như lúc chiều cô có nói qua với Lăng Duật vài câu.

Lăng Duật vừa bước xuống máy bay đã khẽ quay đầu lại nói “Tôi cho em năm ngày để chuẩn bị đồ của mình.”

“Nhanh như vậy sao?” cô cứ nghĩ sẽ là một tuần hay một tháng

“Chẳng phải em muốn như vậy sao?”

“Nhưng... thôi được.” cô còn ngập ngừng nhưng cơ hội để cô thay đổi không có.

Năm ngày để giải quyết vấn đề liên quan đến cuộc đời, một tháng để giải quyết chuyện liên quan đến cuộc sống, thật sự rất đáng để đánh đổi. Dù làm thế nào thì nhất quyết cuộc sống hoàn hảo trước mắt không thể nào để người khác đặt tay vào phá hoại, tỷ như mức độ nguy hiểm sáu sao đáng lo ngại của Lăng Duật.

Điện thoại trên bàn rung nhẹ, màn hình vụt sáng, đập thẳng vào mặt là dãy số điện thoại không lạ lẫm, số điện thoại của cô bị công bố cộng đồng rồi sao?

Một giây, hai giây, ba giây, đầu bên kia không nói gì, một tiếng hít thở cũng không có.

“Alo... ai vậy?” cô đẩy ghế đứng dậy, giọng điệu hơi tức giận nhưng không có lớn tiếng.

« ...Hạ Diệp, ở dưới đây tôi thật sự rất lạnh, lạnh đến nỗi tôi chỉ muốn sớm được cùng cô đi đầu thai. »

Trong điện thoại truyền ra tiếng gió xào xạc, tiếng chảy nước róc rách, đồng thời cũng làm tim của Hạ Diệp hết thấy quên luôn cách đập, cô lắp bắp hỏi tiếp, “Ai... ai vậy?”

« Mày không nhớ tao sao!/? Tao rất nhớ mày, nhớ đó, ban đêm đừng để tao thấy mày nếu không mày phải xuống đây cùng tao. »

Trong lỗ tai đột nhiên thấy mát mát ngứa ngứa, thật giống với một ai đó đang bên cạnh thổi một hơi vào lỗ tai mình, cô đời này sợ nhất chính là những thứ như vậy. Điện thoại trượt khỏi tay rơi xuống đất, cô bất động một hồi rất lâu tại chỗ.

Cô sinh ra chưa từng giết người, sao lại có người muốn đòi mạng? Nhưng giọng này hình như cô không quen, vậy đòi nhằm mạng sao? Đến khi hoàn hồn thì trái tim đã tê cứng, trong lồng ngực ran nóng, truyền đến cảm giác nhói nhói khó chịu.

Cô sống đến từng tuổi này thứ chưa làm đó chính là giết người, đã kích thích thần lại càng không, lý do đến để đòi mạng cô là gì? Lâu sau suy ngẫm thật kỹ càng, lại thấy việc này sợ hãi quá nhiều chỗ.

Số điện thoại của Hạ Diệp tuy ít người biết nhưng muốn có thì quả thật rất dễ dàng, cộng thêm cô chắc chắn việc mình trước nay chưa từng hại người, càng không tính chuyện cô giúp đỡ người khác còn nhiều hơn số lần cô gây họa. Tuy nói cô bị rất nhiều người ghét nhưng hầu hết đều rất ít gặp, nói chuyện cũng không tới vài câu thì lý do gì để làm tới mức này? Còn một lý do đơn giản để cô cho rằng người này chính là phụ nữ và là một người hiểu rõ cô, cô ta biết cô sợ thứ gì nên mới có thể dùng cách này để thực hiện.

Đa phần phụ nữ trên đời đều sinh ra loại cảm giác sợ hãi đối với ma, chọn điểm này để hù dọa thì chứng thực là một người phụ nữ tầm thường.

Hồi chuông dưới chân vang lên thêm một lần nữa, lúc này cô nhìn thấy không phải là dây số lạ kia mà là của Nhiên Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thân Hay Tâm, Cái Nào Cũng Không Được

“Tiểu Lạc, cậu làm vậy liệu có ổn không? Cô ta dù sao cũng là...” một cô gái dáng đẹp đẹp đẽ, trên gương mặt biểu lộ sự lo lắng.

Tiểu Lạc nhếch mép cười một tiếng hăng hái, đuôi mắt được kẻ eyeliner cẩn thận càng thể hiện rõ ràng sự âm hiểm, “Mấy hôm trước mình phát hiện, quản lý bộ phận thông tin thích mình rất lâu rồi, anh ta đã cho mình mượn bảng thông tin của nhân viên để lấy số điện thoại của cô ta, cậu không cần lo lắng dư thừa, anh ta đã hứa cho dù có bị phát hiện cũng sẽ không khai mình ra.”

“Nhưng mà... nếu rơi vào đường cùng anh ta lại quay ngược lại cắn cậu thì sao?”

“Sẽ không, anh ta còn vương vấn thân thể này của mình.”

Trong phòng vệ sinh nồng nặc mùi nước tẩy, trong gương lớn, tiểu Lạc cùng bạn của cô ta trang điểm, dặm phấn và chỉnh chu lại quần áo trên người.

Không có ai dùng bản thân để hy sinh miễn phí cả, cô ta cũng vậy, cô ta có mục đích!

Kể ra thì tên quản lý bộ phận thông tin có ngoại hình thua xa sự điển trai của trưởng bộ phận thiết kế, yếu đuối hơn thực tập sinh của bộ phận phân tích và thua kém cả sự nổi tiếng trên mạng xã hội lẫn ngoài đời thật như Phùng Khải nhưng anh ta thật sự là một người có tiền. Một đêm cô ta đã có rất nhiều lợi ích, một thẻ tín dụng với năm con số và một mục đích của mình đã đạt được thành công mỹ mãn.

Tên đàn ông nắm lấy tay cô ta một cách dịu dàng, đôi mắt trần trụi nhìn cô ta không chút che giấu, “Một đêm giải quyết hết thầy có được không?”

Cô ta cũng không phải là loại gái ở phố đèn đỏ, nên ít ra phải diễn một đoạn gái e thẹn trước mặt người đàn ông khác, “Trần Tổng, em...” cô ta từ từ rút bàn tay về, ngón tay di chuyển mềm mại, khéo léo trong lòng bàn tay người đàn ông.

Trần Tổng ngược nhìn người phụ nữ e lệ ngượng ngùng, cánh tay giữ chặt lại bàn tay nhỏ nhắn kia không chút do dự, như người ta nói say người chỉ cần một lần nhìn thấy, còn say tình thì cần một đêm.

Đáy mắt của cả hai người đều sâu xa mà đầy ý tứ, cả hai bên nhau đều có cái lợi ích của cá nhân mình, một người muốn nhu cầu thân thể, còn một người có mục đích cần thực hiện. Dù sao lần đầu của cô ta cũng đã trao cho Lăng Duật, trong trạng thái ‘đó’ cô ta chỉ nghĩ được có bấy nhiêu trong đầu.

Cốc cốc cốc.

Hạ Diệp đứng trước cửa văn phòng chủ tịch từ tốn gõ cửa, khuôn mặt căng thẳng, trong đầu cô giờ đây chỉ là những câu hỏi câu trả lời bay khắp nơi, cả ánh mắt cũng chẳng thể để ai đi vào.

Cô đã từng đoán nhưng lúc đó vì Hương Đàm mà cô không dám nghĩ đến nữa, chỉ sợ manh động sẽ làm cô ấy buồn. Từ ngay ánh nhìn đầu tiên cô đã không nhìn ra được ưu điểm trong tình trường của Bạch Kha, cũng chính là nói người đàn ông đó không mang đến cảm giác an toàn cho một người phụ nữ.

Hương Đàm đã say mê anh ta từ những năm đầu của cao trung, phải nói là trong mắt cô ấy những người khác hoàn toàn không có trọng lượng gì, cũng

như có bao nhiêu chàng trai đáng yêu đã tỏ tình với cô ấy nhưng mỗi lần như vậy cô ấy đều quay mặt đi nơi khác, chạy một hơi mất dạng.

Một thằng đàn ông có hôn ước với người phụ nữ khác lại ở yêu đương hẹn hò với người phụ nữ khác, ít nhất cũng phải rõ ràng từng chuyện để tránh hiểu lầm nhưng từng hồi từng hồi một anh ta đều muốn che đậy để cho người khác không thể phát hiện, đến bây giờ nói buông tay là có thể hất người ta ra sao? Là một người phụ nữ, cũng là bạn của cô ấy, bất kỳ ai cũng không được phép tổn thương đến, cho dù là thân hay là tâm!

“Lăng tổng, là tôi.” cô đề dặt lên tiếng thông báo với bên trong, âm thanh không quá lớn, chỉ đủ khiến người ta nghe thấy. Vừa nói dứt lời, cô đẩy cửa bước vào, động tác đầu tiên chính là cúi đầu chào một cái.

“Có chuyện gì?” anh ngẩng đầu như nghe ngóng, động tác đang ký văn kiện cũng dừng lại.

Cô nhìn thoáng qua, rồi trực tiếp trả lời một tiếng “Đúng vậy, tôi ở đây cũng không có làm gì cả, cho tôi nghỉ có được không?”

“Em có lý do không?”

“Bạn tôi ốm.” trong lòng cô chính là những mối nối dây nhợ phiền phức của Hương Đàm.

“Là nam hay nữ?”

“Là nữ.” cô bình tĩnh đáp, câu này vừa kết thúc, trái tim của cô đã thắt chặt lại từng cơn, cô cứ nghĩ anh hỏi để làm gì? Nhưng cuối cùng cô cũng không có nói ra.

“Được, cứ đi đi.” anh gục đầu xuống tiếp tục làm việc của mình, cô ở đằng đó cũng không nói gì nhiều, liền bước một mạch ra khỏi cửa phòng.

Lúc cô bước ra ngoài đại sảnh, ánh mắt của rất nhiều người tập trung trên người cô, cô biết bọn họ đang ở phía sau mở miệng soi xét những ưu khuyết trên cơ thể cô nhưng cô phải làm gì để tránh kích động? Rất dễ thôi mà, cô sinh ra đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc, có thể nói trước mặt người ngoài cô là một người hoàn hảo về mọi mặt.

Ngôn ngữ, lời nói, suy nghĩ và hành động đều khiến người ta phải ngẩng cao đầu để nhìn, một gia đình thượng lưu có tầm ảnh hưởng cư nhiên không thể tránh được dị nghị, nhất là gương mặt quá mức tốt đẹp khiến người ta muốn soi mói khiếm khuyết để bình phẩm, trách móc. Im lặng là cách cô sống trong cái tập đoàn trên dưới đều coi cô như kẻ thù không đội trời chung, có thể vì một lý do hết sức tầm thường, tất cả bọn họ đều khinh rẻ cô không đáng một đồng tiền.

Ở phía xa có hai cô gái đang quan sát, đôi mắt đeo được đeo lên nên đặc biệt to, chú tâm vào nơi cô đi đến khi chỉ còn lại một đốm đen nhỏ xíu, sau một hồi cô gái cầm hồ sơ mới bĩu môi trách móc một tiếng “Cô ta mặt dày thật, bao nhiêu ánh mắt phán xét không tốt về mình như thế mà vẫn có thể im lặng bỏ qua.”

Cô gái kia tiếp lời, “Đôi khi im lặng mới là cách tốt nhất để quên đi hết thảy mọi chuyện. Nhanh thôi, tất cả các ánh mắt ấy đều sẽ trở thành thói quen, tôi thấy cô ấy thật sự không có gì đáng để bị ghét.” mảy chạm vào nhau, cô gái suy nghĩ đắn đo.

“Cậu không biết tiểu sử của cô ta với Lăng tổng hay sao? Cô ta là tình nhân đầu tiên được Lăng Tổng đặt ở bên cạnh, có thể nói tất cả nhân viên nữ đều coi cô ta là kẻ thù số một phải trừ bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cạn Tình

Hương Đàm có xuất thân từ một gia đình bình thường nhưng nhờ vào sự chăm sóc yêu thương hết mực của cha mẹ, nên hiển nhiên cô đã trở thành một đứa con không thua kém gì với những đứa con thượng lưu khác, lựa là khảm vóc trên người đều thuộc vào dạng khá đắt đỏ. Ngay cả hệ thống giáo dục cô, cha mẹ đều quan tâm hơn cả.

Gia đình cô đã trải qua ba đời gần như không thể thiếu căn bếp thân thiện, làm việc và trang trải cuộc sống hằng ngày bằng một quán ăn nhỏ, cho dù có thiếu thốn thứ gì thì sự ưu tiên của cô luôn được cha mẹ đặt lên hàng đầu. Nhờ vị trí thuận lợi và mùi vị ngon lành của món ăn nên nơi đây đặc biệt đông khách, nhất là vào những buổi lễ như tết trung thu hay Noel chẳng hạn. Và rồi đến đời của Hương Đàm, cô chọn một nghề cao quý hơn bọn họ, cô là một bác sĩ, là người có trọng trách, có khả năng cứu vớt người khác khỏi cái chết.

Từ khi còn nhỏ cô đã luôn có một mơ ước, chính là tìm cho mình một bạch mã hoàng tử, vừa yêu thương cô vừa chiều chuộng cô tuyệt đối. Nhưng suy cho cùng thì đó vẫn chỉ là mơ ước từ nhỏ, đôi lúc cô cũng cười tự giễu vì chính những suy nghĩ bé bỏng ấy của mình.

Bước vào ngôi trường cao trung mơ mộng, cùng lúc đó là độ tuổi biết yêu, sự hăng say rạo rực ngày nào cô vẫn không thể quên được. Nơi trái tim lần

đầu tiên lạc mất nhịp chính! Hôm đó cô đã nghe theo sự mách bảo của trái tim mà không từ bỏ cơ hội của chính mình. Yêu chân thành, yêu hết mình, bao gồm cả suy nghĩ, hành động của anh ta trong mắt cô đều dần nghiêng về ưu một cách triệt để, cũng giống như người mình thích dù thế nào cũng đẹp. Anh ta không có khí chất cao ngạo quyền quý, cô cho rằng là vì anh thân thiện, anh không cho cô cảm giác an toàn cô tự ngấm, sợ đi là vì anh ấy có quá nhiều chuyện để bận tâm, anh ta không giàu có như hoàng tử nhưng cô đồng ý sẽ cùng anh xây đắp, một đời này cô chỉ có bấy nhiêu suy nghĩ, tại sao anh ta lại không chịu nhìn thấu?

Thế đây, cô đã yêu rất lâu, lâu đến mức chỉ có thể cười gượng trên nỗi đau mất mát. Bây giờ khi cô nằm trên chiếc giường lạnh lẽo của phòng bệnh cao cấp, cô cũng chỉ nhớ lúc đó, cái lần đầu tiên mà anh cười với cô, nó ấm áp ra sao, nó làm cô hạnh phúc nhường nào, và rồi sau đó chính cô lặng lẽ khóc một mình.

Rầm

“Tiểu Đàm, cậu không sao chứ?” Hạ Diệp bật cửa, vì dùng lực mạnh nên cửa bung ra va chạm với bức tường phía sau, tạo thành âm thanh chói tai.

Hạ Diệp thở hồng hộc hỏi một tiếng một nhọc nhưng cái cô nhận lại hiện giờ chính là sự im lặng không chút tiếng tăm. Có thể hình dung giờ khắc này chỉ với hai từ "Yên tĩnh", cả khi miễn cưỡng có thể nghe được cả tiếng thở nhẹ nhàng của Hương Đàm. Nếu Nhiên Nhiên không gọi đến báo cô, cô cũng không nghĩ mình sẽ biết được cô ấy có thể ở nơi này. Giường mặt không chút son phấn, hoàn toàn khác với vẻ mặt rạng rỡ thường ngày, lúc này cô chỉ thấy sự nhợt nhạt và yếu đuối của Hương Đàm, làm cho cô thấy rõ sự ảnh hưởng đáng sợ của tình yêu.

Hai đầu mày chạm nhau, cô nặng lòng đi đến gần, ôm Hương Đàm vào lòng, bàn cánh tay đặt lên ót cô ấy nhẹ nhàng xoa, “Tiểu Đàm, đợi cậu khỏe chúng ta cùng đi ăn hay đi quầy gì đó cho hết buồn được không? Minh khao cậu nhé, cậu đừng sợ tốn kém” nói xong, cô cười như không hay biết chuyện gì.

Bàn tay dính chặt trong sợi ống truyền nước của Hương Đàm đặt lên ngực, cảm nhận vật bên trong vẫn như cũ 'Thình thịch', sau đó, sự đau đớn đột ngột dâng lên, cô co tay lại thành nắm, ra sức đâm mạnh vào lồng ngực, “Diệp Diệp, ở chỗ này của mình rất đau, trên người hết thấy chỗ nào cũng ê ẩm, ngay cả đầu óc cũng vòng vèo khó chịu.”

Hành động của Hương Đàm làm cô một phen hốt hoảng, cô vội nắm chặt lấy bàn tay cô ấy, giọng điệu cũng ướm át theo, “Tiểu Đàm, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, không có anh ta thì sao, mình kiếm người khác cho cậu, về ngoại hình lẫn trí thức đều vượt trội hơn anh ta có được không?”

Cánh tay còn lại dịu dàng lau nước mắt cho Hương Đàm, nước mắt của cô ấy cũng thật nhiều... Đôi mắt sưng húp đỏ ngầu đó trông rất ngộ nghĩnh nhưng thời điểm này thật sự không thích hợp để cười.

“Nhưng... bọn họ không phải anh ấy?” cô từ từ đáp, ánh mắt dờ dẩn nhìn tùy tiện một chỗ cố định.

“Yêu là cái gì mà phải khổ như vậy?” Hạ Diệp nắm chặt hai tay của cô ấy, đàn ông không tốt hà có gì lại yêu? Người tốt chẳng phải còn rất nhiều hay sao?

“Cậu không hiểu! Mình yêu anh ấy, mỗi giây mỗi phút mình đều nhớ đến anh ấy, những đoạn đường từng đi qua mình cũng không cách nào quên được, những ngày ở cạnh nhau càng không thể đẩy ra khỏi đầu, giây nào cũng dần vật mình, rất đau, đau đến không thở, đau đến mức không dám nghĩ nghĩ tới.” cô ấy túm chặt quần áo trên người, nước mắt lộp bộp rơi xuống mu bàn tay trơn tru lạnh lẽo.

Khi còn yêu mỗi một lần nghĩ đến kỷ niệm thì chính là một niềm vui. Còn khi chia tay, dứt tình dứt nghĩa rồi thì chỉ còn căm ghét và dằn vặt. Yêu nhiều, yêu sâu đậm chính là một con dao hai lưỡi giữa những người không có mối quan hệ mật thiết nào trên giấy tờ!

“Đủ rồi! Cậu thật ngốc ngếch, con người ta yêu nhau để làm cho nhau hạnh phúc, chứ không phải như anh ta cậu hiểu không? Cậu ở bên anh ta từng giây từng phút lúc nào cũng phải lo lắng hoang mang, cậu chỉ sợ một con giống nhẹ nhàng cũng đủ cuốn anh ta đi mất nhưng cậu có nghĩ rằng một ngày nào đó anh ta có thể quay lưng đẩy cậu ngã rồi nắm lấy tay người khác, thay thế cậu đi tiếp hay không?” cô gào lên, đôi mắt đỏ ngầu ứa nước.

Thấy Hương Đàm càng khóc càng nhiều, cô ôm cô ấy vào lòng lần nữa, lại thủ thỉ “Ngoan, tiểu Đàm cậu đừng khóc, đợi đến khi cậu hồi phục chúng ta đi hỏi rõ ràng có được không?”

Cô biết giờ phút này vốn dĩ chẳng thể nói gì được nữa, càng nói chỉ khiến mọi chuyện thêm phức tạp hơn mà thôi. Hạ Diệp cô từ trước đến nay chưa từng động tâm, mà bây giờ cô cũng chẳng còn muốn động tâm rồi nhảy vào đồng榻 niệm ghen, ghét, yêu, hận kia. Một Hương Đàm chính là đủ rồi, khóc thật nhiều, đau thật nhiều... cuối cùng là tự làm đau bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Cạn Tình

Hương Đàm có xuất thân từ một gia đình bình thường nhưng nhờ vào sự chăm sóc yêu thương hết mực của cha mẹ, nên hiển nhiên cô đã trở thành một đứa con không thua kém gì với những đứa con thượng lưu khác, lựa là khảm vóc trên người đều thuộc vào dạng khá đắt đỏ. Ngay cả hệ thống giáo dục cô, cha mẹ đều quan tâm hơn cả.

Gia đình cô đã trải qua ba đời gần như không thể thiếu căn bếp thân thiện, làm việc và trang trải cuộc sống hằng ngày bằng một quán ăn nhỏ, cho dù có thiếu thốn thứ gì thì sự ưu tiên của cô luôn được cha mẹ đặt lên hàng đầu. Nhờ vị trí thuận lợi và mùi vị ngon lành của món ăn nên nơi đây đặc biệt đông khách, nhất là vào những buổi lễ như tết trung thu hay Noel chẳng hạn. Và rồi đến đời của Hương Đàm, cô chọn một nghề cao quý hơn bọn họ, cô là một bác sĩ, là người có trọng trách, có khả năng cứu vớt người khác khỏi cái chết.

Từ khi còn nhỏ cô đã luôn có một mơ ước, chính là tìm cho mình một bạch mã hoàng tử, vừa yêu thương cô vừa chiều chuộng cô tuyệt đối. Nhưng suy cho cùng thì đó vẫn chỉ là mơ ước từ nhỏ, đôi lúc cô cũng cười tự giễu vì chính những suy nghĩ bé bỏng ấy của mình.

Bước vào ngôi trường cao trung mơ mộng, cùng lúc đó là độ tuổi biết yêu, sự hăng say rạo rực ngày nào cô vẫn không thể quên được. Nơi trái tim lần đầu tiên lạc mất nhịp chính! Hôm đó cô đã nghe theo sự mách bảo của trái tim mà không từ bỏ cơ hội của chính mình. Yêu chân thành, yêu hết mình, bao gồm cả suy nghĩ, hành động của anh ta trong mắt cô đều dần nghiêng về ưu một cách triệt để, cũng giống như người mình thích dù thế nào cũng đẹp. Anh ta không có khí chất cao ngạo quyền quý, cô cho rằng là vì anh thân thiện, anh không cho cô cảm giác an toàn cô tự ngẫm, sợ đi là vì anh ấy có quá nhiều chuyện để bận tâm, anh ta không giàu có như hoàng tử nhưng cô đồng ý sẽ cùng anh xây đắp, một đời này cô chỉ có bấy nhiêu suy nghĩ, tại sao anh ta lại không chịu nhìn thấu?

Thế đây, cô đã yêu rất lâu, lâu đến mức chỉ có thể cười gượng trên nỗi đau mất mát. Bây giờ khi cô nằm trên chiếc giường lạnh lẽo của phòng bệnh cao cấp, cô cũng chỉ nhớ lúc đó, cái lần đầu tiên mà anh cười với cô, nó ấm áp ra sao, nó làm cô hạnh phúc nhường nào, và rồi sau đó chính cô lặng lẽ khóc một mình.

Râm

“Tiểu Đàm, cậu không sao chứ?” Hạ Diệp bật cửa, vì dùng lực mạnh nên cửa bung ra và chạm với bức tường phía sau, tạo thành âm thanh chói tai.

Hạ Diệp thở hồng hộc hỏi một tiếng một nhọc nhưng cái cô nhận lại hiện giờ chính là sự im lặng không chút tiếng tăm. Có thể hình dung giờ khắc này chỉ với hai từ "Yên tĩnh", cả khi miễn cưỡng có thể nghe được cả tiếng thở nhẹ nhàng của Hương Đàm. Nếu Nhiên Nhiên không gọi đến báo cô, cô cũng không nghĩ mình sẽ biết được cô ấy có thể ở nơi này. Gương mặt không chút son phấn, hoàn toàn khác với vẻ mặt rạng rỡ thường ngày, lúc này cô chỉ thấy sự nhợt nhạt và yếu đuối của Hương Đàm, làm cho cô thấy rõ sự ảnh hưởng đáng sợ của tình yêu.

Hai đầu mày chạm nhau, cô nặng lòng đi đến gần, ôm Hương Đàm vào lòng, bàn cánh tay đặt lên ót cô ấy nhẹ nhàng xoa, “Tiểu Đàm, đợi cậu khỏe chúng ta cùng đi ăn hay đi quẩy gì đó cho hết buồn được không? Minh khao cậu nhé, cậu đừng sợ tốn kém” nói xong, cô cười như không hay biết chuyện gì.

Bàn tay dính chặt trong sợi ống truyền nước của Hương Đàm đặt lên ngực, cảm nhận vật bên trong vẫn như cũ 'Thình thịch', sau đó, sự đau đớn đột ngột dâng lên, cô co tay lại thành nắm, ra sức dấm mạnh vào lồng ngực, “Diệp Diệp, ở chỗ này của mình rất đau, trên người hết thấy chỗ nào cũng ê ẩm, ngay cả đầu óc cũng vòng vèo khó chịu.”

Hành động của Hương Đàm làm cô một phen hốt hoảng, cô vội nắm chặt lấy bàn tay cô ấy, giọng điệu cũng ướm át theo, “Tiểu Đàm, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, không có anh ta thì sao, mình kiếm người khác cho cậu, về ngoại hình lẫn trí thức đều vượt trội hơn anh ta có được không?”

Cánh tay còn lại dịu dàng lau nước mắt cho Hương Đàm, nước mắt của cô ấy cũng thật nhiều... Đôi mắt sưng húp đỏ ngầu đó trông rất ngộ nghĩnh nhưng thời điểm này thật sự không thích hợp để cười.

“Nhưng... bọn họ không phải anh ấy?” cô từ từ đáp, ánh mắt đờ đẫn nhìn tùy tiện một chỗ cố định.

“Yêu là cái gì mà phải khổ như vậy?” Hạ Diệp nắm chặt hai tay của cô ấy, đàn ông không tốt hà cớ gì lại yêu? Người tốt chẳng phải còn rất nhiều hay sao?

“Cậu không hiểu! Mình yêu anh ấy, mỗi giây mỗi phút mình đều nhớ đến anh ấy, những đoạn đường từng đi qua mình cũng không cách nào quên được, những ngày ở cạnh nhau càng không thể đẩy ra khỏi đầu, giây nào cũng dằn vặt mình, rất đau, đau đến mức không dám nghĩ nghĩ tới.” cô ấy túm chặt quần áo trên người, nước mắt lộp bộp rơi xuống mu bàn tay trơn tru lạnh lẽo.

Khi còn yêu mỗi một lần nghĩ đến kỷ niệm thì chính là một niềm vui. Còn khi chia tay, dứt tình dứt nghĩa rồi thì chỉ còn căm ghét và dằn vặt. Yêu nhiều, yêu sâu đậm chính là một con dao hai lưỡi giữa những người không có mối quan hệ mật thiết nào trên giấy tờ!

“Đủ rồi! Cậu thật ngốc ngếch, con người ta yêu nhau để làm cho nhau hạnh phúc, chứ không phải như anh ta cậu hiểu không? Cậu ở bên anh ta từng giây từng phút lúc nào cũng phải lo lắng hoang mang, cậu chỉ sợ một con giống nhẹ nhàng cũng đủ cuốn anh ta đi mất nhưng cậu có nghĩ rằng một ngày nào đó anh ta có thể quay lưng đẩy cậu ngã rồi nắm lấy tay người khác, thay thế cậu đi tiếp hay không?” cô gào lên, đôi mắt đỏ ngầu ứa nước.

Thấy Hương Đàm càng khóc càng nhiều, cô ôm cô ấy vào lòng lần nữa, lại thủ thỉ “Ngoan, tiểu Đàm cậu đừng khóc, đợi đến khi cậu hồi phục chúng ta đi hỏi rõ ràng có được không?”

Cô biết giờ phút này vốn dĩ chẳng thể nói gì được nữa, càng nói chỉ khiến mọi chuyện thêm phức tạp hơn mà thôi. Hạ Diệp cô từ trước đến nay chưa từng động tâm, mà bây giờ cô cũng chẳng còn muốn động tâm rồi nhẩy vào đồng榻 niệm ghen, ghét, yêu, hận kia. Một Hương Đàm chính là đủ rồi, khóc thật nhiều, đau thật nhiều... cuối cùng là tự làm đau bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Nhân Viên Có Ý Tú

“Thật sự Hạ tiểu thư đi thăm bạn, là nữ.” 067 trang nghiêm đứng thẳng người. Hôm nay anh ta trút bỏ cặp kính đen hung hãn, đầu tóc lại được vuốt keo cẩn thận nên trông điểm đậm hơn hẳn ngày thường.

“Còn gì nữa?” anh đứng cạnh cửa sổ sát đất, trên tay cầm ly rượu đỏ, ngón trỏ xoay vòng trên vành ly một hồi lâu. Đôi mắt đen trong veo pha một chút điểm sáng, bởi vì ở phía đối diện tòa nhà của Lăng thị là một cao ốc với những ánh đèn neon sắc sỡ.

“Cô gái ấy với Hạ tiểu thư rất thân thiết, hơn nữa cô ta còn khóc lóc đau thương. Hạ tiểu thư ở bên cạnh rất lâu, tâm trạng phòng chừng cũng ỉn đột không kém.”

Lăng Duật phát tay ý bảo lui ra ngoài, anh lại đặt ly rượu xuống bàn, đôi mày đen nhánh không khỏi chau đi chau lại. Anh tự hỏi Hạ Diệp kể từ khi còn bé đến bây giờ đã có bao nhiêu người bạn rồi? Thân thiết đến độ tâm trạng cũng bị dẫn đường luôn sao?

Sự thật luôn làm anh cảm thấy hơi tò mò. Cô ở trước mặt anh đừng nói là quan tâm hay để ý, cả suy nghĩ của anh cô cũng chưa từng thử xem xét qua, phụ nữ đúng là sinh vật khiến người ta thấy khó chịu nhất! Nhưng mà bây giờ anh cũng không cần phải suy nghĩ, chẳng phải năm ngày nữa đã gần như đạt được kết quả hay sao? Dù sao thì thời gian còn rất dài. Khóe môi nhếch lên, lúc này cả khuôn mặt nho nhã cao quý đều thể hiện rõ mồm một những ý nghĩ không đúng đắn.

Ít lâu sau đó tiếng cửa phòng vang lên, nghe là lướt hơn tiếng gõ cửa của Hạ Diệp rất nhiều, có thể nói đúng một câu là gõ cũng như mây như gió.

Anh ngồi xuống, thông thả đặt tấm lưng rộng lớn vào thành ghế, chịu khó mở miệng “Vào đi.”

Cô gái đó cầm tài liệu bước vào, nét mặt xuân sắc đẹp để được trang điểm kỹ càng, cô ta dịu dàng nói một tiếng, “Lăng tổng, đây là bản hồ sơ kế hoạch cho buổi tiếp đoàn ngài Turtimon, do không thấy thư ký của ngài nên tôi mới đem vào đây.”

Giọng điệu này đặc biệt âm, cũng nói chính là đang dụ dỗ đàn ông!

“Đặt xuống đi, lát nữa tôi chúng ta cùng đi ăn có được không?” anh dùng đầu gối cũng có thể đọc được điệu nói quen tai này, nếu muốn anh có thể giúp cô ta một tay, coi như là hoàn thành tâm nguyện, đồng thời cũng có thể nói là tiện cả đôi đường.

Trái tim cô ta chỉ một chút nữa thôi là nhảy ra ngoài, phải nói là giật nảy lên chưa từng thấy, mặt mũi không biết từ khi nào đã đỏ ngằn hết cả lên. Tối nay cô ta chính là được đi ăn cùng Lăng tổng cao cao tại thượng của Lăng thị!

Suốt buổi hôm đó, cô ta cười rất mồm mồm.

“Tiểu Hạ, bạn của em đã không sao rồi, để cô ấy nghỉ ngơi ở bệnh viện hôm nay đi, ngày mai em có thể làm thủ tục xuất viện giúp cô ấy.” La Khả bước ra khỏi phòng bệnh của Hương Đàm, không quên xoay người nhắc Hạ Diệp.

“La Khả, cảm ơn anh.” cô cúi đầu lễ độ đáp, cố tạo ra một nét cười biết ơn nhưng nét gượng gạo ở từng cử chỉ đều nằm gọn trong mắt của một người đã từng trải đời như anh.

La Khả cầm hồ sơ bệnh án bằng hai tay, vì thấy cô buồn nên đổi thành một tay tùy ý buông thõng xuống người, an ủi, “Tiểu Hạ, đừng buồn. Bây giờ anh hiểu cảm giác của em, bởi vì anh là người đã từng trải, tuy nhiên sự khác biệt ở đây là em có thể chăm sóc cô ấy còn anh thì không thể làm gì ngoài việc 'đã từng' đứng nhìn cô ấy từ đằng xa.”

“Cảm ơn anh, em đã hiểu ý anh. Nhưng cô ấy sợ sẽ khó chấp nhận một người mới...”

“Chuyện gì cũng có bắt đầu, quan trọng là ai sẽ làm cô ấy rung động mà thôi.” La Khả nói dứt lời, liền nhìn vào đồng hồ, sau đó lại nói tiếp “Anh phải xét nghiệm tổng quát cho bệnh nhân tiếp theo, em ở lại với bạn của mình đi, nhớ chú ý hành động của cô bé, chắc hẳn hiện giờ tâm trạng rất áp lực.”

“Vâng.” cô đứng đó chờ bóng người mặc áo blouse đi xa mới khẽ đóng cửa. Nếu La Khả không nhắc nhở tình hình, cô vẫn sẽ biết hiện giờ điều mình cần làm nhất là gì.

Lại quay vào trong, bộ dáng khi ngủ của Hương Đàm đúng là rất say lòng người, nếu cô là đàn ông thì đã sa vào lưới của cô ấy mất rồi. Chiếc mũi nhỏ nhắn đáng yêu có chiều cao đáng mơ ước, cái môi nhỏ nhắn nhìn từ góc nghiêng có dạng hình trái tim xinh đẹp, mi mắt tự nhiên như mi giả, dài và cong đến độ người người phải chào thua.

Cô chưa từng nghĩ tới loại người muốn sắc đẹp có sắc đẹp, muốn thông minh có thông minh như Hương Đàm, lại phải buồn phiền những chuyện tình cảm đôi lứa như thế này. Nhưng sự thật chính là ở trước mắt, bất kỳ người nào cũng sẽ có cơ hội từng đau vì ai đó, ngay cả khi không thể giữ được một hạnh phúc trọn vẹn.

Bạch Kha, thứ tốt đẹp anh không chịu giữ chặt cho riêng mình lại muốn ruộng bỏ một cách đầy thê lương như vậy? Chia tay thì sao, nhất thiết phải làm tổn thương người phụ nữ yêu mình sâu sắc phải đau lòng đến mức ngã quỵ trên giường bệnh? Nét mặt ai oán của cô cũng đồng dạng như những gì cô đang nghĩ, đàn ông đúng là không tin tưởng người nào được cả!

Tiếng cửa nhẹ nhàng vang lên, tuy vậy nhưng tiếng vang vẫn làm người ta giật mình.

“Tiểu Nhiên? Cậu chẳng phải có chuyện phải làm rồi sao?” cô quay lại, va chạm với ánh mắt thấp thòm của Nhiên Nhiên liền hỏi.

Nhiên Nhiên đưa ngón tay lên miệng, nuốt một tiếng.

“Cậu đừng làm cô ấy giật mình.” anh nhỏ tiếng đảo mắt về phía cô gái đang bất động trên giường.

Hạ Diệp hiểu ý, “Sao cậu đến đây?”

“À cô ấy là do mình đụng ngất.”

“Cậu nói dối, cậu ấy do kiệt sức mà ngất xỉu, cậu có phải mê người ta rồi không?”

Nhiên Nhiên cười khò, vốn dĩ là vì một người nào đó mà đến đây, vậy mà bị hiểu lầm thành cái loại sắc lang vừa gặp đã yêu.

Anh lại nhìn qua Hương Đàm một lần, ít nhất thì sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, tuy nhiên đôi mắt vẫn sưng rất to, con gái như cô ấy lại chẳng biết giữ lấy tí nhan sắc nào cho mình. Anh một lần nữa quay đầu nhìn Hạ Diệp một cái, liền nghĩ: Đúng là một trời một vực của màu sắc.

Hạ Diệp phát giác, trừng mắt, “Nhìn cái gì?”

“Không có, mình đến đây xem tình hình một lát, bây giờ công ty đang trong tình trạng báo động, nên mình phải đi rồi. Tạm biệt tiểu Diệp.”

Cô không giữ anh lại, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, chú tâm bây giờ của cô cũng chỉ có mình Hương Đàm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Từ tịch tịch đêm hôm qua đến sáng hôm nay Hương Đàm đã nằm trên giường bệnh rất lâu, khi tỉnh dậy khắp cơ thể liên tục truyền đến cảm giác ê ẩm. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy sau khi mở mắt, chính là bóng dáng cô gái trong tròng nằm ở bên cạnh, đầu tùy tiện gối trên đôi tay nhỏ, đến hơi thở cũng thì thảo một mồi.

Nhìn Hạ Diệp mệt nhọc thiếp đi, trong lòng cô không khỏi dâng lên một hồi cảm xúc chua xót đau thương. Bởi vì cô mà người bạn thân thiết phải lo lắng, phải dành thời gian quý báu để trông coi chăm sóc cô, cô rốt cuộc đã làm cái gì để bản thân ra nông nổi như thế này? Những suy nghĩ lần lượt chấp chôn qua đầu óc. Một mình buồn chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Đằng này lại lôi bạn mình vào chung một hổ, cô là loại bạn như vậy à?

Cô từ từ ngồi dậy dựa lưng vào gối nằm ở phía sau, đôi mắt đã bắt đầu cay xè, cô biết cho dù thế nào đi chăng nữa, Hạ Diệp chắc chắn cũng sẽ ở bên cô, nhất định sẽ săn sóc cô tận tình mà không trách mắng gì. Nhưng đối với một người phụ nữ như cô quả thật không đáng...

Hạ Diệp bị giật mình chợt mở mắt, đôi mắt to tròn mở ra, sau đó lại giật thót lên vì cô.

“Sao lại khóc nữa rồi? Con gái khóc mãi sẽ xấu mặt, cậu đừng khóc nữa.” cô đứng dậy, nhanh chóng lau nước mắt giúp Hương Đàm.

Hương Đàm dang tay ôm chặt cô, yếu ớt lên tiếng, “Diệp, cảm ơn cậu vì tất cả, cảm ơn cậu vì những gì cậu đã làm. Mình sẽ không dây dưa với anh ta nữa, sự mập mờ chứng minh từ trước đến nay tình cảm của mình đặt ở nhầm chỗ, mình xin lỗi đã làm cậu tốn nhiều thời gian như vậy, mình xin lỗi. Hức hức.”

“Được được, chúng ta đừng nghĩ nữa. Quần áo này cậu mau thay đi rồi chúng ta về nhà.”

“Hu hu.”

Mất gần ít phút Hương Đàm mới chuẩn bị tươm tất hết thảy tất cả mọi thứ. Mặc lại vào người bộ quần áo bó sát đúng là không thoải mái bằng đồng phục bệnh nhân thùng thình. Tuy vậy, lại có sắc màu tươi mới hơn hẳn, cứ như bước sang trang mới vậy.

Hạ Diệp giúp cô giữ quần áo, còn cô cầm túi đồ dùng của mình, nhờ có một chút son đỏ nên đã lấy lại một ít phần phấn chấn hằng ngày.

“Cậu có thể gửi số của bạn cậu qua cho mình được không?” Hương Đàm dừng bước, đôi mắt đỏ hồng nhìn chăm vào cô.

Cô hơi khó hiểu, lại thắc mắc hỏi ngược lại. Bạn cô trước nay rất ít nhưng người cô ấy muốn nói tới "Là ai?"

“Cái người đã gọi cậu đến đây, chính là anh ta.”

“Được. Nhưng cậu muốn làm gì?”

“Mình muốn cảm ơn anh ấy.”

“Ừ, lát nữa về đến nhà mình sẽ đưa cho cậu.”

Cô lái xe chở Hương Đàm về nhà, vì là một chung cư bình dân nên hiển nhiên không được rộng rãi lắm, đồ đạc lại lung tung bừa bộn, kể ra thì Hạ Diệp cô trước nay cũng chưa phải là người ở bẩn nhất.

Vì Hương Đàm còn chưa hồi phục hẳn, với tư cách là một bác sĩ, cơ bản cô phải chăm lo cho người bệnh. Vì có biết một chút về nghệ thuật nấu ăn nên ít nhất cô cũng giúp được cô ấy một phần.

“Cậu đảm đang hơn mình nghĩ đấy, Diệp.” Hương Đàm nằm ườn ra bàn chờ cô nấu xong thức ăn, loáng thoáng thờ dài, ngữ khí cũng có phần ganh tị.

Cô đáp lại không chán chừ, cô đây cũng có thể được xem là một người phụ nữ của gia đình, “Cậu đừng nghĩ mình chỉ biết cầm dao phẫu thuật chứ. Nhưng thật sự hàm ý của cậu cũng không sai, bởi vì tính chất công việc hiện tại bắt buộc mình phải học tập thêm một số món ăn có chất dinh dưỡng phù hợp với người có hệ tiêu hóa yếu.”

"Cậu chẳng phải làm bác sĩ hay sao? Còn tính chất công việc là?"

"Là một vấn đề cá nhân."

Hương Đàm giả dò, trong ánh mắt dường như ẩn chứa sự giao hoạt khác thường, nấu ăn? Lại là nấu ăn vì vấn đề cá nhân. Nghĩ thôi cũng đủ hiểu rõ nha, cô là đang học tập để nấu ăn cho nhân tình nhỉ?

"Hương Đàm, cậu đừng có nghĩ bậy, mình cùng lắm chỉ mới học tập có vài món thôi, đây cũng là lần đầu làm, cậu đừng để bản thân chết vì bội thực nhé."

Hương Đàm lè lưỡi, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Diệp cười nhẹ rồi chuyên tâm đảo đều thức ăn của mình, hôm nay cô nấu cháo bào ngư cho cô ấy, cũng may lúc này đã hồi ý trước và đã mua hàng từ siêu thị, nếu không cô sẽ nhìn vào cái tủ lạnh trống trơn của cô ấy mà tức hộc máu mắt.

"À mà, cậu thật sự không thích người ta đó chứ?" Hương Đàm lui lại, thò đầu chế giễu cô một câu.

"Cậu thật sự đáng ghét!"

Lúc ra về cũng đã là mười một giờ mấy gần mười hai giờ rồi. Cô còn phải đợi cho cô ấy ngủ hẳn mới có thể ra về, phòng chừng lại hành động đại dốt thì sẽ có vấn đề lớn đấy. Về đến nhà phải được ngủ ngay thì thật tốt, chỉ tại đầu óc lúc này của cô chẳng thể thư thả nổi, hết chuyện này lại đến chuyện khác, chỉ mới vài tuần lại tùm lum chuyện xảy đến, mà điển hình nhất là cái việc chuyển đến Lăng Túc ở, thật phiền phức.

Cô cũng chẳng phải Lăng phu nhân hay là bạn gái gì của Lăng Duật nhưng vì cái gì lại ép cô đến đó sống? Phải chăng có cái bí mật gì đó không thể cho người khác biết? Nghĩ đến đây cô cho mình một đáp án xác nhận, hết thấy những việc này có thể là do Lăng Duật có bệnh, bắt buộc bác sĩ phải ở bên cạnh nhiều giờ liền, còn việc tại sao lại bắt cô ở vài tháng thì rất có thể bác sĩ trước của anh ta đã đi đâu có xa một thời gian.

Tóm lại rất nhiều việc bây giờ phải làm, mà cô cũng chẳng thể nào yên giấc nên đành gói hết đồ đạc chờ ngày đến Lăng Túc, nhưng cô vẫn hy vọng ít nhiều có thể đem đến cho cô câu trả lời về vấn đề thiếu thực tế này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Làm Nhà Họ Tàn Mất Mặt

Một tuần cũng trải qua như những ngày trước đó và buổi lễ kết hôn của Bạch Kha vẫn diễn ra đúng dự định ban đầu. Hương Đàm lùi thui khóc một mình trong bóng tối, vừa đau xót vừa căm phẫn.

“Anh cũng thật là biết chọn ngày, kỷ niệm trước đó cũng thật là dễ quên.” cô úy khuất cắn chặt mép môi, hôm đó không nhớ, nhưng hôm nay tính lại thì chính là kỷ niệm ba năm của hai người họ.

Cô trách anh ta tại sao lại đối với tình cảm chân thành của cô không đáng một xu. Sự căm ghét bây giờ không gì nói lên nổi, cô tiếc nuối vì những chuyện đã từng xảy ra nhưng lại không cách nào dứt khoát cắt đứt nó ra khỏi thâm tâm ứ máu của chính mình.

Điện thoại đổ từng hồi chuông, cô không bắt máy, đúng hơn là không thể nào để âm thanh nhẹ nhàng đó lọt vào tai. Bởi vì bây giờ từ trên xuống dưới, bao gồm cả lục phủ ngũ tạng đã mềm nhũn ra thành nước cả rồi.

« Hương Đàm, cô có ở đó không? Tôi đã chuẩn bị lễ phục cho cô xong rồi, tôi cũng đã thử quần áo, cô chuẩn bị đi nhé, lát nữa chỉ cần thay ra là có thể đi rồi. » Nhiên Nhiên gần giọng, tiếng phát ra từ điện thoại nghe rất khoái trá.

Hộp tin thoại này cô đúng là bỏ qua không được, vừa nghe xong đôi mắt lại vụt sáng lên trên mức bình thường. Phải, chính cô nhờ Nhiên Nhiên cùng cô đi dự tiệc, đối với người bạn mới kết giao này, hết thấy đều tựa như cảm giác thường tình khi cô đối đáp với Hạ Diệp.

Hôn lễ này cô không phá hoại chỉ là đối với khái niệm có ăn có trả mà Hạ Diệp dạy cô, cô cũng có chút thông suốt. Nếu đã có tình khiến cô tổn thương cho dù có tổn thương sâu sắc hơn nữa thì trên mặt lúc nào cũng phải nở nụ cười chiến thắng, mục đích cũng vì làm kẻ thù không thể nào cười nổi.

Khách sạn Kim Đế.

Người người ra vào tấp nập, đôi hôn phu cùng hai cặp xui gia đều đứng yên vị ở hai bên cửa để tiếp đón các vị khách đến. Trên mặt bọn họ có sự vui mừng hăng hái, đúng tính chất của ngày trọng đại hôm nay nhưng chỉ có một người trong số đó có nét mặt thể như gỗ khắc.

Người đàn ông trung niên cười ôn hòa, “Đây là con rể nhà anh Tàn sao? Đúng là sáng láng.”

Cha của Tàn Ly nhanh chóng giao tay ra lịch sự bắt lấy một cái, “Cám ơn nghị trưởng, mong ngày chiều cổ.”

Thấy Bạch Kha vẫn im lìm không đáp, Tàn Ly quay ngang thúc nhẹ một cái vào tay anh ta lí nhí, “Ông xã, chào ông ta đi.”

Bạch Kha giật mình phát hiện, lại miễn cưỡng gật đầu cười một cái.

Tàn Trí nhìn vào cảnh này cũng cười không nổi.

“Em yêu, chúng ta cùng qua đó chào hỏi một chút.” điệu nói của Nhiên Nhiên ngọt ngào, kéo tay của Hương Đàm đến bên.

Cô chủ động tiếp tục hành động thân mật của hai người, “Tiểu Nhiên, anh làm em ngại đấy.”

Một tiếng anh yêu hai tiếng cũng em yêu, cô nói ra trong lòng cũng có một chút ngại ngần ấy chứ, hơn nữa giọng nói lúc này lại có phần ngọt đến mức tê tim liệt phổi, khó để người khác nhận ra rằng bọn họ đang diễn trò.

Mấy lời này tuy nói không lớn nhưng đủ để lọt vào tai hai bên gia đình, bao gồm cả cô dâu và chú rể.

“Hương Đàm!? Cô ở đây làm gì, mau kêu bảo vệ đuổi cô ta đi.” Tàn Ly vừa nói vừa kích động xoay đầu tìm kiếm tung tích của đám bảo vệ. Nhìn thấy Hương Đàm giống như đang nhìn thấy bờ vực không đáy, cô ta chính là sợ cô phá nát hạnh phúc hiện tại của cô ta.

Bảo vệ nghe thấy tiếng gọi liền xông tới, nhiều người chứng kiến đều không khỏi ngỡ ngàng, ngay cả hai bên bố mẹ cũng cảm thấy cả kinh. Lúc này cũng chỉ có Bạch Kha là có tâm trạng đặc biệt nhất, anh ta nhìn Hương Đàm dường như không rời mắt: Chỉ mới xa một chút, cô ấy lại như vậy sao?

“Dừng lại. Tôi có thiệp mời trong tay, nhà họ Tàn các người mời khách song lại muốn đuổi khách đi sao?” anh dang tay ngăn bọn người kia chạm vào cô, hung hăng nhìn đám người.

“Cô ta không phải người nhận thiệp.”

“Cô ấy là bạn gái tôi, họ Tàn các người phong cách tiếp đãi thật sự rất hào phóng đấy.”

"Bạn gái?"

Tàn Trí là người có máu mặt trong giới chính trị, quen biết cũng không ít hơn ai là bao nhưng vẫn đề ở đây, dự án mới của bệnh viện có độ liên quan mật thiết với tập đoàn Nhiên thị bên kia, lỡ làm một bước sẽ lỗ là không biết bao nhiêu là tiền. Cũng không phải điên khùng gì mà ông ta lại nhận ra anh, ông ta tuy có già một chút nhưng trí nhớ vẫn còn rất tốt, lúc đó gặp anh là vào khoảng hai năm trước, cũng là nói vào khoảng thời gian Nhiên Nhiên chính thức tiếp nhận tập đoàn.

Tần Trí vội ngăn cản con gái mình hành động mạo hiểm, ông ta lịch sự đi tới già vờ khó xử khuyên ngăn, "Nếu đã tới rồi thì nhà họ Tần tôi gửi lời cảm ơn đến chủ tịch Nhiên, cảm ơn cậu đã rảnh rỗi thời gian quý báu để đến đây."

Tần Ly gất gỏng liếc mắt. Trước nay cô luôn rõ ràng hơn ai hết về bố của mình, từ suy nghĩ đến cách nhìn nhận, hôm nay cũng không ngoại lệ. Nếu nhìn sự xuất hiện của Hương Đàm theo hướng tích cực quả thật đúng là rất đáng để ăn mừng, còn hướng tiêu cực chính là cô ta sợ, sợ Bạch Kha nhớ đến tình cảm lúc trước của hai người họ sau đó lại lạnh nhạt với cô ta.

Ông ta là một người cha, ông ta hiểu những gì nên hay không nên, suy nghĩ lúc này của cô ông ta có thể thấy được. Nuôi con gái mấy năm rồi, không lẽ một chút ý nghĩ ấy ông ta cũng không hiểu?

Nhiên Nhiên nhăn mày theo ý thức của bản thân, mấy người nhà họ Tần này anh chứng mắt đã lâu, đúng ra anh không định đóng tuồng hát hò vớ vẩn nhưng mà nhà họ Tần này đáng bị làm cho bề mặt trước nhiều người.

Anh cười như không cười, sự thông minh xảo quyết của lão già nhà họ Tần chắc chắn hiểu được hàm ý mà anh muốn nói, "Gia giáo phải học ngay từ nhỏ, lịch sự tối thiểu cũng phải được bố mẹ dạy, chú hãy toàn tâm dạy dỗ con gái của mình, được không chú Tần?"

"Phải phải." ông ta là mồ hôi hột, rõ ràng từng chữ đều có ý làm ông ta mất mặt. Còn trách ông ta là người không biết dạy con, đúng là khinh thường người khác, đáng ghét!

Anh cũng không quan tâm nhiều đến họ nữa, trực tiếp nắm tay Hương Đàm đi vào bên trong buổi lễ. Lúc này tâm tư của cô có thể nói là đứt thành nhiều đoạn, tan nát từ trong tâm, nhưng cô đã từng hứa với Hạ Diệp, cô sẽ không dây dưa nhiều với anh ta sau ngày hôm nay, ít ra bây giờ đã nên tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lễ Cưới Và Mất Mặt

Trong buổi lễ toàn quan khách, ánh đèn neon màu sắc rực rỡ được bật sáng cả một gian phòng sang trọng. Tần Ly trong lễ phục cô dâu trang nhã, khẽ dịu dàng bước đi trên tấm thảm dài dẫn đến sân khấu, cô ta choàng lấy tay bố mình, nét thỏa mãn trên gương mặt phô trương lộ liễu ra ngoài, nụ cười chan chứa nồng đậm kia đã thể hiện hết thấy ý nguyện bấy lâu của cô ta. Bao nhiêu ngày mòn mỏi mong chờ kết quả, cư nhiên trong hôm nay sẽ được thực hiện, đích thực là sự hạnh phúc vô bờ mà cô ta vẫn hằng mơ ước.

Khi cô chính thức bước chân đi đến bên cạnh người đàn ông trước mặt, cũng là nói cô ta đã chính thức có được anh!

Tiếng nhạc đệm ngân vang bên tai, sự trầm lắng trong ánh mắt xa xăm của chú rể xuất hiện mòm một trong mắt những người trải đời, nhưng rõ hơn ai hết sợ chỉ có một mình cô. Hương Đàm ít nhiều cũng không thể phủ nhận, thói quen của anh cô đều nhớ rất rõ, đến giờ giấc vệ sinh thường ngày cô cũng nắm chắc trong tay, chỉ là... vì sao đôi mắt đượm buồn ấy lại thể hiện trong giờ khắc thiêng liêng này thì cô không cách nào nghĩ tới.

Nhiên Nhiên từ đầu đến cuối cũng chưa từng buông bàn tay lạnh lẽo trắng ngần ấy ra, anh biết tham dự hôn lễ của người mình yêu là một việc không phải ai cũng có thể làm, cũng giống như việc anh ta không thể chấp nhận Hạ Diệp thân thiết cùng với một người đàn ông nào khác ngoài anh, cho dù đó chỉ là tư cách của một người bạn. Nội tình bên trong chuyện tình yêu đau đớn của Hương Đàm anh có hiểu được một chút nhưng người phụ nữ giờ này đang được anh nắm chặt tay, rốt cuộc là mạnh mẽ như thế nào đây?

Bản nhạc nhẹ nhàng trầm xuống, không gian yên tĩnh, tiếp sau đó là giọng điệu của Cha Xứ vang lên, "Chúa trời chứng giám con người không được phân ly. Hai con có đồng ý lấy nhau, dù là khi trẻ hay lúc về già, là lúc thịnh vượng hay lúc gian nan, sẽ chung thủy bên nhau không chia lìa. Cô dâu, con có đồng ý không?"

"Thưa cha, con là Tần Ly đồng ý gả cho Bạch Kha, dù trẻ hay già, dù thịnh vượng hay gian nan, con sẽ luôn bên cạnh anh ấy không chia lìa." Tần Ly hung hăng tiếp lời.

"Chú rể, con có chấp nhận không?"

Tần Ly hỏi hớp chờ đợi, mặc dù sợ rắc rối nên đã biên soạn sẵn lời thoại nhưng vẫn không tránh được cảm giác không an toàn. Một khi Bạch Kha lại nổi lên ý nghĩ từ bỏ thì bây giờ cô ta là người bị đám người dưới kia coi thường!

"Thưa cha, con đồng ý lấy cô ấy. Dù là lúc trẻ hay đến tuổi già, dù gian nan hay khổ cực, chúng con sẽ bên nhau không lìa xa. Con sẽ yêu thương cô ấy hơn tất cả, đồng ý cùng cô ấy đi suốt đời, sẽ hy sinh cho cô ấy những điều tốt đẹp nhất... con sẽ quan tâm cô ấy hơn tất cả!" bao nhiêu lời tận đáy lòng anh đã nói hết, tất cả những thứ này đều là những gì anh nghĩ, sâu trong thâm tâm anh nó rất chân thành. Bây giờ chỉ có một điều khiến anh cảm thấy tiếc nuối, lời nguyện thề thật lòng này không phải dành cho người phụ nữ ở trước mặt anh đây, nó... dành cho một người khác, người mà anh thương.

Hương Đàm trong trái tim là sự giằng xé gắt gao giữa lý trí và cảm xúc. Cô chỉ thấy cái quận thắt đủ nhám nháp tâm hồn cô, chớp mũi chua xót một mùi

huong quen thuộc, mấy ngày thôi một con người lại có thể trở mặt nhanh như vậy.

Cảm nhận được sự bất ổn, Nhiên Nhiên càng siết chặt bàn tay người phụ nữ hơn nữa. Tuy không quay đầu nhìn lại nhưng đối với tình huống này, một người chỉ biết đứng nhìn người mình yêu nắm tay cùng sánh đôi với người khác sẽ đau lòng cỡ nào? Nếu là anh không chừng đã suy sụp, còn cô gái này sức chịu đựng thực sự kinh người.

Cổ họng khô nóng thứ mùi vị mất mát, cô cố gắng kiềm hãm lại cảm xúc dư thừa thiếu quyết đoán của chính mình, phải, cô chỉ cần bỏ qua những suy nghĩ non nớt của ngày trước là được, dù sao người đó cũng đã tuyên thệ lời hứa với người khác rồi. Đau! Cô rất đau, cảm giác gì có thể diễn tả nỗi đau đầm nước mắt hiện giờ? Cô tìm mãi, lục lọi mãi cũng không ra.

Ngay sau khi tuyên thệ lời hứa hẹn trọn đời, đám đông rần rần lên cổ vũ "Hôn đi, hôn đi, hôn đi!!!"

Bạch Kha giờ đây như một cái xác không hồn, cùng lắm ai nói gì anh đáp đó.

Trái tim vừa bình ổn, lại bắt đầu co quắp lên không thể thối, bảo cô trung tâm nhìn người mình yêu đi hôn một người đàn bà khác không khác gì bảo cô hãy chết đi. Đến lúc không chịu nổi, cô bật dậy.

Nhiên Nhiên nắm chặt cổ tay cô, dùng lực kéo cô đến gần, đặt môi lên môi mỏng căng mọng. Câu "Ăn miếng trả miếng" này Hạ Diệp cũng không phải chỉ dạy cho một mình cô.

Sự ướt át của hai đầu lưỡi khi quần quýt anh và cô đều cảm nhận được, anh chưa từng nghĩ hôn người con gái khác lại ngọt ngào đến mức này, lại thêm anh không cách nào để có thể bỏ qua ý nghĩ thom tho trong khoang miệng.

Hương Đàm ngay lúc đầu có giây giữa nhưng rồi lại triền miên theo anh. Đứng giữa không khí đêm đèn nồng nhiệt rất ít người chú ý đến hành động của hai người họ, vì vậy bọn họ cứ thuận thế mà hành sự.

Dứt khoát rời khỏi môi nhau là khi cả hai người cảm thấy được sự tê tái của nụ hôn dai dẳng này. Nói thật, ngay cả anh cũng hơi ngần ngại khi phát hiện ra chính bản thân anh đánh mất đi sự kiềm chế.

Hương Đàm chạy vội ra ngoài như trốn tránh, cô cho rằng chính cô cũng đắm chìm trong nụ hôn ấy, không phải chỉ riêng có anh.

Cuối cùng, khi dùng hết sức lực cuối cùng còn lại của bản thân, cô yếu đuối thờ những ngum khí dài ngọt ngat. Khí lạnh của buổi đêm làm nhịp thở của cô chậm dần, chiếc mũi ửng đỏ lên trông thấy, giờ phút này chỉ có đôi mắt long lanh là nổi bật nhất. Bởi vì giày quá cao, lại lao ra ngoài như tên bắn nên hiển nhiên đã bị cô quăng ở đâu đó trong đại sảnh của khách sạn Kim Đế, còn đôi chân nhỏ nhắn ấy cũng chỉ còn lại một chút vết trầy xước và một chút cái lạnh tê rần từ nền gạch lót, chúng thấm thấu tận bên trong tiềm thức.

Trái tim cô từ lúc nào đã trở nên kiên cường như vậy? Cô nghĩ bản thân mình chính là chịu không nổi cái cảnh ấy nhưng mà rốt cuộc cũng đã chịu được, tuy rằng xót xa không nguôi nhưng không thể nào dẹp bỏ được cái mặc nhiên của chính mình.

"Hương Đàm, cô không có việc gì chứ? Tôi xin lỗi—" Nhiên Nhiên nhẩn nại. Anh dường như đã chạy rất quyết liệt để đuổi theo sau cô, bước chân của cô quả nhiên không ngăn.

Anh nói chưa xong, đã bị cánh môi đào đỏ nhuận ấy chủ động chiếm lấy. Nuốt một ngum khí xuống người, anh cảm thấy bản thân không kiểm soát được mà chạy theo nhịp của cô mất rồi.

Sau mấy giây, anh kịp thời đẩy cô ra, hắng giọng hỏi, "Cô đang làm gì vậy?"

"Anh chẳng phải cũng như tôi sao? Đều yêu một người mà vốn dĩ từ đầu đã biết rằng sẽ không có kết quả." cô nhìn chăm vào người đàn ông điển trai trước mặt, đôi môi mấp máy như định phản bác lại ý cô, cô tiếp tục nhấn giọng, "Đừng chối, một người như tôi làm gì không hiểu được ánh mắt tràn ngập ôn nhu khi anh nhìn Hạ Diệp, đừng quên tôi cũng từng yêu. Có thể cô ấy quá ngốc để biết được bên cạnh anh còn có một người như anh luôn theo dõi, nếu so về tâm trạng thì anh là người nặng nề hơn tôi gấp nhiều lần, tôi thất tình nhưng tôi không hề ngốc!"

Nhiên Nhiên tức giận bịt miệng cô lại, không một chút khách khí không một chút dịu dàng, thì thào đe dọa, "Cô câm miệng, nếu để cô ấy biết được tình cảm của tôi, nếu để cô ấy bỏ mặc tôi, tôi sẽ giết cô."

"Chắc, xem ra tính tình lương thiện thuần hậu chỉ là giả, anh xứng đáng nhận giải Oscar đấy."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Định Trốn?

Nhiên Nhiên buông lỏng cánh tay, đầu óc đột nhiên xuất hiện thứ cảm xúc rét buốt não nề. Cô nói không hề sai, cả lập luận cũng không phải là không có lý lẽ, anh đã từng muốn thổ lộ nhưng đúng lúc đó lại gặp những vấn đề không thể giải quyết.

Thiết nghĩ sẽ có một ngày anh chính miệng thổ lộ với cô nhưng đáng tiếc cô lại không hề cho anh cơ hội. Những năm đầu đại học, bởi vấn đề học tập mà cả hai không có cơ hội nói chuyện với nhau nên anh cư nhiên đã lựa chọn một cách nói dối ngoài ý muốn rằng, chính mình không thể xác định được giới tính thật sự.

"Hả!? Cậu thật sự không biết được giới tính thật của mình là gì sao?"

"Nhỏ tiếng một chút!" anh đưa ngón tay lên môi thể ý im lặng, con ngươi đen nhánh xáo trộn nhiều cảm xúc khác nhau "Mình cũng chẳng biết nên làm sao. Cả hai giới mình đều có cảm giác."

"Hừm, để đó mình giải quyết."

Thế đấy, chỉ một câu cô đã lập nguyên một đội nữ nhân hội cho anh, mục đích cũng vì kiếm cho anh một người phụ nữ. Những người phụ nữ ấy đều có đầy đủ các yếu tố, ví dụ như gia cảnh, học thức chẳng hạn, anh không giới tiếp nhưng khuôn mặt lại là điểm mạnh, thời đi học anh còn nổi tiếng với biệt danh "Hoàng tử mưa", gái bu xung quanh quả thật là đếm không xuể.

Hương Đàm áp ứng khi nhìn thấy nét mặt thương tâm của anh, cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bản thân dùng cảm hơn anh rất nhiều, "Sao anh lại không nói với cậu ấy tình cảm của mình? Lỡ như—"

"Không có lỡ như. Tôi chỉ cần cô ấy sống thật tốt là được."

Nếu như Hạ Diệp có loại tình cảm đó với anh, anh chắc chắn sẽ không ngại ngần mà thừa nhận nhưng anh thân thiết với cô sáu bảy năm trời quả thật anh chưa từng cảm nhận được loại tình cảm kia của con người. Một khi anh nói ra, với tính cách dễ mềm lòng lại hay áy náy của cô, cô nhất định sẽ tránh mặt anh. Người ta luôn nói, không muốn mềm lòng với đối phương, tránh mặt là hành động thiết thực nhất.

Cô cũng không tiện tiếp lời, hôm nay hai người bọn họ ai cũng có cái khổ của mình. Đáng trách thật... Bạch Kha làm khổ cô, cô lại đi lôi kéo chuyện trong lòng anh ra, rốt cuộc thì cũng buồn chung một thể.

Sau khi đưa cô về, anh di chuyển xe trên đường đi với mức công suất cao, đạp ga, chiếc xe một mạch phóng vọt lên trên ba mét. Trong đầu anh giờ đây chỉ còn hình ảnh của sự thất vọng mà mấy năm trước đây anh từng cảm nhận, nó u ám và tẻ nhạt đến mức thê lương, trong thế giới của anh tại sao cô lại không chịu bước vào? Hiểu được tình cảm lộ liễu của anh khó đến vậy sao? Cả một người xa lạ cũng có thể nhận ra nhưng cô...

"Shit!" anh đập mạnh tay vào vô lăng xe, thái độ vô cùng tức giận.

Hương Đàm đứng sau cánh cửa phòng, trong lòng cắn rứt, không ngừng đi theo bản năng tự trách, bản thân cô nhận ra những điều vừa rồi là không nên, nó quá khó cho anh, nỗi buồn chôn cất bấy lâu lại bị một người quen như cô khơi bày.

...

"Chuyện gì?" Lăng Duật thờ ơ nghe điện thoại, mắt vẫn chăm chăm vào màn hình máy tính: Chứng khoán của JBB quả thật đang tuột dốc không phanh.

« Chủ tịch! Cô ấy không có trong nhà, điện thoại cũng không thể liên lạc. » đầu dây bên kia có một chút lo lắng, dù vậy ngữ khí vẫn rất nghiêm nghị.

Anh chau mày, gương mặt biến thành một mảng đen xám xịt. Cô lại dám nói dối anh? Cây viết chì bằng gỗ đẹp tinh xảo cũng vì vậy mà bị bẻ làm đôi.

"Em đừng mong sẽ trốn, bởi vì tôi sẽ không cho em cơ hội." anh khẽ liếc mắt nhìn sang đồng hồ treo tường. Kim ngắn chỉ bảy giờ, kim dài chỉ đến số ba, "Đợi thêm mười lăm phút nữa, nếu không đưa được cô ấy đến, các người cũng không cần về nữa."

Vệ sĩ bên kia cũng chẳng thể nói gì hơn, ông chủ của bọn họ phong cách làm việc càng ngày càng giống bọn nhiều tiền, hờ một chút là đòi đuổi đòi giết. Nhưng cũng phải thôi, lần đầu đụng phải người phụ nữ cả gan như vậy, huống hồ đây có lẽ là lần đầu ông chủ của họ bị phụ nữ chọc giận.

Đi theo Lăng Duật ba năm, thứ chàng vệ sĩ này nhận được chính là tiền. Anh ta chưa từng thấy anh đụng chạm vào một người phụ nữ nào đó quá hai lần, tức chỉ dùng một lần xong thì quăng qua một bên, với anh dùng tiền là giải quyết được vấn đề, không rắc rối. Tuy vậy nhưng đây thật sự là lần đầu anh chàng vệ sĩ thấy anh tâm trạng như thế, cũng là lần đầu anh dùng loại ngữ khí đe dọa đó đối với cấp dưới.

Một người phụ nữ có thể làm một người đàn ông quyền lực tức giận đến mức này chỉ có thể hiểu, người phụ nữ này không đơn giản. Đây chính là ý nghĩ đầu tiên suốt mấy năm qua, nếu chẳng may cô gái này là ngoại lệ, chắc chắn người như cô không phải người lương thiện, đúng thật rất khôn khéo và mưu mô.

Vệ sĩ liếc mắt nhìn đám vệ sĩ đứng cạnh xe khẽ gật đầu. Trên tai hầu như đều có gắn một chiếc bluetooth, trong đó có một người lạnh giọng điều chỉnh lại tai nghe, "Điều tra xem, bây giờ Hạ Diệp tiểu thư đang ở đâu. Năm phút có đủ hoàn thành không?"

« Ok. »

Vài phút sau...

« Địa điểm cuối cùng cô ta đến là ở địa chỉ là: Khu vực A đường Y phía tây. Nơi đó hình như là một tiệm bánh ngọt, chỉ là... camera quan sát ở bên ngoài có ghi hình lại được một đoạn giảng co, hình như là... một người phụ nữ bị một đám đàn ông bắt đi. » người này như mò mẫm xem rõ đoạn video, tường thuật lại cũng khá chậm.

"Cô ấy có vóc dáng thế nào?"

"Cô gái này có một thân hình rất đẹp, tóc được uốn xoắn bồng bềnh, chân cũng rất dài, đặc biệt ngực cũng rất to."

"Cậu cả gan nhìn nữa ông chủ sẽ móc mắt cậu."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thông Báo

Cũng như tiêu đề mình muốn thông báo đến những bạn đã và đang theo dõi truyện của mình bấy lâu ㄏ____ㄏ

Thứ nhất vì vấn đề thời gian. Nói chung trong năm học cấp ba mình chưa thật sự quen với cuộc sống chỉ có học, ăn và ngủ này nên chưa phân chia được bao nhiêu thời gian rảnh. Học buổi sáng, rồi học trưa và học tối, bao gồm cả các hoạt động mà học sinh phải tham gia, gần đây nhất là "Hội Khỏe Phù Đổng" của trường, không những phải học mình còn được chọn múa...

Thứ hai:

- Chất lượng: Mình muốn từng chương truyện trở nên hoàn thiện hơn, nếu các bạn đề ý và có "soi" thì nhất định sẽ phát hiện ở các chương đầu có rất nhiều sai sót về logic, tuy không nhiều nhưng đủ dị ứng (° ▽ °)アハハ

- Nội dung: Khi mỗi lần ra một chương như vậy, mình sẽ không thể điều chỉnh nếu có sự sai lệch về cốt truyện mà mình từng nghĩ đến, khả năng sẽ có một vài chi tiết từ đầu và về sau khác nhau là rất lớn.

Thứ ba:

- Mình không muốn bị độc giả nói rằng bản thân mình câu view, một tuần thấy ít view hay cmt gì đó mà không ra nữa. Thật ra nếu nói không để tâm là mình nói dối nhưng mình thật sự chẳng cần nhiều view đâu, chỉ cần có độc giả đồng ý thích truyện của mình là được.

- Bạn có thể đề ý, những chương đầu có số từ rất cao, còn các chương sau thì thoải mái có chương hơn 1500 từ, còn lại thì đa phần dưới 1200 từ thôi nên có bạn nói mình lười suy nghĩ, thật ra không phải. Mình không hề lười suy nghĩ, cũng không phải lười viết đâu, mà là một chương của mình quá ít, không thể hiện hết những chi tiết mà mình nghĩ đến, không những vậy mình còn coi trọng vấn đề nội tâm, nên phải thật kiên nhẫn và thích dong dài mới có thể chạy cùng truyện đến khi end.

Vài lời trên là lý do. Dưới đây là những lời mình muốn nói, dành cho một số bạn:

- Mình chẳng phải dân chuyên, có nhiều bạn comment bảo sao viết mà không đợi full luôn rồi hãy đăng hoặc là không đăng hằng ngày độc giả bỏ truyện,... Không phải tính mình kiêu ngạo hay là tự tin thái quá, các bạn chỉ đọc chứ các bạn đâu có viết? Để viết một chương người viết phải suy nghĩ rất lâu, xem xét từng điểm để coi nó có ảnh hưởng gì hay không, đâu phải muốn viết muốn gạch thế nào là vậy đâu!? Viết nhiều các bạn la chương kém chất lượng, viết ít thì nói lười suy nghĩ, còn không viết được gì thì bảo câu view! Mình viết thỏa mãn sở thích cũng như giúp một số bạn nào đó cảm thấy thoải mái hơn khi đọc truyện của mình, chứ không phải để nghe phán từ một số bạn rảnh rỗi!

- Các bạn thích truyện của mình? Mình vui còn không kịp. Các bạn comment kêu ra nhanh mà không có chủ vị ngữ? Mình cũng cười vì có người chú ý đến tác phẩm nhưng một số bạn làm ơn có thể dành chút sự tôn trọng cho mình không?

Vậy bây giờ vào vấn đề chính. Mình sẽ drop truyện đến hè, có lẽ khi ấy lịch đăng sẽ lại như lúc đầu (Một tuần năm chương). Lý do gì thì mình đã nêu ở trên, mặc dù cũng rất buồn nhưng mong các bạn thông cảm giúp mình! Trong khoảng thời gian không viết được chương mới mình sẽ cập nhật lại từ đầu, có lẽ tới tháng mười hai sẽ hoàn thành nốt phần beta lại, đến lúc đó sẽ có vài phần có thể bị thay đổi, vì vậy nếu có thể hãy cứ xem lại từ đầu, nếu không sau này ra chương mới mà có chỗ không giống thì rất có thể độc giả sẽ bị ngớ ra một chỗ. (= ▽ ▽ =)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bị Bắt Cóc [1]

Sau một ngày ráo riết chờ đợi kết quả, cuối cùng ông ta cũng chịu không nổi mà điên lên. Thái độ vô cùng cáu gắt, dăm dăm nhìn cô, như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

Ít lâu sau, ông ta liền dùng động tác không mấy nhã nhặn kéo miếng keo bịt miệng mới vừa dán xuống. Định nói gì đó với cô nhưng bản năng của ông ta lại nổi dậy khi nhìn thấy gương mặt kia, cú sốc lúc này cực kì lớn, khiến cho miệng ông ta cũng không ngưng được việc chửi rủa.

Được thoát khỏi sự bó buộc của miếng keo dán, cô hung hăng báng bỏ, "Ông là tên bệnh hoạn, một tên điên!"

Bây giờ Hạ Diệp đang cương quyết chống đối Tần Tà, khi phát hiện một số động thái khác lạ của ông ta. Hơn nữa, hiện giờ ông ta chỉ cần mở miệng thì nhất định sẽ dùng những lời lẽ khiếm nhã để bôi bác và miệt thị bố mẹ cô, cô càng không thể nhịn được.

Lúc trước có thể cô rất sáng suốt, nhưng hiện tại đang bị dồn vào chân tường, cả đường đi cô cũng không rõ thì lấy đâu ra thời gian nghỉ ngơi? Cô chỉ không ngờ, những phán đoán lúc còn tỉnh táo lại không thể hoạt động được trong lúc này.

Tần Tà của mấy năm nay luôn phải sống trong sự ô nhục và dòm ngó từ những người thân trong gia đình, nếu năm ấy không phải do Trịnh Triết gây ra thì ông ta nhất định không có chuyện đáng sỉ nhục như hôm nay. Chỉ cần đợi Lăng Duệ gửi tiền đến, ông ta sẽ đem theo con đàn bà thối này rồi quẳng cô ta giữa biển.

Ông ta bực bội giật đuôi tóc của cô lên cao, mắt trợn ngược. Cả người hầu như đều nổi gân xanh.

Quan sát xung quanh một hồi, ông ta thấy một khúc gỗ nằm gần đấy, liền vội vàng đi đến nhặt nó. Lúc nhặt xong, ông ta đứng quan sát rất lâu, dường như là để tích tụ lời chửi bới của cô đến mức cực điểm.

Cô từ đằng sau không tiếc lời chửi lão ta mà quên chú ý rằng lão già này đang làm gì. Trước mắt cô đã bị chi phối bởi sự ức chế.

Ông ta xoay người, đi thật nhanh đến bên cạnh cô, "Mau chóng ngậm miệng lại!"

"Bố của tôi không phải loại người ông có thể chạm đến, một tên tâm thần như ông đáng để không người nào yêu thương!"

Sự việc xảy ra cùng một lúc và đồng thời, lời cô nói quả nhiên đi song song với hành động của ông ta, lúc cô phát giác kịp thì đã mất hoàn toàn nhận thức.

Vật từ tay Tần Tà rơi xuống, máu tươi dính trên cạnh thanh khổ vuông từ từ chảy xuống thành một đường.

Không ngờ lực đạo đối với cô lại lớn như vậy, khiến cô không còn sáng suốt để nhìn nhận sự việc, không gian quá mơ hồ, dần dà cô đi vào hôn mê. Vừa tiếp xúc với mặt gỗ cô đã không thể nhúc nhích tránh đi, thậm chí còn không thể phát hiện ra ông ta đang hăm he đập vào đầu mình, liệu rằng cô sẽ chết sao?

Ông ta liếc nhìn người phụ nữ đã bị mình đập một cây, nét mặt hả hê chưa từng thấy qua. Nhìn từng giọt máu trên đầu cô ta từng lúc tuôn ra ngoài, ông ta lại càng phấn kích.

Sự việc chưa dừng lại ở đây, tai ông ta lúc này đã bắt kịp chuyển động nhịp nhàng ở bên ngoài. Không gian quá mức yên lặng này, thì những bước đi 'có ý' có lẽ cũng nghe được rất rõ ràng.

Lúc này Tần Tà sừng sốt đi theo lối cửa sau để trốn thoát. Đám người bên ngoài của ông ta chắc chắn đã bị bọn người kia đàn áp, việc này không thể nghi ngờ được, xác suất phán đoán này sẽ vô cùng lớn. Có thể ông ta đã vô tình tiết lộ nơi đang ở bằng tính hiệu điện thoại, huống hồ Lăng Duệ không thể vì một người phụ nữ mà hi sinh lớn được: Bọn khốn! Dám chơi tao như thế, hãy đợi đấy!

Tần Tà tức tối dậm chân, cũng là do ông ta vui mừng đến mức hồ đồ! Nếu không...

Rầm.

Tiếng va chạm lực với cửa vô cùng lớn, nghe giòn giã đến mức chói tai. Ấy vậy đối với cô dường như chẳng hề có ảnh hưởng.

Ba bốn người mặc tây phục bước vào, thuận tay giơ súng lên cao, mục đích cũng là tìm kiếm tung tích Tần Tà. Ông ta không biết đã chạy hướng nào, từ khi bọn họ xông vào nơi này, chỉ phát hiện một cô gái bị buột chặt trên ghế, đầu gục xuống đất, máu rơi rớt nhỏ giọt xuống nền, liếc mắt cũng đủ làm người khác đau lòng.

Hạ Diệp ngồi im lặng trên ghế, tay chân bị buột chặt vào ghế, hung khí gây thương tích thì nằm ngay dưới chân của cô, trong thâm tâm phảng phất của anh liền bị tình huống này làm cho rợn sợ.

Anh nâng cầm cô, đau lòng vuốt ve vết thương, từng chút từng chút một nâng niu.

Bóng người cao ráo, tay chân cứng rắn, đứng trước mặt cô như một cây đại thụ cao sừng sững. Người đàn ông thấy trong lòng ngực có một chút nhói, người phụ nữ trong lòng anh tại sao lại ra nông nỗi này?

Ngồi xuống, anh giương tay nói lỏng dây ra, làm rất dịu dàng, đặc biệt còn chuyên chú trong từng động tác nhỏ, cũng chỉ vì sợ sẽ gây đau đớn cho cô. Cho đến cuối cùng, anh cúi trói cho cô, cô mới mấp máy cánh môi như định nói nhưng... hành động này chưa kịp hoàn thành thì cơ thể đã nhẹ tựa mây, không một chút sức lực.

Anh ngồi đúng y vị trí, thuận thể người cô ngã nhào vào lòng anh.

...

Trước khi mở mắt, trong đầu cô vô tình xuất hiện những hình ảnh mơ hồ không rõ. Có một người đàn ông ưu nhã thanh cao nắm lấy bàn tay cô, dắt cô đi trên con đường mùa hè đầy gió gát và ở đó, có những tán cây không ngừng rung chuyển.

Cô nhìn không rõ mặt, chỉ biết ông ấy rất thân thiết với hình ảnh lúc nhỏ của cô.

Giật mình thức giấc, bàn tay truyền đến độ ấm vừa phải, cảm giác như được đặt trên bộ phận nào đó trên cơ thể. Nhìn kỹ một chút, cô nhìn thấy bóng dáng người đàn ông nào đó đang nằm kế bên mình, siết chặt thân thể mình vào lòng, tựa như rất thân quen. Giờ khắc này đến cả hơi thở của đối phương cô cũng có thể nghe rõ đến mức không cần dùng loa.

Thấy con vật nhỏ trong lòng đang mở mắt nhìn chằm vào lồng ngực, anh khẽ đưa tay vuốt đầu, "Ngủ thêm chút nữa, đầu em chưa thể hồi phục trong một hai ngày đâu."

Trái tim cô dường như va vào thứ gì đó, tạo ra thứ tiếng vô cùng giòn giã 'bụp bụp', "Buông tôi ra đi."

Sao nghe ngữ điệu của cô lại giống như chú thỏ thế này? Chẳng phải ngày thường sẽ tranh cãi quyết liệt hay sao? Anh có chút ngỡ ngàng rồi siết chặt cô vào người, "Có gì phải buông? Chẳng qua chỉ là hai người ngủ chung thôi, ôm nhau một chút cũng không đáng gì. Chẳng phải chúng ta đã có quan hệ 'mật thiết' sẵn rồi hay sao?"

Sao cô không thể phản ứng nổi vậy? Cô thực sự rất muốn giương tay tự tát vào mặt mình mấy cái cho tỉnh ra. Nếu, chỉ là nếu sau khi anh ta cứu cô, cô đã xác nhận anh ta rồi sao?

"Không cần nghĩ nhiều, chỉ cần sau khi thức dậy em khỏe mạnh là được." Anh xoa đầu cô, tránh vết thương rướm máu đi.

Cổ uể oải nói một tiếng, tiện thể đặt bàn tay lên bụng tỏ thái độ, "Nhưng mà tôi lại đói rồi."

...

Sau khi đưa cô về phòng khám tư nhân, hay gọi là Edward Doctor thì anh đã lễ độ cúi đầu đối đáp với ông ấy. Bác sĩ ngày hôm trước đến để kiểm định tình trạng của cô chính là Edward Jelen, bác sĩ riêng của anh.

Edward Jenlen là một trong những bác sĩ nổi tiếng thế giới, ông tốt nghiệp tại một học viện y học danh giá, là người ở vùng Tây Nam nước Anh.

Anh không muốn vì chuyện này mà làm kinh động đến những người không liên quan, quan trọng hơn là, cô có vẻ rất sợ mẹ của mình. Nếu như Hạ Mẫn Nguyệt biết chuyện này sẽ gây ra không ít phiền hà cho cô lẫn sự bất lợi cho anh. Để cô quyết định, cô chắc chắn cũng sẽ lựa chọn giữ kín như anh.

Cô gặp phải chút rắc rối khi bị gây gỗ lớn đập vào đầu, sau khi chụp CT não, bác sĩ chuẩn đoán cô bị mất một vùng trí nhớ tạm thời, do tổn thương. Tùy theo mức độ tổn thương mà não tiếp nhận để xem xét sự mất trí, có thể là một tháng hay hai tháng để cô nhớ ra tất cả, cũng có thể là một năm hay lâu dài.

Ông ta cho rằng trước đây có một thời điểm, cô bị ảnh hưởng sau đầu, dấu hiệu cho thấy là phản thủy thái dương trung gian từng bị tổn thương nghiêm trọng.

"Tôi biết cô ấy từng bị gì. Ông không cần lo lắng, người nhà của cô ấy là một trong những y sĩ có tiếng trong nước. Rất nhiều việc không cần phải để ý quá nhiều, ông chỉ cần khám cho cô ấy, rồi cuộc vết thương đó sẽ để lại hậu di chứng gì?" Anh âm trầm nhìn cô trên giường bệnh, khóe mi dài dài kia của cô lâu một chút lại khẽ rung động.

Làm bác sĩ, có tiền nhưng quan trọng là không cần quan tâm quá nhiều, lo phần trách nhiệm của bản thân đã đủ lắm rồi. Cho dù ông ta đang rất hứng thú với vết thương ở não của cô, "Vết thương này, ngoài việc gây ra tình trạng mất một vùng trí tạm thời thì không có vấn đề gì. Nếu lo lắng sẽ có sẹo, hãy cứ vệ sinh thật tốt, tránh đụng phải nước."

"Bao lâu sẽ hồi phục bình thường?"

Bác sĩ giơ một ngón tay, cẩn thận cân nhắc từng chữ một, đồng đặc nhấn mạnh vài phần, "Khoảng một tháng, nếu chăm sóc tốt thì nửa tháng cũng nên, còn về... không thể hoạt động mạnh, tránh tình trạng bụng chĩ và nhiễm trùng vết thương."

Nói trắng ra, bất kể là ai đều sẽ hiểu được cảm nhận của ông ta về tình hình bây giờ, ngay cả kiểu phản hồi bóng gió này cũng góp phần đào một cái hố cho những người có lòng dạ đen tối.

Đối với câu 'không thể vận động' này anh cũng không hề để tâm đến, chỉ chuyên chú gặt đầu để bác sĩ ra về. Ở càng gần cô anh chỉ sợ bản thân sẽ

không kiềm chế được loại cảm xúc nơi lồng ngực, cô đã cư trú trong trái tim anh gần ba năm, nay lại một lần nữa cô rơi vào tay anh, lúc trước buông tay cô trong nỗi tiếc nhưng lần này ngay cả ông trời cũng đừng hòng cướp cô ra khỏi tay anh.

...

Đầu cô còn đau nên cũng không tiện ăn những món ăn như canh gà bổ dưỡng, thay vào đó anh tự mình chuẩn bị cho cô một bát cháo nóng, chỉ có gia vị và rau mà cô thích.

Hạ Diệp không hề biết rằng ở phía sau một người đàn ông thành đạt lại có thể xuống bếp, vốn dĩ từ xưa đàn ông vì danh dự mà không bao giờ lo chuyện bếp núc, có phải ăn bát cháo này xong cô sẽ lần đầu ra chết vì không xứng để hưởng thụ hay không?

Nhìn cô nghiền ngẫm bát cháo mình làm, anh có chút xúc động, liền hỏi "Không hợp khẩu vị của em sao?"

Cô chu môi, thò tay khuấy bát cháo nhừ, chất lỏng sền sệt kèm một chút sắc xanh của rau, quả thật rất vừa mắt, nhưng người ta nói, những thứ miễn phí đều sẽ có độc, "Tôi ăn rồi có chết không?"

"Nếu chết thì anh đã chết hai mươi năm trước rồi."

"Vì sao vậy?" Cô tò mò dừng động tác như đùa của mình, ngẩng đầu nhìn chăm chăm anh mấy giây.

"Ăn đi. Anh từ từ kể em nghe."

Cô vì mục đích ngoan ngoãn ăn hết một muỗng cháo đầu tiên, anh cũng theo đó mà nói. Từ nhỏ, bố và mẹ đều bận đi dự tiệc ở những buổi lễ long trọng, lấy đâu thời gian ở nhà ăn cơm cùng anh? Cho dù có người giúp việc đây nhà, nhưng anh vẫn cứng đầu như vậy, đã không vừa mắt chắc chắn sẽ hắt đi. Vì vậy, mỗi khi nhà tắt đèn anh đều sẽ len lén vào bếp làm cho mình một món ăn no bụng, anh thích tự nghiền thành phẩm của mình hơn là để người khác làm.

Cô gật đầu như hiểu, thì ra từ nhỏ anh ta đã không nằm trong sự yêu thương chăm sóc từ gia đình, mà là từ những người giúp việc? Thú thật cô không có bố nhưng mẹ cô luôn dành trọn tình yêu thương dù nhỏ nhoi nhất cho cô, săn sóc cô cho đến khi khí cạn một ngày. Một tuổi thơ của một đứa trẻ, phụ thuộc vào hoàn cảnh gia đình nó, anh hình như không có tuổi thơ...

Bỏ qua lời anh, cô nghĩ thầm Phải nói làm sao cho hợp lý đây. Hương vị thơm thom mềm mềm như gối nằm ấy, lại mịn màng giống như tơ tằm cao cấp, cũng có thể là cao lương mỹ vị...

"Ăn được không?"

Cô lăm lét khen ngon, cũng không để ý đến nét mặt của anh, "Được, rất ngon."

Anh cười tí mắt, dò ý, "Ăn nữa không?"

"Còn sao?"

"Còn rất nhiều."

Phòng khi cô ăn nhiều, anh đã chuẩn bị một nồi lớn, đủ cho cô ăn thêm mấy bát nữa.

Hạ Diệp cảm nhận được sự dịu dàng từ anh, lại không biết từ lúc nào hình bóng của anh trong lòng cô lại được ưu ái đến vậy. Trong thâm tâm cô, anh tốt đến mức không còn lời nào để diễn tả, càng không còn sợ anh như lần đầu tiên gặp mặt.

Bị thương ở đầu còn phải băng bó, cô thực sự chưa thể trở về nhà, đành như vậy mà nhờ anh nói với bà ấy vài tiếng. Cô không thể hiểu nỗi mẹ mình, rốt cuộc là ai mới là con của bà ấy, cô nói bà ấy không tin, mà chỉ cần anh mở miệng một tiếng bà ấy lại tin đến quên trời quên đất.

Lăng Duật đối với những người phụ nữ khác ra sao, cô của lúc trước sẽ không quan tâm, nhưng mà cô của lúc này, cực kỳ ghét anh đem hơi thở của người phụ nữ khác bước vào nhà, nó như thứ mùi vị làm cô ức chế không muốn nói chuyện với anh. Sống ở nơi này được một tuần, cô đã không nói chuyện với anh gần mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bị Bắt Cóc. [2]

Sau một ngày ráo riết chờ đợi kết quả, cuối cùng ông ta cũng chịu không nổi mà điên lên. Thái độ vô cùng cáu gắt, dăm dăm nhìn cô, như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

Ít lâu sau, ông ta liền dùng động tác không mấy nhả nhặn kéo miếng keo bịt miệng mới vừa dán xuống. Định nói gì đó với cô nhưng bản năng của ông ta lại nổi dậy khi nhìn thấy gương mặt kia, cú sốc lúc này cực kì lớn, khiến cho miệng ông ta cũng không ngưng được việc chửi rủa.

Được thoát khỏi sự bó buộc của miếng keo dán, cô hung hăng báng bổ, "Ông là tên bệnh hoạn, một tên điên!"

Bây giờ Hạ Diệp đang cương quyết chống đối Tần Tả, khi phát hiện một số động thái khác lạ của ông ta. Hơn nữa, hiện giờ ông ta chỉ cần mở miệng thì nhất định sẽ dùng những lời lẽ khiếm nhã để bôi bác và miệt thị bố mẹ cô, cô càng không thể nhịn được.

Lúc trước có thể cô rất sáng suốt, nhưng hiện tại đang bị dồn vào chân tường, cả đường đi cô cũng không rõ thì lấy đâu ra thời gian nghỉ ngơi? Cô chỉ không ngờ, những phán đoán lúc còn tỉnh táo lại không thể hoạt động được trong lúc này.

Tần Tả của mấy năm nay luôn phải sống trong sự ô nhục và dòm ngó từ những người thân trong gia đình, nếu năm ấy không phải do Trịnh Triết gây ra thì ông ta nhất định không có chuyện đáng sỉ nhục như hôm nay. Chỉ cần đợi Lăng Duệ gửi tiền đến, ông ta sẽ đem theo con đàn bà thối này rồi quẳng cô ta giữa biển.

Ông ta bực bội giật đuôi tóc của cô lên cao, mắt trợn ngược. Cả người hầu như đều nổi gân xanh.

Quan sát xung quanh một hồi, ông ta thấy một khúc gỗ nằm gần đấy, liền vội vàng đi đến nhặt nó. Lúc nhặt xong, ông ta đứng quan sát rất lâu, dường như là để tích tụ lời chửi bới của cô đến mức cực điểm.

Cô từ đằng sau không tiếc lời chửi lão ta mà quên chú ý rằng lão già này đang làm gì. Trước mắt cô đã bị chi phối bởi sự ức chế.

Ông ta xoay người, đi thật nhanh đến bên cạnh cô, "Mau chóng ngậm miệng lại!"

"Bố của tôi không phải loại người ông có thể chạm đến, một tên tâm thần như ông đáng để không người nào yêu thương!"

Sự việc xảy ra cùng một lúc và đồng thời, lời cô nói quả nhiên đi song song với hành động của ông ta, lúc cô phát giác kịp thì đã mất hoàn toàn nhận thức.

Vật từ tay Tần Tả rơi xuống, máu tươi dính trên cạnh thanh khổ vuông từ từ chảy xuống thành một đường.

Không ngờ lực đạo đối với cô lại lớn như vậy, khiến cô không còn sáng suốt để nhìn nhận sự việc, không gian quá mơ hồ, dần dà cô đi vào hôn mê. Vừa tiếp xúc với mặt gỗ cô đã không thể nhúc nhích tránh đi, thậm chí còn không thể phát hiện ra ông ta đang hăm he đập vào đầu mình, liệu rằng cô sẽ chết sao?

Ông ta liếc nhìn người phụ nữ đã bị mình đập một cây, nét mặt hả hê chưa từng thấy qua. Nhìn từng giọt máu trên đầu cô ta từng lúc tuôn ra ngoài, ông ta lại càng phấn kích.

Sự việc chưa dừng lại ở đây, tai ông ta lúc này đã bắt kịp chuyển động nhịp nhàng ở bên ngoài. Không gian quá mức yên lặng này, thì những bước đi 'cổ ỹ' có lẽ cũng nghe được rất rõ ràng.

Lúc này Tần Tả sừng sốt đi theo lối cửa sau để trốn thoát. Đám người bên ngoài của ông ta chắc chắn đã bị bọn người kia đàn áp, việc này không thể nghi ngờ được, xác suất phán đoán này sẽ vô cùng lớn. Có thể ông ta đã vô tình tiết lộ nơi đang ở bằng tính hiệu điện thoại, huống hồ Lăng Duệ không thể vì một người phụ nữ mà hi sinh lớn được: Bọn khốn! Dám chơi tao như thế, hãy đợi đấy!

Tần Tả tức tối dậm chân, cũng là do ông ta vui mừng đến mức hồ đồ! Nếu không...

Rầm

Tiếng va chạm lực với cửa vô cùng lớn, nghe giòn giã đến mức chói tai. Ấy vậy đối với cô dường như chẳng hề có ảnh hưởng.

Ba bốn người mặc tây phục bước vào, thuận tay giơ súng lên cao, mục đích cũng là tìm kiếm tung tích Tần Tả. Ông ta không biết đã chạy hướng nào, từ khi bọn họ xông vào nơi này, chỉ phát hiện một cô gái bị buột chặt trên ghế, đầu gục xuống đất, máu rơi rớt nhỏ giọt xuống nền, liếc mắt cũng đủ làm người khác đau lòng.

Hạ Diệp ngồi im lặng trên ghế, tay chân bị buột chặt vào ghế, hung khí gây thương tích thì nằm ngay dưới chân của cô, trong thâm tâm phẳng lặng của anh liền bị tình huống này làm cho rộn sóng.

Anh nâng cầm cô, đau lòng vuốt ve vết thương, từng chút từng chút một nâng niu.

Bóng người cao ráo, tay chân cứng rắn, đứng trước mặt cô như một cây đại thụ cao sừng sững. Người đàn ông thấy trong lòng ngực có một chút nhói, người phụ nữ trong lòng anh tại sao lại ra nông nỗi này?

Ngồi xuống, anh giương tay nói lòng đây ra, làm rất dịu dàng, đặc biệt còn chuyên chú trong từng động tác nhỏ, cũng chỉ vì sợ sẽ gây đau đớn cho cô. Cho đến cuối cùng, anh cúi trối cho cô, cô mới nhấp máy cánh môi như định nói nhưng... hành động này chưa kịp hoàn thành thì cơ thể đã nhẹ tựa mây, không một chút sức lực.

Anh ngồi đúng y vị trí, thuận thể người cô ngã nhào vào lòng anh.

...

Trước khi mở mắt, trong đầu cô vô tình xuất hiện những hình ảnh mơ hồ không rõ. Có một người đàn ông ưu nhã thanh cao nắm lấy bàn tay cô, dắt cô đi trên con đường mùa hè đầy gió gát và ở đó, có những tán cây không ngừng rung chuyển.

Cô nhìn không rõ mặt, chỉ biết ông ấy rất thân thiết với hình ảnh lúc nhỏ của cô.

Giật mình thức giấc, bàn tay truyền đến độ ấm vừa phải, cảm giác như được đặt trên bộ phận nào đó trên cơ thể. Nhìn kỹ một chút, cô nhìn thấy bóng dáng người đàn ông nào đó đang nằm kế bên mình, siết chặt thân thể mình vào lòng, tựa như rất thân quen. Giờ khắc này đến cả hơi thở của đối phương cô cũng có thể nghe rõ đến mức không cần dùng loa.

Thấy con vật nhỏ trong lòng đang mở mắt nhìn chằm vào lồng ngực, anh khẽ đưa tay vuốt đầu, "Ngủ thêm chút nữa, đầu em chưa thể hồi phục trong một hai ngày đâu."

Trái tim cô dường như va vào thứ gì đó, tạo ra thứ tiếng vô cùng giòn giã 'bụp bụp', "Buông tôi ra đi."

Sao nghe ngữ điệu của cô lại giống như chú thỏ thể này? Chẳng phải ngày thường sẽ tranh cãi quyết liệt hay sao? Anh có chút bối ngỡ rồi siết chặt cô vào người, "Có gì phải buông? Chẳng qua chỉ là hai người ngủ chung thôi, ôm nhau một chút cũng không đáng gì. Chẳng phải chúng ta đã có quan hệ 'mật thiết' sẵn rồi hay sao?"

Sao cô không thể phản ứng nổi vậy? Cô thực sự rất muốn giương tay tự tát vào mặt mình mấy cái cho tỉnh ra. Nếu, chỉ là nếu sau khi anh ta cứu cô, cô đã xác nhận anh ta rồi sao?

"Không cần nghĩ nhiều, chỉ cần sau khi thức dậy em khỏe mạnh là được." Anh xoa đầu cô, tránh vết thương rướm máu đi.

Cổ ọ ọ nói một tiếng, tiện thể đặt bàn tay lên bụng tỏ thái độ, "Nhưng mà tôi lại đói rồi."

...

Sau khi đưa cô về phòng khám tư nhân, hay gọi là Edward Doctor thì anh đã lễ độ cúi đầu đối đáp với ông ấy. Bác sĩ ngày hôm trước đến để kiểm định tình trạng của cô chính là Edward Jelen, bác sĩ riêng của anh.

Edward Jenlen là một trong những bác sĩ nổi tiếng thế giới, ông tốt nghiệp tại một học viện y học danh giá, là người ở vùng Tây Nam nước Anh.

Anh không muốn vì chuyện này mà làm kinh động đến những người không liên quan, quan trọng hơn là, cô có vẻ rất sợ mẹ của mình. Nếu như Hạ Mẫn Nguyệt biết chuyện này sẽ gây ra không ít phiền hà cho cô lẫn sự bất lợi cho anh. Để cô quyết định, cô chắc chắn cũng sẽ lựa chọn giữ kín như anh.

Cô gặp phải chút rắc rối khi bị gây gỗ lớn đập vào đầu, sau khi chụp CT não, bác sĩ chuẩn đoán cô bị mất một vùng trí nhớ tạm thời, do tổn thương. Tùy theo mức độ tổn thương mà não tiếp nhận để xem xét sự mất trí, có thể là một tháng hay hai tháng để cô nhớ ra tất cả, cũng có thể là một năm hay lâu dài.

Ông ta cho rằng trước đây có một thời điểm, cô bị ảnh hưởng sau đầu, dấu hiệu cho thấy là phần thùy thái dương trung gian từng bị tổn thương nghiêm trọng.

"Tôi biết cô ấy từng bị gì. Ông không cần lo lắng, người nhà của cô ấy là một trong những y sĩ có tiếng trong nước. Rất nhiều việc không cần phải để ý quá nhiều, ông chỉ cần khám cho cô ấy, rồi cuộc vết thương đó sẽ để lại hậu di chứng gì?" Anh âm trầm nhìn cô trên giường bệnh, khỏe mi dài dài kia của cô lâu một chút lại khẽ rung động.

Làm bác sĩ, có tiền nhưng quan trọng là không cần quan tâm quá nhiều, lo phần trách nhiệm của bản thân đã đủ lắm rồi. Cho dù ông ta đang rất hứng thú với vết thương ở não của cô, "Vết thương này, ngoài việc gây ra tình trạng mất một vùng trí tạm thời thì không có vấn đề gì. Nếu lo lắng sẽ có sẹo, hãy cứ vệ sinh thật tốt, tránh đụng phải nước."

"Bao lâu sẽ hồi phục bình thường?"

Bác sĩ giờ một ngón tay, cẩn thận cân nhắc từng chữ một, đồng dạng nhấn mạnh vài phần, "Khoảng một tháng, nếu chăm sóc tốt thì nửa tháng cũng nên, còn về... không thể hoạt động mạnh, tránh tình trạng bụng chĩ và nhiễm trùng vết thương."

Nói trắng ra, bất kể là ai đều sẽ hiểu được cảm nhận của ông ta về tình hình bây giờ, ngay cả kiểu phản hồi bóng gió này cũng góp phần đào một cái hố cho những người có lòng dạ đen tối.

Đối với câu 'không thể vận động' này anh cũng không hề để tâm đến, chỉ chuyên chú gặt đầu để bác sĩ ra về. Ở càng gần cô anh chỉ sợ bản thân sẽ không kiềm chế được loại cảm xúc nơi lồng ngực, cô đã cư trú trong trái tim anh gần ba năm, nay lại một lần nữa cô rơi vào tay anh, lúc trước buông tay cô trong nuối tiếc nhưng lần này ngay cả ông trời cũng đừng hòng cướp cô ra khỏi tay anh.

...

Đầu cô còn đau nên cũng không tiện ăn những món ăn như canh gà bổ dưỡng, thay vào đó anh tự mình chuẩn bị cho cô một bát cháo nóng, chỉ có gia vị và rau mà cô thích.

Hạ Diệp không hề biết rằng ở phía sau một người đàn ông thành đạt lại có thể xuống bếp, vốn dĩ từ xưa đàn ông vì danh dự mà không bao giờ lo chuyện bếp núc, có phải ăn bát cháo này xong cô sẽ lăn đùng ra chết vì không xứng để hưởng thụ hay không?

Nhìn cô nghiền ngẫm bát cháo mình làm, anh có chút xúc động, liền hỏi "Không hợp khẩu vị của em sao?"

Cô chu môi, thò tay khuấy bát cháo nhừ, chất lỏng sền sệt kèm một chút sắc xanh của rau, quả thật rất vừa mắt, nhưng người ta nói, những thứ miễn phí đều sẽ có độc, "Tôi ăn rồi có chết không?"

"Nếu chết thì anh đã chết hai mươi năm trước rồi."

"Vì sao vậy?" Cô tò mò dừng động tác như đùa của mình, ngẩng đầu nhìn chăm chăm anh mấy giây.

"Ăn đi. Anh từ từ kể em nghe."

Cô vì mục đích ngoan ngoãn ăn hết một muỗng cháo đầu tiên, anh cũng theo đó mà nói. Từ nhỏ, bố và mẹ đều bận đi dự tiệc ở những buổi lễ long trọng, lấy đâu thời gian ở nhà ăn cơm cùng anh? Cho dù có người giúp việc đầy nhà, nhưng anh vẫn cứng đầu như vậy, đã không vừa mắt chắc chắn sẽ hắt đi. Vì vậy, mỗi khi nhà tắt đèn anh đều sẽ len lén vào bếp làm cho mình một món ăn no bụng, anh thích tự nghiền thành phẩm của mình hơn là để người khác làm.

Cô gạt đầu như hiểu, thì ra từ nhỏ anh ta đã không nằm trong sự yêu thương chăm sóc từ gia đình, mà là từ những người giúp việc? Thú thật cô không có bố nhưng mẹ cô luôn dành trọn tình yêu thương dù nhỏ nhoi nhất cho cô, săn sóc cô cho đến khi khí cạn một ngày. Một tuổi thơ của một đứa trẻ, phụ thuộc vào hoàn cảnh gia đình nó, anh hình như không có tuổi thơ...

Bỏ qua lời anh, cô nghĩ thầm: Phải nói làm sao cho hợp lý đây. Hương vị thơm thơm mềm mềm như gối nằm ấy, lại mịn màng giống như tơ tằm cao cấp, cũng có thể là cao lương mỹ vị...

"Ăn được không?"

Cô lăm lét khen ngon, cũng không để ý đến nét mặt của anh, "Được, rất ngon."

Anh cười tí mắt, dò ý, "Ăn nữa không?"

"Còn sao?"

"Còn rất nhiều."

Phòng khi cô ăn nhiều, anh đã chuẩn bị một nồi lớn, đủ cho cô ăn thêm mấy bát nữa.

Hạ Diệp cảm nhận được sự dịu dàng từ anh, lại không biết từ lúc nào hình bóng của anh trong lòng cô lại được ưu ái đến vậy. Trong thâm tâm cô, anh tốt đến mức không còn lời nào để diễn tả, càng không còn sợ anh như lần đầu tiên gặp mặt.

Bị thương ở đầu còn phải băng bó, cô thực sự chưa thể trở về nhà, đành như vậy mà nhờ anh nói với bà ấy vài tiếng. Cô không thể hiểu nổi mẹ mình, rốt cuộc là ai mới là con của bà ấy, cô nói bà ấy không tin, mà chỉ cần anh mở miệng một tiếng bà ấy lại tin đến quên trời quên đất.

Lăng Duật đối với những người phụ nữ khác ra sao, cô của lúc trước sẽ không quan tâm, nhưng mà cô của lúc này, cực kỳ ghét anh đem hơi thở của người phụ nữ khác bước vào nhà, nó như thứ mùi vị làm cô ức chế không muốn nói chuyện với anh. Sống ở nơi này được một tuần, cô đã không nói chuyện với anh gần mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: “Hạ Diệp Thích Lăng Duật.”

Thụy Sĩ là một nước nhỏ nhưng về cảnh quan thì không phải bàn cãi gì nữa. Có một số ngôi làng, những căn nhà trắng tinh khôi sắp xếp thay phiên, tạo thành một dãy dài nối tiếp, mộng mơ và nên thơ. Đó cũng chính là lý do vì sao khi còn ngồi trên trực thăng bay xấp xỏa gần mặt đất cô đã không khỏi thán phục thốt thành lời.

Không khí nơi này trong lành, thỉnh thoảng có nhiều đợt gió hơi hơi lạnh quét qua, như mang theo cơn gió đầu của mùa thu. Ở đây, bắt đầu mùa thu từ tháng chín đến tháng mười một, tất cả mọi cái cây hiện giờ cô nhìn thấy đều có sự chuyển màu, cả cảnh sắc quanh khu vực có một bản sắc đặc trưng tinh tế riêng mà các nơi khác không thể có được.

Tập đoàn Lăng thị có một chi nhánh khách sạn tại Thụy Sĩ, hệ thống cũng khá lớn, nơi bọn họ nghỉ ngơi chính là ở phòng VIP thuộc dạng đặc biệt. Hạ Diệp không muốn bản thân trở thành người quá dễ dãi, tuy rằng không để ý vấn đề thân thể đối với người mình thích cho lắm, nhưng cũng không muốn trong mắt anh cô đột nhiên trở nên dễ bị lợi dụng như vậy. Lăng Duật không có cách nào khác, đành đồng ý đặt hai phòng cho cô.

Đi Thụy Sĩ anh không đem theo nhiều đồ, chỉ cần một cái máy tính như thế đã đủ rồi. Còn vấn đề đồ đạc, nếu thiếu cứ việc đi mua là được.

Cô uể oải ngã đè lên ga giường màu trắng xóa, rồi nhanh chóng hưởng thụ sự mềm mại của chiếc đệm, buông thả đầu óc. Nhìn lên là trần phòng được lát gạch xa hoa, lại nhìn ra ngoài kia, song cửa trang trí đến mức độ này chỉ có khách sạn ba bốn sao mới có.

Cởi bỏ lớp quần áo chật chội, cô bước vào phòng tắm, tắm sạch mồ hôi trên người. Cô đứng ngắm nghía thân thể ở trong gương, tất cả những ý nghĩ đẹp đẽ về thân thể đã không thể hình thành ngay trong lúc này, mà nay lại thay thế bằng những vết răng mọc lên kín mít ở khắp người. Lấy hai ngón tay đẩy bầu ngực lên cao, dưới bầu ngực là các dấu cắn sắc nhọn để lại nhưng đụng vào có hơi nhói.

Nghiến răng ken két, cô nắm chặt tay, khó khăn thốt thành lời, “Thật sự là giống chó.”

Ngâm trong bồn nước ấm, cô hơi ngã đầu thư giãn, có thể vì quá mệt mỏi nên sau đó cô lại thiếp đi mất.

Trong giấc mơ mơ hồ, cô đang nắm tay một người đàn ông, chỉ thấy được nửa khuôn mặt khôi ngô... còn cô chính là nở một nụ cười hạnh phúc mãn nguyện.

“Diệp, anh nhớ em.” Cô nghe thấy một giọng nam gọi tên mình, nghe đến nỗi dường như rất quen thuộc, giống như đã từng nghe qua.

Trong giấc mơ ấy, cô không thể động đậy, cũng không thể hoạt động được bình thường. Cứ như vậy mà nhìn bóng dáng người kia mờ tịt vào một khoảng không trắng xóa.

Giật mình tỉnh giấc, đôi chân dũi thẳng bấy giờ đã co lại theo phản ứng. Từ khi bị đánh vào đầu, cô cứ miên man thấy những hình ảnh của ai đó rất kỳ lạ, nếu là bình thường nó chính là hiện tượng tâm lý stress gây ra thì bây giờ không có lời nào để giải thích.

Cô nhìn vào gương trong veo, biểu cảm lúc này của cô y như rằng bị một cái gì đó đe dọa đến, tột độ chảy rất nhiều mồ hôi.

Choàng áo ngủ vào ngủ vào người, cô bước ra ngoài, ngã luôn xuống giường.

“Sao lại tùy tiện như thế?” Anh bỏ tay vào quần, làm đại một động tác nhỏ cũng tỏ ra khí chất bức người.

Anh vào là vào, ra là ra, ai mượn anh chủ khách sạn này chứ!

Cô nhắm nghiền mắt, cũng không có hỏi vì sao anh vào được đây, “Vì lười đó.”

“Nhanh chóng ngồi dậy. Anh giúp em sấy khô tóc.” Anh đứng cạnh giường, quan sát lối sinh hoạt tùy ý của cô liền thấy không vui.

Cô chau mày nhăn nhó, mở mắt liếc anh một cái thật sâu rồi nhanh chóng trùm chăn che kín mặt, “Sấy tóc sẽ khiến tóc bị khô rồi.”

“Anh lau cho em”

Bật dậy, cô chột cười mỉa mai, “Anh dai thật đấy.”

Lấy cái khăn được nhân viên phục vụ đặt trước trên tủ đèn ngủ, anh quăng lên đầu cô. Một lát sau mới tiến đến từ từ lau sạch nước.

Cứ lau đi lau lại, anh dường như rất có kinh nghiệm. Cô cảm thấy da mặt của anh không những dày mà còn không biết ngượng, nếu anh nghe thấy tâm tư cô hiện giờ, nhất định sẽ mắng: Tên ngốc, có biết bây giờ tôi đang rất ngượng hay không?

“Đừng đỏ mặt như vậy, trước giờ chưa ai từng lau khô đầu cho em sao?”

Cô lờ mờ ngượng, trực tiếp phủ nhận điều anh nói, “Không có.” lại nói, “Từ khi còn rất nhỏ, tôi đã tự làm lấy hết mọi thứ nhỏ nhặt. Tuy có sẵn sóc và cho tôi tuổi thơ nhưng mẹ tôi lại là người phụ nữ của công việc.”

Anh dùng khăn拭 hai bên lỗ tai của cô, dựa thế nâng mặt, “Em chịu khổ rồi. Sau này không cần phải mệt mỏi như vậy nữa.”

Cô vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng vô cùng cảm động, anh dẻo mồm hơn cô nghĩ rất nhiều, quả thật gương mặt cũng rất đẹp trai, có điều là quá khát máu ở trên giường. Cô giương tay, kéo cổ anh xuống, ôm siết chặt anh vào người, từ khi nào cô lại tham luyến mùi vị ấm áp trên cơ thể một người như vậy?

Tư thế của anh hơi bất tiện nhưng cũng không có lên tiếng hay đẩy cô ra, cứ như thế chịu khó suốt mấy chục phút.

Cô ngồi ôm anh lâu như vậy đã im lặng cũng rất lâu, có phải là ngủ rồi không? Anh động đậy xem xét trạng thái của cô, vòng tay trên cổ càng siết chặt lại hơn, cô biết anh đang động đậy.

“Thích em không?” Cô khẽ mở mắt, dường như tâm rất tĩnh lặng, cứ cho là bây giờ cô đang thổ lộ đi.

“Thích.” Anh lập tức đáp.

“Sau này có yêu không?”

Lần này anh cũng không do dự, một người hỏi một người đáp, cứ thế anh cũng không nhất thiết phải vắn vơ, vì những điều cần nói bây giờ đều nên thật lòng, “Nhất định sẽ.”

“Vì sao không phải bây giờ?” Cô vòng tay còn lại siết chặt lấy anh.

“Bởi vì bây giờ em chưa chấp nhận anh.”

Cô cười chế giễu bản thân, lại thấy trong tim có nỗi đau khác thường, “Đúng vậy.”

Không rõ vì sao, cứ nhìn thấy anh cô nhất định sẽ động lòng nhưng đồng thời sẽ thấy đau lòng. Giống như trước đây anh đã từng làm cô tổn thương, có thể nỗi đau ấy bị anh chôn vùi vào quá khứ, có thể nỗi đau ấy cô đã cất giấu vào một góc trái tim.

Vì sao một con người như anh lại hiểu rõ một con người xa lạ như cô? Nhưng bây giờ cô không muốn quan tâm nữa, cô xác nhận cô thích anh!

“Hạ Diệp thích Lăng Duật.” Cô khẽ ghé sát vào bên tai, thủ thủ, vừa giống cố ý dụ dỗ lại vừa giống như thiếu nữ đang tỏ tình với nam nhân mình yêu thích.

Sau khi nói ra cô rất hạnh phúc, cả anh cũng vậy, đứng trong tư thế thân mật ấy rất lâu, nếu có mọi lung anh cũng không than phiền, đến khi cô ngủ luôn trong lòng anh, anh mới đặt cô trở lại giường.

Tĩnh tĩnh vẫn giống như lúc trước, buống bình cứng đầu nhưng lại rất chân thực, nếu thích sẽ kiên trì theo đuổi, nếu không thích sẽ là không thích. Thăng trầm thế này rốt cuộc là ảnh hưởng từ ai, cúi người, anh hôn nhẹ lên trán cô, như an ủi.

Đứa trẻ ngày bé đối với anh chẳng phải là đáng trân trọng hay sao?

“Lục lục! Em đến đây.”

“Đã nói mãi với anh, em không phải Lục Lục.” Tiểu Lục Lục cau có, nhất quyết không chịu đi theo, “Anh buông em ra. Tiểu Như của anh đâu? Giúp cô ta đòi lại công bằng à?”

“Em thật lì lợm, đến bây giờ vẫn không hối lỗi?” Chàng trai bước tới, tiện thể đưa tay túm cổ áo đứa bé lôi đi.

Tiểu Lục Lục gầm lên cực kỳ lớn, ai bây giờ có thể thấu được nỗi oan ức của cô bé? “Em không có lỗi. Là cô ta giật tóc em. Anh nhìn xem, tóc em cũng rối bù lên.”

“Còn cổ cũi?”

“Em không có! Anh là tên ngốc! Duật Duật, anh là tên ngốc, chết đi... Á!”

Thiếu niên ấy cũng không có cách nào giải quyết sự điên loạn của cô bé giờ khắc này, thà cứ khóc thét lên anh còn có thể dụ dỗ bằng những thứ ngọt ngào, còn đáng này? Gào thét như chưa từng được làm vậy.

“Im lặng đi, Lục Lục.” Thiếu giang tay, bịt chặt miệng đứa nhóc lại.

Biết tiểu Lục Lục của cậu bị thương nên mới gọi nhóc đến, không những bị hiểu lầm còn bị mắng đến mức không thể ngóc đầu trước một đứa nhóc lạnh chanh.

“Mau đi chăm vết thương, máu đều chảy ra ngoài rồi.”

Tiểu Lục Lục còn nhỏ, phút ấy chỉ biết trách móc cậu anh nuôi mười mấy tuổi chứ không ngờ được anh ta toàn bộ là vì mình. Sau đó... không có sau đó nữa.

...

“Lão già chết tiệt! Đừng có nghĩ mẹ tôi đi du lịch rồi thì ông có thể ngang nhiên lộng hành!” Người đàn ông bức bối đập xuống bàn, vì lút kính nên tiếng vang cực lớn, thể hiện luôn sự không hài lòng của anh ta.

Quản gia Lôi thờ dài, gần như đã quen với việc sáng nắng chiều mưa, trưa lâm râm của nhị thiếu gia nhà này, phải là kẻ khác chắc hẳn đã nom nớp lo sợ bị đuổi việc. Nhưng đó là việc của kẻ khác, quyền của ông ta trong nhà chỉ dưới mắt lão phu nhân, cả đại thiếu gia cũng phải tôn trọng ông ấy tám phần.

“Thiếu gia, lão phu nhân có dặn dò tôi lưu tâm đến phép tắc của cậu. Đừng nói chuyện quá lớn, hãy giữ lễ độ với người khác.”

Lôi quản gia vốn dĩ đã xem việc chăm sóc để ý đến nhị thiếu gia của mình như việc chăm sóc đứa trẻ tinh nghịch.

Người đàn ông chau mày không vừa ý, rõ ràng là thiên vị anh với anh hai, “Tôi đã hai mươi bốn tuổi, đã tốt nghiệp đại học, đã đủ trưởng thành để coi là một người lớn. Tại sao mẹ vẫn luôn để ý đến tôi thay vì để ý đến anh ta vậy?”

“Đó là do đại thiếu gia luôn làm phu nhân cảm thấy thật hài lòng, còn cậu thì khác. Hết lần này đến lần khác bị phụ nữ lừa lọc.” Lão không hề kiêng dè lời mình nói, gần gũi nhưng không bất lịch sự, vẫn giữ được hầu hết lễ độ thường ngày.

Người này chắc lười, quả thật không hề sai, anh đúng là rất dễ tin phụ nữ.

Vò đầu một lúc, anh chợt nhớ đến chuyện gì đó, vội hỏi, “Hình như anh ta đem phụ nữ về nhà, ông ở bên đấy có thấy hay không?”

“Việc này tôi không tiện cùng cậu trao đổi. Tú Liên thiếu gia, cậu có thể gọi cho đại thiếu gia hỏi rõ.”

Anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hôm trước anh ta đến Lăng thị tìm Lăng Duật, chỉ bởi vì cuộc họp lớn anh đã đợi bên ngoài hết hai tiếng đồng hồ, lúc tan họp mọi người đều xúm xít lại bàn luận chuyện gì đó rất thú vị. Nói rõ hơn chính là vì một người phụ nữ xinh đẹp gì đó, nghe bọn họ kể thì người phụ nữ này có vẻ là cao thủ trong cao thủ mê hoặc đàn ông.

Trong mắt mẹ anh trước nay luôn chỉ có anh hai, chưa từng có đứa con Lăng Tú Liên tuần tú này nên khiến anh chường mắt vô cùng, chỉ mong một cơ hội để mách chuyện nhưng soi mãi chẳng thấy, đây có lẽ là cơ hội hiếm thấy!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: “Con Thích Cô Ấy.”

Ngày sau, cô thức giấc trong vòng tay rộng lớn của anh, cánh tay anh vững chắc kê đầu còn thoải mái hơn cả gối nằm. Cô cười nhẹ, một lúc tham lam dịch thêm một chút vào lòng người đàn ông, ai kêu anh âm áp đến như thế.

Người phụ nữ ma mãnh lần lượt lại khiến anh không chút dè dặt mà ôm sát vào lòng, mặc kệ tất cả mà thiếp đi không ngủ, mục đích chính cũng chỉ để cô thoải mái khi ở bên anh. Đến một lúc sau đó, sắc trời cũng trở thành thời điểm giữa trưa, cô gái nhỏ trong lòng mới rục rịch tỉnh giấc.

Cô ưỡn ẹo, ưm một tiếng.

Anh nở nụ cười nhàn nhạt cho qua, có chỗ dựa dẫm là lại y như rằng chẳng bao giờ chịu tỉnh sớm.

“Sao không gọi em dậy?”

Cô hoảng hốt tròn mắt, ngủ lâu như vậy mà không giật mình, đó là lần đầu trong mấy năm qua.

“Đi du lịch nên nghỉ một chút cũng là chuyện bình thường, em ngủ đáng yêu như vậy gọi em thức dậy anh làm không được.”

Anh ngồi dậy, dựa lưng vào tủ đầu giường, để yên cho cô nằm lên vai.

Cô men theo người ngồi dậy, dựa vào lồng ngực người kia, lại tiếp tục tán dóc.

“Miệng anh cũng thật dẻo.” Cô đưa tay đặt lên môi anh, trách móc.

Tiếng điện thoại reo lên, phá tan không khí lãng mạn của hai người.

“Mẹ?”

« Con đang ở đâu? »

Cô nghe thấy ngữ khí đầu dây bên kia có vẻ chua ngoa, mẹ chồng của cô đúng là không phải dạng tầm thường, vẫn là hy vọng sau này đừng chung sống với bà ấy, tính cô quật cường như vậy thật không thể chịu nổi một chút đã kích nào từ mẹ chồng.

“Con đang giải quyết một số vấn đề nhỏ.” Anh nhìn lướt qua gương mặt người phụ nữ, liền chau mày liên tục, tỏ thái độ ghét cay ghét đắng.

Hạ Diệp dùng bàn chân nhỏ, lợi dụng lợi thế chân dài nên chọc phá anh một lúc. Cô dùng những ngón chân linh hoạt, đi từ bắp chân đến gần nơi không nên chạm vào, rồi tiếp tục làm những việc kích động đến người khác. Cô muốn xem thử xem, rốt cuộc anh là loại đàn ông gì.

Quả nhiên anh không để lộ nhiều biểu cảm, chỉ là vật nào nên lộ thì lộ rất phớt lờ. Cô leo lên người anh, chà xát một lúc.

« Nói thật cho mẹ biết, có phải con đang bao dưỡng phụ nữ hay không? »

Anh mở loa khá lớn, với khoảng cách không xa cô khẳng định có thể nghe rõ, hoàn toàn cảm giác không lọt qua tai cô được, càng nghe càng thấy lời nói của mẹ anh khó nuốt hơn cả mấy viên thuốc.

Lăng Duật đối diện với gương mặt trắng trẻo của cô lại có chút không vui. Chỉ sợ cô sẽ buồn nên câu hỏi vừa rồi của mẹ anh còn chưa tìm ra câu trả lời thích hợp.

Chút.

Cô hôn anh một cái, biết anh không tiện nói chuyện điện thoại trước mặt mình nên cô để một khoản không gian riêng cho anh.

Đợi cô đi vào trong, anh mới bắt đầu cuộc trò chuyện, lần này giọng điệu khá nhỏ, “Không phải bao dưỡng, con thích cô ấy.”

« Bất kỳ ai cũng có thể trở thành con dâu họ Lăng hay sao? Trước nay con chưa từng làm mẹ thất vọng, mẹ cũng mong rằng con đừng làm mẹ thất vọng. »

Anh châm điếu thuốc lá, rít một hơi liền đáp, “Cô ấy là người con thích, bấy nhiêu đã đủ trở thành phu nhân của con rồi. Mẹ biết rõ trước nay con chưa từng làm mẹ thất vọng, mẹ nên tin tưởng con mới phải.”

« Một là Ninh Như, nếu không người nào cũng chẳng thể trở thành con dâu của mẹ. »

Bên kia quá độc đoán nhưng lại là mẹ anh, có muốn cũng không thể nói thêm. Lời mẹ anh nói chẳng thể để cô nghe được, với tính cách cường quyền kia nhất định sẽ làm hai người càng ngày càng mâu thuẫn với nhau.

Cô đứng sát vách tường, nơi có thể nghe rõ lời anh nói. Trong cổ họng lúc này chính là những dòng chảy ầm ập và ngọt ngào đến lạ thường, nhưng cũng là những điều cô chưa bao giờ cảm nhận được. Anh tốt đến mức độ cô cảm thấy mình không xứng đáng, cô quá phóng đảng, còn anh lại quá si tình.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô đi thẳng đến ghế ngồi kế bên. Ngó qua, thấy anh bình thản hút hết điếu thuốc lá trong tay, dáng vẻ cực kỳ bất cần đời.

“Sao vậy?” Cô đặt tay lên vai, định hỏi.

“Em định đốt lửa buổi sáng sao?”

Dáng cô ngồi, ngay cả đồ cô mặc trên người đều một mực đốt ánh nhìn của đàn ông, anh cũng không ngoại lệ. Đôi chân trắng ngần dài miên man, phần áo sơ mi xuyên thấu lấp ló cơ thể gợi tình, mấy cúc áo ở ngực gài chặt cách mấy cũng tạo ra một khe hở làm kẻ khác bị thu hút. Cô đây làm sao rõ được việc này, mặc cũng chỉ cho có, đâu nghĩ gì ngoài chuyện khác?

“Nếu anh cho là vậy.” Cô cười nhẹ, bắt chéo chân.

...

Kiều Ninh Như yên vị trên hàng ghế máy bay, ngồi bên cạnh là Lăng lão phu nhân. Cô chính là người mà bà ấy sắp đặt sẵn để sau này trở thành vợ của Lăng Duật, đương không lại xuất hiện một người phụ nữ khác nhảy vào cướp mất trái tim của anh ấy, làm cô hận không thể lập tức giết chết người phụ nữ chết tiệt kia.

Để Lăng lão phu nhân nhận định cô là con dâu, cô đã mất hàng trăm ngày để nịnh nọt, dỗ đủ chiêu trò nhưng cuối cùng lại không thể bằng một người đàn bà vừa xuất hiện. Lọt được vào mắt xanh của anh chắc hẳn không tầm thường, cô sợ sẽ thua kém cô ta, không phải không đủ tự tin mà là không đủ can đảm để tin tưởng.

Lăng Duật với cô từ nhỏ tới lớn chưa từng có thái độ để tâm đến, cô làm bất kỳ việc gì anh cũng không mấy quan tâm, đối với cô như vậy quá bất công. Anh đối với cô lạnh nhạt, điều này có thể từ từ bồi dưỡng nhưng mà, anh đã cư nhiên mang phụ nữ khác về nhà thì chứng tỏ trong lòng của anh không thể đặt cô vào được. Từ bỏ sao? Cô làm không được, những thứ Kiều Ninh Như này không thể có, ai cũng không cướp được!

Lăng lão phu nhân nghĩ qua, Tú Liên có nét đẹp rất sắc sảo nhưng chính vì vậy luôn khiến người mẹ như bà ấy cảm thấy hảo hảo nên bồi dưỡng lại. Còn con trai lớn rất hiếu lòng người, từ nhỏ đã luôn nghe lời, chưa từng làm bà ấy thất vọng, chỉ là lần này sau khi Tú Liên kể một loạt sự tình bà ấy mới thông suốt một số chuyện.

Đi máy bay đường dài trở về nhà cũng là vì vậy, con trai hoàn hảo của bà ấy nên trở thành một cặp với những kẻ có tư cách ngang bằng, không thể nào vì những người không cùng cấp bậc ở chung một chỗ. Có lẽ do quá hài lòng về Lăng Duật nên bà ấy đã không để tâm đến chuyện riêng tư của anh được nhiều, mới làm ra có sự như bây giờ.

Thông minh trong sinh hoạt đời thường nhưng ngu ngốc si mê trong tình cảm, đặc điểm này chính là quan điểm sống hơn nửa đời người của bà ấy. Khi yêu rồi, việc gì cũng có thể mù quáng, nhân lúc Lăng Duật chưa yêu sâu sắc, bà ấy nhất định phải lôi anh ra.

Dù biết Lăng Tú Liên lần này gọi mách mình là có ý đồ nhưng ý đồ thế nào thì việc này cũng không sai, nói với bà ấy chính là điều nên làm. Khi biết bà còn cho là giả nhưng truy hỏi Lôi quân gia một lúc mới biết được, lời anh nói không hề dàn dựng hư cấu, cho đến bây giờ vẫn không thể tin được chuyện này. Lúc trước anh ở bên ngoài chơi với bao nhiêu phụ nữ cũng được nhưng bà ấy biết, đàn ông phát dục thường không thể kiềm chế, nhưng xem ra tình hình bây giờ không chỉ là vui chơi qua đường, mà là những suy nghĩ lớn lao hơn cả thế.

Bố Lăng mất sớm, việc gì cũng đè lên vai bà ấy, từ nhỏ đã không thể dành trọn vẹn tình yêu thương cha mẹ dành cho con cái. Dù bà ấy bận việc ở công ty, đi sớm về khuya thì Lăng Duật vẫn chăm chỉ lo toan trước sau việc trong nhà, ngay cả đứa em trai nhỏ hơn mình mấy tuổi cũng săn sóc rất kỹ càng.

“Mẹ. Lỡ như anh ấy cưới cô ta thì sao?” Kiều Ninh Như suốt mướt, trong sự im lặng của đôi bên, cô ta dường như không thể chịu đựng được mà bặm môi đau đớn.

Lăng lão phu nhân mở mắt trong thái độ ưu nhã, phong thái hùng hực khí thế của quý tộc cao siêu. Mấy năm trước Kiều Ninh Như này vẫn luôn gọi bà ấy là mẹ, bất kể bà ấy đi đâu cô đều không ngần ngại đi theo, cho nên bà ấy vốn dĩ đã không còn coi cô là người ngoài.

“Không sao. Con cứ yên tâm, đứa con trai này của ta chỉ là chấp mê bất ngộ một lúc, chỉ nhất thời bị phụ nữ dụ hoặc, sẽ nhanh thôi nó nhất định sẽ ổn định lại.” Bà vỗ nhẹ bà vai an ủi.

Cô âm ừ gật đầu, chút oan ức này không thể một sớm một chiều phai mờ đi, cô bây giờ thấp thỏm không yên lòng. Còn nhỏ thì là do con yêu nghiệt Trịnh Lục gây phiền hà, nó cứ luôn giữ Lăng Duật cho riêng mình, bây giờ lại đương không xuất hiện một hồ ly tinh cướp chồng, muốn nén chặt con giận vào ngực cũng chẳng thể!

Bà vuốt ve mái tóc màu hạt dẻ của cô, lòng nhẹ như lời, “Con đừng nghĩ nhiều. Duật nó sẽ không cưới những loại phụ nữ ấy làm vợ, chắc chắn cô ta đã làm gì đó. Từ xa xưa, hồ ly tinh giành giật không bao giờ có hạnh phúc viên mãn.”

“Cô ta rất đẹp.”

“Từ đâu con biết?”

Lão phu nhân không bắt ngờ về nhan sắc của người phụ nữ kia, quả nhiên là đẹp, đẹp mới có thể dụ dỗ được đàn ông.

“Chính là Tú Liên nói. Em ấy nói, con chẳng bằng một gốc của cô ta.” Cô vờ như chính mình thua thiệt, trong khi chẳng hề nghĩ như vậy.

“Nó chính là hay giờ trò nguy hiểm, con đừng bao giờ để ý.”

Người xưa gọi người phụ nữ cướp chồng là hồ ly tinh, vì luôn cho rằng bọn họ có nhan sắc và cách quyến rũ đàn ông làm theo ý mình. Nếu là ngày xưa, việc nữ nhân tư thông cùng nam nhân có hôn phu cũng sẽ bị người đời chê trách, kể cả khi vị hôn phu được sắp đặt chưa được rước về đi chẳng nữa thì người đàn ông kia cũng chính là một phần của cô ta, kẻ khác động vào chính là kẻ thứ ba, không hơn không kém.

“Vâng.”

Dù được lão phu nhân ủng hộ nhưng tính tình Lăng Duật lại quá cứng rắn, sợ là anh kiên quyết quá mức sẽ khiến bà ấy đổi ý, tuy miệng lưỡi vẫn cứ luôn gọi cô là con nhưng bên trong vẫn là tính trước tính sau cho con ruột của mình. Chỉ trách cô năm đó theo đuổi không đúng người, làm vỡ lở nhiều cuộc tình đẹp, cả thanh xuân học trò cũng đi qua trong sự nhạt nhẽo của thời gian, chỉ để đuổi theo một người không bao giờ quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Yêu Là Mù Quáng, Yêu Là Si Mê

Một đời người chẳng trách việc gì nên thành việc gì không nên thành, có nhiều chuyện không nên xảy ra lại xảy ra cứ kỳ quái ngoạn mục. Tình yêu nếu là dành cho người khác thì có thể còn hi vọng, nhưng tại sao cứ nhất thiết là người này?

Thứ bất công nhất trên đời không phải bất hạnh, mà là thống khổ. Người ta có thể không ở bên cạnh người mình yêu, không thể gặp mặt nhưng anh thì có thể, thậm chí có thể quán quýt không rời, nhưng suy cho cùng cũng không phải mối quan hệ nam nữ yêu nhau, anh ngày ngày chỉ có thể làm một người anh trai tốt bụng.

Cầm ly rượu trên tay, anh say mềm gục xuống mặt bàn, chiếc ly thủy tinh trên tay cũng vô tình đập xuống, tạo ra tiếng va chạm không lớn cũng không nhỏ.

Trước mặt người anh yêu anh chỉ có thể làm người anh hoàn hảo, ngoài ra anh chẳng là gì cả. Yêu em ruột của mình? Cái gì vậy chứ? Yêu em của mình chẳng phải là trái nghĩa luân thường đạo lý hay sao? Vì sao ông trời lại nhả tâm giao trái tim đỏ máu của anh vào lòng bàn tay của chính em gái mình, tại

sao người như cô anh lại không thể nào với tới chỉ vì một vết ngăn của huyết thống?

Ngày ấy nếu mẹ anh không sinh cô ra anh đã không bi thảm như hôm nay, càng bên cạnh anh lại càng cố chấp lún sâu vào trong mối tình không có hồi kết. Lồng ngực đập liên hồi không phải vì người khác, mà vì cô, lúc đấy anh liền nhận định cô chính là lý do để anh sống sót trên đời này.

Mười mấy năm du học không trở về, đó là giới hạn kiểm chế duy nhất mà anh cố gắng duy trì, tuổi trẻ của anh đều dâng hết cho việc học tập, cũng dâng hết cho một người, ít nhất nếu yêu người khác, còn có thể chờ đợi, riêng anh lại không thể chờ cũng không thể đợi.

Có một lần anh như sắp phát điên, cô em gái của anh có bạn trai anh liền muốn chiếm lấy luôn đứa em gái bé bỏng của mình nhưng chính lòng anh không thể chạm vào. Anh cố gắng đi kiểm tra DNA, có thể sẽ giống như một bộ phim truyền hình, hai anh em có thể không phải là hai anh em ruột. Kết quả cuối cùng không còn lời nào để hình dung.

Cô gái quyến rũ đẩy cánh tay Hạ Thiên Minh, nét mặt sốt sáng co rúm, cô cố gắng lay người anh, “Thiên Minh?”

Ngữ điệu ươn ướt như sắp khóc làm người khác nghe cũng cảm thấy thương cảm, “Thiên Minh. . . vì sao anh cứ luôn ngu ngốc như vậy? Vì sao cứ phải nhất định là cô ấy? Vì sao người anh yêu không phải em?”

“Thiên Minh, em dành cả trái tim cho anh vì sao anh vẫn cứ luôn như thế?”

Cô ngậm ngùi thốt ra những lời nói không thể có câu trả lời, ngày thường bên cạnh anh cô sẽ không hỏi rõ được bởi anh không thích những người phụ nữ hỏi han quá nhiều, bây giờ nhân lúc anh say rượu cô có thể mặc nhiên hỏi một chút.

Khoảng thời gian mười năm, cô luôn đi theo anh, trở thành bạn anh, sau đó trở thành người theo đuổi anh. Anh không có tình yêu với cô, nhưng chính cô lại ảo tưởng những cảm giác kỳ lạ kia mỗi khi anh đối tốt mình. Thật sự rất buồn cười khi chính mình lại chạy theo một người đàn ông suốt mười năm ròng rã mà chẳng hề than lấy một lời, bất kỳ ai cũng có thể cho rằng cô ngốc nhưng cô thật sự đã không thể nào dập tắt đi ngọn lửa tình yêu đang ngày một lớn hơn.

Cô là Sở Tích, từ người bạn học trở thành người bạn giường của Hạ Thiên Minh. Trước nay anh chưa từng ép cô lên giường, là cô tự nguyện, là cô quyến rũ anh. Đối với cô như vậy vô cùng hạnh phúc, được rằng bên anh, được cùng anh hòa làm một. Yêu là mù quáng, yêu chính là chấp mê bất ngộ.

Sở Tích hiểu rõ người trong lòng Hạ Thiên Minh chính là Hạ Diệp, cô đã hoảng loạn thế nào khi biết được điều này cô cũng không nhớ, cả những việc làm trước đó của anh cô cũng đều nhớ rõ như in. Chỉ cần nhìn thấy gương mặt của Hạ Diệp cô nhất định sẽ không kiềm được mà cảm thấy tự ti, cô xinh đẹp, cô thông minh, cô không hề thua Hạ Diệp nhưng trong tình yêu lại thua đến thảm hại.

Mỗi lần đối diện với Hạ Diệp, Hạ Thiên Minh bản tính ít nói lại nói năng nhiều hơn, quan tâm nhiều hơn. Có những lúc trong cơn say, anh đã thừa nhận hết tất cả, điều ước duy nhất của anh trên cuộc đời này chính là có thể điều khiển được trái tim mình. Ai cũng có thể coi anh như kẻ biến thái, kẻ làm trái đạo lý luân hồi nhưng với cô, anh là một người đàn ông si tình, mãi mãi là một trong những hình tượng tuyệt vời nhất mà cô theo đuổi.

Cô cảm thấy khi anh ở bên Hạ Diệp thì liền đổi thành một con người khác, một tính cách khác mà cô chưa từng biết. Dẫu vậy, cái thế giới ngoài xã hội kia không cho phép hai người họ có quyền dành tình cảm nam nữ cho nhau, bởi vì hai người bọn họ ngay từ đầu vốn đã không phù hợp. Cô hiểu rõ những quy tắc trong cuộc sống này, chỉ là anh không hề có lỗi.

Hạ Thiên Minh luôn khống chế cảm xúc của trái tim, lần này đi xử lý công việc ở vùng khác cũng là có lý do riêng. Mà lý do này là sự lặp lại khao khát của bản thân, bao gồm cả sự đói khát của cơ thể quyến luyến một cơ thể khác.

Ở phòng khách của tầng trung cư cao cấp trong thành phố, trong cơn men anh như sinh vật khát máu, tranh thủ đè thân thể yếu nhược dưới thân trong mê loạn. Lúc anh tỉnh, bọn họ cũng thường làm mấy việc này, tuy nhiên chỉ nhanh thôi.

Đôi môi có sắc hồng sáng của Hạ Thiên Minh mấp máy, “Anh yêu em.”

Sau khi nghe thấy lời này Sở Tích liền cảm thấy nổi xúc động dâng lên cổ họng, biết rõ rằng lời này không dành cho cô nhưng có sao cô lại ảo tưởng rằng anh đang nói với chính mình, ở bên anh cũng là do cô tự nguyện.

“Em cũng vậy.” Cô ghen ngào khóc mướt.

...

Zurich. Phố cổ.

Đột ngột môi qua đi, Lăng Duật dẫn cô đi thăm thú phố cổ nổi tiếng ở Thụy Sĩ. Nơi này không những có phong cách mang hơi hướng Trung cổ mà còn xen kẽ với kiến trúc hiện đại, mang đến sự mới mẻ cũng như thích thú cho cô, đem đến cảm giác vui vẻ không khác gì những cung đình mộc mạc. Tuy rằng mang nét đẹp độc đáo nhưng không tạo ra cảm giác xa lạ, lạc lõng đối với cô, cô cảm thấy rất dễ gần.

Cô vui thú chạy loanh quanh vùng này, làm anh đi theo phía sau với tốc độ cũng bất giác không ổn định. Lúc cô dừng lại ghé thăm các chỗ bán đồ ăn, lúc thì đi chậm chạp ngắm nhìn vài thứ độc lạ chỉ có ở nơi này. Anh thầm thở dài, hễ như đi đâu đó vui thú là chẳng bao giờ để ý đến ai nữa, cứ như không có sự tồn tại của người khác.

Nếu tư cách là doanh nhân thành đạt để tính toán quả thật nuôi cô quá phí phạm tài nguyên, nhưng nếu dùng loại tư cách thân mật thì việc nuôi cô là điều

hiển nhiên, dự liệu trước đây chưa hề lệch khỏi quỹ đạo đã tính trước đó. Cô gái nhỏ ngốc nghếch này đặt lòng tin vào ai liền tin người đó ngay, lỡ như gặp phải kẻ xấu, không chừng sẽ bị bán đi mất.

Giờ khắc anh hình dung về con người hậu đậu của cô, cũng may là bị cảnh đẹp trước mặt che mờ đi phán đoán nếu không cô sẽ lại ảm ỉ với anh thêm một trận lớn nữa.

Thầm lén lút đối đáp với tâm của mình, anh chợt phát giác được tiếng kêu truyền đến tai, nghe đến vô cùng nhức nhối, lại có một chút không bằng lòng. Chỉ liếc mắt nhìn ngang qua, thấy cô ngã xuống đất, tay vội vàng nắn giữ khớp chân.

Bình tĩnh đi đến bên cạnh, biểu cảm trên mặt cũng không có nhiều thay đổi, “Giày em mang hình như không vừa chân em thì phải.”

“Này! Anh đừng có cười thái độ đó với tôi, chân tôi không có to.”

Cô giận anh nên trực tiếp đổi sang cách xưng hô, ngay cả giọng điệu cũng cấu kính khó ưa.

Không sao, anh chấp nhận được.

“Anh cũng không có bảo là chân em to.” Anh cốc đầu, vài lời trước còn dịu dàng dễ nghe, đến vài lời sau thì rõ ràng là châm chọc.

Cô tức giận đỏ bừng mặt, đột nhiên vấp phải đá nhỏ dưới chân, ngã ngang một cái liền trật khớp, còn bị tên đàn ông của mình buông lời cợt nhả, khiến đầu cũng bốc khói.

Cô kéo một tràng dài lời trách móc, còn đâm vào lồng ngực của anh mấy cái. Lúc này đánh người quá hăng hái nên ngay cả việc chân còn đau cô cũng quên mất.

“Đủ rồi!” Anh nắm chặt lấy hai cổ tay, quát.

Đến một hồi sau, lời nói âm ỉ bên tay vẫn vô phép vô tắc mà phát ra, ngay cả sức chịu đựng bền vững như thép anh cũng không chịu được.

Người người qua lại, thấy người đàn ông cười cợt cô gái, liền thể hiện biểu hiện trách móc, nào là xầm xì bàn tán, nào là chỉ trỏ than phiền.

Anh rất tức giận nhưng lại không phải vì những người qua đường đó, mà là, cô không chịu lo cho bản thân mình, cũng không nghĩ đến sự quan tâm của anh.

Cô nghe lời mắng mỏ của anh, bất giác ngậm chặt miệng, uất ức không nói thành lời. Anh vạch chân cô ra, gót chân bị khuyết một điểm, cứ như đang cố gắng xò vừa chiếc giày này vậy, mà mới đầu cô còn rụt lại không cho anh chạm đến người nhưng sau cũng ngoan ngoãn bởi một cái trừng mắt của anh. Mặc kệ có cho anh xem hay không, hôm nay cô cũng đừng hòng không nhèo với anh.

Lấy khăn vải trong túi áo lau vết máu cho cô, lại nắn nắn thêm cái cổ chân bị trật.

Anh xoay người, làm động tác hỗ trợ cho cô lo lên người, “Lên đây.”

Cô hừ lạnh, né đầu qua một bên, bỏ mặc người đàn ông.

“Đừng nhèo nhèo nữa, nếu không cái chân của em sẽ phải mất rất lâu để lành lặn được như cũ. Em đã là một bác sĩ, mấy cái điều ai cũng biết này chắc hẳn em cũng biết rồi.”

Anh biết cô sợ những vết thương xấu xí, cho dù là một chút trên người cũng không được. Tuy vậy, ngày thường dù có là bác sĩ giỏi hay thông minh cỡ nào, đến giờ phút này cô chỉ muốn bùng như những người khác, cảm giác cũng rất tốt, vừa giận yêu vừa kiên nhẫn chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Từ Khi Gặp Anh, Cô Đã Điên Rồi

Cô bấu môi, đứng thẳng người, một mạch trèo lên lưng người đàn ông. Không những cư xử không chính chắn, ngay cả giọng điệu cũng trở nên chua chát, thể hiện đầy sự trách cứ, “Em chỉ đùa một chút anh liền nghĩ em xấu xa, em cũng đâu có trẻ con như vậy.”

Thật ra, cảm giác này cũng rất thích, hai thân thể âm ỉ xoa dịu nhau. Không biết giờ này anh thế nào, nhưng trái tim của cô đang vô tình đập những lần mạnh mẽ, khiến lồng ngực cũng bỗng quặn thắt theo.

Thò tay xoa mạnh đầu của cô, anh cười mỉm một cái rồi xoay lại, ra lệnh, “Đừng nhây nữa. Về thôi, ngày mai rồi chúng ta tiếp tục.”

Ở nơi lồng ngực, cách nhau chỉ một lớp da và một vài lớp vải, lẽ nào anh không nghe thấy tiếng đập trong cô, chỉ là ngay cả anh cũng vô thức bị tiếng đập kia mê hoặc, làm mê muội cả trái tim sâu thẳm bên trong kia thức giấc.

Bực bội lấy tay hất tóc, cô tỏ vẻ vô cùng không hài lòng, cả bàn tay đặt trên vai anh cô cũng bỏ ra, “Không muốn! Cực khổ lắm mới có thời gian đến đây, một phút cũng không thể phí được.”

“Em có phải con của Hạ Mẫn Nguyệt không?”

Anh đột nhiên hỏi như vậy làm cô ngẩn người, “Thì sao?”

“Bà ấy hào phóng lắm.”

Cô dùng lực, đập xuống vai anh không một chút kiêng dè, mà anh cũng không vội né, để mặc cô ung dung hất cằm.

Gọi thẳng tên của mẹ cô, anh đúng là không biết tôn ti trật tự, người lớn hơn mình sao có thể gọi thẳng danh xưng của người ta. Có lẽ mẹ cô và anh quen nhau trước đó khá lâu, bọn họ có thể biết rõ về nhau thông qua một chuyện gì đó bí ẩn. Cô nhiễm quá nhiều phim rò!

Cô không nặng lắm, công cô trên vai như thể công cục thịt vài ký. Người phụ nữ này quá ốm, đến nỗi hai bên khung xương của anh cũng đau cả lên, xương va xương, không đau cũng trở thành lạ.

Có nhiều người nói, ăn quá nhiều sẽ mập, nhưng cũng có nhiều người nghĩ việc mập mập là do cơ địa của mỗi người. Có người hít lấy vài ngum không khí thôi cũng nặng cả ngàn cân, còn có người ăn nhiều như hổ đen vũ trụ mà vẫn không tăng cân được cân nào. Có lẽ cô thuộc dạng thứ hai, vừa rồi còn ăn nhiều như vậy...

Ít lâu, cô gà gật trên lưng, cái tai anh liền thoát khỏi sự tra tấn của cô, tính ra cô lải nhải cũng hơn nửa giờ đồng hồ, thoáng một cái đã như đứa trẻ, ngoan ngoãn đến lạ lùng. Lúc này không những không cự quậy, mà cô còn mặc nhiên cho anh công mình đi một đoạn đường dài như vậy, ngay cả giày cũng bắt anh xách lưng lưng trên tay.

Trông ánh mắt của người khác, bọn họ ân ân ái ái vui vẻ đến cỡ nào.

Đối diện với tính cách nắng mưa thất thường như vậy anh sớm đã thích nghi được, không chỉ vậy, anh biết trái tim nhỏ bé kia còn hiện diện một góc nhỏ hình ảnh của anh. Nó không cần quá lớn, chỉ cần trong đó còn có anh là được.

Cô gắng gượng vì điều gì? Chính cô cũng không rõ, rõ ràng biết đôi giày ấy so với cỡ chân hoàn toàn không vừa nhưng lại không kiểm soát được mong muốn chiếm hữu đôi giày ấy. Đau một chút thì làm sao? Miễn là cô có thể đi vừa đôi giày xinh đẹp ấy là được.

Ôm chặt hai bắp đùi nhỏ nhắn nhưng săn chắc kia, anh thoát nhớ đến những lần phóng túng. Cô mềm mại đến mức khiến anh điên tiết, chỉ muốn bóp chết cô ngay tức thì, cô làm anh mê luyến thân thể lẫn tâm trí. Sốt sáng cuồng quít cô bấy nhiêu thì lại càng khổ sở trông chừng bấy nhiêu.

Chỉ sợ nắm chặt quá nó sẽ vượt mất. Lại giống Hạ Diệp ba năm trước, một phút vô ý, hạt cát liền tràn ly.

Hiện tại anh đang ích kỷ giữ cô cho riêng mình, mặc cho lời nói người ngoài vẫn lượn quẩn bên tai anh cũng mặc nhiên loại bỏ. Một người phụ nữ khiến anh mê đắm vì sao lại không thể giữ lại? Cả chút vật riêng cũng không thể có được sao?

Anh từng thử qua vô vàn cô gái, anh muốn tất cả mấy người họ thay thế vị trí trong lòng anh nhưng đáng tiếc, chỉ khi bên cô anh mới cảm thấy được bản thân mình thỏa mãn. Những người khác hoàn toàn không đem đến cảm giác âm áp cho anh, như con rối, chỉ biết tiền và tình dục.

Nghĩ tới nhiều chuyện anh chỉ cười cho qua, chẳng phải bây giờ đã có cô rồi sao? Đúng vậy, hiện giờ đã có cô bên cạnh, tâm thân kia cũng là anh xử lý, tâm trí kia cũng dần dần thuộc về anh, anh nên mừng mới phải.

“Diệp, tốt nhất hãy ngủ luôn tới ngày mai, nếu không đêm nay đừng hòng sống.” Anh nheo cái má phúng phính như sữa của cô, chọt gần chân mày.

Cô nhận thấy sự đau nhè nhẹ, liền lúc này chu môi nhỏ biểu tình.

...

Một đêm say rượu, là một đêm buồn bã. Biết bao nhiêu phụ nữ chờ đợi được phục vụ một người đàn ông có gia thế và thành đạt như anh, có sao tâm tư chỉ hướng vào một người? Người phụ nữ trong lòng ngực anh lúc này chính là một trong những loại hình đó, anh mê đắm thân thể này, chìm trong tư tưởng thân thể hơn tất cả, chỉ là trái tim của anh không đặt trên người cô ta.

Tiếc nuối? Đúng, anh rất tiếc, tiếc rằng một người phụ nữ tốt như vậy nhưng lại phạm phải một sai lầm chết người, chính là yêu anh. Tình yêu có thể sinh ra và tự mất đi, chỉ cần khi nó chưa đạt đủ độ sâu sắc, nhưng xem ra cô gái này không như thế.

Anh hiểu tình yêu của cô gái này, cũng hiểu cô vì anh hy sinh nhiều bao nhiêu, chỉ có điều cố gắng bao nhiêu cũng chỉ là ảo vọng. Trái tim anh, con người anh đều nhất mực hướng về nơi khác.

Thứ giác chính là cơn đau đầu ập tới đầu tiên, phía sau ót nặng nề như vác hàng trăm cục tạ lớn. Anh chỉ điên cuồng một đêm, lại nhận hậu quả tới mức này đúng là không đáng. Anh kéo tay ra khỏi đầu Sở Tích, ngồi dậy dựa vào đầu giường.

Lăng Duật, cậu cứ nhất quyết muốn cướp của tôi sao? Vừa suy nghĩ, anh vừa kéo hộp gạc tàn thuốc đến gần, rầy rầy mấy lần, tro thuốc liền rơi vào hộp, vừa hay dính trên thành một ít.

Điều tra mấy ngày nay, anh liền biết cô ở cùng với Lăng Duật. Mà con người của Lăng Duật anh không hiểu thì còn ai hiểu nữa đây? Ký ức mất đi của em gái anh, hẳn liền lợi dụng nó để dây dưa vào cô một lần nữa? Anh thật sự không thể cho thêm bất cứ cơ hội tiếp cận nào nữa.

Rít một hơi thuốc lá, tàn đóm kéo đến nửa cây, đầu lửa quá bén nên làm đầu thuốc cháy rất nhanh. Lúc này anh quay đầu nhìn người trong lòng, cô ấy đang nhúc nhích.

“Minh, anh dậy rồi sao?” Cô trở người ưỡn ngực, hỏi một câu cho có lệ.

Khói thuốc xộc vào mũi, khoang miệng làm cô không thể thở, đi theo Hạ Thiên Minh đã lâu nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn quen với mùi thuốc lá.

“Ừ.” Sau khi dứt lời, anh dụi thuốc còn lại xuống hộp, thư thả mỉm cười.

Cô rất rõ tính cách của anh, thường thì sau khi quan hệ hai người bọn họ thường ngủ đến trưa. Lúc nào anh cũng sẽ thức trước nửa giờ đồng hồ, đặc biệt còn hút vài điếu trước khi đi.

Đối với đàn ông ba mươi mấy tuổi mà nói, lúc này thật sự sinh lý đang có nhu cầu rất cao, kể ra, anh rất yêu thích cô, bởi thân thể này. Bóp bả vai mịn màng của Sở Tích, anh im lặng ngậm chiếc môi nhỏ nhắn của cô vào miệng, cảm dỗ cô dây vào cuồng nhiệt của anh.

Không có cảm giác bất ngờ, cô khẩn khích đáp trả. Mấy giây sau anh buông ra, hững hờ nhìn vành môi hơi sưng đỏ.

“Hôm qua là phục vụ gọi em đến sao?” Anh thanh nhã dùng bàn tay vuốt ve bên má của Sở Tích, giống thân mật lại giống đùa bỡn.

Cô híp mắt, dùng lưỡi liếm sạch nước còn sót lại ngoài vành môi, hồng làm khô, “Không.”

Trượt bàn tay xuống hông người phụ nữ, anh khẽ hư hồng luồng lách vào trong tìm kiếm vị trí ấm áp, “Vì sao em lại xuất hiện ở đây?”

“Vì em biết anh sẽ tới đó.” Giọng Sở Tích hơi run rẩy, hai đôi chân trắng ngần bị kích động liền co lại theo bản năng.

Qua bao năm rồi, Hạ Thiên Minh! Anh vẫn cứ luôn vô tâm như vậy.

“Em theo dõi anh?” Anh dùng lực ấn chặt, ngữ khí có chút bất mãn.

“Không có!” Cô háng giọng, đột ngột vịn lấy tay của Hạ Thiên Minh, dùng rất nhiều sức vẫn không xê dịch nổi bàn tay to lớn ấy, thấy vậy cô quay sang gay gắt, có ý định van xin, “Là anh vẫn hay đến đó nên em đến tìm anh!”

Hạ Thiên Minh quá đê tiện, lại dám dờ loại chiêu trò kích thích này với cô. Anh cũng không xem lại, mỗi lần say rượu nếu còn đủ tỉnh táo anh nhất định sẽ muốn cô, nơi đó cô đến không biết bao nhiêu lần, mà mỗi lần đều là vì anh!

Tiếng rên của cô kéo dài suốt buổi sáng, nó dai dẳng và mạnh mẽ đến mức hôm ấy cô đứng lên không vững.

Hạ Thiên Minh sau khi được thỏa mãn thì thay đồ đi ngay, bước chân cũng cực kỳ vững chãi, suốt cả đêm, lại suốt cả buổi sáng, tinh thần anh vì vậy mà minh mẫn cả một ngày. Ở thành phố trước một tuần, ở thành phố này hai tuần, ấy thế anh cũng chưa từng liên lạc với Hạ Diệp từ khi tới đây, nhưng bất kể là giờ phút nào, hình ảnh ấy vẫn chiếm trọn suy nghĩ của anh.

Trước tới nay anh ta luôn cho rằng Sở Tích làm mọi việc cũng giống như anh, thỏa mãn. Bởi vì anh biết rõ trên đời này, chẳng ai cho không ai cái gì cả. Nhưng anh quên mất, để yêu và được yêu chính là cái giá mà Sở Tích phải trả cũng như anh, kết quả nhận được vẫn chỉ là sự điên cuồng.

Nhấp nhấp được một ít nước lọc, Sở Tích im lặng tiến vào phòng vệ sinh. Đứng thẳng người trong bộ dạng không mặc quần áo, cô ngắm nhìn những dấu vết trên thân mình trong gương. Từ cổ trở xuống đều là những vết hôn, cắn, đặc biệt là ở nơi xương quai xanh bị bầm dập đến độ chuyển hẳn sang màu đỏ huyết. Sờ lên chúng, những đường nét này thật tinh tế, thật đẹp.

Cô biết cô điên rồi! Từ khi cô gặp anh cô đã điên rồi!

[Chào các bạn độc giả. Minh là tác giả của bộ truyện này, mình có lời nhắn muốn gửi đến các bạn.

Truyện sẽ không được đăng theo lịch nữa mà nó đăng theo hứng của mình.

Cảm ơn đã đọc.]

Chương 59: Kẻ Có Tội

Lăng Tú Liên cau có uống ly rượu trắng, cuối cùng ngày hôm nay anh cũng có thể vui vẻ rồi. Trước giờ đều là Lăng Duật báo cáo lỗi của anh, còn anh thì sao? Tìm mãi cũng chẳng thấy lỗi để moi móc. Ha, anh còn cho rằng Lăng Duật chẳng phải con người nữa, làm gì có ai mà không có khuyết điểm, thế nhưng mười mấy năm bối xối vẫn không có kết quả. Hôm nay chính là ngày đáng để kỷ lục cho những năm qua.

Anh vui vẻ gõ ngón tay trở xuống bàn, mắt nhìn xuống đáy ly. Chất lỏng sóng sánh phía dưới bị ánh đèn chiếu đến mức lấp lánh như kim cương.

Nước chính là nước, rượu chính là rượu, nhưng rượu lại có bản tính được hỗ trợ nhiều hơn, vì thế mới có thể sáng sủa. Có một số người chẳng cần khát vọng chiếm hữu, lại chiếm hữu mọi thứ quá dễ dàng. Cũng bởi vì không tài giỏi hơn anh trai nên anh phải cố gắng cho bản thân mình nhiều hơn nữa.

Sờ lên lồng ngực, trái tim yếu đuối của anh đập vô vàn lần, có thể cả vạn lần một ngày, nhưng suy cho cùng cũng không thể bằng được một người phụ nữ cứu vớt anh. Nhìn thấy cô, bầu trời mưa cũng đột nhiên trở nên trong trẻo, anh cho rằng cả trái tim sau đó liền vì người phụ nữ này mà đập.

Tìm kiếm cô suốt cả tháng, cuối cùng không nhận được bất kỳ tin tức nào.

Căn phòng phía Tây ưu tú, mang theo hơi thở mạnh mẽ của những người đàn ông tráng kiện. Lăng Tú Liên đập mạnh vào bả vai người đàn ông trung niên. Ông ta khò sở bò dậy, van xin trong yếu ớt và đau đớn.

“Cậu chủ Lăng. Tôi sai rồi, tôi sai rồi.” Tần Tả xoa hai bàn tay vào nhau, nét mặt tuyệt vọng, liên tục thở những nhịp hối hả dồn dập.

Anh giọng chân thật ông ta ra khỏi người, “Đừng đến người của anh tôi, ông thật sự sai rồi.”

Càng tiếp xúc trực tiếp với loại người này càng thấy bản thân anh ghê tởm, chính anh hôm nay cũng phải đi tắm vài lần vì Tần Tả này.

“Cậu chủ Lăng, cầu xin cậu! Cầu xin cậu! Tôi còn có vợ và con, họ không thể...” Giọng ông ta lấy bầy, đến cuối cùng lời muốn nói ra cũng bị ánh mắt cực đoan kia làm cho sợ hãi.

Cả đời ông ta chỉ duy nhất với Lăng Tú Liên quỳ dập đầu, như vậy cũng đáng! Cũng đáng! Bọn trẻ thật đáng sợ, đều vì chúng trẻ mà làm ông ta không thể chống đối.

“Lúc ông bắt người phụ nữ của anh tôi sao lại không nghĩ đến kết cục ngày hôm nay? Ước hiếp anh ấy chỉ có thể là tôi!”

Anh lui ra cửa, một lúc, bóng dáng biến mất nhưng đồng thời trước khi rời đi, anh đã để lại một ánh nhìn lạnh ngắt cho bọn người kia. Tần Tả vội rống lên đầy uất tất, nước mắt giàn giụa trên gương mặt già nua.

Ông ta khẳng định bản thân quá ngu ngốc, có trách là trách ông ta dụng nhằm người không nên dụng... Ông ta hối hận rồi, hối hận đến nỗi trước hơi thở cuối cùng ông ta cũng mong bản thân được nhắm mắt.

Lăng Tú Liên ở bên ngoài sân thượng của biệt thự họ Lăng, trên cao, anh ngắm nhìn một dải đen của khu rừng quanh đó. Bật lửa, điều thuốc cháy dần dần theo điệu rít của anh.

Đã bao nhiêu người sống không bằng chết dưới tay anh? Không thể đếm được nữa rồi, đôi bàn tay này đã thấm lên rất nhiều máu tươi và tình người. Anh không những không hối hận, chuyện này đều là bọn họ ép anh, cũng như cái đêm mà anh bị sát thủ truy đuổi, may mắn lúc đó có một người cứu anh, nếu không thật sự đối với thế gian này anh chẳng còn sự góp mặt nào nữa.

Bàn tay đó dịu dàng len sâu vào trong người anh, nó ấm áp, mềm mại xoa dịu đi vết thương thân thể cũng như vết thương lòng lạnh lẽo của anh những năm qua. Cảm giác thanh thản khi ở bên cô gái đó anh không quên được, chính là vì đó là lần đầu anh rung động thật sự.

Kết quả điều tra mấy hôm nay, thông tin của cô ấy đã sớm được anh ghi nhận kỹ càng, chỉ là có một số vấn đề vô cùng lớn, nó cản nhắc sự hy vọng của riêng anh. Tin được không? Người lần đầu tiên anh trao cảm xúc lại là người phụ nữ của anh trai mình.

Đứng dưới ánh trăng khuyết rành rành, anh thở ra một hơi, không gian liền bao phủ những làn khói mờ nhạt. Mọi chuyện trùng hợp đến mức làm sự sợ hãi của anh tăng lên, cũng may đó chỉ đơn thuần là cảm giác thích, nếu là yêu, anh sợ bản thân sẽ bỏ rơi tất cả, ruộng bỏ hết mọi thứ hiện tại...

Móc điện thoại di động từ trong túi quần tây, anh ưu nhã liếc mắt nhìn màn hình, đó là một đôi nam nữ đang hôn nhau, trông ngọt ngào và hạnh phúc.

Anh hai và cô ấy khi nào thì rời xa?

Câu hỏi này cũng chỉ khuyến khích tinh thần anh mà thôi, anh hiểu, một khi đã yêu thích hoặc chìm đắm trong mê đắm của phụ nữ thì nhất định sẽ thoát không ra... anh hai của anh cứ từ từ mà đợi đi.

...

Hạ Diệp um một tiếng, di chuyển đôi chân qua một bên, gác lên vật gì đó để cố định lại, sau đó dùng đầu nhui nhui vào nơi ấm nhất của thân thể, tìm một vị trí hợp lý.

Cô nằm trong ngực như vật nhỏ xíu, gói gọn và đáng yêu. Nếu trước đây anh vì người phụ khác có quan hệ một chút thì anh cũng ghét sự thân mật cỡ này, nhưng cô càng làm những hành động tương tự như vậy thì anh lại càng cảm thấy vui vẻ, như vậy chính là hạnh phúc mà con người ta vẫn luôn nói sao?

Anh sờ lấy một bên mặt của cô, vén những sợi tóc tơ qua mép tai, đôi mắt sùng nịch hướng đến cô gái. Anh trường tới, đặt môi mỏng lên mắt cô, nhẹ nhàng hôn hít, hương thơm thật mê người.

Bỗng, anh nhớ về chuyện ngày hôm qua, quả thực khiến cô chịu ủy khuất gấp nhiều lần.

Anh quay lại, hướng mắt lên trần nhà, nhắm tịt, mơ hồ như làn khói, dè dặt hỏi cô, “Diệp, nếu phải trải nghiệm thử việc mẹ chồng nàng dâu, em có chịu được không?”

Không động tĩnh.

“Anh biết em đã dậy rồi.”

Cô ở trong chăn mở mắt, hơi sàu não nghĩ ngợi. Hít một ngum không khí thân thuộc, cô lên tiếng, “Còn phải xem đã.”

Anh co tay vuốt ve mái tóc đen tuyền của cô, khẽ ho khan, “Em không thể vì anh?”

“Không phải không thể, nếu không có khả năng em cũng không thể làm gì khác.” Câu nói của cô dứt khoát đến mức làm người khác tổn thương.

Có một người từng nói với cô, nếu đã chịu đựng ức hiếp của người khác, thì duy chỉ có một mình anh ta, không phải là ai khác, cũng không thể là ai khác. Cho đến bây giờ cô vẫn chưa thể nhận định được người đó là người nào.

Với tính cách này của cô, anh hiển nhiên đã biết câu trả lời không mong đợi rồi. Phải, chính anh cũng biết rõ như vậy, tại sao vẫn cố chấp cho bằng được?

“Chỉ anh mới được ức hiếp em, tuyệt đối không thể là ai khác.”

Nghe giọng điệu kiểu này cô chột tròn tròn mắt, một loạt hình ảnh chạy ngang đầu như thước phim cũ kĩ.

Sau đó một hồi cô gằn lên, “Điều em nói là thật đấy! Em không thích những gì quá gượng ép, nếu như lúc đó em cảm thấy quá mức ràng buộc, em nhất định sẽ chia tay anh.”

Trước nay đều vậy, khi đấy cô cũng từng nói, cô thuộc dạng người mơ ước cao xa, thích cuộc sống tự do tự tại, lại nói đến cái không thích chính là ngược lại.

A.

Tiếng cô thét chói tai, đột ngột lực của hai đầu ngón tay bức ép cái trán nhẵn nhụi của cô, buộc miệng nói ra mấy lời anh liền dùng bạo lực rồi!

“Đau quá! Đầu của em...” Cô khóc như nước mưa đổ xuống mặt.

Anh hoảng hốt nâng đầu cô lên gối nằm, vết thương vốn dĩ đã lành lại thành một vết sẹo lồi nhỏ, cô đau cái gì?

Anh nhanh chóng kề tai xuống miệng, hỏi, “Em đau đầu sao?”

“Em đau quá.” Cô bầu vào vật áo ngủ của anh, kéo kéo xuống, tiếng nói thất thanh.

Chưa kịp nói gì thêm, anh đã thấy người phụ nữ có thân thể yếu nhược này ngất lịm đi.

Anh điện bác sĩ Edward tới, cũng may ông ta làm một chuyến đến đất nước này cùng lúc với anh, không thì nơi xa xôi này không biết thế nào để tìm một người đáng tin cậy.

Anh ra ngoài nhằm tạo không gian yên ắng, giúp bác sĩ có thể khám chuẩn xác nhất có thể, kể quả là đợi hết bảy phút.

Ông buông cái ống nghe xuống cổ, thở nhẹ, “Tôi đã bảo với cậu, mấy hôm nay cô ấy còn bị thương ở đầu, không thể vận động mạnh, mà cậu thì... Tuổi trẻ sức lực cũng thật dẻo dai.” lại nói, “Yên tâm đi. Cô ấy chỉ bị ảnh hưởng một chút, không có gì đáng lo ngại, uống một chút thuốc này sẽ không sao nữa. Tuy nhiên tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, nếu muốn làm gì đấy thì hãy cố gắng kiềm chế lại, miễn cưỡng qua thời gian khó khăn từ vết thương cũ rồi hãy hành xác cô ấy.”

Người trong nghề khó nói với nhau, nhưng chuẩn đoán cho người khác thì không có gì đáng xấu hổ, mấy lời này cũng là sự thật mà ông ta muốn thẳng thắn giải bày. Tụi trẻ bây giờ khiến người khác không thể an tâm được, chúng quá nhiều sức khỏe nên việc vận động quá cường hần.

Mà mấy lời Edward nói bên ngoài bên trong Hạ Diệp cũng nghe thấy, quả thật chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống, quá mất mặt!

Lăng Duật cười cười gật đầu, là do anh đã dùng quá nhiều sức.

Tiền bác sĩ ra khỏi khách sạn, anh trở lại phòng. Thấy cô trùm chăn kín đầu, không khỏi cười khoái trá, “Em cũng biết ngại?”

Cô thò nửa mặt ra ngoài, ngượng mồm hỏi qua loa, “Anh không thấy mất mặt sao?”

“Không có.”

Sự điềm nhiên của anh như một gáo nước lạnh tạt vào mặt cô, cô ậm ừ khinh thường, “Anh quả thực mặt dày lắm đấy!”

Anh dẫn đo hất cằm, vờ như suy tư, “Mặt dày? Anh cảm thấy anh đã rất nhẹ nhàng với em. . .”

“Anh... anh!” Cô ngồi ưỡn lưng, chỉ ngón tay nhỏ xíu về trước, run bần bật.

Chưa kịp hoàn hồn, mặt mày đỏ bừng, thì anh đã kề sát mặt mình vào mặt cô, mặt mày buồn bã như hồi hận, “Vừa nãy anh làm em đau rồi.”

Cô đưa hai tay ôm lấy gương mặt điển trai, “Không sao. Do sức khỏe của em kém thôi, đừng tự trách mình.”

Giọng của cô ngọt lịm, nhấn chìm anh trong cảm bầy đường mật. Cô tính tình như này bảo anh làm sao đây? Trẻ con, trưởng thành, ngay cả suy nghĩ cũng thoáng cái già hơn ông chú ba mươi mấy như anh! Còn biết cả việc làm người khác thấy vui lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Không Thể Về Khi Chưa Thấy Được Em

Bọn họ ở Thụy Sĩ cũng đã tròn một tuần, chỉ cần có cô ở bên cạnh anh thì nhất định sẽ tiêu tốn một khoản tiền bù vào thức ăn khá lớn, mặc dù con số này chẳng đáng là bao. Nói thật ra, phong cách tiêu tiền này của cô đúng thật là chẳng hiểu nổi nữa, thậm chí cô còn chẳng để ý xem nó bao nhiêu tiền và mấy chữ số thì đã cầm đi, mà thứ tiên quyết nhất là số lượng quần áo cô mua, nó thật sự đã vượt quá sự cho phép của hai chiếc vali lớn.

Lăng Duật vì cô mà tiêu tiền không những vui vẻ vô cùng, mà còn bảo cô mua nhiều thêm những thứ cô thích. Quả thật cô cũng không muốn tiêu của anh nhiều tiền như vậy đâu, chỉ là những món đồ này đều không tốn kém, và lại anh đã ép buộc cô mua với ánh mắt rất đáng sợ.

Trước đây cô ở Mỹ một thời gian khá là dài, ngay cả thói quen hay quan điểm của cô đều trở nên thoáng hơn, tiêu tiền bạc của bạn trai là điều nên làm.

Trước khi cất cánh trở về, cô còn nhõng nhẽo với anh mấy lần, bắt anh phải đưa cô đi triển lãm, nhưng lúc ấy anh có cuộc gọi quan trọng nên phải quay về gấp, cô cứ thế mà giận anh suốt mấy tiếng trên máy bay.

Anh liếc qua, thấy cô chẳng đá động hay để ý gì đến mình, liền nghĩ cách giải quyết. Thừa nhận! EQ và IQ của anh hiện giờ đều tuột xuống con số không, chuyện gì liên quan đến cô thì anh liền không biết thế nào mới là giải pháp chu toàn nhất.

Cô nhìn vào điện thoại, bấm mãi, bấm mãi cũng không muốn để tâm đến việc anh đang làm gì, tuy vậy, đó chỉ là biểu cảm ngoài mặt mà thôi, thật ra cô rất để ý đến anh.

“Em muốn quay về nhà hay là nhà chính của Hạ Mẫn Nguyệt?”

“Anh muốn em quay về đâu?”

“Cho em lựa chọn.”

Cô lại rất muốn cười, cái tên ngốc này! Rõ ràng ý của cô rất rõ, anh lại xem như không thấy.

“Về nhà em.” Cô băng quơ chat chit với bạn bè, do âm lượng không tắt nên reo lên âm ỉ.

Mà reo càng lớn thì mày anh càng chau lại, cô cố ý đến mức làm anh không vui vẻ. Mà cô cũng có tâm trạng không còn hơi đâu nhắn tin, nếu có chuông tin nhắn từ nãy giờ thì đều là báo thức, ai bảo anh về sớm!

“Tối nay anh đến đón em.”

“Làm gì?”

“Đi gặp mẹ anh.”

Nghe đến nhịp này tim cô sắp rớt ra ngoài, đương không lại bắt cô đi gặp mẹ anh, nghe giọng bà ấy qua điện thoại cũng đủ biết bà ấy là loại người như thế nào rồi. Cô sợ sẽ bị bà ấy làm khó.

Khi nói xong, anh quyết nắm bắt hết mọi động tác từ nhỏ đến lớn của cô. Người phụ nữ không sợ trời không sợ đất lại đi sợ mẹ chồng.

Hai tay cô siết chặt điện thoại, nghĩ ngợi.

“Em đừng cứng nhắc, bà ấy có hơi quý tộc một chút nhưng cũng là người dễ dàng.”

Có trời mới tin mẹ anh là người như thế, nhưng nếu phải đối mặt thật sự, cô nhất định sẽ mong người mẹ đó sẽ tốt với con dâu tương lai một chút. Cô mệt mỏi với việc phải quan tâm đến những người không thích mình.

Cô thờ dài, tâm tư cũng thoải mái không ít. Anh đối xử với cô tốt đến mức cô sợ hãi sẽ bị người khác cướp mất, cô biết bản thân đang rất ích kỷ, nhưng ai bảo anh tuyệt vời như vậy. Trước nay, người chịu được tính cô chỉ có ba người, là những ai thì ai cũng biết.

Vì vậy tự nhiên mà gương mặt của cô cũng giãn ra, cực kỳ gọi cảm, “Em mong sẽ như anh nói.”

Lăng Duật biết được tính cô rất dễ thuyết phục, hơn nữa anh không sợ cô sẽ giận anh, tính nết mềm lòng cũng là một trong những lý do khiến anh thích.

...

Hạ Diệp về luôn nhà chính, bởi vì nó là nơi thân thuộc từ nhỏ nên rất dễ chịu, không phải lo nghĩ nhiều. Ví như người chăm sóc chẳng hạn.

Lúc cô về đến thì Hạ Mẫn Nguyệt chưa về, không thể nói chuyện của cô và Lăng Duật được. Sau khi thấy gương mặt của bà ấy phờ ra trước mặt, cô cũng không dám nói ra những quan điểm trong lòng mình, bởi thế nên đành ngậm ngùi việc muốn nói vào trong miệng, đợi cơ hội thích hợp để giải bày.

Lúc ăn cơm, cô miễn cưỡng gắp một miếng thức ăn vào chén bà ấy, bóng gió hỏi, “Mẹ. Mẹ nghĩ sao về Lăng Duật?”

“Cậu nhóc này rất giỏi trong thương trường, còn rất biết nắm bắt lòng người.”

Không cần suy nghĩ quá lâu, trực tiếp nói là vài câu thì chính là đủ ý rồi.

“Vậy...” Cô đáp ứng buông đũa, nhưng chưa kịp dứt lời đã bị chặn họng.

“Nhưng con không thể thích cậu ta được, có biết vì sao không? Vì mẹ cậu ta rất ghét mẹ.”

Cô ừ ừ gục đầu, nhưng chỉ mấy giây sau cô lại làm vẻ mặt rất tò mò, “Ghét mẹ? Mẹ đừng nói vì khi trẻ mẹ đẹp hơn bà ấy nên bà ấy ghét mẹ chứ?”

Hạ Mẫn Nguyệt tính khí rất kỳ lạ, là việc gì đụng đến phụ nữ bà ấy cũng nói người ta vì ghen tị sự xinh đẹp mà gây ra, thật sự là nghe đến mồn lỗ tai.

Bà ấy thờ dài, an nhiên ăn tiếp phần của mình trong bát, “Chuyện quá khứ cả.”

Cô nghĩ ngợi rất lâu cũng không ra lý do, mà ngược lại nhắc đến bà ấy mẹ lại dờ dẫm rất lâu, thật sự cô rất thắc mắc!

“Diệp tử, con đừng bao giờ phạm sai lầm. Mẹ cho con ở gần cậu ta, muốn làm con cũng có thể làm, trở thành người phụ nữ của cậu ta mẹ cũng không trách mắng con, chỉ là, khi con chắc chắn được bản thân có thể chịu được những điều ở phía sau rồi hãy tính tiếp.”

Ăn cơm xong, cô bâng khuâng gọi cho Lăng Duật, chưa đầy bốn giây đã nghe thấy âm thanh âm áp của anh.

Ngồi trước bàn trang điểm đầy đồ dùng thượng hạng thì tâm tư cô cũng chẳng tốt hơn.

“Duật, mẹ em và mẹ anh có quen nhau sao?” Cô khoanh tay, ngón tay vẽ đường tròn dưới nền bàn trang điểm.

Mắc cười ở chỗ hai người bọn họ ghét nhau thì đám con không được tiến tới bước thứ ba. Nghe nói phụ nữ ghét nhau rất ghê gớm và cô cũng là phụ nữ, cô hiểu nó như thế nào, bệnh ghét lây lúc nào cũng có phát tác.

« Đúng vậy, hai người họ từng rất thân thiết. »

Cô oán trách, “Sao anh không nói với em?”

« Anh xin lỗi. »

“Duật, anh quả thực quá cưng chiều em rồi.”

Tự nhiên bây giờ cô lại có một thói quen đặc biệt, chỉ cần đang không vui thì nói chuyện với anh cô sẽ rất rất vui trở lại.

« Là trách nhiệm của anh. »

Anh bên kia cười khanh khách, cái giọng điệu thỏa mãn này nghe rất đáng ghét, nhưng cô cũng không xem nó là chuyện cần chú ý, cứ vậy tiến vào chủ đề chính.

“Nếu thân thiết như vậy, vì sao mẹ em lại nói...”

« Vì là vấn đề của hai người họ nên anh không rõ. »

Chuyện của phụ nữ anh trước giờ không tham dự.

“Tối nay anh đến đón em đi.”

« Được, sau khi tan họp anh sẽ đến đón em. »

Sau khi kết thúc cuộc gọi dài hai mươi phút, cô bỏ điện thoại xuống đi ra khỏi phòng.

Lúc này, định đi vào nhà bếp rót nước uống, ai ngờ anh hai đứng một cái xuất hiện sau lưng, khiến cô hét ầm.

“Tiểu Diệp.”

“Anh hai...” Cô nhìn xuống phía dưới, chân anh rõ ràng đang chảy rất nhiều máu, cô hoảng hốt tròn xoe mắt.

“Anh hai! Anh bị gì vậy?”

“Anh đến công trường của Hạ Mặc, trang bị cũng khá đầy đủ.” Chưa dứt câu anh đã giật người đau nhói, mặt mày nhăn nhúm, lộ ra đường nét trường thành.

“Anh đừng nói nữa.”

Cô lo lắng ngồi xuống xem xét vết thương, nó đã chảy rất nhiều máu, nếu còn kiểu lơ lửng như thế này mãi sẽ rất nguy hiểm. Cô mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng dịu anh vào trong phòng, anh hai cô đã lớn như vậy lại còn bất cẩn đến độ này, cũng may thật sự chưa xảy ra chuyện gì.

Vì quá lo lắng nên cô trực tiếp gọi đến từ chối cuộc gặp gỡ, đành xin lỗi anh một tiếng. Ban đầu anh nói không cần gấp, nhưng anh hai cô quan trọng như vậy cô sẽ không thể bỏ đi, lại thêm bây giờ mẹ không có ở nhà.

Vết thương của Hạ Thiên Minh khá sâu, thậm chí chảy nhiều máu đến mức xung quanh vết thương đều biến thành màu đỏ thẫm, vùng thịt bị thương ứ máu đen.

Lúc cô xử lý xong vết thương cô đã ngừng thở những nhịp gượng gạo, cô sốt sắng đến độ này là vì anh rất quan trọng! Bất đắc dĩ cô nhớ đến gương mặt không biểu cảm của Lăng Duật... Khi cô đang lo sốt vó cho anh, thì Lăng Duật sẽ như thế nào?

Cô liếc mắt thấy anh đã thiếp đi, bản thân mới rón rén định đi, nhưng chưa đầy ba giây, tiếng anh bị cơn đau níu cô lại. Bị thương ở chân rất bất tiện, lỡ như muốn rót nước uống cũng khó khăn.

Cô bận bịu ở một bên, rồi ngủ quên ngay cạnh anh luôn. Anh xoay đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt vừa cưng chiều vừa bao che, anh kéo sợi tóc bên mặt cô xuống, đem nó ra đặt ở phía sau tai.

Vì mới mở mắt nên cực kỳ nhạy cảm với ánh sáng, lúc anh nhìn qua màn hình điện thoại cô, anh đã thấy rõ ràng chữ “Anh đợi em dưới nhà.”

“Đợi đi.” Sau khi nói câu này, anh đã nở một nụ cười rất hiếm hoi, kéo ngang, xóa nó đi.

Lúc cô tỉnh dậy, trước mắt chính là gương mặt không dè chừng của anh hai. Thế rồi cô mở điện thoại, không có bất kỳ tin nhắn nào gửi đến, cô mới rời khỏi phòng anh mình, sau đó đi sang phòng của bản thân. Nằm trên giường nghỉ ngơi rất lâu mới can đảm đi xuống lầu xem thử.

Lần này khi bước ra ngoài cô đã không trông thấy chiếc xe nào, nhưng với sự cẩn thận cô mới nhìn quanh khu vực đó, quả thực khi nhìn kỹ cô đã không dám tin.

Anh đứng dựa vào chiếc xe màu đen, trên tay là điếu thuốc vừa hút được nửa cây.

Cô chạy nhanh tới, chớp tay anh lại, ngăn cản anh hút. Cô trừng mắt nhìn xuống đất, tàn thuốc rôm rả ở trên nền, anh đã hút hết bao nhiêu điếu rồi?

“Không được hút nữa.”

Anh ngoan ngoãn quăng điều thuốc lá xuống đất, “Được.”

Cô nắm hai vạt áo của anh thật chặt, sau đó hình mũi cười cợt, “Đợi em có lâu không?”

“Không lâu.” Anh vuốt ve đầu cô, khẽ sờ sờ một nụ cười đáp trả.

Cô dùng một tay nhéo lên gò má cao của anh, “Sao không về đi, anh có biết khi nào em sẽ xuống đâu?”

“Cho nên anh càng không thể về.” Anh xoay đầu hôn nhẹ lên bàn tay ấy.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nhấn Chìm Vào Yêu

Hạ Diệp cảm thấy bản thân đáng lún quá sâu vào sự sâu sắc của tình yêu, cô có cảm giác như bản thân đang là người hạnh phúc nhất trên thế giới này. May mà có anh, không thì cuộc sống của cô chỉ đơn giản là những mảng màu cảm xúc mờ nhạt, nếu không có sự hiện diện của anh, cô sớm chỉ nghĩ đến việc ăn chơi trác táng.

Cô nhớ trước đây dường như cô cũng từng yêu một ai đó khá sâu đậm, nhưng nó có phải là hội chứng Daja Vecu[*] thì cô không rõ. Đối với hội chứng này mà nói thì tất nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Cô ôm anh, ấm áp từng thớ thịt, sau đó lại một môi dụi vào sâu trong lồng ngực rộng lớn. Cứ ở gần anh, hễ anh ở ngay bên cạnh là lại thấy bản thân không còn cần cố gắng bất cứ thứ gì nữa.

Khi còn ngồi ở ghế nhà trường, cô thường phải nhận việc phải thích một người nào đó, chỉ vì cô sợ hãi cảm giác bản thân sẽ thua thiệt. Nhưng sau đó, chính là lúc cô trở về quê hương, cô được gặp anh, người có thể làm cô tin tưởng vô điều kiện. Thậm chí anh có thể chịu được tính cách quật cường, bướng bỉnh hay trả treo của cô. Anh có lẽ là một trong những đặc ân mà ông trời đem đến bên cạnh cô. Nói rõ ràng một chút, cô luôn cảm thấy anh chính là điều gì đó rất chắc chắn.

Hai cánh tay thon dài của cô đặt trên vòng eo rắn rồi liền cảm thấy là lạ, quan trọng ở chỗ cô không phải lần tiên tiếp xúc với nó.

Hít một ngụm không khí vào miệng, cô ngược mặt ngửi mùi trên người anh.

"Anh lại uống rượu? Bọn rượu rồi sao?" Cô tiện tay sờ mó bên hông, đột nhiên háng giọng nhéo một bên eo của anh.

Anh vỗ về lưng nhỏ, bắt đầu đi giải thích, "Nói chuyện với người quen nên phải uống một chút để đáp lễ."

"Là ai vậy?"

"William."

Cô không phải người đáng trí, nhưng nếu thật sự lâu hơn hai ba tháng hay nửa năm, cô sẽ quên người ta ngay. Nếu không phải dự tiệc đính hôn cách đây vài chục ngày, cô chắc chắn sẽ không nhớ nổi hình dạng mặt.

"À... cái người lần trước chúng ta đi dự tiệc đúng không? Em nhớ được anh ta rất đẹp trai."

"Có đẹp hơn anh không?"

"Anh ấy à? Thật lòng mà nói, người đàn ông của em đẹp hơn nhiều." Cô chu môi nhỏ, giảo hoạt.

Người đàn ông của em... trong miệng người khác phun ra thì có thể không có ảnh hưởng, nhưng từ miệng người phụ nữ này thì lại tăng thêm mấy phần mỉa mai. Anh yêu người phụ nữ đứng phía trước nên bất kỳ điều gì cũng có thể dung túng được.

Anh là một người kiêu lời, có thể khả năng diễn đạt cảm xúc rất kém, nhưng thật ra mọi tia cảm xúc từ anh dành cho cô tuyệt đối không ai sánh kịp.

Cô lướt ngang, thấy sợi tóc dài trên áo anh, liền trừng mắt. Tuy không hứng thú tới việc quá khứ anh có bao nhiêu người đàn bà, chỉ là hiện tại anh không thể có thêm bất kỳ người nào nữa, nếu khiến cô chịu không nổi, anh chắc chắn có chuyện rồi!

Thấy cô xị mặt, anh mới nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Thế rồi mùi thuốc lá pha chút mùi rượu tiến vào khoang miệng của cô, nhưng nó thật ngọt ngào.

Cô đáp lễ rất tự nhiên, mặc kệ cho anh làm cái gì cô đều không phản kháng.

Cho đến khi anh buông cô ra, rồi nở một nụ cười hài lòng, "Hôm nay anh có gặp một người phụ nữ."

Ban đầu cô còn sợ câu tiếp theo anh nói không phải là câu cô muốn nghe, nhưng kết quả lại rất bất ngờ.

"Người đó là mẹ anh."

Cô cười hihi thả tay khỏi người anh.

Anh lại dựa người vào xe, cho dù cô thật sự có lý do không thể đến, nhưng lòng anh không hi vọng cô xem thứ khác quan trọng hơn, "Lý do em không thể đến được là vì?"

"Vì anh hai em đột nhiên bị thương nên em phải chăm sóc anh ấy." Ngữ điệu của cô chút thương cảm.

Lúc anh nghe xong hai từ "anh hai" thì anh đã chắc chắn một người, "Hạ Thiên Minh?"

Thấy ánh mắt anh rõ xa xăm, cô mới thắc mắc hỏi lại, "Anh quen biết anh ấy?"

Anh giang tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, "Không những quen mà còn rất rõ ràng."

"Anh có nhiều bí mật thật đấy!"

"Em chỉ cần kết hôn với anh, em sẽ biết hết thôi."

"Bớt mơ tưởng đi." Cô đẩy không được anh, liền đẩy mặt anh đi hướng khác.

Anh giành lấy bàn tay loạn xạ trên mặt, ra vẻ đứng đắn, "Em có dám chắc không muốn kết hôn không? Đợi lúc anh buồn bã, lại đi tìm người phụ nữ khác."

"Anh tìm xong, anh sẽ không nhìn thấy em tốt với anh như thế này nữa."

Cô đã từng nói, một là của cô, hai là không phải của cô, đàn ông không nên tranh giành, giành về rồi sẽ rất mệt, ai biết lại quen thói cũ, đi tìm tình nhân.

Cặp tình lữ ở ngoài đây yêu đương khiến người khác không thể nào không nhìn, càng không thể lãng đi chỗ khác. Hạ Thiên Minh nắm chặt nắm tay, nhìn hai người bọn họ ôm nhau, lòng như vạn mũi kim châm chích. Cuối cùng, anh đành phải dẫn lại cơn tức thấu xương của bản thân, khổ sở đi về giường với cái chân bó đầy vết băng. Nhưng mà ngay tại lúc thấy bọn họ ân ái ái anh đã nảy sinh ra một loại cảm giác khiến vết thương ở chân gần như tê liệt và không còn cảm giác đau đớn nữa.

Lúc cô đi ra anh rõ hơn ai hết, anh chỉ là kiềm nén lại thứ cảm xúc mù quáng của chính mình. Anh không có tư cách, càng không có quyền để suy nghĩ hay giành giật.

Buổi sáng. Tập đoàn Lăng thị.

Thành thật mà nói, ở tập đoàn đang có rất nhiều vấn đề xảy ra, mà hot nhất vẫn là chuyện của một số người đáng chú ý. Ví dụ như Kiều Ninh Như.

Con người này có học vị, lại có trên mình địa vị "hôn thê" của chủ tịch, nên khi bước vào công ty đã gây dựng nên rất nhiều tiếng tăm. Nào là bọn họ không thấy Hạ Diệp nữa là do hôn thê của Lăng Duệ trở về rồi, còn không là vì sợ Hạ Diệp buồn nên anh đưa Hạ Diệp đi du lịch giải khuây suốt cả tháng nay.

Nói đi thì cũng phải nói lại, bọn họ vừa lòng Kiều Ninh Như hơn, ít ra cô ấy rất dễ thương, cư xử lịch thiệp, còn hơn là Hạ Diệp kiêu căng, ngạo mạn, ý thể phách lối lắm càn.

"Các cô cứ bàn. Bàn xong rồi thì đi nhận thông báo trừ lương." Quản lý trừng mắt, nói bóng nói gió vào đám người.

Bà ta khác với bọn họ, bà ta thích Hạ Diệp hơn, con người thà cứ thẳng thắn nhưng không xấu xa, chứ như Kiều Ninh Như, không biết lúc nào cô ta quay đầu thay đổi. Cũng khá tuổi rồi, bà ta hiểu những vấn đề này, quả thật rừng càng già càng cay, tuy không thật sự quan tâm đến mấy việc con con này nhưng bà ta cũng hứng thú.

"Quản lý! Tha cho tụi em đi."

"Hừ, bà ta rõ ràng bênh vực cô ta."

"Chắc là nhận tiền rồi."

Mấy cô nàng đậm chân bức tức, thay phiên nhau đi về nơi làm việc của mình.

Kiều Ninh Như đứng phía trong chờ thang máy đều nghe thấy hết, tuy vậy, lại không có chút mừng rỡ nào cả. Lời bọn họ nói chẳng qua chỉ là lời ba hoa bẻm xép mà những loại người hạ đẳng thể hiện, cô chỉ cần mục tiêu chính của mình đáp lại mà thôi.

Hạ Diệp? Nghe cái tên thật giống với cô bé nhỏ xíu năm đó, nhắc đến không còn cảm thấy ghét bỏ nữa, lại thấy mừng nhận thức về cô bé khi ấy đã phai nhạt đi rất nhiều.

Nếu có ai hỏi đến, cô nhất định sẽ kể rõ ràng chuyện hồi bé, cô đã từng bị ức hiếp như thế nào. Cô căm ghét con người của đứa trẻ khi ấy, may mắn nó đã sớm biến mất khỏi cuộc đời của cô sau khi gây ra tai nạn làm thân thể cô để lại một vết thương không sao lành.

Hiện giờ bỏ qua vấn đề tên giống nhau, cô còn nghe nói rất nhiều thứ về Hạ Diệp, không những vào làm việc thông qua Lăng Duật, còn không có tài năng nào về mặt tài chính. Ngay cả đứa con dâu tương lai của nhà họ Lăng như cô còn phải có giấy xác nhận từ đại học mới được vào nhận việc. Cái gì cũng có thể bỏ qua, nhưng tuyệt đối sự trong công bằng trong việc này thì không được.

...

Kiều Ninh Như siết chặt văn kiện, đứng trong tư thế chau mày gượng gạo, "Duật, sao anh lại cho cô ta vào Lăng thị dưới nhiều ánh nhìn bất công như vậy?"

"Thì sao?" Anh tiếp tục di chuyển con chuột trên màn hình, không mấy may quan tâm tới.

Cô giải thích, "Anh không thấy rất nhiều nhân viên của anh đang có vấn đề với cô ta à?"

Mà bây giờ, tất cả những lời nói, tất cả những hành động đều trở thành cái gai trong mắt anh.

"Cô thậm chí còn chẳng dùng kính ngữ khi nói về cô ấy." Ngữ khí của anh không chút nể tình, như thể không muốn nói chuyện với cô.

Anh dùng giọng điệu đó để trả lời thì đủ biết anh bao che người phụ nữ kia thế nào rồi. Lại thêm cách hành xử chua chát như vậy, dường như rất ghê tởm con người cô, khiến cô trong phút chốc đau lòng.

"Anh là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên với em, anh không hiểu em sao?" Cô khổ sở thốt nên lời, lồng ngực hơi nhói.

Lúc này anh mới thờ dãi, lướt qua con người ướt át của cô, "Con người bị tác động bởi rất nhiều yếu tố."

"Ví dụ như anh, mê muội một người phụ nữ đến độ mù quáng, không còn biết thế nào là nhìn nhận sáng suốt."

"Tốt nhất đừng động vào cô ấy, lúc trước bởi vì có mẹ tôi, nếu không, sẽ thật sự không có kết cục tốt đẹp hơn năm đó đâu."

Cô bàng hoàng, tim đập một cái thật đau, "Em đã từng làm gì chứ!?"

Anh bật dậy làm cô giật mình, sau đó thì đi tới trước mặt, chèn ép cô vào bức tường, "Chính bản thân cô là người phải hiểu rõ nhất. Nhớ lúc đó cô còn chưa thấy mặt của cô ấy thì đã cùng người của mình ra tay hại chết cô ấy, cũng may cô ấy chưa chết. Nếu không, mặt đất thật sự không thể chứa chấp các người."

"Em không có!" Cô đứng dựa vào tường, vì ngửa mặt lên nên ót có phần hơi mờ.

"Có hay không năm đó tôi đã điều tra. Không những dính dáng tới cô mà còn dính dáng tới mẹ tôi."

Càng nghe cô nói thêm anh lại càng chán ghét, nếu lần đó không có mẹ xen vào, anh chắc chắn đã tống cô ta vào tù.

Tuyệt vọng khiến ý thức cô mơ hồ, lúc mở cửa bước ra đã ngăn người mấy phút. Không đúng! Chuyện năm đó cô không xen vào, cô không xen vào!

Kiều Ninh Như cắn móng tay cái, nghĩ ngợi xem nên làm thế nào. Sau đó lại thật sự lấy điện thoại gọi đến cho Lăng phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: tôi Đem Tình Yêu Giấu Tận Đáy Lòng.

Mấy ngày nay làm việc ở bệnh viện Hạ Mặc, Hương Đàm vốn chẳng còn dư thời gian để liên lạc xem tình hình của Hạ Diệp thế nào. Dù sao thì công việc ở đây cũng là do cô dàn xếp cho cô ấy, cô ấy nhất định phải có một lời cảm ơn thỏa đáng.

Hương Đàm thừa nhận mấy ngày nay trong lòng chẳng còn nhớ đến người kia nữa, dường như đã chẳng còn đau lòng khi nhắc tới. Lúc ấy cô thường gọi hỏi Nhiên Nhiên, như vậy là thế nào? Anh ấy chỉ bảo, tổn thương đến mức tê tâm nên dù có nhắc đến trăm ngàn lần cũng không đau nữa. Nhưng cô lại không cho rằng như vậy.

Tối hôm nay cô và anh có một cuộc hẹn, dĩ nhiên cô đã xin bệnh viện cho về sớm hai tiếng đồng hồ. Hạ Mặc khá nghiêm ngặt nên từ sáng sớm cô đã mặt dày chạy tới xin giấy phép, đến chập tối mới có đơn duyệt gửi xuống.

Cô thay đồ thật nhanh, tiếp đó kéo cái quần jean chắc nịch lên tới rốn, rồi lại kéo khóa quần lên, thời gian thực hiện chưa đầy năm giây, hình như từ hôm đó cô đã tự động sụt cân rất nhiều. Chỉnh chu lại mái tóc, cô lấy chai xịt thơm tho khử mùi miệng, ít ra phải thật chỉnh tề trong mắt người khác giới!

Thấy điện thoại gọi đến, cô bật loa ngoài, đồng thời ngậm sợi thun buộc tóc trong miệng, lại kéo ra để định hình lọn tóc.

« Cô nhanh chút đi! » Âm thanh bên kia oai oái, không chừng nếu để quá gần sẽ bị thùng màng nhĩ mất!

"Đợi một chút! Làm gì mà quát ghê vậy hả!?"

« Tôi đợi cô nửa tiếng rồi đấy! »

Cô không thật sự là người chu toàn đến mức nhìn giờ ở đồng hồ đâu, mặc dù cô có thể xem nó ở ngay tay và ở trong điện thoại nữa. Thấy bản thân có chút sai trái, nhưng vì đó vốn dĩ là bản năng nên đành ngậm ngùi xin lỗi.

"Xin lỗi, tôi sắp xong rồi."

Hai người bọn họ giống nhau, vì thế khi ở gần nhau cũng có điểm tương đồng, dễ nói chuyện hơn nhiều. Cô chạy cảm theo cái bóp chạy vội qua cửa, trước khi đi không quên khóa cửa ngoài.

Bước xuống tới dưới lầu cô vốn đã có thể hình dung được gương mặt hằm hằm của Nhiên Nhiên, sự thật chính là như miêu tả của cô. Nó xị lại đen thui.

Cô lấp bắp, miễn cưỡng xua tay, ra vẻ rất có lỗi, "Xin lỗi, xin lỗi nha."

Anh mở cửa xe bên phải, cô từ từ rút vào ghế ngồi, rồi tự đóng cửa. Cô cảm thấy không khí hơi ngột ngạt nên cũng đành ngậm miệng chính mình lại.

Đoán bằng đầu cũng biết anh chắc chắn là vì Hạ Diệp mà nổi nóng. Bình thường có đợi cô vài phút anh cũng chưa từng phẫn nộ đến mức không nói chuyện như thế này.

"Nửa tháng trước còn liên lạc. Đến một tuần sau thì không liên lạc được nữa."

Do cô im re nên lúc anh nói chuyện cô còn chưa chú ý rõ, chỉ có điều nghe như tiếng ni non thay vì là lời xuất phát từ trong tâm.

"Anh đang nói cái gì?"

Trong không gian tối tăm, đôi mắt trong trẻo của Nhiên Nhiên lóe lên đầy căm hờn, làm người đối diện nổi hết cả da gà, "Theo cô là cái gì?"

"Hừm, để bây giờ tôi thử liên lạc với cô ấy."

Cô cứ nghe anh bảo, "Nửa tháng nay cô có liên lạc không?"

Thật ra câu này cũng như những gì cô đang nghĩ, lâu rồi cô chưa cảm điện thoại gọi cho Hạ Diệp, cô biết tính cô ấy không thích chủ động, nếu không muốn sẽ không gọi hay nhắn tin trước cho bất kỳ ai. Thử đếm xem số cô gửi tin nhắn và gọi cho cô đếm bằng lòng tay.

Lại thêm, không thể nào Nhiên Nhiên không biết loại tính cách khó gần này được, chắc chắn Hạ Diệp đã đổi số rồi!

"Cô có nghĩ như vậy là vô dụng lắm không? Cô ấy chắc chắn không muốn liên lạc với tôi, người như cô ấy không thiếu đồ công nghệ bên mình."

Cô không biết khi yêu đàn ông lại nhạy cảm như vậy, cũng đúng thôi, thứ gì chưa có được thì dễ mất, chân lý của cuộc sống chỉ còn hai màu đơn lẻ này là vậy.

"Hạ Diệp sẽ không như thế."

Ở trong phòng chủ tịch, Hạ Diệp liên tục hắt xì, sau một hồi cô vội lau đi mũi bằng miếng khăn giấy mới lôi ra từ trong hộp khăn.

Thấy chiếc mũi của cô ứng đỏ lên chỉ vì lau khăn giấy quá mạnh làm anh rất muốn cười nhưng lúc này không phải thời điểm để chọc cô.

Anh đưa tay nắm lấy cả hai bàn tay cô, chau mày lo lắng, như thể sợ ai đó cướp mất, "Em bị cảm rồi à?"

Tự tiện sờ lên trán mình, cô nhận định mình không có bị sốt, hơn nữa trong người không có biểu hiện gì lạ ngoài việc hắt xì, "Em cũng nghĩ mình cần đi khám..."

Hai người bạn họ vào bar rượu, nói thẳng ra cũng biết được chín mươi phần trăm bạn họ đến đây để làm gì rồi. Hai người ngồi ở quầy, gọi phục vụ mang thêm mười cốc lớn rượu vàng và mười cốc nhỏ rượu trắng xếp chồng lên nhau.

Nhiên Nhiên thấy rượu được bày trí xong, thì dùng lực tay khiến ly nhỏ rơi vào trong ly lớn, văng lên người cô rất nhiều nước. Bar này chỉ có những người có tiền mới lui tới nên không sợ sẽ gặp phải kẻ tồi, bởi vì thông tin quý tộc dễ nắm giữ hơn nhiều.

Hai người cùng uống, mỗi người một phía và quy tắc của họ là ai uống nhanh, uống nhiều người đó được quyền trút tâm sự. Hương Đàm uống được ba ly đã ho sặc sụa, đến độ phải dùng tay để dẫn lại cổ họng nóng rát, còn anh, tổng hết năm ly vào bụng, sau đó lười nhát ngồi phịch một cái xuống ghế.

Cô còn ho khan, cổ họng ít nhất vẫn còn để lại cái cảm giác tê rần ấy, thêm cái mùi nồng nặc của rượu sọc vào khứu giác, cay đến nổi chảy cả nước mũi. Cô dùng khăn giấy của phục vụ nam đưa, tùy tiện lau sạch mũi.

Ngồi xuống bên cạnh, cô không nói nhiều, chỉ lẳng lặng nhìn động tác uống rượu của anh. Nó mạnh mẽ, dứt khoát, không như thứ tình cảm ấy, không chút ý tứ, chỉ có sự hy sinh.

Hai người bạn họ quen nhau từ đại học, lần đó là lần đầu anh gặp cô, thật sự có thể nói anh thích cô từ lần đầu, bởi vì cô mang đến cảm giác thoải mái mà không có bất kỳ người nào đem tới được. Thứ ví cô như bầu trời, anh nhất định sẽ là những chú chim bay thẳng cánh, chỉ có điều, cố gắng bay hết tốc lực, dùng sức để được chạm vào bầu trời trong xanh kia thì nhất định là chuyện không thể nào.

"Tôi đem tình yêu giấu vào tận đáy lòng."

Với từ lượng ít ỏi của anh vốn rất dễ say, hơn nữa việc một lần uống nhiều như vậy không chừng sẽ sặc rượu mà không còn tỉnh táo mắt.

Anh kể với Hương Đàm, lòng anh trước nay vẫn luôn nghĩ về Hạ Diệp, anh bất chấp tất cả. Trước đây anh đã từng là một thằng đàn ông chín chắn nhưng từ sau khi gặp cô, đã hiển nhiên biến thành người đần độn, không rõ ràng.

Nhà giàu, có gia thế, học thức đầy mình, muốn tìm một người xứng đáng hơn không phải không thể, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Chắc chắn kiếp trước anh nợ cô rất nhiều, cho nên kiếp này, dù có gặp bao nhiêu người phụ nữ, tâm lòng vẫn nhất mực hướng về một phía.

Anh bắt buộc cô cho lời khuyên, cô biết khuyên cái gì? Thành thật mà nói, cô còn yêu người đàn ông kia, nhưng khi nghĩ tới cô dường như không thấy đau lòng nữa. Phải chăng là chính cô đang muốn chôn vùi hồi ức đẹp đẽ của hai người trong quá khứ, không ai có thể chạm vào, càng không thể thay đổi nó.

Cô cũng từng yêu, cô hiểu cảm giác ấy nhưng cái cảm giác mà anh trải qua nó chẳng hề có kết quả, chỉ mới gặp chưa lâu, cũng chưa chơi thân thiết đến độ thân mật nhưng cô cũng hiểu rõ Hạ Diệp. Cô còn dứt tình dứt nghĩa hơn đàn ông, cô lí trí đến nỗi Hương Đàm từ chối đưa ra lời khuyên cho Nhiên Nhiên. Một khi Hạ Diệp không còn rõ ràng nữa, tình bạn sẽ chẳng còn một kí lờ gam quan trọng nào.

Anh xoa hai huyệt thái dương, đều đều lên tiếng, hơi thở mạnh mẽ lộ ra, "Cô nói xem, bây giờ nên làm gì với cô ấy?"

"Anh tốt nhất đừng làm gì cả. Chỉ việc chờ đợi cô ấy hồi đáp anh thôi."

Tính tình đó của Hạ Diệp không thể đùa giỡn được, một bước sai lầm ngay cả quan hệ bạn bè cũng mất. Thân là cố vấn viên, cô phải ngăn cản anh.

"Chờ như cô chờ hán ta? Chờ đến nỗi người đàn ông của cô đi lấy vợ à?"

Tiếng anh cười giòn giã, xen lẫn một chút thất vọng.

"Trước khi hai chúng tôi quen, tôi đã theo đuổi anh ấy ba năm."

Ba năm không hề ngắn, nó bao gồm cả thanh xuân và quãng đời học sinh cuối cùng của cô. Còn nhớ năm đó cô bá đạo đến như vậy, nghĩ đến đây cô cười nhẹ.

"Tôi còn chưa thổ lộ với cô ấy, lấy cớ gì để cô ấy hồi đáp?" Anh lại tiếp tục uống thêm một ly rượu nữa, lần này cũng uống ực một cái là hết ly.

Anh xoay chiếc ly thủy tinh, về thờ ơ ngắm nhìn.

Cô cũng không biết nói gì giờ này mới phải, chỉ biết giờ này cô cần nghe anh nói, cô lại lười phải nói nhiều.

Điện thoại gọi đến, cô nhìn lên màn hình, dãy số hiện lên đây quen thuộc, chỉ là không phải số quan trọng trước đây.

« Hương Đàm, chúng tôi vừa đi hưởng tuần trăng mật về. »

Nghe loại giọng điệu này đã khiến Hương Đàm chán ngấy, chỉ muốn ngay lập tức ngắt máy để khỏi phải nghe thấy.

"Cô gọi tới là để nói cho tôi nghe cái này à?"

« Đúng vậy, cũng để thông báo với cô, baby của chúng tôi đang phát triển rất tốt. » Thanh âm của Tần Ly khoái trá, cười khanh khách bên kia, « Đừng vội cúp máy, tôi muốn nhắc nhở cô, bây giờ gia đình ba người chúng tôi sống rất hạnh phúc, nếu cô dám xen vào, cô chắc chắn sẽ có kết cục không tốt

đầu. »

"Hừ, tôi không có thời gian với các người. Hiện giờ bạn trai tôi là người giàu, lại có quyền thế hơn hẳn ai kia, nếu có nói đừng liên can, thì tôi nói mới đúng." Cô chau mày, nói thật nhanh câu của mình rồi cúp máy đi, thật là tức chết mà!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hơi Âm

Mặc dù bỏ ngoài tai lời nói xấu xa của Tần Ly, cô vẫn không thể nào quên đi khung cảnh ngày hôm ấy. Hôn lễ của bọn họ diễn ra dưới sự chứng kiến của cô!

Cô tức giận, động tác dứt khoát cầm chai rượu uống của cô được anh để vào trong mắt. Cô uống như thể đang uống nước lọc, anh cũng không có can, yên lặng chờ đợi cô sẽ nói gì khi say.

Rượu tác động cực mạnh đối với những người có tư lượng yếu như cô, chưa hết chai đã sắp gục rồi. Cô buông ra, lấy chút không khí cho bản thân, sau đó mạnh mẽ uống thêm lần nữa, lần này thật sự đã hết rượu.

Anh chán trường chờ đợi cô nói, nhưng thứ anh mong đợi không thật sự được hồi đáp. Cô bật khóc nức nở, không hẳn là lớn tiếng nhưng người xung quanh hầu như đều nghe thấy, chỉ có điều, do lúc này cô gục mặt xuống bàn nên không ai biết cô là người phát ra tiếng khóc ấy.

Anh vỗ nhẹ sống lưng cô, anh chưa có say, thử hỏi xem, một người đàn ông sao có thể chỉ vì vài ly rượu mà ngã được? Vì thế, tất cả cuộc đối thoại của cô luôn nằm trong tai anh, cô quá ngốc, lại để người khác ức hiếp đến bộ dáng như thế này.

Cô lẩm bẩm, ngón tay đặt trên bàn đột nhiên run nhẹ, "Tôi kể anh nghe một vấn đề."

"Nói nghe xem."

"Trước khi tôi rời khỏi bệnh viện nhà họ Tần, tôi đã lấy ly nước lọc mà cô ta uống đi thay bằng nước trong bồn cầu."

Anh cười bán sống bán chết, lại tiếp tục nghe cô nói câu tiếp theo.

Cô lờ mờ bật dậy, ngón tay chỉ trỏ khắp mọi hướng mà mắt cô nhìn thấy, mà lúc này chắc đôi đồng tử kia đã quay mấy chục vòng, "Anh biết gì không? Tôi rất thông minh, đợi cô ta uống hết tôi mới đi."

"Làm sao mà cô ta uống chứ?" Anh thắc mắc suy ngẫm, mãi vẫn không ra câu trả lời.

Người như Tần Ly chắc chắn không phải ngu ngốc, nếu thật sự có ngốc thì chính là cô gái ngồi ngay bên cạnh anh mới phải.

"Là vì tôi mời cô ta ăn bánh ngọt, mà loại bánh đó ăn vào sẽ rất khát nước."

Bánh ngọt quá thì rất dễ khát, tùy tiện chọn đại một thứ bánh cũng được. Nghe nói một nhân viên nam trong bệnh viện muốn làm quen với cô ta nên đã tìm hiểu hết mọi thứ, còn nghe được, cô ta thích nhất là bánh ngọt.

Anh xoa cằm, thắc mắc lắc đầu, "Cô ta ăn sao?"

"Bánh ngọt đó là loại bánh cô ta rất thích."

Cô đã thăm hỏi rất nhiều người, bóng gió chỉ để hoàn thành mục đích, hỏi xem có thành công không?

"Sao không nặng hơn nữa, vùi đầu cô ta vào bồn cầu?" Anh cọt nhả đưa tay, làm thành động tác nắm đầu đè xuống.

Cô chau mày, nhéo bên má trái của anh một cái thật mạnh, "Làm như vậy sẽ bị kiện, anh ngốc quá."

"Sau này có tôi, cô muốn làm gì thì cứ làm, tôi dám bảo đảm cô sẽ không có chuyện."

Suy cho cùng cô đã chịu quá nhiều uất ức, tính ra bây giờ cô cũng là bạn của anh, không thể chịu đựng sự ức hiếp từ người khác nữa, nếu cứ để như thế thì mặt mũi anh để ở đâu chứ?

"Ngoài gia đình, trước đó là anh ấy, thì bây giờ anh và Hạ Diệp là tốt với tôi nhất."

Cô buồn muốn khóc, ngữ điệu ướt át lọt vào trong tai anh, hóa ra lời nói lúc say rượu lại nhẹ nhàng tựa lông hồng như vậy.

Anh im lặng, còn cô lại tiếp tục bị cơn đau đầu làm mờ mắt, lần nữa gục xuống bàn. Nhắm tịt mắt được vài giây, cô nghe âm thanh rè rè trong tai, mới ngóc đầu dậy.

"Anh làm gì vậy?"

"Trả lời điện thoại đi, anh ta đang nghe máy đấy."

"Anh điên rồi sao!?"

"Tôi không điên. Nhanh bắt máy, anh ta đang nghe đấy." Anh liếc sang, thấy cô định bấm nút gọi màu đỏ, thì lập tức chiêm thêm một câu, "Nếu cô tắt sẽ có chuyện đấy."

Nghe cái điệu này cô ngưng ngay động tác tắt máy, lần này anh ta thật sự nghiêm túc gọi tới người kia, nhưng cô thực sự không biết phải nói gì mới phải, tóm gọn một câu, cô không có gì muốn nói.

"Alo."

« Hương Đàm, anh có chuyện muốn nói với em » Bạch Kha từ tốn, lại tiếp tục, « Em.. đừng liên lạc với Tần Ly nữa, cô ấy đang mang thai, tình cảm thì không thể gượng ép, còn cái thai kia là vô tội, trong lúc này, em hãy để cho cô ấy được thoải mái một chút. »

Bỏ qua vấn đề này thì giọng của Bạch Kha không ôn lảm, nghe rất mệt mỏi.

Lúc này cô quả thực muốn đập cái điện thoại xuống đất, vừa rồi cô không có gọi, là Nhiên Nhiên. Nhưng mà, người nên nói câu đó là cô mới đúng, thật đúng là một đôi, rất thích hợp.

Cô nghiêng rặng, bàn tay bóp chặt ly rượu thủy tinh, vừa giằng xé tâm can vừa đau lòng khổ sở, chỉ thiếu điều nước mắt đã rơi thành sông. Cô lại nhìn qua Nhiên Nhiên với ánh mắt vô tội vạ, sau đó thấy anh thờ ơ đến lạ, thì cô đã biết mình nên làm gì.

Quẹt đi những giọt nước mắt cay đắng trên khóe mắt, cô hít thở sâu, "Xin lỗi, là do vợ của anh tìm đến tôi, tôi không có mặt dày đến mức gọi điện cho người mà mình ghét."

« Cô ấy đang đứng với anh. »

Lúc cô vừa nói xong, bên kia lại xuất hiện tần số lí nhí không rõ của cái gì đó, không ngờ lại là Tần Ly.

"Anh có thể hỏi cô ta giúp tôi một câu, tôi nói như vậy cô ta có hiểu không?"

Cô biết giờ này anh ta đang mở loa, điều cần thiết nhất không phải là nói những lời hoa mỹ, kể lại quá khứ ngọt ngào. Mà là những lời bóng gió, đủ để một số người hiểu.

« Tôi sẽ không tha cho cô dễ như thế, hãy chờ xem. »

« Tần Ly! Tần Ly! »

Khi dứt lời, Tần Ly có dấu hiệu động thai, đúng là quả báo luôn truyền thừa cho con cái đầu tiên. Cô cười khẩy gục mặt, sẵn tiện ném điện thoại qua một bên, tiếp tục uống.

Cô buồn đến nỗi sắp chết đến nơi, có gì lại phải chịu cái nỗi khổ này? Từ nhỏ đến lớn đều sung túc như thế...

Cô chóng trán đau lòng. Ngay sau có một bàn tay với trọng lượng cũng khá lớn đặt ngang lưng, bây giờ cô mới ý thức được.

"Ngaoan đi. Đừng khóc nữa."

...

Triều Tổng: Chị Diệp. Diễn đàn của chúng ta tan rã rồi.

Hạ Diệp: Vì sao vậy?

Triều Tổng: Em là thành viên duy nhất add chị nên muốn thông báo với chị một tiếng. Diễn đàn của chúng ta toàn là những người không giàu có gì, hiển nhiên phải đi làm, mà chị biết đấy, vậy giờ mà đi làm thì phải tăng ca thâu đêm suốt sáng, vì như thế tiền lương mới cao.

Trách sao được bọn họ, không phải ai cũng định sẵn sẽ sinh ra trong gia đình giàu có như cô. Thú thật, khi cầm điện thoại lên tay cô sẽ không muốn bỏ xuống, nhưng diễn đàn gắn bó với cô đã đổ vỡ mất rồi, cũng không biết sau này phải tìm gì để giải khuây.

Hạ Diệp: Bây giờ cậu đang làm gì?

Cô vừa rút cà phê vào cốc, vừa chuyển động nhanh những ngón tay trên bàn phím cảm ứng.

Triều Tổng: Em chỉ đang làm nhân viên thực tập của Lăng thị thôi.

Hạ Diệp: Em làm ở phòng nào?

Triều Tổng: Phòng kế hoạch.

Nghe danh đã lâu, cô biết người vào được phòng kế hoạch không phải hạng xoàng. Lúc trước có mấy người trong nhóm chat luôn miệng khen Triều Tổng là nhân tài, không cần học cũng thuộc.

Lần này thi hay rồi, vào luôn cả Lăng thị, thế là những lời đồn đại rất nhanh sẽ thổi vào tai của Triều Tổng, cô cũng chẳng quan tâm nữa, yên lặng bỏ điện thoại xuống lấy cốc cà phê đen mới pha.

Cô mở cửa phòng làm việc, trực tiếp đi vào.

Nét cười của cô in nhẹ trên cánh môi ngọt ngào, "Của anh."

Anh cười băng quơ đáp lại cô, chiếc mũi cao có vẻ đắc ý, "Là em của anh hay là?"

"Cà phê của anh." Anh đặt cà phê xuống bàn theo một cách rất thô.

Anh nhìn động tác ấy, lại nhìn đến mặt cô, "Lại đây đi."

Hạ Diệp lập tức đi lại mà không tò mò hay hỏi han bất cứ điều gì. Cô ngồi lên đùi anh, thuận thế xoay người, đối mặt với đôi mắt sâu thẳm khiến người ta xa cách của anh lại thấy đau đầu.

"Lại có chuyện gì?"

Cô gục xuống một bên vai của anh, cô là người suy nghĩ nhiều, mấy lời hôm qua mẹ cô nói không phải không có lý, nhưng lần này cô thực sự thích một người, nên cứ đắn đo không biết làm sao mới tốt.

"Nếu... em nói chỉ là nếu thôi nhé. Em lại đi Mỹ thì sao?" Cô đáp ứng, ánh mắt không dám đối diện.

Anh quả quyết, ngữ khí cứng nhắc, dù là nếu cũng vậy, tóm lại bây giờ, cô không thể nào rời khỏi thành phố M được nữa, "Không cho đi."

Cô uất ức, vội dùng đầu xin ý kiến, "Em chỉ đi một năm."

"Không gặp em, một phút cũng nhớ."

Lời nói này như một dòng nước suối nóng đổ vào lòng cô, trực chờ sôi lên ở khóe mắt.

"Bây giờ chẳng phải lúc nhớ thì ôm là được sao? Em đi thì có thể gọi video qua—"

Anh ngay lập tức chặn họng cô, nếu đã ngọt không được, thì chỉ có đe dọa mới làm cô từ bỏ ý định, "Em đi, anh sẽ dốc hết sức phá hủy tất cả những gì—"

Lăng Duật cũng vậy, bị cô chặn họng ngay sau đó, nhưng không phải chỉ dùng lời nói, cô còn dùng cả hành động.

Hôn anh rồi mới thấy lời của anh đúng, ở gần anh đúng là có cảm giác vui hơn bình thường rất nhiều. Hôn nữa, chỉ có cách này mới chặn được miệng anh, nhưng thứ không ngờ là anh điên tiết cắn xé cô.

"Duật..."

Đề cô xuống bàn làm việc, khiến cô va chạm vào mép bàn, nên bất giác bị đau lưng. Nhìn kỹ vào đôi mắt ấy, chỉ thấy được màn sương đen mờ ảo che đi hết tầm mắt.

Cô từ từ ngồi dậy, không kiên quyết đòi đi, ngược lại, dịu dàng xin lỗi.

Cô vuốt lên gò má cao, "Em xin lỗi, sau này sẽ không nói mấy lời đấy nữa."

Thấy anh không phản ứng, cô nhất thời không biết nên làm gì.

"Duật, anh không vì mấy lời nhỏ xúi xẩy mà giận em chứ, em khóc anh đỡ không nổi đâu." Cô giậm chân than vãn.

Nét cười hiện ra trên môi anh nhàn nhạt nên cô không phát hiện, nếu không cô sẽ biết là bây giờ anh rất muốn ôm cô. Nói không thì không được, phải làm liền.

Anh bế ngang người cô, tiến vào trong phòng ngủ bên trong. Không làm gì hết, cô ôm anh, anh ôm cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: quan Trọng Không Phải Ở Thời Gian...

Kết quả là cả hai người ngủ đến chập tối, cũng may chẳng có ai vào làm phiền.

Bình thường thì không ai được phép vào phòng của chủ tịch cả, hơn nữa đây là đặc tính riêng của Lăng Duật. Người làm gương trước đây không hề ít, nặng thì bị đuổi, nhẹ thì bị phạt lương. Có người từng thắc mắc, vì sao phải như vậy? Kết quả là, ai ai cũng biết anh không phải mẫu người đàn ông nhất kiến trung tình, hôm nay đem cô này, hôm sau sẽ đem cô khác, nói ra, ai lại muốn phá chuyện tốt của chủ tịch quyền lực như anh chứ?

Hạ Diệp thức dậy trước anh, lúc này đầu cô đang kê trên bắp tay rắn rỏi của anh, vẫn còn kinh ngạc. Mấy ngày nay cô vì vết thương của mình mà ăn không ngon ngủ không yên, nói chung là rất mệt mỏi khi vẫn còn thấy nặng đầu, lại không ngờ, nói chuyện với anh một hồi lại ngủ thẳng một giấc dài như thế.

Cô ngước lên, nhìn từng góc cạnh thanh nhã trên gương mặt của người kia, trong lòng có chút bối rối, thú thật đến bây giờ cô vẫn chưa quen bản thân đã không còn là người độc thân. Không biết lực đẩy nào đó thôi thúc, cô quyết định sờ lên đường nét mê người ấy. Vừa động vào cái sống mũi cao thẳng thì liền biết nó là hàng thật, nhìn qua loa hàng lông mi cũng có thể nhận thấy không phải nói, nhưng mà phải thực sự thừa nhận một điều, kiếp trước hình như anh đã cứu cả thế giới thì phải.

"Em đang sờ soạng anh đây à?"

Cô giật mình, tròn tròn xoe mắt, hành động bị bắt quả tang, thật sự muốn quay người bỏ chạy thật xa, nếu có cái gì đó che được thì sẽ che đi sự xấu hổ này luôn.

Nhất thời không biết phải nói gì, cô vội vàng lên tiếng không suy nghĩ, "Đồ của em, chẳng lẽ lại để người khác sờ!?"

Cô nói lắp như thế là ai mà không cười, lần này anh đứng là trụ không nổi với thái độ đáng yêu cực đại này.

Hạ Diệp hoảng hốt, nhưng trên môi vẫn giữ lại nét cười vừa phải, vì hành động kia khiến cô ngửa ngáy hết cả người, "Anh làm gì đấy!?"

Bàn tay của anh đi lung tung trong áo sơ mi của cô, không kiêng nể mà luồn lách tới từng góc ngách, ví dụ như điểm mót áo lót chẳng hạn.

Lúc này, anh vẫn không rời tay đi khỏi người, cứ nhiên giật lấy cô vào lòng, "Đang sờ em."

Phần eo của cô nhói lên, lúc anh giật cô vào hơi dùng lực, "Anh ngông cuồng!"

Anh nhắm mắt thư giãn, đồng thời gục đầu hôn lên trán của cô, xem như bồi thường, "Học từ em."

"Em không có..."

"Nhưng anh có."

Nói tới nói lui nhiều như vậy, cô ít nhiều cũng thấy lười biếng, bất cứ câu nào cô nói ra, anh cũng đều phản bác hết sức lưu loát, cứ y như rằng nó đã nằm sẵn trong suy nghĩ của anh.

Trong mắt cô lúc này, anh hiển nhiên đã trở thành một người rất đáng yêu, làm cái gì cũng không thể ghét nổi, chỉ muốn mặc sức để chính anh cưng chiều mình. Nhưng suy cho cùng, thứ cản trở đầu óc cô chỉ có một điều, đó là làm sao để nói với mẹ, tình tình của bà ấy... nói nặng không nặng, nhẹ không nhẹ.

Cô nằm trong lòng anh, mỗi cử động đều rõ mồn một, bọn họ đều đang lo lắng, lo lắng những người làm mẹ sẽ cản trở. Anh nâng cằm cô lên, đối chất với ánh mắt long lanh, cưng chiều, cô nhẹ nhàng bị cạn kiệt nguồn sức lực chống trả.

"Đừng lo lắng nữa. Có anh ở đây, chuyện gì cũng giải quyết được."

Cô nghe xong liền ngượng chín mặt, nhất thời không nghĩ được từ gì logic hơn một chút để nói, "Ai thèm lo."

"Nếu đã đưa được em lên giường, anh chắc chắn có thể đảm đương tương lai của em."

Cô bật dậy, tiện tay vớ lấy cái gối ôm trên đầu giường, thật nhanh quăng về phía anh "Đáng ghét!"

Công ty mấy hôm này đã không thể sống yên bình lặng được, người phụ nữ tên Hạ Diệp này đã hiển nhiên trở thành người được đón tiếp trong nhiều trận bát quái liên tiếp của nhân viên. Nói thì sao? Bọn họ cũng chỉ là người bình thường, phẩm tục thì nên có cốt cách của người trần.

Hạ Diệp giờ này đang làm gì bọn họ ai cũng đang đoán già đoán non, cứ như thể đã trở thành thói quen hằng ngày nên nghĩ đến, cho dù cái này không được ôn cho lắm. Bọn họ chỉ biết, từ khi Hạ Diệp đến, Lăng tổng và cô ta đã xem phòng chủ tịch là nhà của mình, mặc sức thân mật, mặc sức làm những việc "ai cũng thấy".

Bình thường quy định của Lăng thị rất nghiêm ngặt, đặc biệt là bộ phận quản lý nhân viên, có quyền hành rất cao, nhưng đột trước đã bị điều đi xem tình hình của mấy chi nhánh ở của thành phố bên cạnh, thế là, yêu quái thì xum xít tán loạn, tranh nhau xem ai nói nhiều hơn ai.

Người phụ nữ trung niên ngạo kiều đi vào sảnh công ty, ánh mắt của nhân viên thay phiên nhau lướt qua. Mấy người có thâm niên, tinh mắt một chút liền nhìn ra người này có đặc điểm giống Lăng tổng của bọn họ, nghĩ sơ sơ cũng chắc chắn biết được bọn họ có quan hệ.

Người này tháo mất kính râm ra, động tác vô cùng dứt khoát, thể hiện phần nào khí chất cao quý khó gần.

"Chào phu nhân."

Âm thanh đồng loạt vang lên, đều là tiếng hô hào đầy kính trọng, đồng thời hành động cúi người khiến vài người hốt hoảng. Là ai hoảng hốt khi bọn họ cúi đầu với người phụ nữ này? Là mấy nhân viên mới không biết gì, cứ đứng trơ trơ thắc mắc chuyện đang diễn ra.

Vừa nói, bà ấy vừa xoay người đưa kính cho người đang đứng bên cạnh, thái độ ưu nhã hỏi, "Lăng tổng có ở công ty chứ?"

"Vâng, có ạ. Chỉ là..."

Nhân viên này áp ứng một lúc, âm thanh kéo dài ai cũng nghe rõ. Nếu nói rõ thì Lăng tổng sẽ xử cô ta mất, nhưng nếu nói dối Lăng phu nhân thì càng không được. Cái người làm công ăn lương như cô ta đang rất khó xử, dùng một cái lại xuất hiện cái vấn đề nan giải.

"Tôi hiểu rồi, không cần nói nữa."

Sống cũng rất lâu rồi, bà ấy không phải không nhạy bén, mà là không muốn nói. Đám người trẻ này không biết che giấu cảm xúc, ánh mắt kiêu này đã thể hiện mấy suy nghĩ trong đầu cả rồi, còn cần câu trả lời nữa sao?

Thấy bà ấy không làm khó, cô nhân viên này thầm thở dài cảm kích. Cũng may mắn thay, Lăng phu nhân là người hiểu biết sâu rộng. Nhưng vấn đề này trước mắt khoan hãy để ý đến, thứ bây giờ đang có vấn đề chính là người phụ nữ kia và Lăng tổng sẽ làm sao để giải thích, trước nay Lăng phu nhân là người cầu toàn và rất cô hủ.

Bà ấy đi thang máy dành cho chủ tịch để lên trên, trong quá trình này không có ai đi theo, ngoại trừ hai tên lực sĩ lực lưỡng phía sau.

Lăng lão phu nhân tên thật là Hà Như Yên, suy cho cùng mấy năm nay cũng không có ai gọi nữa, huống hồ trước đó chỉ có bố của Lăng Duật gọi thẳng tên, nhưng ông ấy lại chết rồi.

Hà Như Yên thật sự muốn xem xem, người phụ nữ đó đã bước được đến đâu trong tim của con bà ấy rồi.

"Phu nhân!"

"Thế nào? Chặn đứng cửa?"

Vệ sĩ nghiêm mặt, đứng áp sát vào cửa phòng, hơi thở lúc mạnh lúc yếu, "Chủ tịch nói, không có sự đồng ý của ngài ấy, bất kì người nào cũng không được vào."

Hà Như Yên liếc mắt cho hai vệ sĩ phía sau, ngay lập tức 067 ra hiệu cho người của mình tiến lên trước, ngăn chặn sự tiến lên của hai người kia.

"Phu nhân, thực sự ngài không thể bước vào trong, nếu như—"

Lời còn chưa dứt, dây bluetooth gắn chặt ở tai có tiếng động, anh ta nghe vội mà dứt đoạn câu nói.

067 lùi một bước sang bên trái, tránh đường cho bà ấy, theo lễ độ được dạy bảo, anh ta nghiêm chỉnh cúi người nhận lỗi, "Lăng lão phu nhân, xin lỗi! Mời."

Hà Như Yên hừ nhẹ, không để ý đến bọn họ nữa, bà ấy đi vào trong, trên gương mặt vẫn đơn điệu một vài biểu cảm nhỏ.

Một con chó từng nuôi lại phản chủ, thật chẳng ra làm sao! Bà ấy đến nhìn cũng không muốn, có muốn nói thì nên nói con trai lớn của bà ấy rất tài, lại khiến lòng người quy phục dễ dàng như vậy!

Ở trong phòng làm việc và ở ngoài hành lang đương nhiên bị cách âm ở một bức tường, ngoài đây cho dù ai đó hét âm lên cũng không nghe thấy. Nhưng cái công ty này, trên dưới đều là người của anh, bà ấy bước vào một bước, anh liền biết mười bước tiếp theo mà bà ấy định đi.

Hà Như Yên không phải không biết, chỉ là sớm đã rút lui khỏi thương trường máu tanh này rồi, mấy việc này cũng không xem trọng. Nhưng, bà ấy đã

vào đến nơi, quan sát một lúc cũng chẳng thấy người phụ nữ kia đâu, kết quả vẫn là ở trong căn phòng ngủ kia?

"Mẹ."

Bà ấy không đổi mặt với Lăng Duật, trực tiếp đi sang ghế sofa ngồi xuống, "Con đã lớn rồi, mẹ cũng không muốn nói nhiều. Con có thể yêu bất cứ ai, nhưng đối tượng kết hôn thì chỉ có thể là Kiều Ninh Như."

Kiều Ninh Như chính là tiêu chuẩn hoàn hảo nhất, gia cảnh không quá nổi bật cũng được, vì sao? Nhà họ Lăng đủ giàu có nên không cần một người phụ nữ giàu nữa. Cô ấy vừa hiền lành, lương thiện, có học thức, lại có giáo dục, loại phụ nữ chỉ biết lên giường thì có là gì?

Anh bước đến ghế, ngồi xuống, tiếp đó lại rót trà ra ly cho mẹ anh, thái độ băng quơ, "Mẹ, con đã là một người đàn ông thành đạt, hơn nữa con thật sự đã xem cô ấy là vợ mình."

"Con quen cô ta được bao lâu rồi?"

"Hơn một tháng."

"Một tháng thì liền xem là vợ? Con rốt cuộc đã bị cô ta dụ dỗ đến mức nào rồi?"

Một tháng là khoản thời gian vô cùng ngắn, thậm chí chỉ chớp mắt là qua đi nhanh chóng. Tình cảm chân thật có thể đến nhanh với một tháng này sao? Thời gian tìm hiểu? Thời gian để ý đến nhau có đủ để duy trì một mối quan hệ lâu dài hay không?

"Dụ dỗ cũng được, ngoài cô ấy, con không rung động với một người nào cả. Năm đó bố và mẹ cũng chẳng phải vì yêu mới kết hôn sao?"

Vốn dĩ khi bắt đầu nghiêng lòng về phía cô thì đã định sẵn anh sẽ không thể quyết định buông tay trong dứt khoát được.

"Con đem so sánh loại phụ nữ đó với mẹ? Còn nhớ năm đó bố và mẹ là thanh mai trúc mã, quen hơn mười năm mới tiến tới hôn nhân, một tháng của con là gì?"

Tình yêu ngày xưa thuần khiết đẹp để biết bao, người phụ nữ kia lại không đơn giản, tiếp xúc với anh có thể là đủ loại vấn đề. Ví dụ như lừa gạt, tài sản, tiền bạc,...

"Quan trọng không phải ở thời gian, mà ở lòng người, con đời này đã nhận định chỉ có thể yêu một người."

Nếu có thể buông bỏ, ba năm qua anh đã không sống trong đau khổ và cô đơn một mình như vậy. Có cô bầu trời cũng xanh hơn nhiều, mây bụi màu xám cũng trở thành màu nâu đậm đặc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sống

Hà Như Yên biết rõ không thể làm gì, nhưng cũng không đành bỏ mặc mọi sự diễn ra theo tự nhiên. Bà đặt tách trà xuống bàn thật nhẹ, như làm theo thói quen hằng ngày, "Duật, con có thể tùy ý bao nuôi người phụ nữ khác bên ngoài khi cưới Ninh Như, nhưng con không thể lấy người phụ nữ kia làm vợ. Từ lúc bố con còn sống, bố con chưa từng chấp nhận việc này, nếu là bây giờ, ông ấy chắc chắn sẽ phản đối con."

Nếu đã nhắc đến bố anh lại càng cương quyết với quyết định của bản thân hơn. Khi còn sống mẹ không hiểu ông ấy, đến khi chết đi lại nói rằng mẹ hiểu, một loạt hình ảnh ồ ạt kéo đến, khiến dây thần kinh có chút chập chờn.

Lăng Duật chau mày, thái độ vẫn rất điềm nhiên, "Mẹ không hiểu bố, nếu là ông ấy, ông ấy nhất định sẽ chấp nhận người mà con lựa chọn."

Bất đắc dĩ đưa ra một lí do không rõ đầu không rõ đuôi, bà ấy cũng không rõ đây có phải là thật hay không, chỉ là, nếu thực sự ngăn cản được thì bà ấy sẽ không tiếc nói thật nhiều.

Trước nay đứa con trai đầu lòng này luôn làm việc theo yêu cầu của bà ấy, nay lại vì một người phụ nữ bên ngoài khiến bà ấy cũng phải lung lay tiềm thức, "Mẹ không thể là lí do để con từ bỏ sao?"

Không muốn so sánh với người phụ nữ đó, nhưng hành động của con trai bà ấy rốt cuộc cũng khiến bà ấy ức chế.

"Không thể. Bất cứ thứ gì con đều có thể làm theo ý mẹ, nhưng riêng cô ấy thì không thể được."

Đáng lẽ ra còn định nói rất nhiều thứ, nhưng tính nết của đứa con trai này không phải ngày một ngày hai cố chấp như thế này. Khi đến đây còn mang ý định làm mòn chính kiến của nó, nhưng ai ngờ bản thân lại bị bào mòn trước rồi, bà ấy nhất định phải điều tra đứa con gái kia thật rõ ràng.

Nói đại khái vài điều, cuối cùng Hà Như Yên mệt mỏi quá phải về nhà nghỉ ngơi. Thật ra hai mẹ con bọn họ chỉ nói qua loa vài câu, cũng cả tháng rồi chưa gặp mặt nhưng cuộc đối thoại lại ngán đến đau lòng.

Khi bước ra khỏi phòng, không chỉ khổ sở suy tính cho tương lai con trai, mà còn đau lòng vì trước giờ nó sống với mình như một cỗ máy.

Hà Như Yên lắc đầu thở dài, than phiền mọi thứ của người trẻ. Sau đó, bà ấy nghe đâu đó phát ra tiếng khóc nhẹ nhàng của cô gái nào đó, liền đi theo thính giác bắt gặp có người đang khóc rất sụt sùi, nhìn kĩ thì đó chính là một người.

“Ninh Như?”

Kiều Ninh Như đứng khuất với sự có mặt của nhân viên, cơ bản là cô tưởng rằng, chỉ cần ở đây khóc là sẽ không ai thấy.

Thấy cô khóc nức nở, bà ấy mới vội nâng tay cô lên, hỏi rõ ngọn ngành, “Ninh Như, sao con lại khóc?”

Kiều Ninh Như ban đầu còn bất ngờ, nhưng ngay đó lại mau chóng lau đi tất thảy nước mắt, lấp liếm, “Mẹ? Con không sao... haha.”

Nụ cười trên môi cô rõ mồn một là gương gạo, cứ như đứa trẻ thất tình, trốn ở một góc khuất để khóc lóc. Bà ấy xoa đầu cô, thuận tay quệt đi vệt nước mắt đọng lại bên má, “Ninh Như à, có chuyện gì con cứ nói với mẹ, nếu làm được mẹ sẽ giúp con. Lại vì chuyện của tiểu Duật sao?”

Cô yếu xìu xì mặt, quan sát một chút liền thấy hết mọi điểm buồn rầu. Lãng Duật để tâm đến ai thì sẽ đặc biệt để ý đến, nếu không, thật sự đến nhìn nó cũng chẳng nhìn, Kiều Ninh Như vào tập đoàn, người ra kẻ vào bản tán không ngớt, chắc chắn đã chịu không ít ừ khuất.

Cô ngậm ngùi bà ấy cũng không tiện hỏi, chỉ an yên đứng một bên xem chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra.

“Cậu nói gì thế, tớ thì làm gì có chuyện gì?”

Hạ Diệp đẩy cửa bước ra, xoay đầu định đi lấy một cốc cà phê uống cho tỉnh, ai ngờ ngó tới ngó lui một hồi lại gặp người phụ nữ và một cô gái đứng ở góc rất thâm tình. Đi từ từ đến, những bước chân của cô nhịp nhàng đến lạ, sức tò mò của phụ nữ quả thực rất lớn.

“Cố gắng chịu đựng một chút.”

Đứa con gái xinh đẹp lại giỏi nhẫn nhục như Kiều Ninh Như rất hợp cho Lãng Duật, ít nhất có thể mặc anh bên ngoài làm việc gì cũng tự bản thân khóc ở một xó xinh nào đó cho đến khi hết buồn. Bà ấy thực sự chỉ còn nỗi lo này thôi, nhưng tình thế hiện tại chỉ có thể xem vào thời gian.

“Mẹ, con biết rồi.”

Cô không nghĩ họ là mẹ con, dù gì thì cũng không giống nhau mấy, và lại nhìn cô gái đó khá lạ, chắc là mới vào công ty? Hoặc là cô không biết cũng nên. Việc này cũng không liên quan đến bản thân cô không nhất thiết nghe tiếp, cô định rời đi.

“A.”

Cô xoay người, ngạc nhiên. Lúc đó chậu hoa cao gần hai mét ngã xuống sắp đè lên người của người phụ nữ trung niên kia, cô giật mình, lập tức chạy ngay đến đỡ tiếp. Sức của hai người khá lớn nên chậu hoa bị đẩy ra, lăn ra mặt đất.

Hà Như Yên hoảng hốt, trên gương mặt già cõi lộ ra nét sợ hãi.

Kiều Ninh Như há hốc, lệ làng chạy đến bên bà ấy, nâng đỡ, “Mẹ không sao chứ!?”

“Bác không sao chứ?”

Cả hai cùng đồng thanh một lúc, nhưng tiếng cô so ra vẫn nhỏ hơn Kiều Ninh Như rất nhiều. Đành phải ở một bên xem xét tình hình.

Hà Như Yên từ từ ngồi dậy, lúc đứng lên còn hơi hột phui quần áo, “Không sao.”

Thấy hai người thể hiện tình cảm gia đình quá mạnh mẽ, cô ở bên cạnh như người thừa, vốn định đi nhưng tiếc là tâm trí cô ép buộc cô ở lại.

Cô chịu khó chen chân vào, ngữ khí có hơi bất đắc dĩ, “Cô gì ơi, phần tay của cô chảy máu rồi.”

Kiều Ninh Như như ý thức được, liền nhìn xuống cách tay đang chảy máu của mình, cũng không biết là bị vật gì cắt trúng, “Tôi không sao.”

Hà Như Yên đồng thời phát hiện, hấp tấp hơn cả Kiều Ninh Như, một mực khuyên cô đi bệnh viện, “Cái gì mà không sao? Nhanh đi đến bệnh viện khám.”

Cô cảm thấy cô đứng qua một bên có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng nhìn cô gái trước mặt cô lại có rất nhiều thiện cảm..

Cô đưa ra đề nghị, nhìn ngoài mặt có vẻ là có ý tốt, “Cái này cũng không nặng lắm, nếu không phiền tôi có thể giúp cô băng bó.”

Một nhân viên lại có khả năng sao? “Cô?”

“Đúng vậy, mẹ tôi là y tá nên tôi có biết một chút kỹ thuật sơ cứu.”

Đây chẳng qua là cách cơ bản để xử lý vết thương mà thôi, coi như cô cũng tạm tạm ở mảng này đi.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp kia khéo léo rời đi, lí do rất đơn giản, là do có một chuyện cần phải bận tâm. Còn Kiều Ninh Như và Hạ Diệp thì đi đến gian phòng dành cho nhân viên, khẽ đóng cửa.

Hạ Diệp gài chốt tránh để người lạ đi vào, rồi tiếp tục tìm kiếm bóng bóng với miếng dán.

Cô đặt hộp cứu thương xuống bên cạnh Kiều Ninh Như, thái độ rất thờ ơ, “Chào cô, tôi là Hạ Diệp.”

“Cô!” Kiều Ninh Như đứng phắt dậy, có vẻ khá kích động.

Hạ Diệp chỉ nghĩ đây là màn chào hỏi cơ bản của hai con người, ai ngờ Kiều Ninh Như lại không, cô ta xem lời cô nói như ngọn lửa châm nhúm nhen cuộc chiến ngầm, cho nên cực kì đề phòng.

Cô hơi khó hiểu, nghiêng đầu qua một góc, “Tôi?”

“Cô là Hạ Diệp? Thư kí của Duật?”

Một phút trước còn mặt mày dễ chịu, mấy giây sau đã nhìn cô bằng con mắt không mấy thiện cảm như vậy, cũng khiến cô có chút dè dặt, “Đúng vậy.”

Kiều Ninh Như động đậy định đi, người không thích lại cứ xuất hiện ở trước mắt nên càng tránh xa càng tốt, “Làm phiền rồi, cô không cần phải động tay động chân giúp tôi.”

“Không sao, sẽ nhanh thôi, không tốn thời gian của đôi bên.”

Nhìn gương mặt của Hạ Diệp như đầy ý xấu, nên dù có thế nào thì trong lòng Kiều Ninh Như đã quả quyết rồi! Hạ Diệp cô rõ ràng là muốn kiếm có gây sự! Phòng thủ trước sao?

Tiếp tục quá trình băng bó, trong lúc này cả hai không nói chuyện, chỉ là trong lúc làm có xảy ra sơ xuất một chút nên Kiều Ninh Như kêu đau mấy tiếng.

“Tôi có một vị hôn phu.” Vừa nói, Kiều Ninh Như vừa quan sát động thái của cô, bất chợt không phát hiện được gì liền nói tiếp, “Anh ấy làm việc ở tập đoàn này.”

Cô gài xong băng, mới ngẩng mặt nhìn đôi mắt to tròn ứ nước của cô, “Người cô ta nói là Duật?”

Cô ta hơi giật mình, “Sao cô lại biết?”

Đẹp dọn lại đồ vào hộp, cô cất nó vào tủ, rồi mới tiến về phía này tiếp tục trả lời câu hỏi dành cho mình, “Cô chẳng phải muốn cho tôi biết hay sao? Rất đơn giản, chẳng ai dám gọi thẳng tên anh ấy cả, mà hiện nay công ty trên dưới đều bàn đến cô và tôi.”

Mới vừa ngồi xuống Kiều Ninh Như đã không chịu nổi mà đập bàn đứng lên, “Cô biết anh ấy có hôn thê rồi thì vì sao còn ve vãn?”

Cô cười gằn cợt, khá thích thú với loại chuyện như thế này, “Dùng từ ve vãn hơi nặng rồi.”

Đối diện với Kiều Ninh Như là gương mặt không mấy thân thiện, Hạ Diệp đứng trước mặt quá vượt trội nên có phần e dè, “Cô nghĩ tôi nên dùng từ thế nào để hình dung con người cô?”

“Con người tôi không cần biết người khác nghĩ về mình như thế nào, chỉ cần tôi tốt và người tôi thích nghĩ như vậy là được. Còn có, cô và anh ấy chưa kết hôn, cũng không có tính là tôi chen vào giữa hai người.”

Cô biết thế nào cũng sẽ có chuyện này xảy ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Loại người ngay cả sơ hở như Kiều Ninh Như thì muốn đấu với cô cũng không nổi, cô trước nay chính là nữ phụ ác nhất trong truyện, giành người đàn ông của cô thì tuyệt đối đừng nên làm!

Nắm tay của Kiều Ninh Như những tưởng đã bóp nát một quả cam to tròn, ngay cả bàn tay của cô cũng còn đau râm ran kia mà.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66

Kiều Ninh Như đúng là điển tiết không thôi, ngay cả người ôn hòa như cô ta cũng giận run cả lên, Hạ Diệp này đúng là có bản lĩnh chọc giận người khác.

Kiều Ninh Như ngập ngừng đáp, "Ai cũng nói rằng cô mặt dày và rất đáng ghét, bây giờ tôi tin rồi."

Cô làm vẻ mặt bất đắc dĩ nhúng vai, chỉ cần nói đúng chủ đề một chút cô sẽ tiếp nhận thật đàng hoàng, "Đừng nói lệch chủ đề."

Kiều Ninh Như đứng trước người phụ nữ này như sinh vật bé nhỏ, giống như lời của Lăng Tú Liên, cô quả thực thua cô ta quá nhiều, "Phụ nữ thủ đoạn như cô thật sự đáng sợ."

Phụ nữ thủ đoạn không phải chưa từng gặp nhưng Hạ Diệp này làm cô rất thất vọng và mất tự tin về bản thân mình. Hạ Diệp thông minh, đến nỗi khéo léo dẫn dắt tình tiết chung quanh mình, phán đoán nhạy bén sự việc đến như vậy, làm cô chẳng thể biện lí cho bản thân.

Còn Hạ Diệp, cô chỉ biết thời khắc cô ta nói rằng Lăng Duật là hôn phu của cô ta đã khẳng định được trận sóng gió ngầm trong chuyện tình của cô và anh. Một rắc rối nhỏ nhen nhúm không thể khiến hạnh phúc của cô đổ vỡ được, cô nhất định phải ích kỉ bảo vệ lấy chút hạnh phúc còn lại mà bản thân.

"Tôi chỉ muốn nói với cô một điều, cô có thể là vị hôn thê của anh ấy nhưng suy cho cùng, người mà anh ấy để ý, người mà anh ấy quan tâm chỉ có một mình tôi mà thôi." Dứt lời, cô rời đi.

Kiều Ninh Như ngồi xuống ghế, trong lòng tột cùng là những nỗi đau kim đâm, nhói cả gan đau cả ruột. Cô nắm chặt bàn tay, thầm nhận định được thời thể hiện giờ. Lăng Duật quan tâm Hạ Diệp như vậy, nếu muốn ra tay thì cần phải xử lí một số vấn đề.

Hạ Diệp thoát khỏi không gian kín mít của gian phòng như thoát khỏi nhà tù, tâm tâm cô như đang làm chuyện có lỗi vậy, day dứt không thôi. Nhưng bọn họ thật sự chưa là gì của nhau cả, việc này suy ra cũng không phải là lỗi của cô.

Mệt mỏi đi về phòng, cô mang thêm nét buồn rười rượi trên mặt, ai nhìn cũng thấy được vẻ thất thần, vì nó quá lộ liễu.

Cô ngồi xuống ghế sofa, đưa tách cà phê rồi ném cho anh nét mặt không mấy may mắn trời đất của mình, "Sắc mặt sao lại khó coi như thế?"

Cô gục đầu vào vai anh, tay còn lại vuốt vuốt cả vật sọc xanh sọc trắng, "Em vừa gặp Kiều Ninh Như, hôn thê của anh."

Anh giang tay vuốt tóc cô, tư thái của cô lúc này vô cùng hưởng thụ, "Cô ấy có làm gì em không?"

Bên cạnh cô bao lâu nay, anh đúng là không hiểu ý cô rồi. Bình thường cô hiền thật, nhưng người đàn ông của mình cô phải thể hiện chủ quyền cho đúng chuẩn mực. Ngược lại với cảm xúc gắt gao thì cô rất yên tâm về anh, câu trả lời về cô gái đều ngắn gọn súc tích, không hề gây ra sự khó chịu mà cô vẫn nghĩ.

"Anh hãy đảo ngược câu hỏi lại, anh nghĩ con gái của Hạ Mẫn Nguyệt có nhu nhược đến mức bị người ta ức hiếp không? Chỉ là, em ức hiếp cô ta như vậy anh không có ý kiến chứ?"

Nghĩ lại bản thân mình cũng quá đáng, cô còn chẳng thể nào hình dung nổi bộ mặt của bản thân lúc ấy. Đúng là vì đàn ông cả thò cũng trở thành yêu quái.

Sự đứng đưng trong mắt anh làm cô thôi đoái hoài, tuy không phải là sự khẳng định nhưng cũng làm cô thấy ảm áp, "Anh chẳng có ý kiến gì cả, em cứ làm những gì em thích, anh sẽ dọn dẹp chiến trường cho em."

Lúc này giọng điệu của anh rất cứng nhắc, hoàn toàn không giống như những cử chỉ trước đây từng thể hiện ra.

Cô cười cười chỉ tay vào trái tim anh, "Cô ấy là hôn thê mà cũng không quan tâm sao?"

"Có em thì đủ rồi."

Lúc sau, cô nhìn cố định vào tách cà phê dưới bàn, chất lỏng sền sệt chuyển động vòng tròn theo hình gợn sóng, mang theo cả những ánh mắt mơ hồ của cô, "Em cũng thấy mẹ anh."

Trước nay cô không tin lời mẹ nói, chỉ là điều mà bà ấy nói trước đây bây giờ đã trở thành sự thật. Muốn lấy được chồng thì đầu tiên phải qua được ải của người mẹ, cô đang cảm thấy bản thân bị gò bó, mặc dù bà ấy chưa làm gì cả.

Linh cảm của phụ nữ thường rất chắc chắn, "Em cảm giác được bà ấy không có thiện cảm với em."

Người phụ nữ như mẹ anh sớm đã không thể khuyên ngăn, cứ thích là sẽ làm như chính mình, luôn ràng buộc anh theo khuôn khổ mà bà ấy vẫn dày công gây dựng từng ngày.

"Không sao cả." Nếu mẹ cô không cho cô qua lại với anh cô sẽ không dám trái ý bà ấy, bởi vì một phiếu chấp nhận của bà ấy bằng cả trăm tỷ người trên cuộc đời này, "Vì sao anh lại nói như vậy? Bà ấy là mẹ anh."

Mắt anh chớp một cái, rồi nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, gương mặt anh trong đôi đồng tử ấy chỉ là một hình ảnh bé xiu, "Anh đã để bà ấy làm những gì mình thích nhưng bây giờ thì không thể làm như vậy được." Vì nếu như vậy sẽ mất đi em.

Cô kéo cà vạt xuống, nắm chặt nó trong tay, "Anh..."

Lần này không còn là kiểu nói chuyện lãnh cảm nữa, mà trông anh có vẻ rất nghiêm túc, ngay cả cô cũng không dám di chuyển, "Em có muốn nghe điều tiếp theo mà anh nói không?"

"Mẹ của em đã biết chuyện giữa chúng ta, một chút nữa sẽ đến đây."

Thái độ ơ thờ của anh đập vào trong tâm cô một cú thật bất ngờ, lần này thực sự cô chưa chuẩn bị sẵn sàng mọi chuyện. Tại sao anh lại không thông cảm và hiểu cho cô như anh đã nói? Chính là cái lí do cô không thể tìm ra, anh...

Gương mặt biến dạng của cô chất hiện dưới hai đôi mắt đỏ ngầu. Anh không những không có cảm giác gì, cứ như đã biết trước cô sẽ phản ứng như thế này hoặc là hơn như thế nữa, "Sao?"

Cô gằn giọng nói nhanh, "Sao anh không thương lượng trước với em?"

"Chính là sợ nhìn về mặt của em bây giờ."

...

Sở Tích sờ bụng, trong mắt ngập ý hạnh phúc, cũng đồng thời xen lẫn một chút bất đắc dĩ và sợ hãi, "Em có thai rồi."

Sợ hãi việc anh không chấp nhận kết tinh của hai người, đứa bé này chứng minh được anh hoàn toàn là của cô, một cảm giác rất tuyệt nên hiển nhiên cô không muốn anh thoái thác.

"Với ai?"

Cô giải thích với thái độ kích độ, cố gắng nâng giọng lên xuống để làm dịu anh, "Anh nói gì vậy? Trong thời gian này em chỉ có anh mà thôi."

"Với tôi, chẳng phải em đã phòng ngừa rất kĩ hay sao? Cho dù có đi chăng nữa thì hãy bỏ nó đi, với cả sau này đừng có đến đây nữa."

Sau mỗi lần đều xuống thuốc phòng ngừa, hoặc trong lúc vận động đều sử dụng, trừ khi...

Vừa nói anh vừa quan sát biểu cảm của cô, quả nhiên là thái độ sợ hãi không thôi, lại ngang nhiên qua mặt bác sĩ tâm lí, "Em dùng thủ đoạn?"

Ngón tay cô run cầm cập, không khỏi chà sát vào nhau, cánh môi thì mấp máy sợ sệt, "Không... không có."

Người làm chuyện xấu luôn thấy bản thân sai phạm, kẻ trước mặt là một trong những loại người như thế. Cũng thuộc ngành tâm lí học nhưng lại có biểu hiện phô trương như vậy, "Vậy thì tại sao lại có?"

Sở Tích không phải không thấu được lòng anh nhưng thân là một người mẹ, việc mang thai rất nhạy cảm, những biểu hiện cơ bản bây giờ chính là không thể giấu được.

Cô không kiềm lòng được nên khóc đến nóng cả khuôn mặt, "Anh không dùng rất nhiều lần!"

Cô hoàn toàn không ngại biện, chính bản thân anh muốn đẩy cô vào đường cùng cho bằng được!

"Giải quyết nó đi, nếu không tôi và cô đều không thể tiếp tục dây dưa nữa."

Giờ đây người đứng trước mặt không còn Hạ Thiên Minh âm trầm của ngày xưa nữa, anh ta đã thay đổi hoàn toàn rồi! Hay là trước nay cô chưa từng hiểu rõ con người của anh? Đúng vậy, cô đang gắng hỏi lại lương tâm của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Đừng Chạm Vào Em!

Hạ Diệp hết sức hoảng hốt, ngay tại thời điểm này lòng cô chẳng còn động lại chút can đảm nào để đối mặt với mẹ của mình.

Từ trước đến giờ cô chưa từng cãi lời bà ấy, bất quá chỉ bằng quơ từ chối một vài điều nhưng lần này thì thật sự khác rồi. Cô không muốn chứng kiến

cái cảnh mẹ cô buồn vì cô, thiếu một người đàn ông bên cạnh đã thật sự rất khổ rồi. Suy nghĩ trong đầu bao nhiêu thì bên ngoài thể hiện bấy nhiêu, nước mắt không biết từ lúc nào đã ào ạt rơi xuống hai bên mặt, về mặt uất ức nói lên tất cả sự mệt mỏi của cô lúc này.

Lăng Duật chau mày, định bước tới an ủi cô, ai ngờ trong phút chốc cô hất tay anh ra rồi lùi về sau mấy bước. Cô cứ tưởng anh sẽ là người hiểu cô nhiều nhất, nhưng lại không phải như vậy.

Tình thế trước mắt cho anh chứng cứ để quyết định rằng cô đang rất thất vọng về anh, nhưng cái ánh mắt và hành động xa lạ này cứ như năm đó, cái năm mà cô coi anh như kẻ thù không đội trời chung. Lòng anh đang kêu gào, đang đau nhói.

"Diệp."

Cô bậm môi tím tái, khóc đến đỏ mặt tía tai. Đầu cô bây giờ trống rỗng, cứ như ai đã mang não cô đi mất vậy, không suy nghĩ được gì cả.

Anh bước gần hơn, thấy cô không tránh liền ôm cô vào lòng, siết chặt trong vòng tay, "Anh xin lỗi."

Tiếng cô khóc vang lên bên tai, nghe thấu cả lòng, "Đừng có chạm vào em!"

Ra sức đẩy anh ra khỏi người, cô đã dùng hết lực lượng hiện có để làm. Một người đàn ông vững vàng như bàn thạch, việc lung lay bằng sức phụ nữ hình như rất khó khăn.

Anh sớm đã coi cô là em gái, là người phụ nữ và là người mà anh đã ấn định, cho nên khi nhìn cô khóc anh rất buồn phiền. Dẫu rằng anh thật sự không biết phải dỗ dành cô như thế nào.

Cô vùng vẫy trong sự yếu ớt và vô vọng, cố gắng xê dịch cũng như cố gắng cách li anh ra khỏi thế giới của mình, "Buông em ra!"

Sự phẫn nộ của cô lúc này không chỉ một cái ôm là có thể giải quyết, anh quá xem thường cô rồi!

Bóp chặt hai bên hông của anh, cô nghiêng răng nói, "Chia tay, chúng ta chia tay đi!"

Khi nghe xong câu này anh ngay tức khắc lấy tay còn lại bóp cằm cô, ép buộc cô phải nhìn vào trong mắt mình, đến khi đúng vị trí đối mặt thì thôi, "Nhìn anh! Em nói lại lần nữa."

Cô uất ức khóc rống lên như một đứa trẻ vậy, anh bảo nói cũng không nói gì hết. Cứ tưởng đã bị anh làm cho sợ hãi, nhưng không, cô đang sợ chính mình.

"Hạ Diệp! Con thôi đi."

Hạ Mẫn Nguyệt xuất hiện từ sau lưng, tự nhiên mở cửa phòng làm việc. Có lẽ là cánh cửa văn phòng hơi hở? Có thể đã nghe được không ít rồi.

Sự đối lập giữa cô và bà ấy chính là thái độ, bà ấy cứng nhắc nhăn mặt.

Hạ Diệp quay đầu, "Mẹ?"

Bà ấy thờ dài, dần giọng nói, "Con hãy giữ bình tĩnh, còn không thì ngay lập tức về nhà cho mẹ!"

Lăng Duật buông tay thả cô ra, chào hỏi như thói quen, "Chào Hạ viện trưởng."

Đứng một bên như không khí, lại thêm sự căng thẳng trong lòng cô đang dâng lên, cho nên lúc này không khỏi tránh né cảm xúc của chính bản thân, nói đúng hơn là chẳng còn dũng khí để đối diện, cho dù nó tốt hay là không.

"Chào Lăng tổng."

Chắc rằng mẹ đang rất giận cô, nhìn cái khuôn mặt không biểu cảm đoái hoài ấy làm cô rất buồn. Từ nhỏ đến lớn đây là lần thứ hai cô thấy, nhưng lần thứ nhất vì sao lại thấy thì cô không nhớ nổi.

Quẹt đi mấy vệt nước mắt trên mặt, cô đi ra ngoài một cách dứt khoát, không lưu ý ai trong hai người, "Con đi về đây."

Kết thúc với cô là một tiếng rầm giòn giã.

Quay đến chuyện của hai người, bà ấy nhìn như thế nào cũng thấy không hợp, trước sau đều có lý do rõ ràng để không chấp thuận đoạn nghiệt duyên này, "Tôi không đồng ý mối tình này."

Anh làm động tác mời ngồi, rồi nhanh chóng đưa ra một yếu tố quan trọng mà anh nghĩ tới mấy hôm nay, "Vì mẹ tôi?"

Hạ Mẫn Nguyệt không ngần ngại biểu hiện ý định của mình, ngay cả chuyện trong quá khứ cũng huych toẹt một lần, "Một phần là như vậy, còn phần khác là do quá khứ của cậu và nó. Cậu cũng đừng nên quên đi cái chết của Viêm Tổng năm xưa."

Anh không xem trọng chuyện này nên chưa từng nghiêm túc nghĩ tới nó, một người đã chết thì làm sao có thể xen vào? Huống hồ người còn sống như

anh còn chưa chắc chắn được.

"Cô ấy quên rồi."

"Tôi là mẹ nó, chẳng qua đoạn kí ức mất đi ấy chỉ là tạm thời. Lại thêm... một khi về nhà cậu, nó bị "người khác" đã kích thì nhất định sẽ làm người khác tổn thương."

Ngón tay trở của anh cong lại, nhìn qua nét mặt của bà ấy, anh nhẹ nhàng nâng giọng, "Cô ấy yêu tôi."

Bà ấy cũng từng yêu, bà ấy hiểu rõ nỗi khổ cũng như niềm vui mà tình yêu mang lại, nhưng những thứ tốt đẹp luôn là con dao hai lưỡi, nếu hôm nay có thể tốt đẹp thì hôm sau cũng có thể là bi thương. Người đi trước là người có kinh nghiệm hơn hết, còn người đi sau chỉ nên noi gương mà biết tiến thoái.

Dụng ý của bà ấy chẳng qua chỉ là lời khuyên can, cũng không chắc là có thể ngăn được hay không, "Yêu chỉ là nhất thời, suy nghĩ mới là dài lâu, tôi không tin khi nó phát hiện ra sự thật mà còn qua lại với cậu. Cậu cũng biết tính của nó, rất rạch ròi, ngay cả tôi cũng không chắc rằng có thể làm cho nó thay đổi."

Vài năm trước đây do bà ấy quá nuông chiều, cho nên cô con gái nhỏ chưa thấu sự đời mới từng bị tổn thương. Người làm mẹ khó tránh được những suy nghĩ chứa chấp con mình, thà rằng nó hại người khác còn hơn là để người khác hại nó. Cô là con bà ấy không lẽ bà ấy còn không rõ? Cô con gái này chỉ được cái miệng trội hơn người ta, còn ở bên trong đều mềm hơn lòng người.

Sự thờ ơ từ anh được thể hiện một cách khéo léo, nên bà ấy cũng nhìn ra được mấy lời bây giờ dù tốt cách mấy cũng không thể lọt vào tai, "Cô ấy sợ người làm mẹ như viện trưởng đây, cho nên vừa rồi mới bỏ đi, viện trưởng cũng nên biết là lời của viện trưởng rất có trọng lượng đối với cô ấy."

"Tôi không kham nổi chuyện tình cảm của người trẻ." Hạ Mẫn Nguyệt lắc đầu như không, lại nói tiếp, "Năm đó Viêm Tổng vì cậu mà chết, tôi chỉ cần cậu nhớ rõ bấy nhiêu."

Nói đã hết lời rồi, tình cảm thời nay còn phức tạp hơn thời trước. Bà ấy cũng mong anh suy nghĩ thật thấu đáo, chỉ vì nếu không thật sự thông suốt sẽ khiến nhiều người đau khổ.

Anh đã có quyết định là nhất định phải kiên trì, từ cái ngày đối mặt với cô sau hai năm gặp lại.

Anh từng rất lí trí, cũng không biết vì sao đụng vào chuyện của cô thì lại không suy nghĩ được gì nữa, dường như chỉ muốn giữ lấy chút gì đó khác thường cho bản thân, rất sợ mất đi thứ quan trọng mà hằng ngày đã cố gắng xây đắp. Anh không muốn từng chuỗi kí ức đau thương khi cô thoi thóp trên quốc lộ chiếm lấy tất cả suy nghĩ của cả bộ não.

Từ những ngày đầu anh đã quan sát rõ ràng sự chú trọng tâm trạng của cô đối với mẹ, anh không hề nhìn lầm, mỗi một lúc cô nhìn vào mắt Hạ Mẫn Nguyệt thì đều như vô thức giẫm phải thứ gì đó, "Chỉ cần một câu nói của viện trưởng thì tất cả không phải vấn đề to tát."

Lăng Duật này xem ra không chỉ cố chấp, còn suy nghĩ sai lệch với những gì người bình thường nghĩ, bà ấy đáp, "Đáng lẽ ra cậu phải hiểu nó hơn tôi nhưng tôi thấy tình hình hiện tại chính là cậu ích kỉ muốn chiếm hữu nó cho riêng mình."

"Tình yêu luôn ưu tiên sự ích kỉ."

Sự ví von của anh như cây cọ vẽ, vẽ lên những sắc thái riêng biệt mà anh đã nghĩ đến.

Sự thật chính là không cách nào che giấu được, sau ngày hôm nay bà ấy phải bảo đảm cô biết hết tất cả mọi chuyện, "Cậu sẽ nhận ra bản thân mình sai lầm khi đã lựa chọn điều mà nó không chấp nhận trong vài ngày sắp tới."

Ai cũng có một phần trách nhiệm nên dùng cái này uy hiếp anh thì hơi thừa thãi? Mà chắc chắn hơn là người mẹ này sẽ không dám làm điều tổn thương đến con gái mình, "Nhưng có điều này, cả hai chúng ta đều là kẻ chung một thuyền, thế nên đừng bao giờ ép tôi phải nói ra sự thật về người mẹ mà cô ấy thương yêu nhất."

"Cậu đe dọa tôi?"

"Tôi không chỉ có thể đe dọa một chuyện."

Quyền thế trong tay anh không phải ít, tiện tay làm một vài việc cũng có thể làm nhiều gia đình tan nhà nát cửa. Đó cũng là lí do vì sao từ đầu bà ấy biết khó mà giao ra Hạ Diệp, nhưng không ngờ nó lại yêu cậu ta!

"Chuyện của Viêm Tổng năm đó với tôi chẳng qua chỉ là một chút sự cố ngoài ý muốn. Hơn nữa giấy tờ của Viêm Tổng rất đầy đủ, nếu cậu muốn nó tin thì quả thật không phải điều dễ dàng."

"Tôi chỉ cần viện trưởng nhớ lấy bấy nhiêu. Chúng ta nên an phận để không khiến một trong những người chúng ta yêu thương nhất phải tổn thương."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hết Lần Này Sẽ Không Còn Lần Sau

Hạ Diệp ngừng bước trước khi bước vào nhà, cô rối não đến nỗi nặng cả đầu. Ngược nhìn bầu trời cam trong vắt, cô thấy rằng bản thân vui đi phần nào đó sự lo lắng bất định.

Bước đi trên từng phiến đá dẫn theo lối vào nhà, cô vừa đi được một, lại thấy có thứ gì đó kéo lại mườì.

"Cô cút đi!"

Chưa kịp bước vào nhà thì bên trong đã vọng ra âm thanh hết sức kinh hồn, đây rõ ràng là giọng điệu của anh hai cô! Cô tạm thời gạt bỏ hết mọi thứ bức bối, chú tâm nghe xem chuyện gì đang diễn ra.

Nhìn qua khe hở cô thấy anh cô đang đứng trong tư thế rất ngênh ngang, không giống như dáng vẻ bình thường mà cô vẫn thấy hoặc là nói, đối lập tuyệt đối với lúc trước. Còn một bên hình như là Sở Tích?

Sao cô ấy lại ở đây?

"Anh làm cái quái..."

Cô không nghe rõ nữa, chỉ biết tinh thần của Sở Tích có vẻ không ổn. Do đứng cách xa quá cô nghe không được nên bắt buộc phải tiến sâu hơn vài bước, lúc này đã nghe được rõ hơn, nhưng là nghe tiếng bước chân bình bịch của người nào đó.

Đối mặt với cô là đôi mắt sưng to và chiếc mũi nhỏ nhắn bị Sở Tích lau chùi đến mức đỏ lỏm. Cô hoàn toàn ngậm hết tất cả vào trong, tỏ vẻ bất ngờ khi chứng kiến sự xuất hiện của Sở Tích.

Cô nâng mi mắt, giờ tay định nắm lấy tay Sở Tích, xem như an ủi, "Sở Tích, sao chị lại ở đây?"

Ai ngờ ngay lúc này, Sở Tích hất tay cô ra như thể cô ấy đã ghét cay ghét đắng cô, "Tôi không được phép ở đây sao?"

Quan hệ của hai người cũng không đến nỗi tệ. Ở Pháp, cô ấy dẫn cô đi ăn rất nhiều lần, tính tình lúc ấy rất đầm ấm, nhưng vì sao bây giờ ngay cả anh và cô ấy đều thay đổi như vậy?

Cô không biết, thật sự không biết!

Quan sát từ trên xuống dưới chỗ nào cũng nóng nảy, cô ấy của bây giờ cứ như định ăn tươi nuốt sống cô, "Tôi không có ý đó, chỉ là gương mặt đầy phần nộ này..."

Giải thích từ tốn là trong mắt cô nhưng qua mắt cô ấy đã biết thành lời nói dối không hơn không kém.

"Có chuyện gì vậy?"

Sắc mặt của Sở Tích đột nhiên thay đổi, chỉ có điều đáng chú ý hơn là cánh tay của cô ấy tiến xuống vùng bụng dưới. Trông như sự cung chừng, mà điều này cô vẫn thường hay thấy trong khoa thai nhi khi một người mẹ mang thai.

"Tôi..."

Cô đúng là không còn lời nào để nói, từ trên trời rớt xuống muôn vàn chuyện, chuyện này giải quyết chưa xong lại đến chuyện khác. Nhìn cái biểu cảm cộng với sự tình vừa rồi cũng đủ đưa ra một kết luận chắc chắn, "Mang thai rồi?"

Lũ lượt mọi hoài nghi đều đã sang cô ấy, ngay cả người cô ấy yêu nhất cũng nhẫn tâm buông lời sỉ nhục, cô còn có thể suy nghĩ điều gì? "Cô cũng nghi ngờ nó không phải là con của Thiên Minh đúng không!"

Nghe anh hai nói, Sở Tích không giỏi ngành tâm lý, trước đây cô ấy là bác sĩ đa khoa rất có thành tựu, gia đình lại giàu có, cho nên nhất định tương lai sáng lạng. Nhưng anh cô không biết vì sao cô ấy lại đột ngột bỏ ngang và chạy theo tâm lý học với vận tốc như vậy, anh luôn cho rằng cô ấy không thể kiềm chế tâm trạng, lúc ấy cô còn nghi ngờ nhưng bây giờ cho thấy điều lúc ấy hoàn toàn là sự thật.

Khi nghe xòn, cô quên luôn cả việc phải nghĩ, anh trước nay trong lòng cô là hình tượng vô cùng mẫu mực, "Anh tôi chối bỏ nó sao?"

"Đúng vậy, anh cô chối bỏ nó!"

Càng nói nước mắt của Sở Tích càng rơi rớt lộp bộp hai bên mặt, sự thương hại trong lòng cô bỗng chốc dâng lên tận cuống họng.

"Anh tôi không thể là người như vậy."

Cô nắm lấy tay cô ấy, dứt khoát đi vào trong nhà, tuy hơi khó kéo một chút nhưng ít ra cô đã thành công lôi cô ấy đến trước mặt anh.

Hạ Thiên Minh bờ ngõ vô cùng, cánh môi co giật, đồng thời cũng đang nghĩ đến một cách giải thích phù hợp.

Cô không tin anh cô là loại người như vậy!

Nhìn thẳng vào đôi mắt người anh mà cô yêu thương nhất, cô vẫn chỉ nghĩ anh cô không thể nào có thể làm ra loại chuyện như vậy, "Anh hai, anh thoái thác đứa con của mình?" Sờ Tích run bần bật, tay chân tê rần dường như đã không thể cử động được ngay trong lúc này. Phải, chính là cô gái trước mắt! Cô ấy có thể sai khiến được Hạ Thiên Minh, con của cô chắc chắn sẽ có cha bên cạnh khi nó được sinh ra.

Sờ Tích rút hết nước mắt vào trong, người mẹ khóc nhiều quá gương mặt của con cái sẽ xấu.

Hạ Thiên Minh không ngờ cô ấy lại ra chiều này, đúng thật có hiệu lực. Anh hiện đang phải gồng mình lên giải thích, "Đó không phải con của anh, cô ấy với anh chẳng có gì cả."

Vì đứa con trong bụng, cho dù có chết thì cô ấy cũng phải bắt anh ra chịu trách nhiệm! Đó là suy nghĩ duy nhất của Sờ Tích trong lúc này, nhưng sâu bên trong cô lại không phải như vậy.

Hạ Diệp lay người anh, nhìn vào đôi mắt của cô có rất nhiều điều muốn nói, bao gồm cả sự trông chờ, "Chúng ta có thể xét nghiệm DNA, anh hai, anh không thể tuyệt tình như vậy. Anh hai, anh không được!"

Càng nhìn anh lại càng không nói được gì, nhất thời cũng đành trốn tránh ánh mắt của cô để nhìn con người Sờ Tích, "Tiểu Diệp..."

Đôi mắt của anh chứa đầy sự khinh khi, như đang nhìn chính những người không đáng hoàng. Cô ấy thật sự nhem nhuốc như vậy sao?

Nhìn sang Sờ Tích, cô lại gắt gồng nắm lấy tay Hạ Thiên Minh, "Em mong anh hãy suy nghĩ thật kỹ, dù sao nó cũng chỉ là một sinh linh bé nhỏ, cho dù nó thật sự không phải con anh, anh cũng phải chứng minh được bản thân mình đã không làm điều gì sai."

Nếu thật sự muốn giải thích, anh có rất nhiều lý do chính đáng, nhưng cô đã nói đến nước này, nếu anh còn không chịu thỏa hiệp theo ý cô thì chỉ có một con đường duy nhất.

"Em sẽ nói với mẹ dùng phương pháp NIPPT không xâm lấn[*] để xét nghiệm cho cô ấy, anh hai, anh không được như những người đàn ông khác. Riêng phần cô ấy, nếu đó không phải đứa con của anh, cô ấy thật sự sẽ không yên ổn với em vì cô ấy đã dám bôi nhọ danh dự của anh!" Cô chau mày kiên định với ý của bản thân, đứa nhỏ không thể bỏ, nếu anh hai cô thật là cha của nó thì nhất định phải chịu trách nhiệm.

Bố cô đã không chịu trách nhiệm với con cái, để mẹ cô một mình nuôi lớn cô và anh, anh cô lẽ nào không nhìn rõ tấm gương ấy?

Hạ Thiên Minh chợt rút gò một cái, con đau thấu xương xâm chiếm tất cả suy nghĩ, "A."

Cô tròn mắt, đỡ anh bằng một tay nhưng thân thể người đàn ông to lớn, khó tránh khỏi một chút chập chòn, "Anh!"

Biết cách này có hiệu quả, Hạ Thiên Minh thở dốc ôm bấp đùi, "Chân của anh."

"Sờ Tích, mau gọi cấp cứu!"

Vết thương ở chân anh cô còn chưa khỏi, nhưng vì sao nó lại tái phát? Bình thường chỉ khi vận động mạnh...

...

Hạ Mẫn Nguyệt bước vào phòng bệnh, không kiêng nể lập tức đề nghị với cô, "Hạ Diệp, con về nhà chuẩn bị đồ đạc, sáng sớm mai xuất phát cùng La Khả đến vùng A thực tập."

Tiếng bíp bíp của máy đo nhịp tim vang lên rõ ràng, cô nghe đến thấu gan ruột.

"Mẹ, con không muốn đi."

Anh cô còn nằm ở đây, quan trọng là có rất nhiều việc đang chờ cô làm, cô không thể đi ngay trong lúc này được.

Thuyết phục cô không phải điều hiện giờ bà ấy nên làm, mà là ép buộc cô nhất định phải làm theo, không quay đầu, không cho lựa chọn khác, "Đây là lệnh và là yêu cầu tuyệt đối."

"Nhiều chuyện xảy ra như vậy mẹ còn có thể bảo con đi sao!?"

Mẹ cô rõ ràng không thấu tình đạt lý, giờ này lại cố gắng đẩy cô ra xa mọi rắc rối trong khi cô lại là nhân vật chủ chốt, nhân vật của mọi vấn đề?

"Người bệnh ở vùng A đang cần cứu trợ ngay, con là bác sĩ, lương y của con nằm ở đâu!?"

Suy đi tính lại cô không thể đối kháng, đành vậy mà ngậm miệng, "Con..."

"Mọi chuyện mẹ tự biết suy tính, chuyện này và chuyện kia mẹ sẽ giải quyết, con yên tâm. Đi hết lần này mọi chuyện sẽ không còn rắc rối nữa."

[*] Non - Invasive Prenatal Paternity Test: Phương pháp khám thai không xâm lấn, được sử dụng công nghệ tiên tiến nhất là ADN SNP microarray. Hình thức thử ADN của thai nhi trong máu của người mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hỗ Trợ Thực Tập Sinh

Hạ Mặc mang danh tiếng hần hoi trong nước nên nhất định phải có hoạt động từ thiện, ví dụ như tiếp tế bác sĩ đến những vùng thiên tai.

Do lần này có Hạ Diệp cùng đi nên Hạ Mặc Nguyệt đã không yên tâm.

Vùng sâu kìa cũng thường xuyên có lũ lụt nhưng vào mùa khô hạn này lũ chưa thể hình thành được nhiều, hơn nữa để lựa chọn vùng này đã đánh đổi không ít tiền bạc. Tính của đứa con gái này quá ngu ngốc, cái gì đã quyết thì cứ tự mình làm, thật sự không thể an tâm để nó đi xa nếu không La Khả.

La Khả cũng chỉ là người mới nhưng tài năng thì thiên bẩm, cái gì cũng ưu, quan trọng hơn là tài quản lý hơn người. Có một số chuyện quá tốt thì lại giữ không được lâu...

Đoàn có khoảng hai mươi bốn người, mười hai nữ và mười hai nam, bọn họ thay phiên nhau đi lên chuyến xe lớn gồm hai mươi sáu chỗ ngồi. Do việc này là đi cứu trợ vùng bị nạn nên hầu như ai cũng đem theo túi lớn túi nhỏ bên mình, ăn diện vô cùng nghiêm chỉnh.

Cô đứng trước cửa xe, đắn đo rồi lại dừng chân trên bậc thang thứ nhất. Nhiều chuyện lôi kéo cô lùi về sau, tuyệt nhiên không cho cô ngừng suy nghĩ.

Không phải vấn đề chỉ nằm ở Lăng Duệ, còn có chuyện của anh hai, tính ra thì một cách vô có nào đó đều thay nhau kéo đến.

"Tiểu Diệp!" La Khả vịn vai cô lắc vài lần.

Cô không quan tâm nhiều lắm, liền ngay sau câu trả lời đã tìm một chiếc ghế yên vị cho bản thân, "Em không sao."

Nhìn vào đôi mắt đen láy đượm buồn, anh biết rõ người nào đó có tâm sự nhưng cuối cùng cũng không tiện nói.

Đường khá xa, người thì đông cho nên La Khả bận tối mắt với bọn họ. Dù có lớn hay trưởng thành cách mấy, nếu sống trong tập thể mà không biết cách thì cũng bằng thừa. La Khả chảy đầy mồ hôi, thời tiết không tốt, ngay cả đoàn người cũng không tốt. Đều hai mươi mấy tuổi mà cãi nhau như lũ trẻ con.

Cô chìa tay đưa cho anh một miếng khăn giấy vừa lấy từ túi khăn, "La Khả, anh lau đi."

Vẫn cứ luôn chu đáo như thế, cho nên anh càng không thể quên được. Anh gật đầu coi như cảm ơn.

Nơi này nóng nực đến độ ai cũng nóng tính, cô nhăn mặt, dùng tay che ánh nắng từ cửa sổ xe gọi vào mắt, "Bọn họ cũng thật là, đều lớn cả rồi mà cách cư xử cứ như con nít ấy."

Đùa một chút cũng không sao nhưng bọn quả thực đùa rất quá trớn, đường xa cả chục giờ đồng hồ lại làm ảm ỉ không ai nghỉ ngơi được.

Anh giải thích, "Không trách được bọn họ, có lẽ lo lắng tích tụ đầy thôi."

Cô gật đầu, trở lại vẻ bình thường. Cũng đúng, nơi này nguy hiểm biết bao, có thể ngày mai sạt lở bị bùn lầy che khuất, cũng có thể là bị nước lũ cuốn đi cùng những căn nhà, chuồng trại.

"Cũng là anh hiểu rõ nhất."

Cả hai ngồi thử rất lâu, sau mấy chục phút thì anh có liếc nhìn cô vài cái mới thấy cô đang bận vịn chai nước mới mau chóng gạt lấy, song hỏi, "Sao đột này em lại đi, rõ ràng là trong danh sách mấy hôm trước gửi cho anh không có tên của em."

Cô nhìn xuống bàn tay đỏ lựng của mình, vì dùng sức mở nắp chai nên tay đã râm ran kêu đau, lại có một chút run run, "Em nghe theo sự sắp xếp của mẹ."

Điều này rõ ràng không nên hỏi, vì ngay từ đầu cô đã có ý định tránh né không trả lời nhưng lương tâm nhỏ nhoi của anh lại không kìm hãm được mà phát tiết sự tò mò.

Ánh mặt trời vàng chói da ở ngoài kia không khác gì gương mặt chói ngời thanh tú của người phụ nữ, có chút rung động, "Nước của em"

“Cảm ơn anh.”

Đi xe tổng cộng hết tám tiếng, tính từ tám giờ sáng thì đến bây giờ đã là hai ba giờ chiều. Mọi người chung tay sắp xếp đồ đạc, thứ gì gom gọn được thì đều được buộc bó thành bao lớn.

Hỏi phiền là mọi người không ai nhường ai, đến nơi này lại chê nơi này dở, thậm chí còn có cả người thút thít ở trên xe, cô cũng không rõ là đi cứu người hay thật sự người cần cứu là bọn họ.

Chỉ có mình La Khả không thấy có vấn đề, nếu để bọn họ cho cô giải quyết, cô chắc chắn sẽ chữi bới hết một buổi chiều.

Nhìn bóng lưng xa xa của anh, cô thở một đường dài, bước chân co ro quanh một chỗ của đại sảnh, đột nhiên cô nhớ một người, rất nhớ.

Buổi tối cô có đi ngang phòng của mấy người thực tập, lẹ nhem nhúa, mắt đỏ ngầu, đặc biệt hơn là còn ôm nhau lấy nhau khóc. Chỉ là một thị trấn nhỏ thôi sao lại làm họ khóc như vậy? Nước lũ cuốn cô đi được tới đâu chứ?

Tâm lý người trẻ luôn yếu ớt, cô đương nhiên cũng là người trẻ nhưng mà, cô đã trải qua vô số lần thực tập ở nước ngoài, vì vậy tâm lý sớm đã vững vàng rồi. Chỉ do mấy hôm nay gặp nhiều chuyện cho nên vẫn luôn kiên trì với cái gì đó mà bản thân đã nhận định.

...

Như một video thu nhỏ cảnh tượng mặt trời mọc, ngoài kia sớm đã nắng nửa đầu. Ngọn cây ngút ngàn tít ở phía xa không một chút gió lay động.

Leo hết ngọn núi mới đến được chỗ, lúc này cũng mất hết nửa ngày. Nơi này không những không được tốt mà còn hoang sơ, cũng phải thôi, nơi này nằm sâu trong núi. Người người sống tập trung lại một chỗ, nhìn chung không được khỏe mạnh, người này người kia đều lấm lem bùn đất, chân tay thô kệch, đôi khi còn có tiếng ho khan đặc vang lên.

Thực tập sinh chứng kiến cảnh này đều ít nhiều nuốt một ngụm nước bọt, bọn nhóc đứng gần những căn nhà nhìn chăm chăm vào đám người xa lạ tiến vào khu mình.

“Các người là bác sĩ mà ở trên tiếp tế sao?”

Người nói chuyện là một ông lão già nua, da nhăn nheo, sắc tố đen nhem. Đôi mắt của lão ấy đỏ đen bất định, con ngươi đã không còn là hình ảnh trong veo mà thay thế bởi một lớp màng trắng đục.

Ở trên!?

Sau khi nghe lời phát biểu ấy, ai nấy cũng hốt hoảng, vốn tưởng dù sâu trong núi thì cũng có thể hiểu rõ bên ngoài nhưng không ngờ người của thị trấn nhỏ này lại là người mê tín.

Bước được đến đây bọn họ đã cho rằng bản thân rất cố gắng nhưng không ngờ còn nhiều chuyện khiến tâm thần bọn họ đi xuống đến vậy.

Do đám người của mình rần rần lên làm những người dân cũng nhốn nháo theo, anh mới ra lệnh dập tắt mọi sự ồn ào, “Mọi người im lặng đi!”

Anh nói tiếp, lúc này không phải mệnh lệnh nữa, mà là sự giải thích nhẹ nhàng hồn hậu, “Chúng tôi được bệnh viện cử đến đây để chữa trị cho mọi người, đợt lũ vừa qua đã làm thiệt hại về nhiều mặt.”

Đợt lũ nhỏ vừa qua chỉ quét ngang đã mang đi cả nhà cửa, chuồng trại, trong số đó còn có cả động vật, thực phẩm được nuôi cấy. Một số ít các trẻ nhỏ bị thương và không có thiệt hại gì về mạng người nhưng thương tật lại không tránh khỏi. Vì nơi này hẻo lánh hoang tàn nên không phải bác sĩ nào cũng đồng ý đến đây.

Theo thông báo thì ai trong thị trấn nhỏ này cũng đều biết, chỉ là không thể rời đi hoặc di chuyển, vì số lượng người bị thương khá lớn.

“Họ hiểu nhầm ý của cha tôi, ý ông ấy là những người có chức quyền.” Người này giải bày, có chút bất đắc dĩ.

Người này là con trai của ông lão, rất ra dáng người đàn ông trung niên. Ông ấy cũng hiểu được đôi chút về suy nghĩ của bọn họ, bởi trước đó đã từng tìm người giúp.

“Thật vô dụng! Cậu trai trẻ, cậu có chắc bọn họ chữa được bệnh không?”

“Nhất định!”

Mỗi người chia nhau chăm sóc một nạn nhân, hầu hết đều nhìn vào vết thương để xem có đủ năng lực chịu trách nhiệm hay không. Nhìn tổng thể thương tích của mấy người này cộng lại cũng không có gì đáng lo ngại.

Cô băng bó xong người cuối cùng trời cũng vừa chập tối, lúc này sương đã xuống, mang theo sự giao thoa của trời và đất đến bên người cô, trong phút chốc cũng cảm thấy lạnh.

Cô xoa dịu làn da của đứa bé sao khi đã tìm một liều thuốc, “Em cố gắng một chút nhé, sẽ không đau nữa.”

Chăm chút xong vết thương của người cuối cùng, cô đứng dậy trông xa xăm, rồi vô tình nhìn thấy một thân thể nhỏ bé nằm gọn trong chiếc chăn.

Cô chỉ vào trong căn nhà nhỏ, “Trong đó có một đứa trẻ sao?”

Hỏi người phụ nữ bên cạnh mình, bà ấy lại không có phản ứng gì cả, chỉ thấy tay chân lúc bấy giờ run lẩy bẩy, mắt lão liên.

Cô biết có chuyện gì đó nên bỏ qua mọi lễ nghi bình thường tiến vào trong, mặc nhiên sự cản trở của bà ấy.

Nhìn xong cảnh tượng này cô trợn trừng, hét lớn, “La Khả! Đứa trẻ này đang có vấn đề!”

La Khả phi như bay vào trong, thấy một cô bé nhỏ xíu nằm ở chiếc khăn lót trên tấm gỗ cứng.

Vạch chiếc khăn ẩm ướt ra, anh phát hiện một vết thương mưng mủ. Anh hướng chỉ tay đến hòm để đồ cứu trợ, “Em mau lấy nước muối đến đây!”

Cô gập đầu gấp rút chạy ra ngoài, mở nắp, lấy tất thấy những thứ liên quan vào cho La Khả, “Đây.”

“Bông băng, kéo, dao, lấy tất cả cho anh!”

Cách xử lý vết thương nhiễm trùng nặng cô hiểu rất rõ nên hầu hết những thứ vừa rồi cô mang đến đều hữu dụng.

La Khả dùng dao phẫu cắt phần thịt ở bắp chân cô bé, bởi vì nó đang có dấu hiệu hoại tử, tiếp sau lấy muối sinh lý rửa sạch, khi đổ nước muối xuống cô bé đã không ngừng giãy giụa và ở đuôi mắt chảy ra một giọt nước, cho dù lúc này mắt không mở lên được. Cô ngồi xuống, vịn lấy hai tay bé xíu, giữ thật chặt.

“Em may nó lại đi.”

“Được.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hỗ Trợ Thực Tập Sinh 2

Khâu vết thương chưa đầy năm phút, thời hạn này đúng là ngắn cực kì. Hạ Diệp đứng khoanh tay nhìn tình hình hiện đang diễn ra trong căn nhà nhỏ. Người phụ nữ trung niên ban này run rẩy quỳ dưới đất, đỉnh đầu đối diện với bọn người, trên khuôn mặt đầy vết nhăn của tuổi tác đã làm bà ấy trông rất đáng được thương hại.

La Khả đồng đứng bên cạnh chồng và ông lão vừa rồi, thi thoảng có lướt nhìn biểu cảm của hai người họ đối với bà ấy.

Con người khi rơi vào tận cùng của bức tường thì họ trông thật đáng thương và tội nghiệp. Dầu vậy, người khác nhìn có thể nảy sinh thương cảm với người phụ nữ này, nhưng với cô thì tuyệt đối không có.

Nhận thấy sự im lặng, bà ấy nôn nóng đập đầu đầy cuồng quít, “Con xin lỗi, con xin lỗi!”

Ông lão này không phải ai khác mà chính là cha chồng của bà ấy, cả người đàn ông trung niên vừa nảy cũng là con của ông lão. Ông lão nhăn mày, chân run run, đối đáp trong tức giận, “Ý Nhi, sao con lại làm như vậy!? Nó là con gái của con đó!”

Bà ấy lắc đầu, lại đập những lần mạnh xuống đất, trán cũng đỏ cả lên nhưng lệ trên mi cũng đôi mắt sớm đã cay xèo, “Do con sơ suất... sơ suất làm con bé bị thương, con không muốn bị mọi người trách móc...”

La Khả đứng một bên trực chờ đưa ra lời chẩn đoán, tuy không thể chính xác nhất nhưng là tuyệt đối nhất vào lúc này. Người này làm mẹ lại không thể hoàn thành trách nhiệm, ích kỉ không biết nghĩ cho con mình, “Tình trạng này nếu chúng tôi không đến sớm, có lẽ vết thương kia sẽ sớm bị hoại tử, đứa nhỏ này không sống nổi hoặc tương lai của nó sẽ mù mịt cỡ nào?”

Bà ấy cắn chặt răng, đôi mắt căm ghét nhìn anh, “Chẳng phải các người đã đến rồi sao!”

Hạ Diệp càng nhìn càng thấy bà ta chường mắt, đã gây ra lỗi lầm còn dùng lời lẽ để ngụy biện, che đậy tội ác mà bản thân làm ra.

Người phụ nữ không biết liêm sỉ, đã hại người lại còn ở ngay chính chỗ này làm mất mặt gia đình với những ân nhân, lí do này thật khiến người ta dùng bạo lực để giải quyết. Ông ta giơ cánh tay, định tát bà ta, “Im đi! Người làm mẹ lại không có trách nhiệm, thật khiến người khác khinh thường.”

“Trần Vi, em không có ý đâu, con bé cũng là con của em mà.” Vừa nói nhanh câu ấy, bà ta cũng vừa kịp lúc nhắm mắt lại, vì sợ đối mặt với cú đánh trời giáng từ chồng mình.

Bà ấy ngã xuống, mọi người xung quanh rú rít lên, đặc biệt là trong đoàn thực tập, bọn họ đều tỏ rõ thái độ.

Đôi mắt Trần Vi đỏ ngầu, giọng nói có chút chèn ép, suy cho cùng người đàn ông này cũng không thể hiểu rõ lí do về quan điểm của vợ mình, “Con của cô? Sao cô còn nỡ—”

Hạ Diệp ở phía sau đi tới, bước chân chậm rãi, lời nói ngân vang, “Chẳng phải là vì bà ta sợ sự phản nộ của các người hiện giờ sao?”

Người phụ nữ này dù sau cũng chỉ là người phụ nữ nhu nhược và mềm yếu, không phải ai sinh ra cũng đã thông minh và mạnh mẽ. Ở một chỗ như rừng núi cũng chẳng tiếp xúc được với đời sống hiện đại bao nhiêu thì tư duy không thể hơn ai được. Còn nữa, mọi người ở đây đều nóng tính, không tranh cãi được như vừa rồi, người phụ nữ này xem ra suy nghĩ thật khô khốc.

Nhưng cô vẫn chung quy tội là về người đàn bà ích kỉ này, lại nhẫn tâm không một chút đau đớn nhìn con bé hằng ngày quần quai trong con đau rát da thịt. Bà ấy chỉ đứng nhìn, sau đó là biện minh cho lí lẽ mục nát mà chính mình tạo dựng.

Trần Vi hô hào, cắn răng ken kết, “Nếu cô ta chịu nói sớm chúng tôi đã không phản hận như lúc này!”

Ai cũng hiểu rõ, người bạo lực khiến người bị bạo lực sợ hãi.

“Nếu nói thì các người sẽ chịu đi xuống núi sao?” Câu trả lời hoàn toàn không, khi đã quyết định không đi thì đã chắc chắn cho dù chết cũng phải ở lại.

Người phụ nữ tên Ý Nhi này đúng là trăm lỗi nhưng bọn họ lại có lỗi về nhận thức hơn, nếu quan tâm thì đã sớm biết, bởi vì chính họ cũng không để ý thì trách nhiệm đổ lên đầu một mình bà ta có phải quá vô lí không?

Như một giả thuyết vô định hình, dường như cô cũng chẳng rõ bản thân lấy nó từ đâu ra, “Các người ở trên đây vì sợ mất đi những thứ quý báu, chỉ bởi một đứa bé các người có dám bảo đảm sẽ bảo toàn cho nó không?”

Đôi mắt Trần Vi thâm thấp như muốn khóc, “Nhưng người phụ nữ này cũng không nên giấu đi thương tích của con bé, cô có biết trách nhiệm của một người mẹ không!? Cô chỉ là bác sĩ!”

Chính là đôi mắt thương hại, cô thể hiện nó một cách hoàn hảo, “Đúng, tôi là bác sĩ, vì tôi chưa sinh con nên không thể biết nghĩa cử cao đẹp của một người mẹ. Bà ta đúng là không có trách nhiệm, người này hoàn toàn không xứng với làm mẹ.”

Đến đây cô không ngừng lại, chỉ là dứt khoát nhấn mạnh giọng nói của mình để diễn tả ý chính, “Nhưng các người lại lựa chọn hình thức bạo lực trước mặt bao nhiêu đứa trẻ chỉ để xử trí loại người như vậy thật sự không nên. Trình độ giáo dục của các người thấp đến cỡ này hay sao? Tôi chỉ muốn nói với các người, chạm vào bà ấy chỉ làm tay các người dơ dáy hơn thôi.”

Ý của cô có thể khiến cô ngay lập tức bị hành hung tập thể nhưng cô biết rằng điều đó rất khó xảy ra.

Người đàn ông nháo nhào định xông vào động tay nhưng dù sao người bên cô vẫn không ít, “Cô là ai mà lại dám gọi vợ tôi như vậy!”

Cả một đám bác sĩ lần thực tập đều nhảy vào can dự, riêng những cô gái thì chỉ đứng đó, mặt mày lo lắng bàng hoàng.

“Các người tránh ra, cô ta rõ ràng khinh thường chúng tôi!”

Những người dân ngoài kia rõ ràng cũng rất phản nộ nhưng họ không thể xuống tay hay động đến đoàn người của Hạ Diệp. Ít nhất vào lúc này chính đám người này đã giúp đỡ bọn họ.

La Khả nắm bả vai cô lôi đi, anh có chút hấp tấp, “Đi nào! Đi nào!”

—

Bầu trời đêm trên núi nhiều sao hơn cô tưởng, cô ngồi trên ghế đá, an nhiên hít thở bầu không khí thoáng mát lại ngọt ngào này. Bao quanh cô là cây với cỏ, ở xa cô là những dãy núi trước gió gát vẫn vững vàng hiên ngang.

“Tiểu Diệp.”

La Khả ngồi bên cạnh, vừa rồi anh đã đi theo cô ra đây. Có lẽ giờ này đám thực tập và bác sĩ ở trong đó nói cô thể hiện, gây phiền phức cho người khác nhưng tóm lại, chỉ có anh hiểu cô đang làm gì.

Cô nhắm mắt, ngả đầu ra sao, nghiền ngẫm thứ ánh sáng tuyệt đẹp được khắc tạo bởi thiên nhiên, “Ừm?”

Anh cũng làm động tác như cô nhưng khác ở chỗ anh thể hiện nó nhẹ nhàng hơn, “Sao em lại lựa chọn cách giúp đỡ thế này?”

Khi thoát ra câu hỏi mơ hồ này cô không hề nghĩ anh biết chuyện, “Ra sao chứ?”

“Đừng để bản thân thiệt thòi như vậy, một chút nữa là em đã bị thương rồi đấy.”

Ánh nhìn của cô trở nên xa xăm, tâm trí cô lúc này tựa hồ như dãy núi ở tít đằng kia, “Em không muốn trực tiếp giúp bà ta.”

“Ai lại biết em trong nóng ngoài lạnh thế này chứ, em diễn còn đạt hơn cả ngôi sao.”

“Vừa rồi con bé nín tay em, mắt nó ướt đẫm, đỏ hoe giữa khuôn mặt hơi rúm rắng.”

Giống như cô lúc nhỏ, lúc cô bị bệnh cô cũng khóc như vậy, chỉ có điều là mẹ cô luôn ở bên cạnh, còn cô bé kia thì không.

“Con bé bảo em, kêu em giúp mẹ nó.”

Sau câu nói của cô, đáy mắt anh đã hiện lên sự đồng cảm và thương hại đối với con bé đó. Thật ra vừa rồi anh có nhìn cô, quan sát cô rất lâu nên lúc bé gái kia kéo tay cô anh đã thu hết vào mắt, cho nên lúc cô vẫn đang mở miệng nói lí anh không có can.

Thay vì giúp đỡ con bé để giảm thiểu tình trạng nhiễm trùng thì bà ta lại nhón nhơ và bỏ mặc nó như thể nó không phải con mình, cô đã rất tức giận, nếu không có con bé bà ta chắc chắn phải cầu nguyện cho chính mình, “Con bé rất đáng thương, nó tưởng mẹ nó vì nó mà không đưa nó đi bệnh viện.”

“Tiểu Diệp, anh có chuyện muốn nói với em.” Ban đầu anh có áp úng về một chuyện nhưng sau khi tâm sự anh đã lấy hết can đảm để nói, “Anh thích em.”

Quá trình anh nói thích một người quá nhanh gọn, tuy nhiên hiện giờ cô không động lòng, “Xin lỗi, em đang yêu một người.”

Anh chỉ nói một câu thích cô đã nói một câu yêu, cô đúng là đã hơn anh một bậc, “Anh biết chứ, chỉ là, dù sớm hay muộn anh cũng muốn nói ra lời này.”

Cả hai chìm vào im lặng, cô lại càng không muốn mở miệng hơn.

Nhưng lúc này hoàn cảnh không cho phép im lặng, anh không nhìn cô, lẩn tránh đi tất cả mọi phía có thể tiếp xúc được gương mặt của cô, chỉ thờ ơ nhìn về một hướng xa tít cổ định, “Anh sắp phải về Mỹ, em có thể ra tiễn anh không?”

Tâm trạng cô không tốt cô liền muốn người khác không ồn, con người cô rất ích kỉ, đúng vậy, chính là ích kỉ thái hóa, giống như an ủi một người bạn, cô nói, “Được, em nhất định sẽ tạm biệt anh.”

Anh đúng là đau đến thấu nhưng vẫn phải cười vì ngay từ đầu anh đã biết sẵn câu trả lời, có điều anh không ngờ được cô lại dứt khoát rành rọt như vậy, “Em không hỏi vì sao anh đi sao?”

Không muốn tự trách bản thân đó là vì cái tôi của riêng mình, bản thân cô đã đủ phiền phức, cô không muốn lại tiếp tục đem rắc rối tiếp nạp vào bản thân, “Em không dám hỏi.”

“Quyết định này đã lâu rồi, chỉ là bây giờ sau câu trả lời của em anh sẽ có quyết tâm hơn.”

“Xin lỗi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hỗ Trợ Thực Tập Sinh 3

Đêm tối bọn họ trở lại nơi mà người ở đây chuẩn bị chỗ ngủ. Họ bắt buộc phải nằm trên những lớp rom rạ hay là những tấm cao su ẩm ướt, vì dân nơi này nghèo, hầu như đều tự tay làm hết mọi thứ, mà bọn họ cũng chỉ làm vừa đủ.

Cả đám mấy chục người vừa bứt rứt vừa trần trọc không ngủ được, phụ nữ ngồi tùm lại một chỗ vì sợ rấn rết len lỏi vào, còn đàn ông thì chen chúc nhau ngủ. Sự ẩm ướt từ phía dưới khiến sống lưng cô tê cứng, thậm chí dù có cố nhắm mắt đến cỡ nào cũng không thể thoát khỏi hàng đồng thứ đang nhóc nhoi dưới người, có thể là kiến cũng có thể là thứ gì đó?

Hạ Diệp đứng dậy, lò mò đi kiểm một cái đèn, kết quả kiểm được rồi thì đèn lại hết pin. Cô nhấc mặt đi ra ngoài, không một bóng người, thế sự càng im lìm hơn.

Vạch áo lên xem xét những vết đốt nho nhỏ dưới lớp vải, cô dùng tay áp sát sau đó chà lên chúng. Kết quả mẩn đỏ đỏ lôm hiện lên, sự việc cho thấy cô thật sự đã bị đám kiến trong lớp rom đó cắn.

“Đưa anh xem.”

Nghe xong, cô giữ yên bàn tay đang kéo áo.

La Khả ngồi xuống, một chân chống đỡ dưới nền đất, lúc nào về mặt anh hiện lên sự lo lắng. Sờ lên vết đỏ sau eo cô, anh khẽ trách móc, “Em nên chú ý một chút, ở chỗ này có rất nhiều thứ mà dưới thành phố kia không có.”

Cũng phải, thành phố luôn xa hoa nhộn nhịp, cả những con muỗi đáng ghét ở dưới đó sớm cũng không có. Nhưng nếu nhìn lại, chỗ nào trên ngọn núi này cũng có muỗi, sinh vật, côn trùng nhỏ đốt người.

Cô kéo áo xuống, như không quan tâm đến nó, thường ngày cô vẫn sợ vết thương nhỏ làm mình để lại sẹo nhưng giờ này cũng không còn tâm trạng, “Em không nằm trên đó thì phải ngủ ở đâu? Ngày mai còn phải giúp bọn họ cho nên em cần tỉnh thần sáng khoái.”

Anh chỉ thờ ra một cái coi như mừng thầm, thật ra đây là nơi quá nguy hiểm, lúc đầu anh cũng không an tâm để cô đi cùng nhưng ý kiến của Hạ Mẫn Nguyệt cho dù anh có cố cũng không thay đổi được, đành lẳng lặng ở một bên theo dõi và bảo vệ cô.

Anh đã xem qua rồi, không có dấu hiệu của nọc độc cho nên tạm thời có thể khẳng định không có bất kì vấn đề nào, “Cũng may chỉ là loại kiến bình thường, nếu em gặp phải loại kiến độc nào đấy thì chỉ có thể đợi chết ở chỗ này mà thôi.”

Dứt lời, anh đi vào trong chỗ ngủ. Cô đứng im hít thở không khí một lần nữa, lần này có chút nghẹn cứng hơn vừa rồi. Cô có linh cảm sẽ có chuyện bất an gì đó xảy ra, mặc dù chẳng biết là chuyện gì.

La Khả đưa chai thuốc đến trước mặt cô, lắc nhẹ, “Mau thoa vào, tránh để vết đốt ngứa ngáy nhiều hơn. Rất khó chịu đấy.”

Lật hết bốn bề ngang của chiếc hộp có hình khối lập phương, cô hỏi, “Đây là gì?”

“Đây là thuốc bôi trị vết muỗi đốt nhưng đối với những vết mẩn đỏ trên da nó cũng rất hiệu quả.”

Từ nhỏ anh đã nhạy cảm với các mẩn đỏ trên da nên luôn phải đem theo một hai chai thuốc, giữ gìn sự sạch sẽ trên cơ thể.

Moi móc từ hộp đến tủy, cô mới ngộ ra mình còn thiếu một lời cảm ơn “Cảm ơn anh.”

Sau khi cô thoa thuốc cô trở lại cái ghế ban nãy hai người vừa ngồi, anh không tiện ngồi lại cũng không nở đi, đành hỏi, “Em có muốn ở một mình không?”

“Anh cứ ở lại cũng được.” Cô không phải quá mức buồn, ít ra hiện giờ cô rất cần một người tâm sự.

La Khả đan hai tay vào nhau, một lát lại nắm chặt một lát lại giãn ra, hỏi vấn đề này anh mong cô sẽ không nghĩ nó nhạy cảm, “Cậu ta tên gì?”

Riêng bản thân cô, về điều này như đang tâm sự, nếu được nói nhiều hơn tâm trạng có lẽ sẽ vui hơn một chút, “Anh ấy họ Lãng, tên là Duật.”

Anh nhú mày hiểu kì, “Lãng thị?”

Nghe tên Lãng Duật cực kì quen tai, trước đây dường như anh đã từng nghe xong thấy bố nói chuyện. Mà bố và cậu ấy còn có quan hệ hợp tác với nhau.

“Anh nghe quen cũng phải. Giao thiệp của anh ấy vốn dĩ rất rộng rãi.”

Thật ra anh đã rất bất ngờ nhưng phần lo lắng trong anh lại tăng thêm một bậc, loại người quyền lực thường rất dễ mắc sai lầm hoặc là nói rất dễ bị người khác ngấm ngầm làm hại, “Đúng vậy, nhưng người càng nổi tiếng càng nguy hiểm, em có chắc chắn bản thân đã yên rồi?”

“Bởi vì anh ấy nguy hiểm em mới yêu. Anh an tâm, em còn lí trí.”

Nếu mù quáng yêu thương thì cô đã không phải suy nghĩ nhiều thứ như hiện tại, cho nên cô đang tập làm quen với việc giảm đi một ít tình cảm nào đó cho lòng nhẹ đi, dù biết đó là không nên đi chăng nữa.

La Khả cũng hiểu ra một vài vấn đề, lúc này cô suy nghĩ được như vậy thì anh có thể không lo lắng được rồi, “Vậy thì tốt rồi.”

Cô ậm ừ một lúc thật lâu mới đột ngột hỏi một câu khiến hòng anh nghẹn cứng, “Anh thích em từ khi nào vậy?”

Đôi mắt hồ hững của cô quay sang nhìn anh, anh lại nói theo bản năng, không suy nghĩ, dường như không khí lạnh lẽo trên núi đã khiến cho đầu anh tê dại, “Anh cũng không rõ.”

“Còn em từng thích anh khi học đại học.” Tình cảm khi ấy Nhiên Nhiên có thể làm chứng, cô hoàn toàn thích La Khả nhưng đáng tiếc cô không thấy

hình dáng của mình trong mắt anh, cô chịu buông bỏ kịp thời, “Tuy nhiên, vào lúc ấy chỉ đơn thuần là thích thôi, chưa dừng ở yêu.”

“Anh hối hận.”

Dù là thích cũng được, cũng đã từng thích, anh đang xem như một kỉ niệm đẹp vậy!

...

Đối diện với Hạ Mẫn Nguyệt là gương mặt hậm hực, tuy vậy cũng không làm bà ấy sợ hãi, tuổi đời của bà ấy đã chứng minh bà ấy vốn không còn sợ người nào nữa, “Ngày mai Hạ Diệp trở về.”

Lăng Duật đen mặt hỏi, “Viện trưởng sẽ nói hết sao?”

“Đúng vậy.”

Anh đứng phắt dậy, chỉnh chu lại hai bên vạt áo, lớn giọng khẳng định, “Tùy viện trưởng nhưng hãy chắc chắn rằng cô ấy sẽ không nghĩ đến những chuyện nguy hại đến tính mạng, nếu không, người nào cũng phải chôn cùng cô ấy.”

Cái ngày mà Hạ Diệp bị tai nạn chính là trước mặt bà ấy, tay chân bà ấy đã rã rời rụng như thê chúng không còn là của mình nữa, thử hỏi thứ tình yêu của anh to như vậy thì sẽ giữ được bình tĩnh sao? “Cậu đang sợ.”

Lần này chạm vào đứng trọng điểm trong lòng anh, anh liếc nhìn bà ấy từ trên cao, “Viện trưởng thấy tôi sẽ sợ sao?”

Hạ Mẫn Nguyệt chế nhạo trong sự tức giận nhưng nét mặt của bà ấy nào nói lên được bà ấy đang giận như hỏa đốt chứ? “Cũng phải, sao cậu có thể sợ hãi được, cậu đã mất nó một lần cho nên quen rồi mà. Nhưng cậu đừng quên người mẹ như tôi đối với nó như trời, tôi có thể ngay tức khắc làm cậu mất nó một lần nữa.”

“Tôi có tình cảm với cô ấy nhưng chưa chắc tôi không làm cô ấy quên được các người.”

“Như chuyện mà cậu từng làm sao?”

Ấn ý trong lời này hai người họ ai cũng hiểu, nhưng người đau lòng chỉ có mình anh.

“Đó không phải tôi, là mẹ tôi.”

Hạ Mẫn Nguyệt vỗ tay, ra sức dồn cảm xúc của anh vào đường cùng, “Thật đáng ngạc nhiên, bình thường không có biểu cảm đa dạng nhưng giờ này lại có biểu cảm phong phú như vậy.”

“Hãy kể ra sự thật về những chuyện đã diễn ra, tôi không mong bà làm cô ấy đau lòng.”

“Khi nó biết chuyện, cậu sẽ là người làm nó đau đầu đầu tiên.”

“Phải.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cao Trào 1

Hạ Mẫn Nguyệt dự tính sẽ nói hết mọi chuyện, sự thật ở phía sau. Cho dù bà ấy biết đứa con gái này của mình có thể bị tổn thương, thậm chí là khinh bỉ người mẹ này. Ngay từ đầu, chính bà ấy cũng đã tự tay đẩy cô đến bên Lăng Duật, sau đó lại khuyên lon không cho cô làm xằng làm bậy? Tâm tư của người mẹ bị chớ gặm mất một phần rồi!

Giờ đây bà ấy phải thật sự khóc, khóc thương tâm cho vận may ít ỏi còn lại của cô, đứa con mà bà ấy thương nhất. Chính tại chỗ hỗ trợ thực tập đã xảy ra một vụ sạt lở lớn, đem theo những thứ vốn không nên đem theo đều kéo xuống tận dưới đáy sâu. Ở trên dốc núi sỏi đá trền miền kia, chỉ cần sẩy chân té ngã đã có thể tử mạng ngay tại chỗ.

Có thể hôm nay đến cả cơ hội để nói bà ấy cũng không có, khóc thương tâm? Đó chính là điều người mẹ nên làm, đúng...

Buông điện thoại từ bàn tay đang giữ chặt, nói đúng hơn không phải buông mà là chiếc điện thoại đó tự lách ra khỏi bàn tay đang cố níu giữ của bà ấy. Con đau đón truyền từ dưới chân lên đến đỉnh đầu, đôi mắt sâu xa vẫn đục một lớp nước mờ ảo, hai bên má của bà ấy bắt đầu đông cứng rồi tê rần.

Nước mắt không rơi, chỉ đọng lại phần nhỏ nhoi trên mi mắt, men theo hàng lông mi dài thướt tích trữ. Bà ấy đột nhiên ngã xuống bên cạnh ghế sofa, khóc nức lên những âm thanh nghẹn ứ cổ họng. Đứa con gái bé bỏng đáng thương của bà ấy đang nguy kịch, đứa con gái mà bà ấy ngày đêm nghĩ đến đang phải thoi thóp trong phòng mổ, chính là vì bà ấy mà ra!

Tóc tai bà ấy rũ xuống hai bên má, đông đưa theo từng hành động nhỏ mà bà ấy đang làm. Lau chùi đi nước mắt? Đúng, chính là lúc này bà ấy đã rơi nước mắt, những giọt nước mắt ấm nóng đáng hết cả cổ họng, lương tâm quặn quai như bị xé cho rách nát.

Hạ Thiên Minh gần giọng, từng chữ một đều khắc sâu vào tai của bà ấy, anh cũng không để ý nhiều, chỉ biết người mẹ này đã làm hại tới người thân và là người mà anh yêu nhất trên đời, “Bà đã vừa ý chưa!?”

Sự đau đớn của một người mẹ càng dâng lên đỉnh điểm khi đứa con trai còn lại dồn tất cả mọi trách móc vào bà ấy. Những móng tay dài trang nhã cọ sát với nền gạch hoa lạnh lẽo, nơi đầu ngón tay truyền đến sự râm ran tê tái như đẩy lồng.

Hạ Thiên Minh bật dậy, bỏ mặc vết thương ở chân, rồi mau chóng rút dây truyền nước biển ra khỏi khay tay, đi đến trước mắt bà ấy dưới sự cản trở của vệ sĩ, “Tại sao bà lại để con bé đi đến nơi đó!? Là vì tình cảm trái luân thường của tôi sao!? Một người mẹ vì sao có thể nhẫn tâm như thế!?”

Lửa trong mắt Hạ Thiên Minh ánh lên như thể muốn giết người, muốn găm nhăm phần xương còn lại của bọn họ nếu còn dám tiếp tục cản trở anh, anh đánh người và rồi bỏ mặc vết thương đã mất hẳn cảm giác đau nhói của mình, bởi vì vết thương lòng dày vò anh còn thấu xương hơn. Anh đẩy bọn họ ra, đám vệ sĩ dai như đũa, “Mau đưa tôi đến phòng của nó, tôi muốn nhìn... Tránh ra! Cút!”

Mọi sự diễn ra quá nhanh chóng, nhất thời Hạ Mẫn Nguyệt không thể nghĩ được gì. Chuyện không ngờ nhất trong đời của bà ấy không nhiều, thậm chí chỉ đếm bằng một đơn vị, nhưng lần này quả là đòn chấn động quá lớn...

Bà ấy ngồi dậy, ngón tay đỏ lừ run rẩy lau đi hàng nước mắt, chất giọng yếu đến nỗi nếu như nó là một cái cây bị đem ra trước gió sẽ bị bay mất trong tức khắc, “Buông nó ra.”

Vệ sĩ gạt đầu tránh qua hai bên, sau đó cúi đầu xin lỗi Hạ Thiên Minh. Anh không nói gì, chỉ cố gắng chạy thật nhanh.

Trận sạt lở đó diễn ra dưới sự chứng kiến của mọi người, lúc đó cô là người tỉnh táo nhất vì từ khi bắt đầu cô đã không hề ngủ. Vậy tại sao cô lại trở thành nạn nhân? Chính là vì để cứu một cô bé mà không tiếc sinh mệnh.

Khi quyết định cứu cô bé ấy, cô đã bị nó làm cho mềm lòng. Nó đứng trước trận sạt lở ấy im thinh, ánh nhìn của nó đầy thương cảm, nó biết sẽ không ai cứu nó nên nó đã dùng ánh mắt kiên cường nhất để nhìn cô, lúc đó cô đã bị cảm hóa một cách bình thường nhất.

Có thể những người yêu thương cô đều cho gần đó là chuyện xui xẻo, là một điều không may mắn nhưng đối với cô chuyện này chính là trưởng thành. Sự trưởng thành thật sự chứ không phải chỉ là trên lý lẽ thường tình. Cô đã dùng cảm cứu lấy một mạng người, cô đã hoàn toàn xứng đáng với lời thề của một bác sĩ thực thụ, cho dù là không phải ở trên bàn mổ cứu người.

Trong tiềm thức sâu thẳm cô mong mình sẽ không chết, đối đầu với cái chết cô đã nhận ra những người mình yêu thương quan trọng đến mức nào. Mẹ, anh hai và cả anh ấy... Vậy nên, nếu cô thật sự chết, cô sợ sẽ lại nhìn thấy về mặt tang thương của bọn họ.

Đôi mắt cô lần cuối nhìn thấy không phải là trận sạt lở mà là cây dao của một vị bác sĩ nào đó đặt lên trước mặt, cô thật sự đã đến ranh giới của sự sống và cái chết.

Cuộc phẫu thuật thành công tất cả mọi người đều thờ phào, người đưa cô đến bệnh viện là La Khả cũng bần rùn cả tay chân mà ngã sập xuống đất. Tất cả đều vì bản thân anh không thể bảo vệ được cô.

Lăng Duật, người đàn ông này không hề đổ nước mắt, bất kì một thứ gì lạ lẫm trên gương mặt của anh ta. Thế giới trong mắt anh ta trở nên nhạt nhòa, mùi vị của hơi thở như không còn sự sống. Tâm tư của anh tê nhạt và sầm uất sau khi được thông báo cô là nạn nhân duy nhất trong trận sạt lở.

Lăng Duật muốn ở bên cô từng giây từng phút, không cho ai vào trong phòng, chỉ muốn an tĩnh giữ chặt không gian của bản thân và cô. Nhìn cô nằm ở đó, im lặng không một chút tiếng động lại như nhìn thấy lại quá khứ cô năng động nhảy nhót xung quanh anh đến cỡ nào. Lòng anh đang kêu gào ầm ĩ, nó đang hét với anh rằng nó đang mất dần cảm giác.

Sờ lên một bên khuôn mặt được bó buộc cẩn thận, đôi tay của anh đã run lên cầm cập, anh chột nếm đôi tay của mình lại. Ngoài mặt anh vô cảm đến mức nào thì tay của anh cũng không thể kìm hãm lại được sự cô độc mà khi không có cô mang đến, nhưng giờ đây cô nằm ở đó và tay anh đã run, anh tự hỏi nếu cô chết đi, tay anh sẽ run hay là sẽ không kiềm được.

Lăng Duật nắm lấy bàn tay trắng ngần, cái nhìn đông đưa đến gương mặt cô, anh đặt bàn tay chỉ còn hơi ấm ít ỏi lên mặt, thờ ra và nói như một lời tuyên thệ, “Anh nói cho em biết một điều, em thật sự không thể có chuyện gì. Nếu em đi, anh sẽ cho tất cả những người đó đi theo em. Mẹ em, anh em, những người mà em yêu thương nhất, kể cả anh. Anh sẽ trở thành kẻ sát nhân hàng loạt để mưu cầu sự thỏa mãn của em về cái nơi mà em sẽ đến, anh sẽ khiến tất cả bọn họ đều phải chịu những nỗi đau về tinh thần lẫn xác thịt mà em từng phải gánh. Anh thực sự rất yêu em.”

Ngoài việc phẫu thuật thành công thì tình trạng sức khỏe của cô vẫn ngàn cân treo sợi tóc. Bác sĩ nói, nếu như qua khỏi đêm nay sẽ an toàn, nếu không tất thấy nên chuẩn bị tinh thần.

“Đừng chau mày, vì mỗi lần em chau mày anh đều sẽ thấy đau lòng.” Anh yêu chiều vuốt ve mày đậm của cô, dịch bàn tay cô qua môi, hôn lên mu bàn

tay của cô, “Anh không phải xã hội đen nhưng anh thề, nếu em đi bàn tay anh sẽ nhuộm đầy máu.”

Tiếng động ngoài cửa mặc dù không lớn nhưng với tình trạng của cô hiện giờ không phù hợp, bất kì một sự ảnh hưởng nào đối với anh đều như lưỡi dao đâm vào cô. Đó là tiếng của một người phụ nữ đang dùng hơi sức kiệt quệ để nói chuyện với hai người đàn ông to lớn chắn ở cửa.

Mặt của vệ sĩ sớm đã được huấn luyện đến mức không dư thừa biểu cảm, khi nói ra câu này trước mặt một người mẹ đang khóc tức tưởi vì con cũng không thay đổi sắc mặt, “Phòng này ngoại trừ bác sĩ và y tá chính thì không ai có thể vào.”

Anh mở cửa nhẹ nhàng nhưng trong đáy mắt chính là sự hạn hẹp về lòng thương và sự thẳng thắn làm người khác lạnh sống lưng.

“Cậu có thể cho tôi nói chuyện với nó một chút không?” Dù cô thật sự không thể nói, cũng không phản ứng nhưng bà ấy vẫn muốn nói, muốn chuột lỏi lắm mà bà ấy đã gây nên.

Hơi thở của anh lạnh lẽo, cả khuôn mặt không có một điểm nào giống người, “Bà nghĩ bà còn quyền sao?”

Cố gắng loại bỏ sự yếu đuối của một người phụ nữ, bà ấy đang nhẫn nại, rất nhẫn nại, “Nó là con tôi, tôi sẽ không hại nó.”

“Bà đã hại cô ấy rồi.” Giọng anh lãnh cảm, vô cùng xa lánh.

“Cậu không có quyền tước đoạt đi ý nghĩa của tôi, nó là đứa trẻ tôi rút ruột sinh ra. Tôi đã mang nó trong cơ thể mình mười tháng trời, nó đã suýt nghệt thở vì không thể được sinh ra ở một nơi đầy đủ dụng cụ hỗ trợ. Cậu bây giờ rất đau lòng, tôi cũng như thế, nó là tâm can của tôi, là máu mủ của tôi, liên hệ của chúng tôi cậu không thể cắt đứt, càng không có quyền!” Nói đến đây, sự kích động trong người Hạ Mẫn Nguyệt như điên cuồng xé nát mọi thứ.

Cô là đứa bé chín tháng mười ngày vẫn chưa chịu rời khỏi bụng mẹ, lúc sinh ra đã bị nghệt thở, mọi thứ hi vọng tưởng như đã tắt thì cô lại hồi sinh như một mầm non, vươn lên đến bảy giờ. Người mẹ nhìn chính đứa con của mình từng chút một lớn lên, nhìn thấy cảnh này liệu có thấy hả dạ không?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cao Trào [2]

Khoảnh khắc nhận được thông báo về tình trạng của Hạ Diệp, trái tim của bà ấy đã co bóp hơn nhiều so với mấy chục năm trước, cũng tức là lúc mà Trịnh Triết mất tích không rõ nguyên nhân. Dù cô ở xa đến thế nào thì bà ấy vẫn luôn cảm nhận được những ý định cô sắp làm và những chuyện sẽ xảy ra với cô, chỉ duy có lần này bà ấy không thể làm như vậy...

Hốc mắt sâu lộ rõ muộn phiền của anh đặt vào trong đôi đồng tử của bà ấy. Nhìn bề ngoài tuyệt nhiên bình thường nhưng thật sự không phải thế. Năm đó bà ấy cũng bình tĩnh như vậy nhưng trong lòng lại là những mảnh cảm xúc khó hàn gắn, sự lo lắng, sự hối hận, sự yêu thương đều gói gọn trong một ánh mắt.

Lăng Duật neho mắt, nắm tay buồn thối một bên người, "Tôi cho bà mười phút."

Một người mẹ như bà ấy thực sự thất bại, vì muốn gặp con mình mà phải đứng trước mặt người khác xin xỏ, cảm thấy bản thân đang mất dần thứ quyền hạn vô hình.

Không gian này chỉ còn lại hai mẹ con, cô đang nằm đó, thân thể nhỏ nhắn chịu sự vùi dập của đất đá mà gây nên những vết thương chẳng chịt. Ở miệng cô còn gắn thêm một ống dẫn ô-xi, lòng của bà ấy tự nhiên run lên một cái. Đi đến bệnh cạnh giường, bà ấy như muốn ngất ngay tại chỗ nhưng cuối cùng cũng gắng gượng ngồi xuống ghế gấp bên.

Bà ấy đang muốn nói những lời tận đáy lòng nhưng môi bà ấy đang run, tay chân tê tái theo sự bao phủ nhiệt độ của máy điều hòa. Lại cố nắm chặt tay, dịu dàng sờ đôi mắt, hàng mi của cô.

"Tiểu Diệp... Ngu ngốc." Lúc này tay bà ấy đã run bần bật, một giọt nước mắt bên mi chạy dài xuống má rồi xuống cằm, sau đó dừng lại trên mũi của cô.

Khi bước vào đây, bà ấy vốn nghĩ có thể kiểm được lòng mình nhưng lại hoàn toàn không kiểm được, chứng trào dâng lên tận cuống họng, bà ấy khóc thành một tiếng nấc, đem hi vọng nhỏ nhoi nhìn cô. Thân thể cô tổn thương sâu sắc, bình thường cô giữ gìn nó như giữ gìn mạng sống của mình, thế nhưng hôm nay lại bầm dập, tím tái nhiều vùng. Bà ấy không nghĩ được khuôn mặt của chính mình bây giờ, không nghĩ tới sẽ khóc lóc như thế này, nếu mọi người thật sự không nghĩ là lỗi của bà ấy, vậy bà ấy có quy hết trách nhiệm về mình mà khóc như bây giờ không? Chính bà ấy cũng đã từng hỏi bản thân về điều này.

Đứa con trai mà bà yêu quý nằm trên giường bệnh vì vết thương ở chân, thế rồi nó đi không được nhưng sau khi nghe được tin báo nó đã bật dậy như chưa từng bị thương. Mặc cho đau đớn của vết thương mang đến nó vẫn gắng hết sức đi đến chỗ này, lại đáng tiếc hơn là đi chưa được năm bước đã mất máu quá nhiều mà ngã xuống.

Thời gian hiện giờ không thích hợp để khóc, vì chỉ vài phút ngắn ngủi nữa có thể sẽ mãi mãi không gặp được con mình, "Mẹ chờ con tỉnh lại."

"Mẹ biết là con có thể nghe được, mẹ biết những chuyện con đang thắc mắc, tỉnh lại mẹ sẽ nói cho con nghe, kể cho con về những chuyện mà con muốn."

Ý thức mà người ta vẫn thường hay nhắc đến, trường hợp này tuy không có cơ sở nhưng người bệnh trong lúc buông lỏng thân thể của chính mình luôn có thể nghe thấy người khác nói gì. Mấy chục năm qua bà ấy đã gặp qua rất nhiều trường hợp như vậy.

Vào thời điểm mọi thứ đều yên lặng, bà ấy lại lau đi hết nước mắt trên mặt, mạnh mẽ nói, "Mẹ xin lỗi."

Trước khi bước vào đây bà ấy vẫn luôn nhắm trong đầu hai từ xin lỗi, kết quả bây giờ đã có đủ can đảm để nói ra. Vốn dĩ bà ấy có rất nhiều chuyện muốn kể, những chuyện vui vẻ để giúp cô gọi nhớ, lấy động lực giúp cô vượt qua đêm nay nhưng vào đến đây bỗng chốc đã quên mất tất thảy, mọi thứ vui vẻ đều tan biến không tì vết.

Tiếng động nhẹ ở cửa khẽ chạm vào thính giác của bà ấy, anh bước vào thật khẽ, như sợ rằng cánh cửa sẽ kêu đau mà hét ầm lên. Thật sự bà ấy cũng nhìn ra được đoạn tình cảm này, quả nhiên sâu nặng hơn trong tưởng tượng, một người sánh ngang với quyền lực lại cư nhiên đem cả lòng mình dâng cho một người phụ nữ.

Hạ Mẫn Nguyệt đứng dậy, hít một hơi mới nhẹ giọng, "Tôi sẽ ở ngoài chờ nó tỉnh lại."

Biết rõ anh sẽ dùng quyền hạn để không cho bà ấy ở lại, cộng thêm những chuyện bà ấy đã gây nên cho con của mình. Bà ấy cũng không còn đủ thứ dũng cảm để đối chất, giằng giạt mong muốn bên con mình nữa.

Từng thời khắc trôi qua, kim ngắn kim dài bị nhìn ngắm đến nỗi những tưởng chúng sẽ chảy những hạt mồ hôi nặng trĩu xuống đất. Ai ai cũng để ý đến thời gian, để ý xem đã là bao nhiêu giờ mấy phút.

Lăng Duật không ngủ, chỉ an yên ngồi bên cạnh xem biểu cảm nhẹ nhõm trên gương mặt cô, lại sợ cô tự nhiên rời bỏ anh. Cuối cùng, anh nhìn lại đồng hồ, nó điểm năm giờ sáng, đôi mắt lại lay động.

Giờ đây khuôn mặt cô đã vui bớt đi phần nặng nề của ngày hôm qua, lại hồng hào thêm một chút, điều đó khiến thâm tâm anh giãn ra theo một lẽ thường tình. Ở phía cuối chân trời là màu sắc bình minh lên cao, nguyên một mảng đỏ làm lòng người ta bất chợt xơ xác.

Đến giờ làm việc, bác sĩ mới khẽ bước vào phòng của cô, bởi vì có vẻ sĩ nên rất dễ nhận ra người trong này phải khám kĩ. Ông ta bình thân lật lật từng trang bệnh án, "Tình trạng của cô ấy vẫn chưa thực sự ổn nhưng đã không còn gì đáng ngại. Hãy để cô ấy có một không gian yên tĩnh và môi trường đầy đủ để nghỉ ngơi, nếu tốt thì sẽ nhanh chóng tỉnh lại."

Anh nhìn cô, đôi môi cô đang khô lại, chúng tái nhợt, "Vậy những vết thương trên người cô ấy có hậu di chứng gì không?"

Nhìn những vết thương chằng chịt trên người cô liền biết chúng chỉ là những vết thương không đáng để chú ý, "Không có, trường hợp của cô ấy khá khả quan. Những vết thương đa phần đều trầy xước ở mức độ có thể hồi phục."

"Cảm ơn."

Không khó nhận ra người này là đại thiếu gia của nhà họ Lăng, đứng đầu Lăng thị, hôm nay lại hơi cúi đầu cảm ơn người khác. Có nghĩ ông ta cũng không nghĩ đến người của một tập đoàn lớn lại có thể cúi đầu trước người khác.

Sau khi được giải đáp anh cũng không buồn liếc nhìn người xung quanh, chỉ tiến đến bờ nước lên môi cô, cánh môi hồng nhuận như ngọc ngày thường lại biến hóa đến mức như một mảnh đất khô cằn.

Lúc mở cửa bước ra, thấy Hạ Mẫn Nguyệt đang chấp hai tay vào nhau, bộ dáng như cầu nguyện với chúa trời, ông ta mới bất ngờ, "A, Hạ viện trưởng."

Vì đây không phải là Hạ Mặc, cho nên bà ấy không thể làm gì cả, cả quyền cơ bản của một người mẹ cũng không thể làm là vì thế.

Nhưng trước hết, bà ấy phải bỏ qua những chuyện đó, "Bác sĩ Nhuận, con bé thế nào rồi?"

Bác sĩ Nhuận lui mắt về phía phòng bệnh, ngờ ngàng rồi lại chuẩn đoán thương tích như ban nãy, "Ý bà là cô bé ở trong đó sao? Nó rất ổn, ít ra đã qua cơn nguy hiểm."

Con bé luôn sợ những vết sẹo lồi lõm trên cơ thể mình, "Có hậu di chứng không?"

Vì câu trả lời đã nói trước đó nên bây giờ nói ra ông cũng không phải suy nghĩ, "Không có. Bà với thanh niên ở trong đó thực sự như hai kẻ chung thuyền, đến câu hỏi cũng giống y như nhau."

Hạ Mẫn Nguyệt nín chặt mu bàn tay, lòng mừng thầm, lúc này mặt hiện lên rõ xuân sắc, "Cảm ơn ông, bác sĩ Nhuận."

"Cô bé ở trong đó là con bà sao?" Vừa hỏi ông ấy vừa dò ý, thấy bà ấy gật đầu lại tiếp tục hỏi câu chuyện của mình, "Sao lại không vào đi?"

"Không còn mặt mũi."

Mặt Hạ Mẫn Nguyệt vốn đã tái, mà nay lại càng tái hơn, quần áo trên người cũng không chỉnh chu như bình thường, điều này thật kì lạ.

"Tôi cũng không tiện hỏi nhiều, vậy nên tôi đi làm việc của mình đây."

Chuyện riêng của người khác người ngoài cũng không tiện xen vào, đặc biệt là loại người hay suy diễn quá mức như ông.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Tôi Nuôi Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.